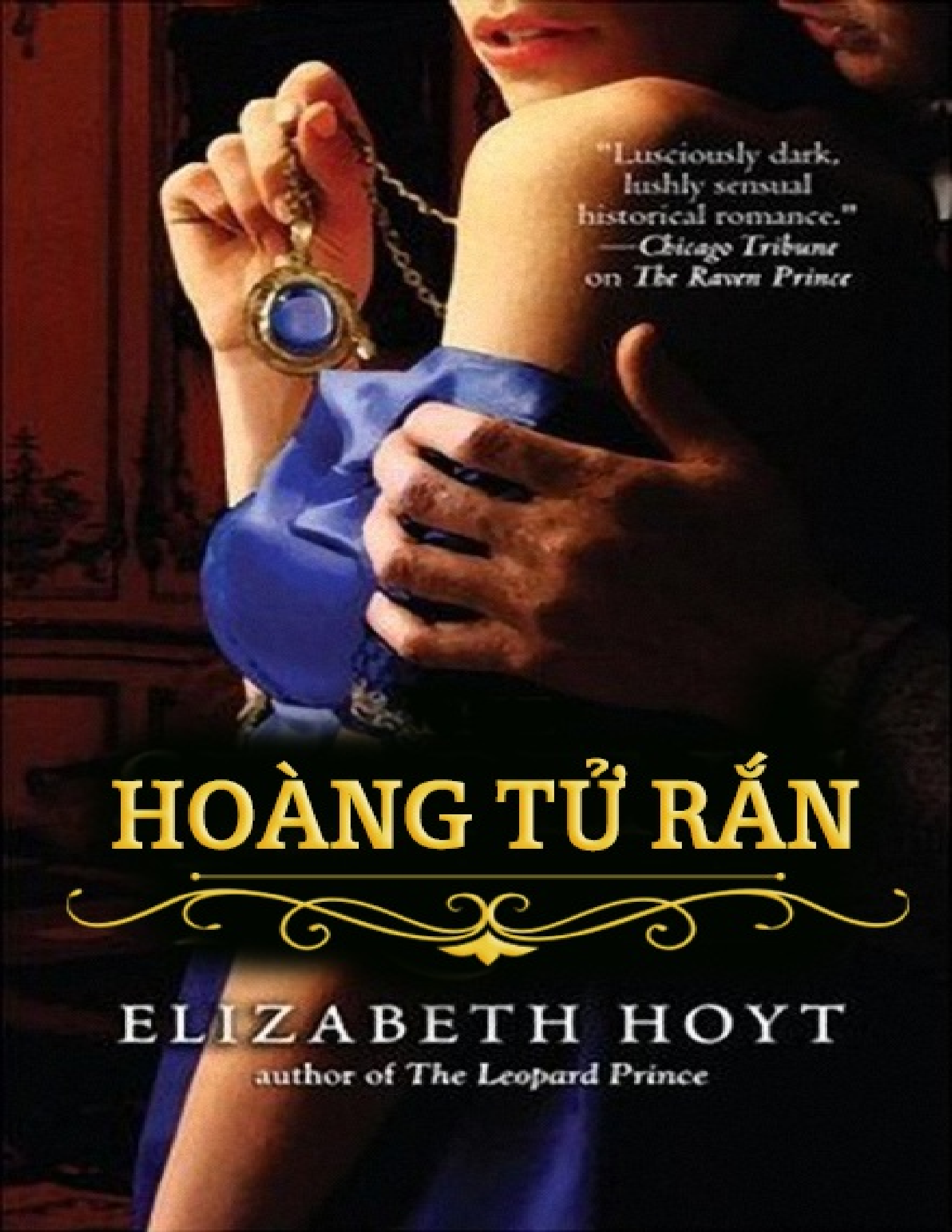

"Lusciously dark,
lushly sensual
historical romance."
—*Chicago Tribune*
on *The Raven Prince*

HOÀNG TỬ RẮN

ELIZABETH HOYT

author of *The Leopard Prince*

Hoàng Tử Rắn

Elizabeth Hoyt

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[HOÀNG TỬ RẪN](#)

[MỞ ĐẦU](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[NGOẠI TRUYỆN](#)

[CHÚ THÍCH](#)

“Ôi, thiên thần tàn nhẫn”

“Sao ông lại gọi tôi như thế? Đó có phải là tên mà ông đặt cho nhiều quý bà của ông ở London không?” Lucy nói.

“Không, chỉ có nàng thôi”. Hắn chạm đầu ngón tay - chỉ một đầu ngón tay – vào má nàng. Làn da nàng ấm áp, ngay cả trong không khí ban đêm, và mịn, rất mịn màng.

Nàng bước tránh ra ngay. “Tôi không tin ông”.

Nàng có nghe thấy hơi thở hổn hển của mình? Hắn nhe răng cười như con quỷ trong bóng đêm, nhưng không trả lời. Chúa ơi, hắn ước có thể đơn giản là kéo nàng vào vòng tay, mở đôi môi ngọt ngào của nàng ra, cảm nhận hơi thở nàng trong miệng hắn, và ngực nàng tì vào ngực hắn. Hắn đứng lại và lùi bước một bước về hướng nàng, cho đến khi họ gần như chạm vào nhau và nàng phải quay khuôn mặt tái nhợt ra nhìn hắn.

Một lọn tóc nàng xổ ra vượt qua khoảng cách một vài inch giữa họ và vuốt ve cổ họng hắn. Nàng vói tay ra, ngập ngừng, rồi chạm nhẹ nhàng một đầu ngón tay vào má hắn. Hắn cảm nhận được luồng run rẩy từ cơ thể truyền xuống tận những đầu ngón chân.

Maiden Hill, Anh Quốc

Tháng 11/1760

Người đàn ông chết trên chân của Lucinda Craddock-Hayes có vẻ giống như một vị thần tử nạn. Apollo, hay giống Mars hơn, một kẻ gây chiến, giấu mình dưới hình hài một con người, bị đẩy xuống từ thiên đường và được một cô gái tìm thấy trên đường về nhà. Ngoài trừ việc các vị thần hiếm khi chảy máu.

Hoặc trong trường hợp này là chết.

“Ông Hedge,” Lucy gọi to.

Nàng liếc nhanh quanh con đường chính độc nhất từ thị trấn Maiden Hill tới nhà của Craddock-Hayes. Nó vẫn giống như lúc trước khi nàng tìm thấy anh ta: hoang vắng, chẳng có ai ngoài nàng; người đầy tớ nam của nàng đã đi khuất sau nàng; và thi thể kia đang nằm trên cái hào. Bầu trời sà xuống thấp và ảm đạm màu xám mùa đông. Ánh sáng đã bắt đầu tắt, dù vẫn chưa đến 5 giờ. Những hàng cây trụi lá bên đường, tĩnh lặng và lạnh lẽo.

Lucy rùng mình và cố gắng khẹp chặt áo choàng sát vào vai hơn. Người chết nằm sõng xoài, trần truồng, và úp mặt xuống. Đường rạch dài trên lưng đọng lại thành khối máu trên vai phải anh ta. Bên dưới là cặp mông rắn chắc; đôi chân cơ bắp rậm lông; và có vẻ thanh lịch kỳ lạ, với bàn chân khoẻ mạnh. Nàng chớp mắt và quay lại nhìn chằm chặp vào mặt anh ta. Ngay cả khi chết anh ta cũng vẫn đẹp trai. Đầu anh quay sang một bên, để lộ một phần gương mặt nam tính: mũi dài, gò má cao, và chiếc miệng rộng. Một đường rạch chia đôi hàng lông mày trên con mắt khẹp lại của anh ta. Mái tóc cắt ngắn áp sát vào da đầu, chỉ trừ những chỗ bắt lại vì máu. Tay trái đặt thông trên đầu, và trên ngón tay trở có cảm giác là đã có một chiếc nhẫn ở đó. Kẻ giết người hẳn đã lấy đi nó cùng với mọi thứ khác. Xung quanh thi thể bùn đã vệt đi, dấu vết của gót ủng đóng sâu xuống ngay cạnh bên mông của người chết. Ngoài cái đó ra thì hề chẳng có dấu hiệu của người nào đó đã liệng vứt anh ta như rác thải.

Lucy cảm thấy dòng nước mắt khờ khạo nhỏ ra từ mắt nàng. Điều gì đó về cái cách mà anh ta bị kẻ giết người bỏ lại, trần truồng và mất danh giá, có vẻ là một sự sỉ nhục kinh khủng với người đàn ông. Chuyện này thật đau buồn đến không thể chịu đựng nổi. Cô nàng ngu ngốc, nàng tự khiển trách mình. Nàng nhận ra mình phải trở nên kiên quyết, bình tĩnh hơn. Vội vàng, nàng gạt nước mắt ẩm ướt trên má đi.

“Đầu tiên cô phải tới thăm nhà Joneses và tất cả những người bé nhỏ nhà Joneses, những kẻ làm bộ làm tịch đáng ghét. Sau đó chúng ta phải leo lên đồi tới nhà Bà Già Hardy – mục già bần thủ, không hiểu vì sao mục ta vẫn còn chưa lên giường với một cái xẻng. Và đã hết chưa? Chưa, đó chỉ mới là một nửa thôi. Rồi, rồi cô sẽ cần phải gọi cửa nhà linh mục. Và còn tôi thì lòi cái của đồng cứng này trong suốt thời gian đó.”

Lucy ngăn lại thôi thúc dụi mắt. Hedge, người giúp việc của nàng, đội một chiếc mũ ba sừng dính mỡ lệch lạc trên mái tóc bạc sừng sốt. Cái áo choàng đầy bụi của ông và cái áo chèn đều nhơ nhuốc như nhau, và ông ta đã chọn đôi vớ dài với đường chỉ viền màu đỏ tươi để làm nổi bật hai đầu gối lệch ra ngoài, không nghi ngờ gì đó là đồ thải ra của cha.

Ông ta thốt lên một cách kiêu hãnh bên cạnh nàng: “Ôi trời, vẫn chưa chết!”

Người đàn ông bé nhỏ sừng sốt đến mức quên bẵng phải cúi xuống, nhưng khi nàng lật anh ta lại, cơ thể rắn chắc của anh sụp xuống trước mắt nàng. Tầm lưng cong, đôi vai mang kích thước đáng sợ của cái giỏ trống giờ đã rơi xuống đất của nàng, và cái đầu gục xuống bờ phờ. Trong

khoảng khắc lưỡng lự, Hedge rút tay khỏi bộ đồ kẻ ô vuông và chăm chú xoa trán.

Lucy phớt lờ mọi điều đó. Nàng đã tưởng tượng ra mình sẽ hành động thế nào hàng trăm hàng ngàn lần trong đời. “Tôi không biết tôi đã tưởng anh ta là người chết rồi, nhưng anh ta quả thực là một cái xác.”

“Ừm, tốt nhất là không nên trở mắt đứng nhìn ở đây. Hãy để người chết trong an bình, Tôi đã nói rồi.” Hedge rút rè đi qua nàng.

Nàng chặn đường ông ta lại. “Chúng ta không thể bỏ anh ta lại đây được”

“Tại sao không? Anh ta đã ở đây trước khi cô đi ngang qua. Chúng ta sẽ không phải thấy anh ta nếu chúng ta đi đường tắt qua đất công như tôi bảo.”

“Tuy nhiên, chúng ta đã thấy anh ta. Ông có thể giúp tôi vác anh ta lên được không?”

Hedge loạng choạng lùi lại và hoài nghi. “Mang anh ta ư? Một người quá ư to lớn cục mịch như vậy á? Không, trừ phi cô muốn tôi bị liệt vì việc đó. Cái lưng của tôi đã ốm yếu như vậy tới 20 năm rồi. Tôi không phàn nàn, nhưng chỉ.”

“Được rồi,” Lucy thừa nhận. “Chúng ta phải dùng một cái xe đẩy.”

“Sao chúng ta không để anh ta lại đó?” người đàn ông nhỏ bé phản đối. “Ai đó sẽ thấy anh ta trong một chút nữa thôi.”

“Ông Hedge...”

“Anh ta đã bị đâm qua vai và máu vương khắp nơi. Chuyện này không hay ho chút nào cả.” Khuôn mặt Hedge lúng túng cho tới khi nó trở nên giống như quả bí ngô thối rữa.

“Tôi không chắc chắn là anh ta có vẻ bị đâm qua vai hay không, vì vậy tôi không nghĩ rằng chúng ta có thể ôm anh ta,” Lucy khiển trách.

“Nhưng anh ta bắt đầu ra đi rồi!” Hedge vùng vẫy khăn tay trước mặt.

Lucy không dám nghĩ tới bất cứ cảm giác nào cho đến khi ông ta quay lại. “Tôi sẽ chờ trong lúc ông đem Bob Smith và cái xe kéo của anh ta tới.”

Người đầy tớ nhướng mày lên cùng lúc như một sự phản đối.

“Hay là ông thích ở lại đây với cái thi thể này hơn?”

Hedge thôi nhăn trán. “Không, thưa “mẹ”. Cô biết rõ nhất, tôi chắc chắn vậy. Tôi sẽ đi nhanh tới lò rền—”

Cái xác rên rỉ.

Lucy ngạc nhiên nhìn xuống.

Bên cạnh nàng, Hedge nhảy lùi lại và lo lắng cho cả hai. “Giê-su Chúa toàn năng! Người đàn ông này không chết!”

Cầu Chúa. Và nàng vẫn đang đứng đây trong suốt thời gian đó, cãi nhau với Hedge. Lucy cởi áo choàng ngoài của nàng và choàng nó lên lưng người đàn ông. “Đưa tôi cái áo choàng của ông.”

“Nhưng...”

“Bây giờ!” Lucy không ngần ngại bắn một cái nhìn lên Hedge. Nàng hiếm khi dùng tông giọng chói tai, nhưng nàng sử dụng nó để làm tăng hiệu quả mọi việc.

“Awww,” người đầy tớ than vãn, nhưng ông ta ném cái áo choàng cho nàng.

“Hãy đi tìm bác sĩ Fremont. Nói với ông ta đây là chuyện khẩn cấp, và ông ta phải đến đây

ngay lập tức.” Lucy nhìn chăm chăm nghiêm nghị vào cặp mắt nhỏ ti hí của người đầy tớ. “Và, Ông Hedge?”

“Vâng?”

“Làm ơn hãy chạy đi.”

Hedge đánh rơi cái giỏ và bỏ nó, di chuyển nhanh đáng ngạc nhiên, cái lưng đau của ông ta đã bị lãng quên.

Lucy cúi xuống và chèn áo khoác của Hedge lên quanh hông và chân người đàn ông. Nàng để tay xuống dưới mũi anh ta và chờ đợi, gần như không thở, cho đến khi nàng cảm nhận được luồng khí phát ra yếu ớt. Anh ta quả thực còn sống. Nàng ngồi xổm xuống và trầm ngâm dự tính tình hình. Người đàn ông nằm dài trên đồng bùn đã nửa đông cứng và đám cỏ dại ở cái mương - cả hai đều lạnh và thô cứng. Điều đó không tốt cho anh ta, vì anh ta đang bị thương nặng. Nhưng như Hedge đã nhận thấy, anh ta là một người đàn ông to lớn, và nàng không chắc tự mình có thể dịch chuyển được anh ta. Nàng nhắc một góc của tấm phủ che đậy tấm lưng của anh ta lên. Vết chém trên vai anh ta đã đóng lại với máu khô, theo con mắt đánh giá thiếu kinh nghiệm của nàng, nó đã ngưng chảy máu. Những vết thâm tím chẳng chịt vết ngang lưng và sườn anh ta. Chỉ có Chúa mới biết mặt trước người anh ta nhìn ra sao.

Và cái đầu cũng bị thương nữa.

Nàng lắc đầu. Anh ta nằm đó quá tĩnh lặng và trắng bệch. Không có gì lạ là nàng lại tưởng nhầm là anh ta đã chết. Nhưng dù thế nào đi nữa, Hedge đáng nhẽ nên lên đường đến nhà Bác sĩ Fremont thay vì tranh luận với nhau về người đàn ông tội nghiệp.

Lucy kiểm tra lại xem anh ta có đang thở không, lòng bàn tay nàng lững lơ trên môi anh ta. Hơi thở anh ta rất yếu, nhưng vẫn còn thở. Nàng khẽ vuốt lưng bàn tay lên trên cái má lạnh lẽo của anh ta. Hàm râu lún phún bên dưới mà những ngón tay nàng cảm nhận được hầu như không thể nhìn thấy. Anh ta là ai? Maiden Hill không quá lớn để một người lạ mặt có thể đi qua mà không bị để ý. Trong chuyến đi chiều nay, nàng không nghe thấy đồn đại gì về các vị khách cả. Làm sao mà anh ta lại xuất hiện ở đây, trong con đường làng mà không ai để ý nhận thấy cả. Và còn nữa, người đàn ông này rõ ràng đã bị đánh và cướp bóc. Tại sao? Anh ta chỉ đơn thuần là một nạn nhân, hay anh ta làm thế nào đó đã tự chuốc họa vào bản thân và phải bị trả giá như thế?

Lucy tự hài lòng về bản thân với suy nghĩ vừa rồi và cầu mong Hedge sẽ gấp rút nhanh lên. Ánh sáng đang nhanh chóng tắt dần và cùng với nó là một chút hơi ấm ban ngày vẫn còn đang được níu giữ. Một người đàn ông bị thương đang nằm phơi xác ở đây, và chỉ có Chúa mới biết được anh ta đã nằm đó bao lâu rồi... Nàng cắn môi.

Nếu Hedge không sớm quay lại, có lẽ sẽ không cần tới một bác sĩ nữa.

“Hắn đã chết rồi.”

Bên cạnh Ngài Rupert Fletcher vang lên những lời nói cục cằn thô lỗ, quá to trong căn phòng khiêu vũ chật ních người. Ông ta liếc quanh và nhìn thấy cái người đang đứng ngay gần mình, gần đủ để rí tai được. Rồi ông ta bước tới gần Quincy James - người vừa nói hơn.

Ngài Rupert siết chặt cái gậy ba toong làm bằng gỗ mun trong lòng bàn tay phải, cố không để lộ ra sự kích động của mình. Hay nổi ngạc nhiên của ông ta. “Anh có ý gì?”

“Tôi vừa nói xong đấy thôi.” James mỉm cười điệu dàng. “Hắn đã chết.”

“Anh đã giết hắn ta à?”

“Không phải tôi. Tôi phải người của tôi đi làm việc đó.”

Ngài Rupert cau mày, cố nắm bắt thông tin này, James đã giải quyết theo đường lối của chính anh ta, và việc đó đã thành công? “Bao nhiêu?” ông ta đột ngột hỏi. “Người của anh đó.”

Người đàn ông trẻ rùn vai. “Ba. Hơn cả cần thiết.”

“Khi nào?”

“Sáng sớm nay. Tôi đã nhận được một báo cáo vừa đúng trước lúc tôi đi khỏi.” James toét miệng cười tự mãn, để lộ hai má lúm đồng tiền trẻ con của anh ta. Nhìn thấy cặp mắt lam nhạt, nét mặt Anh cân đối, và vóc dáng lực lưỡng, hầu hết mọi người đều nghĩ anh ta là một người vui vẻ dễ thương, thậm chí là một người đàn ông trẻ hấp dẫn

Hầu hết mọi người đều nhầm lẫn.

“Tôi tin là anh không để lại dấu vết gì trong chuyện này.” Cho dù cố kìm nén nhưng giọng Ngài Rupert vẫn len lỏi có một điểm gay gắt.

Nụ cười của James tắt ngóm. “Người chết không thể kể chuyện.”

“Hừm.” Cái thằng ngu. “Bọn họ xuống tay ở đâu?”

“Bên ngoài căn nhà trong thị trấn của hắc.”

Ngài Rupert khế chửi rủa. Việc rình mai phục một thượng nghị viên của vương quốc bên ngoài căn nhà của chính anh ta ngay giữa thanh thiên bạch nhật là việc làm của một kẻ chỉ có nửa não hoạt động. Cái chân đau của ông ta đang khiến ông ta trở thành một con quỷ cực kỳ đáng sợ trong tối nay, và giờ là bởi cái hành động bậy bạ ngu dại của James. Ông ta chống lên cái gậy batoong gỗ mun một cách nặng nề hơn, trong khi cố suy nghĩ.

“Đừng nổi nóng.” James mỉm cười lo lắng. “K-kh-ông ai nhìn thấy bọn họ đâu.”

Vị tiền bối nhướng một bên mày. Cầu chúa giúp ông ta thoát khỏi những tên quý tộc luôn quyết định suy nghĩ – hành động một mình – theo cách của chính bọn chúng. Đã có quá nhiều thế hệ tiểu quý tộc nhàn rỗi điển hình, dễ dàng cảm thấy kích động muốn thể hiện bản thân, không bận tâm suy nghĩ thực hiện những việc phức tạp hơn, như lên kế hoạch một vụ ám sát.

James vô tình lại không hay biết những suy nghĩ của Ngài Rupert. “Ngoài ra, bọn họ đã lột sạch quần áo của hắc và đã đi nửa ngày đường để vứt xác hắc xuống vùng ngoại ô Luân Đôn. Không ai sẽ biết hắc ở đó hết. Đến lúc hắc được tìm thấy, thì sẽ không có gì nhiều để nhận ra cả, không phải sao? Hoà- hoàn toàn an tâm.” Người đàn ông trẻ tuổi chậm chạp giơ tay lên để chọc một ngón tay vào mái tóc màu vàng ánh kim của mình. Hắc để tóc không đánh phấn, nhất định là một kẻ phù phiếm.

Ngài Rupert uống một ngụm Madeira và ngắm nhìn diễn biến mới nhất. Căn phòng khiêu vũ như một cái lồng ngọt ngào, đầy mùi sáp ong, nước hoa và mùi cơ thể con người. Các cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra vườn được mở toang để không khí ban đêm mát mẻ có thể tràn vào nhưng cũng chẳng có tác dụng gì đối với nhiệt độ trong phòng. Bữa tiệc rượu Punch này đã diễn ra được nửa tiếng đồng hồ và còn tận vài tiếng nữa mới tới bữa tiệc buffet lúc nửa đêm. Ngài Rupert nhăn nhó. Ông không hy vọng nhiều sẽ được khoẻ khoắn trở lại. Đức ngài Harrington, vị chủ tiệc, keo kiệt khét tiếng, cho dù là tổ chức tiệc cho tầng lớp quý tộc – và vài người mới phát như Rupert.

Không gian chật hẹp đã bị dọn dẹp ở giữa phòng cho các cặp đôi khiêu vũ. Họ hòa quyện thành một cầu vồng đủ màu sắc. Các cô gái mặc những chiếc váy thêu và mái tóc được đánh phấn còn các quý ông thì đội tóc giả và đóng bộ trong những bộ cánh bảnh bao cứng nhắc. Ông không ghen tị với những con người trẻ tuổi cùng những bước di chuyển đẹp đẽ đó. Dưới lớp

lụa và ren của họ chắc hẳn phải thấm đẫm mồ hôi. Đức ngài Harrington - hay đúng hơn là Quý bà Harrington chắc hẳn sẽ hài lòng với số lượng lớn các đối tượng hôn nhân ngay khi mới bắt đầu mùa lễ hội. Quý bà có năm người con gái chưa lấy chồng, và bà dồn hết sức lực của mình giống như là một người lính lão luyện đã sẵn sàng cho trận chiến. Bốn trong số năm người con của bà đang ở trong phòng, mỗi người đều đang ở bên một quý ông đủ điều kiện.

Nhưng cũng chẳng đến lượt ông phán xét người khác, vì chính ông cũng có ba cô con gái dưới 24 tuổi. Tất cả đều đã học xong và cần tìm người chồng phù hợp. Thật ra... Matilda đã bắt gặp ánh mắt của ông khi bà đứng cùng với Sarah cách đó vài bước chân. Bà nhướn mày và nhìn một cách đầy ẩn ý về phía chàng trai trẻ Quincy James, người vẫn đang đứng cạnh ông.

Ngài Rupert khẽ lắc đầu - ông thà để một trong các cô con gái của mình cưới một con chó đại còn hơn. Bà vợ ông quay đi để trò chuyện sôi nổi với các phu nhân khác mà không cần biểu lộ rằng bà cũng đã hiểu ý chồng mình. Sự thấu hiểu giữa họ đã được hình thành qua ba thập kỉ kết hôn. Bà không muốn làm phiền ông lúc này, sau đêm nay bà có thể hỏi ông về James và tại sao chàng trai trẻ này lại bị coi là không đủ điều kiện.

Giá mà những đồng đẳng khác của ông cũng thận trọng như vậy.

“Tôi không biết tại sao ông lại lo lắng” - James dường như không thể chịu nổi sự im lặng nữa - “Anh ta không bao giờ biết về ông. Không ai biết về ông hết”

“Tôi cũng muốn nó được như thế” - Ngài Rupert nói nhẹ nhàng - “Tất cả vì lợi ích của chúng ta”

“Tôi cá là ông sẽ như vậy. Ông để t-t-tôi và Walker cùng hai kẻ khác cho anh ta săn đuổi để thay thế cho ông.”

“Anh ta sẽ tìm thấy anh và những người khác trong mọi trường hợp.”

“Có m-m-m-một vài người vẫn muốn biết về ông” -

James gãi đầu anh ta mạnh đến nỗi cái đuôi tóc của anh ta gần như bị tuột ra.

“Nhưng nó sẽ chẳng có ích lợi gì cho anh nếu phản bội tôi “ - Ngài Rupert nói thẳng. Ông cúi người xuống chào một người quen đi qua.

“Tôi không nói rằng tôi sẽ nói nó ra “

“Tốt. Anh cũng được hưởng lợi nhiều như tôi từ việc này”

“Đúng vậy nhưng-----“

“Những việc gì kết thúc tốt đẹp đều là chuyện tốt đẹp.”[\[1\]](#)

“Ô-ô-ông nói thì dễ r-r-rời.” - James nói lắp càng ngày càng nhiều hơn, dấu hiệu cho thấy anh đang bị kích động. “Ông đã không nhìn thấy cơ thể của Hartwell. Anh ta bị xuyên qua cổ họng. Chắc hẳn chết do bị chảy máu. Người còn lại nói rằng cuộc đấu chỉ kéo dài có 2 phút - 2 phút, ông tưởng tượng coi. Thật là k-k-kinh khủng!!!”

“Anh bao giờ cũng là một tay kiếm giỏi hơn Hartwell” - Ngài Rupert nói

Ông mỉm cười với cô con gái cả của ông, Julia, người đang bắt đầu nhảy một điệu Minuet. Cô mặc một bộ đầm với các sắc xanh nền nã. Ông đã bao giờ nhìn thấy nó chưa nhỉ? Ông nghĩ là chưa. Đó chắc là một cái váy mới. Hy vọng là nó không làm ông khánh kiệt. Bạn nhảy của cô là một bá tước hơn 40 tuổi. Hơi già một chút nhưng vẫn là một bá tước.

“P-P-Peller cũng là một tay kiếm xuất sắc, nhưng anh ta bị g-g-giết đầu tiên” - Giọng nói kích động của James làm gián đoạn suy nghĩ của ngài Rupert.

Anh ta nói rất lớn. Rupert cố gắng làm anh ta bình tĩnh “James...”

“Bị thách đấu vào ban đêm và c-c-chết trước khi bữa sáng ngày hôm sau bắt đầu!”

“Tôi không nghĩ-----”

“Anh ta đã bị mất ba ngón t-t-tay khi cố gắng tự bảo vệ mình sau khi k-k-kiếm bị giật khỏi tay anh ta. Sau đó tôi đã phải đi tìm trong đám c-c-cỏ cho họ. Lạy c-c-chúa tôi!!!”

Những cái đầu gần đó quay ra nhìn họ. Giọng của chàng trai trẻ bắt đầu to hơn.

Đã tới lúc kết thúc rồi.

“Đủ rồi.” – Ngài Rupert quay đầu để nhìn thẳng vào mắt James, nắm giữ và trấn áp anh ta.

Mắt phải của chàng trai máy lên một cái. Anh ta hít thở thật sâu để bắt đầu nói.

Nhưng Rupert đã giành nói trước, giọng ông nhẹ nhàng. “Anh ta đã chết. Anh vừa bảo tôi thế mà.”

“N-n-nhưng-----”

“Do vậy, chúng ta không có gì để phải lo lắng nữa.” Ngài Rupert cúi đầu chào và khập khiễng đi khỏi. Ông đang rất cần một ly Madeira nữa.

“Ta sẽ không chứa anh ta trong nhà của ta” – thuyền trưởng Craddock-Hayes thông báo, hai tay bắt chéo trước ngực, chân chống lên như thể đang đứng trên boong tàu lắc lư. Cái đầu đội tóc giả của ông ngẩng cao, đôi mắt màu xanh nước biển thì nhìn thẳng về chân trời phía xa.

Ông đang đứng trong đại sảnh dẫn vào ngôi nhà của gia đình Craddock-Hayes. Bình thường đại sảnh này cũng khá rộng, đủ cho những nhu cầu của họ. Nhưng ngay lúc này, cái sảnh dường như bị thu nhỏ lại tỷ lệ với số lượng người trong đó, Lucy nghĩ một cách rầu rĩ, và ngài thuyền trưởng đang đứng ở ngay giữa trung tâm sảnh.

“Vâng, thưa cha.” – Lucy di chuyển lắt léo xung quanh ông và vẫy gọi một người đàn ông mang người cha lạ lùng của nàng vào. “Tôi nghĩ là căn phòng ngủ của anh trai tôi trên lầu. Bà có đồng ý thế không, bà Brodie?”

“Tất nhiên rồi, thưa cô.” – Người quản gia của Craddock-Hayes gật đầu. Những nếp gấp của cái mũ trùm kín bao lấy gò má đỏ của bà, đung đưa theo động tác gật đầu. “Chiếc giường đã được chuẩn bị xong, và tôi có thể nhóm lửa trong giây lát.”

“Tốt” – Lucy mỉm cười đồng ý. “Cảm ơn bà Brodie”

Bà quản gia vội vã đi lên cầu thang. Phần thân dưới to đùng của bà lắc lư theo mỗi bước chân.

“Thậm chí còn không biết tên quấy rầy là ai.” – Cha nàng tiếp tục – “Có thể là một tên lang thang hoặc một kẻ giết người. Hedge nói anh ta bị đâm từ phía sau. Cha hỏi con, kiểu người nào mà lại bị người ta đâm từ sau lưng? Hả? Hả?”

“Con chắc là không biết ạ” – Lucy tự động trả lời – “Nhưng cha có vui lòng dịch sang bên cạnh để mọi người có thể đưa anh ta vào không?”

Cha nàng ngoan ngoãn lê bước dịch vào gần tường.

Những người làm thuê thờ hớn hển đánh vật với người lạ mặt bị thương đem vào bên trong. Anh ta vẫn nằm im lìm thật kinh khủng, khuôn mặt nhợt nhạt như sắp chết. Lucy cắn môi và cố gắng không thể hiện sự lo lắng của mình. Nàng không hề biết anh ta, thậm chí không biết màu mắt của anh nhưng điều cực kì quan trọng là anh ta còn sống. Anh ta được đặt trên một cánh cửa để dễ dàng hơn trong việc di chuyển, nhưng rõ ràng rằng trọng lượng và cân nặng của anh ta làm công việc khó khăn hơn. Một trong những người đàn ông đã chửi thề.

“Không được phép có thứ ngôn ngữ như vậy trong nhà ta” – Ngài thuyền trưởng nhìn trừng trừng vào người phạm tội.

Người đàn ông đỏ mặt và lồm bồm một lời xin lỗi.

Ngài gật đầu “Ta sẽ là loại cha như thế nào nếu ta cho phép một tên đi gan hay một kẻ lang thang vào nhà của ta? Với một cô con gái chưa lấy chồng trong nhà? Hả? Một lời chê trách sa đọa, vậy đó!”

“Vâng thưa cha” – Lucy nín thở khi những người đàn ông trao đổi với nhau trên cầu thang.

“Đó là lý do tại sao tên quấy rầy này phải được chuyển đi nơi khác – như nhà của Fremont. Anh ta là bác sĩ. Hay là trại tế bần. Hoặc có thể là nhà của cha xứ - Penweeble có thể có cơ hội để thể hiện lòng nhân ái của Công giáo. Ha!”

“Có lẽ cha nói đúng, nhưng anh ta đã ở đây rồi.” – Lucy nói dõ dành – “Thật là xấu hổ nếu chuyển anh ta đi lần nữa.”

Một trong những người đàn ông trên cầu thang gửi cho nàng một cái nhìn không chắc chắn.

Lucy mỉm cười đảm bảo với anh ta.

“Có lẽ không sống được lâu đâu” – Cha nàng cau có – “Còn làm hỏng những tấm khăn trải giường.”

“Con chắc chắn là những tấm khăn trải giường sẽ còn nguyên vẹn” – Lucy bắt đầu đi lên cầu thang.

“Vậy còn bữa tối của ta?” – Cha nàng cầu nhàu – “ Ê? Có ai để ý không khi mà tất cả mọi người vội vã đi chuẩn bị phòng cho tên côn đồ đó?”

Lucy nghiêng người qua lan can cầu thang “Chúng ta sẽ có bữa tối trên bàn ngay khi nào con thấy anh ta đã được sắp đặt ổn thoả.”

Cha nàng lồm bồm “Chuyện hay là chủ nhà lại phải chờ đợi sự thoả mái của tên côn đồ”

“Cha đang cực kỳ biết thông cảm đấy” – Lucy cười với cha mình

“Hừm!”

Nàng quay lại để tiếp tục đi lên cầu thang.

“Bé con à?”

Lucy ngó đầu lại qua lan can.

Cha nàng cau mày lại với nàng, đôi lông mày trắng rậm rạp cau lại với nhau phía trên chiếc mũi đỏ hình củ hành của ông “Cẩn thận với gã đó đấy”

“Vâng, thưa cha”

“Hừm” – Cha nàng lại cầu nhàu đằng sau lưng nàng.

Nhưng Lucy đã nhanh chóng đi lên cầu thang và đi vào căn phòng ngủ màu xanh. Những người đàn ông đã đặt được người lạ kia lên giường. Họ huỳnh huých bước ra khỏi phòng đúng lúc Lucy đi vào, để lại một vết bùn dài trên đất.

“Cô không nên ở đây, cô Lucy” – bà Brodie thở hỗn hển và kéo cái khăn lên ngực người đàn ông – “Không phải khi anh ta như thế này”.

“Cháu đã thấy anh ta chỉ chưa đầy một giờ đồng hồ trước, bà Brodie, cháu đảm bảo với bà đấy. Ít ra bây giờ anh ta còn đã được băng bó rồi nữa.”

Bà Brodie khịt mũi “Đó không phải là điều quan trọng”

“Vâng, có lẽ là không” – Lucy thừa nhận – “ Nhưng cháu khó có thể nghĩ anh ta có thể tạo ra điều rủi ro gì trong hoàn cảnh của anh ta hiện giờ”

“Ai da, thật là một người đàn ông tội nghiệp” – bà Brodie vỗ vào tấm khăn che ngực của người đàn ông – “ Anh ta thật may mắn vì đã được cô tìm thấy lúc đó. Anh ta chắc chắn đã bị đông cứng lại cả buổi sáng, bị vớt trên đường. Ai có thể làm những chuyện xấu xa như vậy?”

“Cháu không biết”

“Tôi nghĩ chắc không phải là người ở Maiden Hill” – bà quản gia lắc đầu – “Chắc hẳn phải là bọn côn đồ ở London.”

Lucy đã không chỉ ra rằng bọn côn đồ thậm chí cũng có thể được tìm thấy ở Maiden Hill. “Bác sĩ Fremont nói ông ấy sẽ quay lại vào sáng mai để kiểm tra các vết băng bó”

“Ai da” – bà Brodie nhìn nghi ngại vào người bệnh, như đánh giá tỷ lệ sống của anh ta tới ngày hôm sau.

Lucy thở dài – “Cho tới lúc đó, cháu nghĩ chúng ta chỉ có thể làm cho anh ta cảm thấy thoải mái. Chúng ta sẽ để cánh cửa khép hờ, phòng trường hợp anh ta tỉnh lại.”

“Tôi nghĩ tốt nhất là nên đi xem bữa tối cho ngài Thuyền trưởng. Cô biết là ông ấy sẽ trở nên như thế nào nếu bữa tối bị muộn đấy. Khi nào bữa tối đã ở trên bàn, tôi sẽ gửi Besty lên trông nom anh ta”

Lucy gật đầu. Họ chỉ có một người hầu là Besty, nhưng giữa ba người phụ nữ, cô ấy nên chăm sóc anh ta. “Bà đi đi. Cháu sẽ xuống sau ít phút nữa.”

“Được rồi, thưa cô” - Bà Brodie trao cho nàng một cái nhìn lạc hậu – “Nhưng đừng quá lâu. Cha cô sẽ muốn nói chuyện với cô đấy.”

Lucy nhăn mũi và gật đầu. Bà Brodie mỉm cười cảm thông rồi rời đi.

Lucy nhìn xuống người lạ mặt đang nằm trên giường của anh trai nàng, David, và lại tự hỏi anh ta là ai. Anh ta nằm bất động tới nỗi nàng phải tập trung quan sát mới thấy ngực anh ta chuyển động lên xuống nhấp nhô. Dải băng trên đầu càng làm nổi bật sự ốm yếu và những vết thâm tím trên đầu anh ta. Anh ta trông thật là cô độc. Liệu có ai đó lo lắng cho anh ta không, có thể là đang lo lắng đợi anh ta quay về?

Một cánh tay anh ta để bên ngoài cái chăn. Nàng đưa tay chạm vào nó.

Bàn tay của anh ta đột nhiên hất lên, đập vào cổ tay nàng, sau đó bắt lấy và giữ chặt tay nàng lại. Lucy giật mình, nàng chỉ đủ thời gian để kêu lên một tiếng rít sợ hãi. Sau đó nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xám nhất mà nàng đã từng thấy. Đó là màu sắc của băng đá.

“Tao sẽ giết mày.” – anh ta nói một cách rõ ràng.

Trong giây lát, nàng đã nghĩ những lời ghê tởm đó là dành cho mình, và trái tim của nàng dường như ngừng đập trong lồng ngực.

Anh ta nhìn chăm chăm vượt qua nàng. “Ethan?” – Người đàn ông cau mày như thể khó hiểu và sau đó anh ta nhắm mắt lại. Trong một phút, cái nắm tay quanh cổ tay nàng chùng xuống và tay anh ta rơi trở lại xuống giường.

Lucy hít một hơi thở sâu. Từ cơn đau trong lồng ngực, nàng nhận thấy đó là hơi thở đầu tiên lấy lại được kể từ khi người đàn ông này nắm lấy tay nàng. Nàng lùi lại phía sau, cách xa cái giường và chà xát cổ tay của mình. Tay của người đàn ông này thật là tàn bạo, nàng sẽ có những vết thâm tím trên tay vào sáng mai.

Anh ta muốn nói với ai?

Lucy rùng mình. Dù người đó có là ai, nàng cũng không hề ghen tị với người đó. Giọng nói của người đàn ông này không hề có chút nào do dự. Trong tâm trí của anh ta, không nghi ngờ gì nữa, anh ta sẽ giết chết kẻ thù của mình. Nàng nhìn lại vào giường. Người lạ mặt đang thở sâu và nhẹ nhàng. Anh ta giống như đang ngủ say một cách bình yên. Nếu không phải có sự đau đớn trên cổ tay, nàng có thể nghĩ rằng toàn bộ sự việc vừa rồi là một giấc mơ.

“Lucy!” – tiếng gầm vang từ dưới nhà chỉ có thể là của cha nàng.

Túm lấy váy của mình, nàng rời khỏi phòng và chạy xuống cầu thang.

Cha nàng đã ngồi vào đầu bàn ăn với một cái khăn ăn nhét trong cổ áo. “Ta không thích ăn tối muộn. Nó làm ta tiêu hóa chậm. Không thể ngủ được nửa giấc vì những tiếng ục ục ở trong bụng. Thật sự là khó khăn khi đòi hỏi phải có một bữa ăn tối đúng giờ trong ngôi nhà của chính ta ư? Phải không? Hả?”

“Không, tất nhiên là không” – Lucy ngồi vào ghế của nàng phía bên phải cha nàng – “Con xin lỗi.”

Bà Brodie mang lên một đĩa thịt bò nướng với đầy khoai tây, tỏi tây và củ cải.

“Ha! Đây là điều mà một người đàn ông thích nhìn thấy trên bàn ăn tối của mình.” – cha cô rõ ràng đang tươi cười khi cầm dao và nĩa lên để chuẩn bị cắt miếng thịt – “Thịt bò Anh loại ngon. Mùi cũng rất thơm.”

“Cảm ơn ngài” – Bà quản gia nháy mắt với Lucy khi bà quay vào bếp. Lucy cũng mỉm cười đáp lại. Phải cảm ơn thánh thần thay bà Brodie.

“Nào, bây giờ hãy cắn một miếng” – cha nàng cầm lấy đĩa của nàng và chất vào một đồng thức ăn – “Bà Brodie rất biết cách nấu món thịt bò nướng ngon lành.”

“Cảm ơn cha.”

“Con bò ngon nhất trong vùng đấy. Cần tắm bố một chút sau khi đã đi lang thang khắp mọi nơi chiều nay. Hử?”

“Cuốn hồi ký của cha hôm nay như thế nào rồi?” – Lucy nhấm nháp rượu vang, cố gắng không nghĩ đến người đàn ông đang nằm ở trên tầng.

“Tuyệt vời. Xuất sắc!” – cha nàng cắt nhiệt tình miếng thịt bò nướng – “Viết về một câu chuyện tai tiếng từ 30 năm trước. Của thuyền trưởng Feather, mẹ kiếp bây giờ ông ta là một đô đốc rồi, cùng 3 người phụ nữ bản địa trên đảo. Con có biết là những người phụ nữ đó không mặc bất kì-----Khụ khụ!” – ông đột ngột ho lớn và nhìn nàng với vẻ bối rối.

“Gì vậy ạ?” – Lucy nhét một nĩa đầy khoai tây vào miệng

“À không có gì, đừng để ý” – cha nàng hoàn thành việc lấp đầy cái đĩa và kéo nó tới chỗ bụng ông chạm vào cái bàn – “Chỉ là điều đó đã thắp sáng một ngọn lửa bên trong cậu chàng già nua sau cả quãng thời gian đó. Ha!”

“Thật là thú vị” – Lucy mỉm cười. Nếu cha nàng hoàn thành xong quyển hồi ký và xuất bản chúng, sẽ có lý do cho một sự điều chỉnh đẫm máu trong lực lượng hải quân của hoàng đế.

“Nói chung khá là vậy.” – cha nàng nuốt xuống và uống một ngụm rượu vang – “Được rồi, và bây giờ, cha không muốn con tiếp tục lo lắng cho cái tên vô lại con mang về nhà nữa”

Cái nhìn của Lucy rơi xuống chiếc đĩa nàng đang cầm trên tay. Nó hơi run lên một chút, nàng hy vọng cha nàng không để ý thấy – “Không đâu, cha.”

“Con đã làm một việc tốt, đúng là người hay làm phúc. Giống y như những điều trong Kinh thánh mà mẹ con hay dạy con. Bà ấy sẽ rất hài lòng. Nhưng hãy nhớ rằng...” – cha nàng xiên vào

một miếng củ cải – “Cha đã từng nhìn thấy những vết thương ở đầu giống như vậy trước đây. Một số người có thể sống sót. Một số thì không. Và đó không phải là một vết thương mà con có thể làm gì được.”

Nàng cảm thấy trái tim mình chìm xuống trong lồng ngực – “Cha nghĩ anh ta sẽ không thể sống được ạ?”

“Không biết!” – cha cô quát lên một cách thiếu kiên nhẫn – “Đấy là điều cha đang nói. Hẳn ta có thể sống. Hoặc không thể.”

“Con hiểu” – Lucy chọc vào miếng củ cải và cố gắng không để nước mắt rơi ra.

Cha nàng đập tay xuống bàn – “Đấy là điều cha đang cảnh báo con. Đừng có để bị gắn bó với tên lang thang đó.”

Một khóe miệng của Lucy giãn giãn – “Nhưng cha không thể ngăn cản cảm giác của con.” – Lucy nhẹ nhàng. – “Con sẽ làm vậy bất kể con có muốn hay không.”

Cha nàng cau mày dữ dội – “Chỉ là không muốn con phải buồn nếu hẳn ta nghèo đêm nay.”

“Con sẽ không buồn đâu cha” – Lucy hứa. Nhưng nàng biết đã quá muộn để hứa như vậy. Nếu người đàn ông ấy chết đêm nay, nàng sẽ khóc vào ngày mai, dù có hứa hay không chẳng nữa.

“Hừm.” – cha nàng quay trở lại với cái đĩa của mình – “Tạm thời là tốt. Nếu anh ta vẫn sống, thì hãy chú ý lời cha nói.” – Ông nhìn lên và dán chặt đôi mắt xanh của mình lên nàng – “Nếu nó dám nghĩ tới chuyện làm tổn thương dù chỉ một sợi tóc của con, thì nó sẽ phải đi ra ngoài bằng môn.”

Thiên thần đang ngồi ở bên cạnh giường chàng khi Simon Iddesleigh, tử tước thứ sáu Iddesleigh cuối cùng cũng mở mắt.

Chàng nghĩ đó không phải là một giấc mơ quá kinh khủng trong một chuỗi dài những ác mộng vô tận đã ám ảnh chàng mỗi đêm – hay tệ hơn, đó là chàng đã không sống sót vượt qua được cuộc đánh nhau và tạo ra một kết cục không có điểm dừng, bị đẩy ra khỏi thế giới này và ngay lập tức đi thẳng xuống địa ngục. Nhưng chàng hầu như chắc chắn là địa ngục thì không có mùi thơm của hoa oải hương và mùi hồ vải, không thể cảm nhận được độ sồn của vải lanh và gối ở dưới, không có âm thanh chiêm chiếp của tiếng chim sẻ và tiếng xột xoạt của màn lụa.

Và, tất nhiên là, không có thiên thần nào ở dưới địa ngục cả.

Simon nhìn nàng. Thiên thần của chàng toàn màu xám, phục trang thích hợp cho một người phụ nữ ngoan đạo. Nàng đang viết vào một quyển sách to, ánh mắt chăm chú, cặp lông mày đen nhíu lại. Tóc nàng đen nhánh được chải thẳng tất ra phía sau bắt đầu từ vầng trán cao và gom lại thành một búi ở sau gáy. Môi nàng mím lại một chút khi nàng di chuyển tay dọc trang giấy. Dường như là đang ghi lại những tội lỗi của chàng. Tiếng xột xoạt của cây bút di chuyển trên giấy là thứ đã làm chàng tỉnh giấc.

Khi một đàn ông nhìn những thiên thần, đặc biệt là khi đó là một người phụ nữ gợi cảm, thường thì họ sẽ dùng một loại hoa diễn tả thay cho lệ lời nói. Họ thường nghĩ ngay đến những cô gái với mái tóc vàng, đôi má ửng hồng- và đôi môi đỏ ướm át. Gương mặt như hoa hải đường trong các bức tranh của các họa sĩ người Ý với đôi mắt xanh trong vắt như không thực và làn da mềm mại bầu bĩnh. Đó không phải loại thiên thần mà Simon đang ngắm nhìn. Không, thiên thần của chàng thuộc kiểu trong sách kinh thánh - Kinh Cựu Ước, không phải Tân Ước. Loại không-quá-con-người, nghiêm-nghị-và-xét-đoán. Đó là loại có khả năng ném đàn ông vào trong đọa đày vĩnh viễn chỉ với một cái búng tay hờ hững và thần nhiên, hơn là nâng đỡ họ trên đôi cánh của mình. Nàng có vẻ sẽ không bỏ qua cho vài thói xấu ở đâu đó trong tính cách của một gã đàn ông, Simon thở dài.

Chàng có nhiều sai lầm hơn là vài cái.

Thiên thần đã nghe tiếng chàng thở dài. Nàng quay lại nhìn chàng bằng đôi mắt màu xanh trong như đá topaz huyền ảo. “Ngài thức dậy rồi phải không?”.

Chàng cảm nhận cái nhìn chăm chăm của nàng cũng như cảm nhận được bàn tay nàng đặt trên vai chàng, và thành thật thì cảm giác đó khiến chàng thấy lo âu.

Nhưng chàng không để mình biểu lộ sự băn khoăn ấy ra.

“Điều đó phụ thuộc vào định nghĩa của mỗi người về từ thức dậy”, Chàng rên rỉ đáp lại. Thậm chí một chuyển động nhỏ như việc nói chuyện cũng làm khuôn mặt chàng đau đớn. Sự thật là, toàn bộ cơ thể chàng dường như bốc cháy. “Tôi không thể ngủ được, tôi cũng chưa hoàn toàn tỉnh lại. Liệu nàng có thể có thứ gì như cà phê để đẩy nhanh việc thức dậy này không?” Chàng di chuyển để ngồi dậy, phát hiện ra là việc này khó khăn hơn chàng tưởng. Tấm khăn trải giường đã trượt xuống tới bụng chàng.

Thiên thần nhìn theo cái khăn rớt xuống, và nàng cau mày với phần ngực để trần của chàng. Hiển nhiên là chàng đã tự làm mình tệ đi trong mắt của nàng.

“Tôi e là chúng tôi không có cà phê,” nàng lẩm bẩm với cái rốn của chàng, “nhưng có trà.”

“Thế đã là không tồi rồi”. Simon nói. “Tôi có thể phiền nàng giúp tôi ngồi dậy không? Tôi

không thể tự mình ngồi lên được với một vết thương ở phía sau và thật khó có thể nâng tách trà lên mà không làm đổ nó.”

Nàng nhìn chàng đầy sự ngờ vực.

“Có lẽ tôi nên nhờ Hedge hoặc cha tôi”

“Tôi hứa là tôi vô hại, thật đấy.” Simon đặt một tay lên trái tim. “Và tôi hầu như chưa bao giờ bị ới cả”

Môi nàng giật giật.

Simon thêm. “Xét cho cùng nàng cũng không phải là một thiên thần,phải không?”

Một bên lông mày nhướn lên thành một đường chỉ mỏng. Với vẻ tỏ ý khinh thường dành cho những cô nàng nhà quê, biểu hiện của nàng kiêu kỳ như là một nữ công tước.

“Tên tôi là Lucinda Craddock-Hayes. Tên của ngài là gì?”

“Simon Matthew Raphael, tử tước của vùng Iddesleigh, vinh hạnh được phục vụ.” Chàng vẽ tay thành một vòng tròn với một vẻ như đấy là những gì tốt nhất mà chàng có thể mang đến phục vụ nàng.

Nàng không hề bị gây ấn tượng. “Ngài là tử tước Iddesleigh?”

“Thật đáng buồn”.

“Ngài không ở gần quanh đây.”

“Ở đây là...?”

“Thị trấn của Maiden Hill ở Kent”

“Ah”.Kent? Tại sao lại là Kent? Simon cố vươn cổ để nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nhưng tấm màn lụa đã che khuất nó.

Nàng dõi mắt theo cái nhìn của chàng. “Ngài đang nằm trên giường của anh trai tôi”.

“Ngài ấy thật tốt bụng”. Simon thì thầm. Xoay đầu lại đã làm chàng nhận ra có thứ gì đó đang quần xung quanh đầu mình. Chàng dùng một cánh tay sờ lên nó và nhận ra những ngón tay đã chạm vào một vết băng bó. Có lẽ nó đã làm chàng trông như một tên ngốc thật sự. “Không, ta không thể nói là ta chưa từng đến thị trấn xinh đẹp của Maiden Hill, mặc dù ta chắc chắn là nó có phong cảnh khá đẹp và nhà thờ là một điểm tham quan nổi bật.”

Toàn thân nàng rung lên, đôi môi của nàng lại giật giật một cách quyến rũ. “Làm sao mà ngài biết được?”

“Bọn ta thường ở trong những thị trấn đẹp nhất” Chàng nhìn xuống – với vẻ ngoài là điều chỉnh tấm mền thực ra là tránh sự cuốn hút kỳ lạ từ việc nhìn vào đôi môi của nàng. Kẽ hèn nhất. “Ta đã trải qua hầu hết thời gian lãng phí ở London. Bỏ mặc khu nhà mà ta sở hữu nằm ở Northumberland. Nàng đã từng đến Northumberland chưa?”

Nàng lắc đầu. Đôi mắt đáng yêu màu xanh ngọc topaz quan sát chàng với một cái nhìn chăm chú không đổi – gần giống như một người đàn ông. Ngoại trừ việc Simon chưa từng cảm thấy bị kích thích bởi cái nhìn của một người đàn ông.

Chàng cất tiếng: Rất quê mùa. Phải gọi nơi ấy là chỗ khỉ ho cò gáy mới đúng. Ta đã tự hỏi không biết chính xác là tổ tiên họ đang nghĩ gì khi xây dựng một khu nhà cũ kỹ quá xa mọi thứ như thế. Chẳng có gì ngoài sương mù và cừu ở gần đấy. Ấy vậy mà cuộc sống tại đó cũng vẫn còn được duy trì hàng năm trời qua nhiều thế hệ của gia đình.

“Điều đó thật là tốt”. Nàng thì thầm. “Nhưng nó làm tôi tự hỏi tại sao chúng tôi lại tìm thấy

ngài chỉ cách đây nửa dặm nếu ngài chưa bao giờ ở trong vùng này trước đó?”

Nàng thật lạnh lợi, phải không? Và không một chút nào bị lạc đề bởi những lời nói ngớ ngẩn của chàng. Người phụ nữ thông minh này có quá nhiều nỗi bận tâm. Tại sao chàng không nên cảm thấy quá bị lôi cuốn bởi điều đó.

“Đã có điều gì đó không đúng”. Simon mở to mắt. “Có lẽ ta đã gặp xui xẻ khi bị tấn công bởi những tên cướp siêng năng. Bọn chúng không hài lòng để ta nằm ở nơi mà ta đã ngã xuống, chúng còn đưa ta rời khỏi đó mang ta đến đây một cách nhanh chóng vì vậy mà ta có thể thấy hầu hết thế giới”

“Hừm. Tôi nghi ngờ là ý chúng muốn dành cho ngài là không thấy bất cứ thứ gì lần nữa” nàng nói một cách lo lắng.

“Mmm. Và điều đó sẽ không hẳn là nổi nhục nhã?” Chàng giả vờ ngây thơ hỏi. “Vì sau cùng ta cũng được gặp nàng. Nàng nhướn lông mày và há miệng một lần nữa, không nghi ngờ gì về cách cư xử của chàng đối với mình, nhưng điều đó cũng tác động đến nàng một chút. “Nàng không phải nói có trà sao? Ta biết là ta đã nói lời chê bai về nó trước đó, nhưng thật sự, ta sẽ không phiền nếu có một hay hai giọt”.

Thiên thần của chàng thật sự đỏ mặt, một màu hồng nhạt đã xóa đi màu trắng trên má nàng. A, một điểm yếu của nàng. “Tôi xin lỗi. Nào, để tôi giúp ngài ngồi dậy”.

Nàng đặt đôi tay nhỏ mát rượi lên cánh tay chàng-một sự đụng chạm tạo ra một luồng điện kích động gây ra một sự bối rối mà không ai trong hai người có thể kiểm soát được, lưng chàng cứng lại và thẳng đứng; mặc cho, giữa họ lúc này đây tồn tại cảm giác như vậy. Simon đang thờ dốt, và điều này không chỉ bởi tại nàng. Vai chàng như thể có một tên quỷ nhỏ đang thích thú chơi đùa với nó, hoặc có lẽ là trong trường hợp của chàng, có lẽ là các vị thánh đã chĩa một thanh sắt nung đỏ chọc vào nó. Chàng nhắm mắt lại trong một lúc, và khi chàng mở mắt thêm một lần nữa, có một cái cốc trà được để dưới mũi chàng. Chàng với tay lấy nó, sau đó ngừng lại và nhìn vào bàn tay phải trống trơn của mình. Chiếc nhẫn chạm khắc đã biến mất. Bọn chúng đã đánh cắp chiếc nhẫn của chàng.

Nàng hiểu lầm sự do dự của chàng. “Trà còn mới, tôi bảo đảm với ngài”.

“Loại tốt nhất”. Giọng chàng yếu ớt một cách lúng túng. Tay chàng run khi chụp lấy cái cốc, tiếng kêu keng keng quen thuộc của nhẫn chạm vào ly sứ không còn nữa. Chàng đã không tháo nó ra kể từ khi Ethan mất.

“Chết tiệt”

“Đừng lo, tôi sẽ cầm nó cho ngài”. Giọng nàng mềm mại, thấp và ấm áp, điều đó có nghĩa là nàng có thể đã không hề biết đến nó. Chàng có thể tạm bỏ mặc sự quan tâm của mình và yên lòng nghỉ ngơi nghĩ về giọng nói của nàng.

Phụ nữ thật nguy hiểm.

Simon nuốt xuống một ngụm trà âm ỉm. “Nàng có phiền không nếu viết dùm ta một lá thư?”

“Tất nhiên là không rồi.” Nàng đặt cái cốc xuống và quay trở lại một cách an toàn vào ghế của nàng. “Ngài muốn viết thư cho ai?”

“Ta nghĩ là người hầu của ta. Chắc chắn là ta sẽ bị đem ra làm trò đùa nếu ta có ý cảnh báo tới bất cứ người quen nào của mình”

“Và chúng ta chắc chắn không mong muốn điều đó”. Có một tiếng cười trong giọng nói của nàng.

Chàng nhìn nàng với sắc mặt biến đổi đột ngột, nhưng mắt nàng vẫn mở to và mang vẻ ngây

thor. “Ta mừng là nàng hiểu vấn đề này”, chàng nói cộc lốc. Trên thực tế chàng lo lắng rằng kẻ thù của chàng sẽ nghe được là chàng vẫn còn sống. “Người hầu của ta có thể sẽ mang đến một vài thứ như vài bộ quần áo sạch, một con ngựa và một ít tiền”

Nàng mở ra cuốn sách đang để bên cạnh “Tên của anh ta?”

Simon nghiêng đầu sang một bên, cố gắng nhưng không thể thấy được gì từ quyển sách của thiên thần này. “Henry. Số 207 đường Cross, London. Nàng đang viết cái gì trước đó vậy?”

“Tôi xin ngài thứ lỗi?” Nàng không ngược lên.

Chàng bức tức. “Trong sách của nàng. Nàng đang viết cái gì vậy?”

Nàng do dự, cây viết bất động trên lá thư, đầu nàng vẫn cúi xuống.

Simon cố giữ cho vẻ bề ngoài thể hiện bớt nghiêm trang một chút, nghĩa là chàng đang trở nên cực kỳ hứng thú.

Nàng vẫn giữ yên lặng cho đến khi kết thúc việc ghi địa chỉ lên phong bì, sau đó nàng để nó sang một bên và ngược lên nhìn chàng. “Thật ra là tôi đang phác họa”. Nàng vươn tay với lấy cuốn sách đang mở và đặt nó vào lòng của chàng.

Những nét vẽ bằng bút chì được tạo ra đầy bên lề trái của trang giấy, một vài cái lớn, một vài cái nhỏ. Một người đàn ông nhỏ đang khom lưng mang một cái giỏ. Một cái cây trụi lá. Một cái cửa với một bản lề bị gãy. Ở bên phải có duy nhất một bức phác họa của một người đàn ông đang ngủ. Đó là chàng. Và trông chàng không tốt cho lắm, đó là tất cả những gì có thể tạo ra từ những vết băng bó. Nó cho chàng một cảm giác kì lạ, khi biết nàng đã nhìn chàng ngủ.

“Tôi hi vọng là ngài không phiền”, nàng nói.

“Không có gì cả. Ta mừng vì trở nên có ích”. Simon quay trở lại trang giấy. Ở đây có một vài nét vẽ được tô điểm bởi màu nước. “trông chúng thật tuyệt”.

“Cảm ơn ngài.”

Simon cảm thấy môi chàng cong lên với câu trả lời chắc chắn của nàng. Hầu hết những quý cô thường giả vờ khiêm tốn khi được khen ngợi vì một tài năng. Nàng Craddock-Hayes thì lại chắc chắn về tài năng của mình. Chàng lật trang kế tiếp.

“Cái này là gì?” Bức phác thảo trên trang này là của một cái cây thay đổi với các mùa; xuân, hạ, thu và đông. Má nàng hồng lên lần nữa. “Chúng là một bức phác thảo thực tế. Nó được vẽ cho quyển sách nhỏ của người cầu nguyện, tôi muốn làm nó dành tặng cho quý cô Hardy ở trong làng. Nó là một món quà trong ngày sinh nhật của cô ấy.”

“Nàng có thường làm điều này không?” Chàng lật sang trang khác, thật hấp dẫn. Không có những bức vẽ yếu ớt của một người phụ nữ tẻ nhạt. Những bức họa của nàng đều có một sức sống mạnh mẽ. “cái việc vẽ minh họa cho sách ấy?” tâm trí của chàng đang hoạt động một cách dữ dội.

Nàng nhún vai. “Không, không thường lắm. Tôi chỉ làm nó cho những người bạn hoặc tương tự vậy”.

“Vậy ta có thể nhờ nàng một việc”. Rốt cuộc chàng nhìn lên và thấy nàng định mở miệng nói. Chàng tiếp tục trước khi nàng có thể lưu ý rằng chàng đã không rơi vào trường hợp những người bạn. “Một quyển sách cho cháu của ta”.

Nàng ngậm miệng lại và nhướn mày, chờ đợi một cách im lặng cho chàng tiếp tục.

“Tất nhiên, nếu như nàng không phiền chiều theo ý của một người đàn ông đang bị thương”. Đúng là không biết xấu hổ. Vì một vài lý do quan trọng nên anh thuê cô.

“Thể loại của quyển sách là gì?”

“Ồ, một câu truyện cổ tích, ta nghĩ vậy. Được chứ?”

Nàng lấy quyển sách lại và để nó vào trong lòng nàng, chậm rãi lật sang một trang giấy trắng.

“Vâng?”

Ồi, chúa ơi, bây giờ thì chàng thực sự rơi vào tình thế khó xử, nhưng lúc này đây chàng chỉ có cảm giác muốn được cười to lên. Chàng không cảm thấy vui thích như chàng tưởng. Simon có chút lo lắng liếc nhìn vội vã xung quanh căn phòng nhỏ và thoáng thấy một vật nhỏ bé, một tấm bản đồ được đóng khung trên bức tường đối diện. Những con rắn đang vui đùa dọc theo bờ biển. Chàng mỉm cười và nhìn vào mắt nàng. “Một câu chuyện về hoàng tử rắn”

Nàng nhìn chằm chằm vào miệng chàng và sau đó vội vàng ngước lên lần nữa. Miệng chàng cười rộng hết cỡ. Ah, ngay cả một thiên thần cũng có thể bị cám dỗ.

Nhưng nàng chỉ cong mày với chàng. “Tôi chưa bao giờ nghe về nó”.

“Ta thật là ngạc nhiên”, chàng nói dối một cách dễ dàng. “Nó khá được yêu thích trong tuổi trẻ của ta. Gợi nhớ về những kí ức yêu thương, như là, nhảy lên chân của người nữ mầu già đang ngồi gần ngọn lửa trong khi bà ấy làm cho bọn ta hồi hộp với những câu chuyện cổ”. Đã phóng lao thì phải theo lao.

Nàng trao cho chàng một cái nhìn rõ ràng là hoài nghi.

“Giờ để ta xem nào”, Simon cố kìm chế một cái ngáp. Cơn đau nặng ở vai chàng đã mất thay vào đó là cảm giác đau ê ẩm, nhưng cơn đau đầu đang tăng lên tựa hồ như là để bù đắp lại. “Xưa thật là xưa đó có phải là cách để bắt đầu các câu truyện cổ tích, có phải thế không nhỉ?”

Nàng đã không giúp. Nàng chỉ ngồi yên trong ghế và chờ đợi chàng tự biến mình thành tên ngốc.

“Có một cô gái nghèo đang sống cuộc sống đạm bạc và thiếu thốn làm công việc chăm sóc đàn dê cho nhà vua. Cô ấy mồ côi và khá là đơn độc trên thế giới này, ngoại trừ đàn dê, tất nhiên, bọn chúng có mùi khá là khó chịu.

“Đàn dê?”

“Đàn dê. Nhà vua rất thích phô mai dê. Giờ hãy im lặng. nếu như nàng muốn nghe tiếp câu chuyện.” Simon ngả đầu ra sau. Nó đang đau như búa bổ. “Ta tin tên cô ấy là Angelica, nếu điều đó có thể tạo ra bất kỳ sự thú vị nào-một cô gái dê, chính là nó.

Lúc này nàng chỉ gật đầu. Nàng nhặt cây bút chì lên và bắt đầu phác thảo trong cuốn sách của nàng, bởi vì chàng không thể nhìn thấy những gì được thể hiện trên trang giấy, nên chàng không chắc là nàng có đang minh họa câu chuyện của chàng hay không.

“Angelica làm việc cực khổ mỗi ngày, từ mờ sáng cho đến tận khi mặt trời lặn, và tất cả những gì đồng hành cùng cô ấy là đàn dê. Lâu đài của nhà vua được xây trên đỉnh núi và cô gái chăn dê thì sống dưới chân núi trong một túp lều nhỏ. Nếu cô ngước nhìn lên cao thật cao, nhìn qua những vách đá dựng đứng, qua những phiến đá lấp lánh của bức tường lâu đài qua đến rất nhiều tháp canh, thỉnh thoảng cô chỉ có thể thấp thoáng thấy những viên đá quý và áo choàng đẹp lộng lẫy của những người sống trong lâu đài, trong một lần tuyệt vời như thế, cô có lẽ đã thấy hoàng tử”.

“Hoàng tử rắn?”

“Không.”

Nàng nghiêng đầu, mắt nàng vẫn tập trung vào bức vẽ. “Vậy tại sao câu truyện cổ tích được

gọi là hoàng tử rắc nếu anh ta không phải là hoàng tử rắc?”

“Anh ta xuất hiện sau. Nàng thường hay thiếu kiên nhẫn phải không?”. Chàng nói một cách nghiêm túc.

Nàng nhìn lên chàng khi môi nàng chậm rãi cong thành một nụ cười. Simon cảm thấy tim như ngừng đập và các ý nghĩ dường như trôi tuột ra khỏi đầu chàng. Nàng đẹp, đôi mắt trong như ngọc nheo lại thành góc và một lúm đồng tiền xuất hiện trên làn da mịn màng trên đôi má phía bên trái của nàng. Nàng rõ ràng đang đỏ mặt. Miss Craddock-Hayes thật sự là một thiên thần. Simon cảm thấy có gì đó mạnh mẽ, gần như là một thôi thúc dữ dội muốn đưa ngón tay cái ra để nâng khuôn mặt nàng lên và nếm nụ cười của nàng.

Chàng nhắm mắt lại. Chàng không muốn điều này.

“Tôi xin lỗi”, chàng nghe nàng nói, “Tôi sẽ không cắt ngang lần nữa”.

“Không, đủ rồi. Ta e là đầu ta đang đau. Không nghi ngờ gì rằng nó liên quan đến việc ta đã bị đánh”. Simon ngừng nói liếng thoảng khi một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu chàng. “chính xác thì khi nào ta được tìm thấy?”

“Hai ngày trước”. Nàng đứng lên gom sách và viết lại. “Tôi sẽ rời khỏi đây cho ngài nghỉ ngơi. Tôi có thể viết lá thư cho người hầu của ngài trong chốc nữa và gửi nó đi. Trừ khi ngài muốn đọc nó trước?”

“Không. Ta chắc chắn là nàng sẽ làm tốt”. Simon ngã xuống gối, bàn tay không có nhẫn của chàng thả lỏng trên khăn trải giường. Chàng giữ giọng nói của mình có vẻ hờ hững: “Quần áo của ta đâu?”

Nàng dừng lại, nửa đường đi ra ngoài và bắn cho chàng một cái nhìn khó hiểu qua vai. “Ngài không có bất cứ cái gì trên người khi tôi tìm thấy ngài”. Nàng đóng cửa một cách nhẹ nhàng.

Simon chớp mắt. Thường thì chàng đã không mất quần áo thậm chí chỉ đến khi có cuộc gặp gỡ lần thứ hai với một quý cô.

“Cha xứ đã đến để gặp cô, thưa cô!” Bà Brodie thò đầu vào thông báo khi nàng đang ngồi trong phòng khách vào buổi sáng hôm sau.

Lucy đang ngồi trên cái ghế xô-pha màu xanh được bọc bằng lụa, mạng lại một trong những chiếc vớ của cha. Nàng thở dài và liếc nhìn lên trần nhà, tự hỏi liệu tử tước đã nghe thấy sự viếng thăm của vị khách của nàng bên dưới cửa sổ của chàng. Nàng không biết chàng đã thức chưa, nàng đã không gặp chàng sáng nay. Nghĩ đến đã có thứ gì đó thích thú hiện lên trong đôi mắt xám của chàng, quá minh mẫn và sống động, làm nàng bối rối ngày hôm qua, nàng không quen với việc bị làm cho bối rối và sự trải nghiệm đó không dễ chịu chút nào. Do đó nàng đã trốn tránh người đàn ông bị thương như một kẻ hèn nhát từ khi rời chàng để viết hộ chàng bức thư.

Bây giờ nàng để chiếc vớ đang mạng dở sang một bên. “Cảm ơn, bà Brodie.”

Người quản gia trao cho nàng một cái nháy mắt rồi vội vã đi ra sau bếp và Lucy đứng dậy để chào đón Eustace : “Chào buổi sáng”

Eustace Penweenble, cha xứ của nhà thờ nhỏ ở Maiden Hill, gật đầu với cô như anh ta thường làm vào mỗi thứ ba, trừ những ngày lễ và thời tiết xấu, trong suốt 3 năm qua. Anh cười một cách cả thẹn, bước những bước dài đến bên cô với cái nón cầm trong tay. “Đúng là một ngày đẹp trời. Nàng có quan tâm đến việc cùng ta dạo một vòng không?”

“Điều đó nghe có vẻ thú vị”

“Tốt. Tốt”. Anh ta đáp lại.

Một lọn tóc nâu rớt ra khỏi mái tóc của anh ta và rơi trên trán, làm anh ta giống như một cậu bé to xác. Anh ta chắc chắn đã quên thoa phấn lên bộ tóc giả gắn trên đầu trước khi đến đây. Vậy cũng tốt. Lucy thầm nghĩ một mình: anh ta trông tốt hơn khi không có nó. Nàng đáp lại nụ cười một cách trêu mếu, cho sự chờ đợi của anh và đi với Eustace ra cửa.

Ngày hôm nay quả thật đẹp. Mặt trời quá chói chang gần như làm nàng bị lóa mắt khi đứng trên bậc thềm đá hoa cương. Những viên gạch cổ xưa của nhà Craddock-Hayes có vẻ dịu êm dưới những tia nắng phản chiếu qua ô cửa sổ ở phía trước. Những cây sồi già xếp hàng dài trên con đường đầy sỏi. Chúng đã trụi lá, nhưng những nhánh cây cong đã tạo nên sự thú vị sắc nét như chạm tới bầu trời xanh. Xe ngựa của Eustace đã chờ sẵn ở gần cửa, Hedge đang đứng ngay phía trước đầu xe ngựa.

“Ta có thể giúp nàng vào trong không?” Eustace hỏi một cách lịch sự tựa như nàng có thể thật sự từ chối anh.

Lucy đặt tay mình lên tay anh.

Hedge tròn mắt và thì thầm trong hơi thở của mình. “Trách nhiệm vào mỗi thứ ba. Chúa ơi, sao không là thứ năm hay thứ sáu?”

Eustace cau mày.

“Cảm ơn”. Giọng Lucy không bận tâm đến người đàn ông giúp việc, kéo ánh mắt Eustace thoát khỏi anh ta. Nàng đã thực hiện một sự thay đổi lớn với chính mình.

Cha xứ ngồi cạnh nàng và giữ lấy dây cương. Hedge rút lui về chuồng ngựa, lắc đầu.

“Ta nghĩ là chúng ta nên đi vòng đến nhà thờ, nếu điều đó được sự đồng ý của nàng”. Eustace khẽ kêu lên với con ngựa. “Người trông nom nhà thờ cảnh báo với ta rằng có thể trần nhà của phòng thay áo lễ bị rỉ nước. Nàng có thể cho ta ý kiến của nàng.”

Lucy cố kiềm chế từ lời lẩm bẩm một cách vô thức thật là thú vị làm sao.

Thay vào đó nàng mỉm cười. Chiếc xe chở họ lăn bánh rời khỏi con đường Craddock-Hayes và đi vào mảnh đất mà nàng đã tìm thấy tử tước. Con đường trông có vẻ khá an toàn trong cái ánh nắng của ban ngày, rừng cây vươn cao tạo ra cảnh sắc hiền hòa, thanh bình. Nhìn từ khoảng cách xa ta có cảm giác những bức tường được tạo từ đá vôi uốn quanh ôm lấy những ngọn đồi.

Eustace hắng giọng. “Ta không biết là nàng đã đến thăm quý bà Hardy dạo gần đây?”

“Vâng”. Lucy quay lại anh một cách lịch sự. “Tôi mang cho cô ấy vài cái chân dê nấu đông”

“Và nàng đã tìm thấy cô ấy như thế nào? Cổ chân cô ấy đã lành lặn từ sau khi bị ngã nhào xuống chưa?”

“Cô ấy vẫn chưa khỏi, nhưng cô ấy đủ linh hoạt để phàn nàn rằng món thịt đông không hợp với khẩu vị của cô ấy”

“Ah, tốt. Cô ta phải được nhận thứ tốt hơn nếu cô ta có thể phàn nàn”

“Tôi cũng có cùng ý nghĩ đó.”

Eustace cười với nàng, đôi mắt màu nâu sậm nheo lại thành một góc. “Nàng là sự giúp đỡ tuyệt vời đối với ta, giúp ta có được thông tin về những người trong làng”

Lucy gật đầu và nghiêng khuôn mặt nàng trước gió. Eustace thường xuyên tạo ra những lời bình phẩm thân thiện. Trong quá khứ họ đã khá là thoải mái nếu không nói là tẻ nhạt. Hôm nay, nàng nghĩ, nàng có lẽ đã phát hiện ra ở anh ta có sự tự mãn gây một chút khó chịu.

Nhưng Eustace vẫn tiếp tục nói. “Ta ước gì một vài phụ nữ trong làng sẽ trở nên hòa nhã hơn”

“Ý của ngài là ai?”

Một vệt đỏ quét qua xương gò má anh “Bạn của nàng Miss Mccullough là một ví dụ. Cô ấy trả qua hầu hết thời gian của mình với những câu chuyện ngồi lê đôi mách. Ta nghĩ vậy.”

Lucy nhướn mày. “Patricia có vẻ giống như một người thích nói chuyện tầm phào, nhưng bản chất cô ấy là một người tử tế”

Anh trông có vẻ hoài nghi “Ta sẽ chấp nhận lời nói của nàng trong trường hợp này.”

Một đàn bò dày đặc đang di chuyển tạo thành một đồng hồ độn trên đường. Eustace ghì chậm xe ngựa lại và chờ đợi trong khi đàn bò theo sau chủ của nó băng qua con đường và đi vào trong làng.

Anh giật mạnh dây cương và khởi hành xe ngựa một lần nữa rồi vẫy tay với người đàn ông khi họ đi ngang qua. “Ta nghe nói nàng đã có cuộc phiêu lưu vào mấy ngày trước.”

Lucy không bị ngạc nhiên. Có lẽ cả thị trấn đã có tin tức về việc tìm thấy của nàng trong lúc Hedge đi gọi bác sĩ Fremont. “Dĩ nhiên rồi. Chúng tôi đã phát hiện ra người đàn ông ngay ở đằng kia.” Nàng chỉ và cảm thấy một cơn rùng mình chạy dọc xương sống khi nàng nhìn nơi mà nàng đã tìm thấy tử tước quá gần với cái chết.

Eustace nhìn một cách nghiêm túc vào rãnh nước “Nàng nên cẩn thận nhiều hơn trong tương lai. Người mà nàng tìm thấy trên đường có thể là thành phần bất hảo”

“Ngài ấy bị bất tỉnh” Lucy nói dịu dàng.

“Tuy nhiên, tốt nhất là không nên đi lang thang một mình” Anh cười với nàng. “Để giữ mình thì không nên làm điều đó”

Có phải Eustace nghĩ nàng hoàn toàn là con ngốc? Nàng cố gắng không biểu lộ sự bức mình. “Tôi ở cùng với Mr.Hedge”

“Tất nhiên. Tất nhiên rồi. Nhưng Hedge là một người đàn ông nhỏ bé và đang già đi theo năm tháng”

Lucy nhìn thẳng anh ta.

“Đúng. Chỉ cần ghi nhớ nó cho tương lai. Anh hắng giọng lần nữa “Nàng có bất cứ ý tưởng nào về người đàn ông mà nàng đã tìm thấy không?”

“Ngài ấy thức vào ngày hôm qua” Lucy nói một cách cẩn thận “Tên của ngài ấy là Simon Iddesleigh. Ngài ấy là một tử tước”

Eustace giật mạnh dây cương. Con ngựa già màu xám, lúc lắc đầu nó. “Một tử tước? Thật chứ? Ta cho rằng anh ta là một ông già bị bệnh gút”

Nàng nhớ lại đôi mắt nhanh nhẹn và cái lưỡi còn nhanh hơn. Và vùng ngực trần rộng lớn mà nàng đã thấy khi khăn phủ giường rơi xuống. Làn da của tử tước sang bóng và căng, những múi cơ chạy dài bên dưới. Núm vú màu nâu đen của chàng tương phản một cách khá rõ ràng với làn da tái nhợt xung quanh. Thật ra, nàng không nên chú ý quá nhiều thứ như vậy.

Lucy hắng giọng và quay lại nhìn chằm chằm vào con đường. “Tôi không nghĩ ngài ấy nhiều hơn ba mươi.”

Nàng cảm thấy Eustace bắn cho nàng cái nhìn ngạc nhiên. “Ba mươi sao. Thêm nữa. Một tử tước. Thêm một chút phong phú cho dòng dõi Maiden Hill, nàng có nghĩ vậy không?”

Những suy nghĩ thật gây chán nản! “Có lẽ vậy”

“Dù sao đi nữa ta tự hỏi anh ta đang làm gì ở đây”

Bây giờ họ đã hoàn toàn đến Maiden Hill, Lucy gật đầu với hai người phụ nữ hơi lớn tuổi đang kì kèo giá cả với người bán bánh mì “Tôi chắc chắn là không biết”

Cả hai phụ nữ mỉm cười và vẫy tay với họ. Khi họ chạy qua, hai mái đầu xám chụm vào nhau.

“Hmm. Tốt, chúng ta đã đến nơi.” Eustace kéo xe ngựa đến bên cạnh nhà thờ nhỏ và nhảy xuống. Anh đi vòng lại và cẩn thận giúp nàng bước xuống. “Bây giờ thì người trong nom nhà thờ đã nói về sự rỉ nước ở trong giáo đường” Anh ta rảo bước vòng ra phía sau nhà thờ, đưa lời nhận xét chung nhất về tình trạng của nó cần được sửa chữa.

Lucy đã nghe tất cả điều này trước đó. Trong suốt ba năm mà anh theo đuổi nàng, Eustace thường mang nàng đến nhà thờ, có lẽ nơi này cho anh ta cảm thấy cảm giác có uy quyền. Nàng lắng nghe với một bên tai và rảo bước theo sau anh ta. Nàng không thể tưởng tượng được hình ảnh của chàng tử tước cao ngạo đang lải nhải về trần nhà, đặc biệt là trần nhà thờ. Thật thế, nàng nhăn mặt để nghĩ đến những gì mà chàng có thể nói về vấn đề này-không nghi ngờ-đó sẽ là một thứ gì đó rất sắc bén. Không phải phản ứng có thể có của chàng đối với việc tạo lại trần nhà thờ không quan trọng. Một vài người phải tìm kiếm những chi tiết để giữ cho cuộc sống luôn vận động, và trong một thị trấn nhỏ, vấn đề rỉ nước trần nhà thờ là khá lớn.

Chàng có lẽ hầu hết trải qua những ngày-và những đêm-trong việc đồng hành với những cô gái giống anh ta. Phù phiếm và dí dỏm, họ chỉ quan tâm đến việc trang hoàng những cái váy dạ hội và phong cách của mái tóc. Những người này rất ít được sử dụng trong thế giới của nàng. Thêm nữa là những lời trao đổi bông đùa của chàng thật đáng buồn cười. Nàng cảm thấy đột ngột thức tỉnh hơn, nhận thức hơn khi nhận ra chàng đã khởi đầu bằng việc đánh lừa nàng, tựa như tâm trí nàng đã bắt thấy ngọn lửa và thấp sáng lên.

“Hãy vào bên trong đi. Ta muốn chắc các vết rỉ không trở nên tồi tệ hơn đồng mốc meo trên tường”. Eustace quay lại và đi vào nhà thờ, sau đó đột ngột quay đầu ra “Đó là, nếu như nàng không phiền?”

“Không, tất nhiên là không” Lucy nói

Eustace nhe răng cười “Thật là một cô gái tốt”. Anh biến mất vào bên trong.

Lucy chậm rãi theo sau, kéo lê tay lên những bia mộ bị đổi màu vì thời tiết trong nghĩa trang. Nhà thờ Maiden Hill đã đứng vững ở đây không lâu sau khi những người chinh phục đã đến vùng đất này. Tổ tiên của nàng không ở đây lâu, nhưng đã có nhiều bộ xương Craddock-Hayes trong những ngôi mộ duyên dáng ở trong góc nghĩa trang. Khi còn là một bé gái, nàng hay chơi ở sau nhà thờ vào chủ nhật. Ba mẹ nàng đã gặp nhau và cưới nhau ở Maiden Hill, và trải qua toàn bộ cuộc đời của họ ở đây, hay ít nhất là mẹ đã ở đây. Cha đã từng là một thuyền trưởng và đã lái vòng quanh thế giới, ông thích kể cho bất cứ ai muốn lắng nghe. David cũng là một thủy thủ. Anh ở trên biển hầu hết mọi lúc, có lẽ chỉ dừng lại ở cảng của các nước khác. Có những lúc Lucy cảm thấy nhói đau vì niềm khao khát. Nó tuyệt vời ra sao khi ai đó được lựa chọn vận mệnh của mình, để quyết định trở thành một bác sĩ hay họa sĩ hay thủy thủ trên vùng biển rộng lớn. Nàng đã tưởng tượng rằng nàng có một nửa xấu xa khi là thủy thủ. Nàng có lẽ sẽ đứng trên boong tàu về phía mũi tàu, gió lùa vào qua tóc nàng, có tiếng những cánh buồm kêu cọt két trên đầu, và-

Eustace nhìn quanh cửa nhà thờ “Vào chứ?”

Lucy chớp mắt và gọi một nụ cười. “Tất nhiên”

Simon duỗi cánh tay phải qua vai và cẩn thận nhắc nó lên. Cơn đau dữ dội truyền qua vai và xuống cánh tay. Chết tiệt. Đây là ngày sau khi chàng thức giấc phát hiện ra Miss Craddock-Hayes đang ngồi bên cạnh chàng-và kể từ đó chàng không thấy nàng nữa. Sự thật này khiến chàng khó chịu. Có phải nàng đang tránh mặt chàng? Hoặc tệ hơn-nàng không cảm thấy có chiều hướng muốn viếng thăm chàng một lần nữa? Có lẽ chàng làm nàng buồn chán.

Chàng nhăn mặt với suy nghĩ buồn phiền đó. Đầu chàng đã tốt hơn, và họ đã tháo những miếng băng lố bịch ra, nhưng lưng chàng vẫn cảm thấy như lửa đốt. Simon hạ thấp cánh tay xuống và hít thở sâu trong khi cơn đau giảm bớt thành những cơn ê ẩm. Chàng nhìn xuống cánh tay mình. Tay áo sơ mi ngắn khoảng 6 inch so với cổ tay. Đó là bởi vì cái áo chàng đang mặc thuộc về David, người anh trai vắng mặt của thiên thần. Đánh giá từ kích thước của quần áo, chiều cao của cái giường làm chàng bối rối, thì người anh của nàng là một người có vóc dáng nhỏ bé.

Simon thở dài và liếc nhìn quanh căn phòng. Cửa sổ ngoài trời trở nên tối đen trong đêm. Căn phòng đủ lớn để chứa cái giường-nó khá hẹp đối với khiếu thẩm mỹ của chàng-một tủ áo và tủ đựng chén, một cái bàn đọc nhất kế giường ngủ và hai cái ghế. Đó là tất cả. Thiếu thốn so với tiêu chuẩn của chàng, nhưng không phải là một nơi tồi tệ để hồi phục sức khỏe, đặc biệt khi không có sự lựa chọn nào khác. Lúc này, ngọn lửa sắp tắt dần, làm cho căn phòng mang hơi của sự lạnh lẽo. Nhưng cơn lạnh là thứ nhỏ nhất nhất trong những lo âu của chàng. Chàng cần tay phải để cầm kiếm. Không chỉ để cầm nó, mà còn gạt, đỡ, ứng phó và đẩy lùi. Và để giết.

Thường là để giết.

Kẻ thù của chàng có thể không giết được chàng, nhưng chúng chắc chắn đã làm cho tay phải chàng bị thương, ít nhất trong một lúc-có thể vĩnh viễn. Điều đó không làm cho chàng ngừng nhiệm vụ của mình. Xét cho cùng chúng đã giết em trai chàng. Không có điều gì trừ cái chết có thể dừng chàng trong việc săn đuổi để báo thù. Tuy nhiên, chàng phải có khả năng bảo vệ mình khi bị tấn công lần tới. Chàng cần rằng chịu đựng chống lại cơn đau và giơ tay lên lần nữa. Chàng đã mơ thấy những ngón tay một lần nữa vào tối qua. Những ngón tay tồi tệ như những cây ma lương vàng đâm máu trên bãi cỏ xanh dưới chân Peller. Trong giấc mơ của chàng, Peller đã cố gắng nhặt những ngón tay bị chặt đứt, sờ soạng một cách kinh khủng trên bãi cỏ với đôi tay bị chặt đứt...

Cánh cửa mở ra và thiên thần đi vào, mang theo một cái khay. Simon quay lại nàng tỏ vẻ biết ơn, nhẹ nhõm dẹp bỏ qua một bên thái độ bất thường trong tâm trí chàng. Giống như lần trước chàng thấy nàng, nàng trong bộ áo tu sĩ màu xám với mái tóc đen buộc thành búi sau cổ. Có thể nàng không có ý tưởng về cái gáy của một người phụ nữ khi được phơi bày ra sẽ khiêu gợi như thế nào. Chàng có thể thấy được lọn tóc quăn ở đó và chạm vào bờ vai trắng thanh tú của nàng. Da nàng mềm mại, dễ tổn thương và nếu chàng rà môi dọc theo hõm cổ nàng, nàng có lẽ sẽ run rẩy. Chàng không thể cưỡng lại ý nghĩ này, giống như một kẻ ngốc được cho miếng bánh đào.

Nàng cau mày một cách lãnh đạm với chàng “Ngài có nên làm điều đó không?”

Hình như nàng đang nói đến sự vận động của chàng, không phải những biểu hiện ngu ngốc trên gương mặt chàng. “Không nghi ngờ là không”. Chàng hạ thấp tay. Lúc này nó có cảm giác như chỉ có hàng ngàn con ong đang đốt.

“Vậy tôi đề nghị ngài dừng lại và dùng một chút thức ăn nhẹ”. Nàng để cái khay xuống bàn cạnh giường chàng và đến bên lò sưởi để chọc vào ngọn lửa, quay trở lại với một cây nến để thắp sáng những cây nến khác.

Chàng giơ tay lên. “Ah, nàng có những cái đĩa thú vị gì ở đó vậy? Thức ăn lỏng trong sữa ấm? Một tách trà thịt bò?” Đã có nhiều thực đơn trong hai ngày qua. Bánh mì khô, cứng khởi đầu nghe có vẻ cực kì tuyệt vời.

“Không. Một lát thịt bò của bà Brodie và bánh trái cật”

Chàng rút tay lại nhanh chóng và cắn răng để thốt ra tiếng rên rỉ. “Thật sao?”

“Vâng. Giờ thì hãy ăn hết nó đi”

Chàng cúi đầu về trước mang theo một cái nhướn một bên chân mày và chằm chọc “Như một nữ chỉ huy”.

Nàng nhướn mày với chàng nhưng không nhận xét gì. Simon quan sát nàng dờn cái đĩa đầy. Tạ ơn chúa về những gì đã lắng nghe, người phụ nữ này không nói dối. Một lát thịt dày nằm trên đĩa.

“Cầu chúa, cầu chúa phụ hộ cho nàng”. Chàng ngắt một lát bánh với những ngón tay và gần như rơi nước mắt khi nó chạm vào lưỡi chàng. “Giống như thức ăn của những vị thánh. Nàng phải nói với đầu bếp rằng ta bị xúc động với sự yêu thương và sẽ chết nếu bà ấy không chạy đến với ta ngay lập tức”

“Tôi sẽ nói với bà ấy là ngài nghĩ món bánh rất ngon”. Nàng đặt lát bánh vào đĩa và đưa nó cho chàng.

Chàng để cái đĩa rơi vào lòng chàng. “Nàng từ chối truyền đạt lời đề nghị kết hôn của ta à?”

“Ngài đã không đề cập đến kết hôn lúc đầu. Ngài chỉ đề nghị để làm cho bà Brodie phải xấu hổ”

“Tình yêu của cuộc đời ta được đặt tên là bà Brodie?”

“Vâng, đó là bởi vì bà ấy cưới ông Brodie, người đang ở tít ngoài biển bây giờ”. Nàng ngồi trên ghế bên cạnh giường của chàng và nhìn chàng. “Ngài có thể hứng thú khi biết rằng ông ấy được xem là người đàn ông mạnh nhất ở Maiden Hill”

“Ông ta à? Và bởi vì lời nhận xét này, ta cho rằng nàng muốn ném lời phỉ báng về sức mạnh của ta?”

Cái nhìn chăm chăm của nàng lên hình dáng chàng, và hơi thở của chàng trở nên nhanh hơn.

“Ngài đang nằm trên giường đang dần hồi phục từ một cú đánh chí mạng,” nàng lẩm bẩm.

“Chỉ là một chi tiết không quan trọng”, chàng nói vô tư

“Nhưng nó có tính quyết định”

“Ừm”. Chàng xiên cái nĩa lên bánh. “Ta không cho rằng ở đây cũng có rượu vang?”

Nàng trao cho chàng cái nhìn trách móc. “Nước ngay bây giờ”

“Quá nhiều hy vọng cho nó, ta đồng ý” Chàng nuốt một miếng thịt lớn. “Những người đàn ông khôn ngoan khuyên bọn ta là không nên thỏa mãn với những gì mà mình có và vì vậy ta sẽ”

“Ngài rất đáng hoan nghênh” nàng nói cộc lốc “đó có phải là lý do khiến ngài không ngừng tra tấn bản thân bằng cách vận động cánh tay không?”

Chàng tránh ánh mắt màu xanh như ngọc của nàng “Buồn chán, đơn giản là buồn chán thôi, ta e là vậy”

“Thật không?”

Chàng quên là nàng nhanh trí như thế nào. Chàng mỉm cười với nàng một cách quyến rũ. “Ta đã chưa đi xa với câu chuyện cổ tích tối qua”

“Ngài thật sự có một đứa cháu gái?”

“Tất nhiên ta có. Ta sẽ nói dối với nàng sao?”

“Tôi nghĩ là có. Và ngài không có vẻ như là loại đàn ông người sẽ trở thành một người chú có lòng yêu thương chiều chuộng”

“Ah. Ta có vẻ là loại đàn ông nào đối với nàng?” chàng hỏi mà không suy nghĩ.

Nàng nghiêng đầu. “Một người cố gắng quá khó khăn để che giấu tâm hồn của ngài ấy”

Lạy chúa. Trong cuộc đời chàng chàng không biết phải trả lời nó như thế nào.

Môi nàng giật một cách quynh rũ. “Thưa ngài?”

Chàng hắng giọng. “Vâng, bây giờ là đến câu chuyện cổ tích của ta, ta tới đâu rồi?” Chàng là một con cừu nhút nhát! Lần tới chàng sẽ chạy trốn như những đứa trẻ chập chững với những cây gậy. “Angelica nghèo khổ, đầy tớ chần dề, cao lớn, lâu dài trắng, và-”

“Một hoàng tử không phải là hoàng tử rần”. Nàng đã thừa nhận thua trận và nhặt lấy thanh than củi. Lúc này nàng mang đến một quyển sách khác-một tia nhấp nháy màu xanh ngọc bích hiện lên trong ánh mắt nàng-nàng mở nó ra, có thể là vẽ câu chuyện của chàng.

Một cảm giác tuyệt vời nhẹ nhõm đến với chàng rằng nàng sẽ không tiếp tục theo đuổi những câu hỏi, sẽ không phát hiện ra chàng-ít nhất là chưa. Có thể không bao giờ, nếu chàng may mắn.

Chàng nhét bánh vào miệng, nói trong lúc nhai. “Đồng ý. Hoàng tử người mà không phải hoàng tử rần. Ta cần nói đến là hoàng tử thì tốt, người đàn ông đẹp trai với mái tóc quăn màu vàng và đôi mắt xanh da trời? Thực tế, anh ta hầu như đẹp bằng với Angelica, người đã cạnh tranh với sự lấp lánh của những vì sao cùng với mái tóc đen mun của cô và đôi mắt có màu sắc của mật đường”

“Mật đường”. Giọng nàng có vẻ không tin tưởng, âm đều đều, nhưng miệng nàng mím lại có vẻ như nàng cố nén thốt ra tiếng cười.

Chàng muốn làm cho nàng cười nhiều làm sao. “Ừm, mật đường”. Chàng nói dịu dàng. “Nàng chưa bao giờ chú ý đến mật đường đẹp như thế nào khi ánh nắng chiếu qua nó?”

“Tôi chỉ chú ý nó rất dính như thế nào thôi”

Chàng phớt lờ nàng. “Bây giờ, mặc dù Angelica nghèo khổ xinh đẹp như những tinh tú trên bầu trời, không có một ai định chú ý đến cô. Cô chỉ có duy nhất đàn dê để giữ như bạn đồng hành. Vậy tưởng tượng sự hoảng sợ của cô khi cô thoáng thấy hoàng tử. Anh ta là một người ở rất xa, xa hơn cô, cả về nghĩa bóng lẫn nghĩa đen, và cô khao khát được gặp anh ta. Để nhìn vào mắt anh ta và quan sát những biểu hiện trên gương mặt của anh ta. Chỉ là, cô không dám có hy vọng thậm chí có cơ hội để nói chuyện với anh ta”

“Tại sao không?” Miss Craddock-Hayes lẩm bẩm câu hỏi.

“Nói một cách thành thật, đó là vì đàn dê”, chàng nói một cách nghiêm túc “Angelica hoàn toàn nhận thức rõ về cái mùi mà cô đã nhiễm phải từ chúng”

“Tất nhiên”. Môi nàng giật, một cách miễn cưỡng cong môi thành một nụ cười.

Và một điều kì lạ đã xảy ra. Đầu anh cũng giật giật, mặc dù những gì nó hình thành rõ ràng không phải là một đường cong-hay nụ cười, bởi vẫn đề đó. Chúa ơi, thật vụng về làm sao khi để cho mặt mình tái xanh trước nụ cười của nàng. Simon ho.

“Ngài ổn chứ?”. Nàng đã ngưng cười-tạ ơn chúa-nhưng giờ nàng lại nhìn chàng với sự quan tâm, đó không phải là cảm xúc chàng thường nhận được trong khi có sự kích thích đến với cơ

thể của chàng.

Sự kiêu hãnh của chàng sẽ không bao giờ khôi phục lại được từ mức thấp này. “Ta ổn”. Chàng lấy một ly nước.” Ta tới đâu rồi? Ah, vâng, có vẻ như Angelica sẽ dành những ngày nghỉ của mình đi lang thang nghĩ về hoàng tử tóc vàng, bị thất vọng vì không bao giờ cùng một địa vị giống như anh ta. Nhưng rồi một ngày có một vài thứ xảy ra”

“Tôi nên hy vọng vậy, vì nếu không, đây sẽ là câu chuyện cổ tích ngắn kinh khủng”. Miss Craddock-Hayes nói. Nàng quay trở lại với tập giấy phác thảo của nàng.

Chàng lựa chọn không để ý đến sự cắt ngang của nàng. “Vào một buổi chiều muộn, Angelica đi cùng đàn dê về nhà, và cô làm như mỗi đêm, cô đếm chúng. Nhưng tối nay đếm nhanh hơn. Thông minh nhất trong đàn dê, một con con dê cái với một một chân trắng, đã biến mất. Sau đó cô nghe thấy tiếng kêu be be mơ hồ dường như là đến từ vách núi nơi mà lâu đài được xây dựng. Cô nhìn mãi nhưng không thấy gì cả. một lần nữa tiếng kêu be be lại vọng đến. Vì vậy Angelica quyết định leo lên vách núi đến thật gần để có thể tìm thấy, luôn đi theo tiếng kêu be be của con dê, và tưởng tượng xem sự ngạc nhiên của cô nhiều đến thế nào khi cô khám phá ra có một khe hở trong núi.”

Chàng dừng lại để uống một ngụm nước. Nàng không ngược nhìn lên. Khuôn mặt nàng trông có vẻ điềm đạm trong ánh lửa, và thậm chí cả bàn tay nàng chuyển động nhanh trên trang giấy, nàng dường như có một sự yên tĩnh bên trong nàng. Simon nhận ra rằng chàng cảm thấy thoải mái với người phụ nữ này mà chàng chỉ mới biết được chút ít về nàng.

Chàng chớp mắt và bắt đầu câu chuyện lần nữa. “Dường như có một tia sáng phát ra từ khe hở. Khoảng trống rất hẹp, nhưng Angelica phát hiện ra rằng nếu cô xoay ngang, cô có thể trượt vào trong, và khi cô làm rồi, cô thấy một thứ rất kinh ngạc. Một người đàn ông lạ-hay ít nhất anh ta có vẻ như là một người đàn ông. Anh ta cao và mảnh khảnh và có mái tóc dài màu bạc, và anh ta hầu như, hầu như khỏa thân. Anh ta đứng trong ánh sáng của một ngọn lửa nhỏ màu xanh ngọn lửa đó đang được đốt trong một lò than”

Chân mày nàng nhíu lại

“Nhưng những gì kì lạ nhất trong tất cả mọi chuyện, là khi Angelica nhìn, anh ta dường như đột ngột biến mất. Khi cô đi đến nhìn nơi mà anh ta đã đứng, nằm ở đó là một con rắn khổng lồ màu bạc, quấn quanh phần chân đế của lò than”. Chàng chà một cách lơ đãng ngón tay chỏ của mình, và ngón tay cái chạm vào nơi chiếc nhẫn nên ở đó. Đột nhiên chàng thấy rất mệt mỏi.

“Ah, cuối cùng chúng ta cũng đến phần xấu nhất của hoàng tử rắn”. Nàng nhìn lên và đã thấy sự kiệt sức trong biểu hiện của chàng. Khuôn mặt nàng điềm tĩnh. “Ngài cảm thấy lưng mình thế nào?”

Như ở địa ngục. “Can đảm, chỉ cần can đảm. Ta nghĩ vết thương do dao tạo ra thật sự đã được cải thiện”

Nàng nhìn chàng trong một lúc. Và trong cuộc sống của chàng, thậm chí với tất cả những năm học của chàng về phụ nữ, chàng không có chút ý niệm nào về những gì mà nàng suy nghĩ.

“Ngài có bao giờ nghiêm túc không?” Nàng hỏi

“Không” Chàng nói “Chưa bao giờ”

“Tôi nghĩ là không” Mắt nàng chú mục vào chàng “Tại sao?”

Chàng nhìn chỗ khác. Chàng không thể chống đỡ nổi sự chú ý mãnh liệt, quá nhạy bén đó. “Ta không biết. Nó có vấn đề gì không?”

“Tôi nghĩ ngài biết,” nàng nói nhẹ nhàng “Dù nó có là vấn đề hay không đi nữa Tốt thôi, nó

cũng không phải là việc mà tôi có thể nói”

“Nó có phải không?” Chàng quay lại nhìn chăm chăm vào nàng, ép nàng thừa nhận cái gì? Chàng không chắc.

“Không”, nàng thì thầm

Chàng mở miệng để tranh cãi xa hơn nữa, nhưng một vài ý thức muộn màng của sự tự vệ đã ngăn chàng lại.

Nàng hít vào. “Ngài nên nghỉ ngơi, và tôi đang khiến cho ngài mất ngủ”. Thiên thần của chàng đóng sách lại và đứng lên “Tôi đã gửi lá thư cho người hầu của ngài hôm qua. Anh ta sẽ nhận được nó sớm thôi”

Chàng ngả đầu mình rơi xuống chạm vào gối và theo dõi nàng khi nàng gom những cái đĩa trống lại. “Cảm ơn, quý cô xinh đẹp”

Nàng dừng lại trước cửa và quay lại nhìn chàng. Ánh sáng đèn cầy nhấp nháy chiếu trên mặt cô, biến nó thành một bức tranh thời kì phục hưng, thích hợp nhất cho thiên thần. “Ngài có an toàn ở đây không?”

Giọng nàng mềm mại, và chàng bắt đầu trôi giạt vào trong những giấc mơ, vì vậy chàng không chắc những từ của chàng hay của nàng

“Ta không biết”

(Trong chap này chàng khá là hơi bị ma mãnh nên chàng được đổi nhân xưng là hắn)

“Iddesleigh. Iddesleigh.” Cha nàng cau mày, nói trong khi đang nhai miếng thịt. “Ta có biết một gã cũng tên Iddesleigh hồi ta còn làm trong hải quân, khoảng 25 năm trước, khi ta còn là thuyền trưởng tàu The Islander. Một tên chuẩn úy. Hắn bị mắc chứng say sóng, cả ngày đứng bám vào tay vịn thành tàu, mặt mày xanh lét, cái đầu ngật ngưỡng như kẻ say rượu. Có chút gì tương đồng với tử tước đây không?”

Lucy nén một tiếng thở dài. Cha nàng đã nói chuyện phiếm với tử tước trong suốt bữa tối. Ông thường rất có hứng thú với những vị khách mới, bởi họ là những khán thính giả thích hợp cho mấy chuyện đi biển cũ rích, được kể đi kể lại không biết bao nhiêu lần cho lũ trẻ, cho mấy người lảng giềng, thậm chí là cho cả mấy thằng hầu, cũng như bất cứ ai có đủ thời gian ngồi nghe ông kể. Mấy câu chuyện về tay Iddesleigh nào đó chắc cũng do cha nàng chuẩn bị từ trước. Sau 4 ngày, cuối cùng tử tước cũng đã có thể ngồi vào bàn ăn. Hắn vẫn im lặng, cũng là để quan sát xem cha của Lucy có còn hứng thú với hắn như là người trợ thủ đắc lực, cánh tay phải của ông hay không.

Nàng, tức Lucy, chẳng trách móc hay đổ lỗi gì cho hắn nếu hắn cứ muốn cứ ở lì trong phòng hết đêm nay. Điều đó thực ra khiến nàng rất thất vọng. Dù trong lòng, nàng vẫn tự nhủ mình nên giữ khoảng cách với tử tước, nhưng nàng vẫn không thể không nghĩ tới hắn. Nàng luôn nghĩ tới thì đúng hơn. Thật như một trò đùa. Có lẽ có một điều gì đó mới mẻ, hay kì lạ toát ra từ một người mới đến này đã khiến nàng tò mò, bởi từ nhỏ, nàng chỉ biết những người sống trong gia đình mình. Nói đúng hơn, chẳng ai khác ngoài người đàn ông này đã thu hút sự chú ý của nàng, đó chẳng phải là một điều phiền muộn hay sao?

“Không, tôi không nghĩ vậy thưa ngài.” Iddesleigh trả lời cha nàng, vừa xiên thêm vài lát khoai tây. “Bình thường, mọi thành viên trong gia đình tôi không phải làm việc, bởi làm mấy việc đó chỉ đổ mồ hôi là nhiều thôi. Chúng tôi thích đi du ngoạn đây đó, cùng ăn quà và nói chuyện phiếm hơn.”

Lại một lần nữa, Lucy để ý nhận thấy hắn đã bắt đầu biết cách tiếp chuyện cha nàng. Ánh mắt cha nàng khép hờ trông thật đáng ngại.

Nàng đưa chiếc giỏ bánh qua chỗ cha nàng. “Cha dùng thêm bánh mì không? Bà Brodie đã nướng sáng nay đấy ạ.”

Ông không buồn để ý đến nàng. “Luật lệ của giới quý tộc các người, chính là vậy sao?” Vừa nói, ông vừa cắt mạnh miếng thịt bò. “Để người khác làm việc nai lưng trên phần đất của mình, há? Còn mình thì hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã trong sự xa hoa đầy cám dỗ của “lò thiêu” ở London đúng không?”

Vì Chúa! Lucy hạ chiếc giỏ bánh mì xuống. Nàng muốn được tận hưởng bữa ăn mặc cho mọi người còn đang quan tâm đến chuyện khác. Phòng ăn giờ đã không còn là phòng ăn nữa, nhưng kể ra nó cũng ảm cúng hơn. Nàng không bận tâm đến cuộc đối thoại xa xôi kia. Nàng quay sang bên trái, chẳng có gì ngoài ngọn lửa đang vui vẻ nhảy múa trong lò sưởi.

“À, vâng, tôi cũng thích cái “lò thiêu” này rồi,” Iddesleigh khẽ cười. “Vì đây là nơi tôi có thể tìm thấy sức mạnh để nhấc tấm thân này ra khỏi giường. Không như trước kia tôi cũng chỉ là giống một thằng nhóc được một vú nuôi buộc dây dẫn đi chơi mà thôi.”

“Thật sao--” Nàng lên tiếng và bị cắt ngang khi thấy cha bắt đầu gật gù. Nàng thở dài, nhìn về phía bên kia phòng ăn, nơi cánh cửa ra vào dẫn thẳng từ đại sảnh vào trong bếp. Thật kì diệu

khi căn phòng này không có lấy một hạt bụi nào.

“Dù vậy,” tử tước nói tiếp, “Tôi phải thừa nhận rằng tôi vẫn còn chưa hiểu rõ về cái cách mọi người sử dụng từ “lò thiêu” ở đây.”

Ánh mắt Lucy hạ xuống mặt bàn - nơi duy nhất có thể khiến nàng cảm thấy an tâm vào lúc này. Cái bàn ăn làm từ gỗ cây óc chó chưa quá cũ kĩ, nhưng nó cũng khiến cho các bữa ăn gia đình thêm phần gần gũi. Những bức tường phòng ăn đã có màu rượu vang điểm xuyết những sọc kem trắng do mẹ nàng chọn từ trước khi nàng ra đời, và sau đó treo đầy tranh vẽ những chiếc thuyền ra khơi của cha nàng.

“Ý tôi là, “thịt sống” và “chiếc ấm”, làm sao hai từ đấy lại có thể ghép với nhau để trở thành “lò thiêu” được chứ?” Iddesleigh đăm chiêu. “Tôi tin là chúng tôi chưa từng thảo luận về nó, không phải là chúng ta đang nói về bộ ấm pha trà đấy chứ?”

Không ổn rồi! Lucy cười quả quyết và chen ngang cuộc nói chuyện. “Bà Hardy bảo hôm nọ đã có người nào đó để sống mất đàn lợn của ông lão Hope. Chúng chạy tán loạn trong khoảng nửa dặm, khiến ông Hope và mấy anh con trai phải mất tận một ngày để lừa về đấy.”

Dường như chẳng ai nghe thấy nàng.

“Ha. Theo Kinh thánh, từ “lò thiêu” nghĩa là,” Cha nàng vươn người về phía trước, có vẻ phần khích “Là chuyển hành hương. Ngài tử tước chắc có đọc Kinh thánh chứ?”

Ồi chào! “Mọi người đều nghĩ mấy thằng con của ông Jones đã mở cửa chuồng,” Lucy nói lớn. “Chuồng lợn ấy. Ai mà không biết mấy đứa trẻ nhà Jones thường xuyên đi đầu trong mấy trò quậy phá. Nhưng lạ ở chỗ, khi ông Hope đến nhà ông Jones, mọi người biết không? Cả hai thằng con ông ta đều đang sốt cao nằm trên giường!”

Hai người kia vẫn chẳng mảy may để ý.

“Không phải là dạo gần đây, tôi phải thú nhận về điều này” Đôi mắt lạnh lùng của tử tước lấp lánh ánh cười. “Ngài biết không, công việc quá bận rộn khiến tôi ngày càng xa rời cuộc sống thường nhật. Mà cái từ “lò thiêu” phải hiểu như thế nào nhỉ?”

“E hèm! Lò thiêu à,” Cha nàng xoay xoay chiếc đĩa, thiếu chút nữa đã chọc vào tay bà Brodie đang bày thêm khoai tây trên bàn. “Ai mà không biết nó nghĩa là gì. Chính là “lò thiêu” đấy!”

Bà Brodie đảo mắt qua bàn ăn và run run đặt đĩa khoai tây xuống cạnh khuỷu tay của cha nàng. Iddesleigh nâng ly, vừa nhấp rượu vừa quan sát Lucy qua miệng ly rượu.

Lucy dường như hơi đỏ mặt. Chẳng lẽ Iddesleigh cứ nhìn nàng mãi như thế? Nàng cảm thấy không thoải mái, và chắc chắn khó có thể lịch sự được. Thậm chí mặt nàng càng nóng ran khi tử tước hạ chiếc ly xuống, liếm môi trong khi vẫn đang nhìn về phía nàng. Thật khiếm nhã!

Nàng quay ngoắt: “Cha à, chẳng phải đã có lần cha kể một câu chuyện thú vị về con lợn sống trên tàu của cha sao? Làm thế nào mà nó sống ra chạy khắp tàu, đến nỗi mà chẳng ai có thể bắt nổi nó?”

Cha nàng vẫn dán mắt vào tử tước. “À, ta lại có một câu chuyện khác. Có thể có chút tính giáo dục nữa. Câu chuyện về con ếch và một con rắn.”

“Nhưng mà--” Lucy ấp úng.

“Thật thú vị,” Iddesleigh ngân giọng, “sẽ kể chứ.” Rồi hần lại ngồi thẳng dậy, tay lắc nhẹ chiếc ly thủy tinh.

Iddesleigh mặc bộ đồ cũ của David, chẳng bộ nào vừa cả, vì phần thân trên của anh trai nàng khá ngắn. Ống tay áo màu đỏ ngắn cộc để lộ ra cổ tay gầy guộc, và dường như chiếc áo bị kéo

lên trên quá cổ Iddesleigh. Khuôn mặt đã có chút thần sắc để thế chỗ cho bộ mặt trắng bệch của người sắp chết vào cái hôm mà nàng tìm thấy hắn, mặc dù da hắn vốn đã có phần nhợt nhạt. Thật may là trông hắn trông không quá lỗ bịch trong bộ đồ đó.

“Có một con ếch nhỏ và một con rắn lớn,” Cha nàng bắt đầu. “Con rắn lớn muốn vượt qua một con suối, nhưng nó không biết lội.”

“Chắc chứ?” Tử tước thì thầm. “Chẳng phải có một số loài rắn vẫn xuống nước bắt mồi đó sao?”

“Con rắn này không biết lội,” Cha nàng sửa lại. “Và nó hỏi con ếch: ‘Anh có thể đưa tôi qua sông không?’”

Lucy đã thôi không vờ như đang ăn. Nàng nhìn qua lại hai người đàn ông. Họ đang tham gia vào một cuộc xung đột với nhiều cung bậc khác nhau mà nàng không thể xen vào. Cha nàng rướn người về phía trước một cách có chủ đích, khuôn mặt đỏ gay lấp ló sau mái tóc bạc. Mái tóc của tử tước phản chiếu ánh sáng từ những ngọn nến. Nhìn qua trông hắn có vẻ như đang bắt đầu buồn ngủ vì câu chuyện kia, nhưng Lucy hiểu rằng bây giờ Iddesleigh đang chú tâm hơn bao giờ hết.

“Con ếch trả lời: ‘Ta không phải đồ ngốc. Loài rắn các người ăn thịt ếch. Rồi người sẽ nuốt sống ta. Ta sẽ không đi đâu hết!’” Cha nàng nhấp một ngụm rượu.

Căn phòng im lặng trong giây lát, chỉ còn tiếng tàn lửa lách tách trong lò sưởi.

Ông đặt chiếc ly xuống. “Nhưng con rắn đó quả là quý quyết. Nó nói với con ếch nhỏ rằng: ‘Đừng sợ, nếu tôi mà ăn thịt anh giữa suối thì tôi sẽ chìm mất.’ Và con ếch nghĩ rằng con rắn nói có lý, ếch ta sẽ an toàn khi còn ở trong nước.”

Iddesleigh lặng lẽ nhấp rượu, chăm chú nghe cha nàng kể. Bà Besty đã bắt đầu dọn chén đĩa rất nhanh chóng với đôi tay săn chắc, mập mạp của mình.

“Con rắn trườn lên lưng con ếch, và chúng bắt đầu bơi qua suối, đi được nửa đường..., ngài tử tước có biết chuyện gì xảy ra không?” Ông nhìn thẳng vào vị khách đang chăm chú.

Tử tước khẽ lắc đầu.

“Con rắn đó cắm răng vào lưng chú ếch.” Cha nàng đập bàn như thể muốn nhấn mạnh. “Trong hơi thở cuối cùng, con ếch nói: ‘Tại sao... Cả người và ta đều sẽ chết.’ và con rắn trả lời--”

“Rắn ăn thịt ếch, đó là lẽ thường mà thôi!” Cha nàng và tử tước đồng thanh.

Hai người đàn ông lại nhìn nhau chăm chăm. Điều này làm Lucy cảm thấy căng thẳng.

Tử tước lên tiếng phá vỡ sự im lặng. “Xin lỗi. Nhưng tôi đã nghe câu chuyện này nhiều năm trước rồi. Tôi chỉ không thể ngừng lại không nghe.” Iddesleigh uống cạn ly rượu và đặt cần thận xuống chiếc đĩa. “Có lẽ năng khiếu của tôi là làm hỏng một câu chuyện hay của người khác.”

Lucy thở dài mà không biết mình đã nín thở suốt bấy giờ. “Bà Brodie đã làm bánh nhân táo trắng miệng dùng kèm pho mát. Iddesleigh có muốn dùng thử không?”

Hắn nhìn Lucy nhoẻn miệng cười thích thú. “Nghe thật mời gọi, thưa tiểu thư Craddock-Hayes.”

Cha nàng đột nhiên đấm mạnh lên bàn làm bát đĩa xóc mạnh.

Lucy giật bản mình.

“Tuy nhiên, như một đứa trẻ tôi đã được cảnh báo nhiều lần để biết cách chống lại sự cám dỗ.” Tử tước nói. “Và mặc dù, buồn thay, tôi đã không nghe hầu hết mọi lời khuyên bảo của

mọi người trong cuộc đời mình, sau tối nay tôi nghĩ tôi sẽ phải hành động khôn khéo hơn vậy. Thôi, tôi xin phép, thưa tiểu thư Craddock-Hayes, thưa thuyền trưởng Craddock-Hayes.”

Hắn cúi mình và rời khỏi phòng ăn trước khi Lucy kịp nói gì.

“Thằng ranh con trơ trên bất lịch sự,” Cha nàng gằn giọng, đẩy mạnh chiếc ghế vào bàn ăn. “Con có thấy cái cách mà nó nhìn ta khi vừa rời khỏi phòng này không? Ánh mắt đáng nguyên rủa. Lại còn “lò thiêu” nữa chứ. Ha, lò thiêu, ở London cơ đấy. Ta không thích hắn, đồ nhãi nhép, tử với chả tước!”

“Con biết, thưa cha.” Lucy nhắm nghiền mắt, một tay ôm đầu. Có vẻ như nàng đã quá mệt mỏi.

“Trong nhà ai mà không biết điều đó,” Bà Brodie vừa tuyên bố vừa bước vào phòng.

Thuyền trưởng Craddock-Hayes đã đứng về điều gì đó, với cách thể hiện mang phong cách chau chuốt kiêu kỳ đã ăn sâu từ trong máu của giới quý tộc mà Simon đã thể hiện sau buổi tối này. Bất kỳ người đàn ông nào, nhất là khi đó là một người đàn ông cực kỳ khôn ngoan, có một đôi mắt tinh tường như chim ưng và tấm lòng của một người cha — điều tốt nhất mà ông có thể làm để bảo vệ một thiên thần tốt như nàng Lucinda Craddock-Hayes là giữ cho hắn tránh xa nàng càng nhiều càng tốt.

Như chính ông chẳng hạn.

Simon dựa lên thành cửa sổ trong buồng ngủ của mình, ngắm nhìn khung cảnh buổi đêm ngoài trời. Nàng đã ở trong vườn gần như cả buổi tối, mặc độc một chiếc áo bó, dường như không còn cảm thấy lạnh sau bữa tối tuy ngon mà thật sự chẳng khiến người ta dễ chịu chút nào. Hắn nhìn ngắm những chuyển động trên khuôn mặt trái xoan của nàng, còn một phần khuôn mặt bị bóng tối che khuất. Thật khó để hiểu được tại sao nàng cuốn hút hắn đến như vậy. Có lẽ chỉ đơn giản như một bức tranh tương phản giữa bóng tối và ánh sáng, về sự tranh đua giữa ác quỷ và thiên thần, mà cũng có lẽ không phải. Chắc chắn ở nàng có một điểm đặc biệt cuốn hút, một phần nghiêm trang, một phần nhạy cảm, một sự thông minh tinh tế làm Simon cứ thấy choáng váng, bần khoản mãi.

Nàng mê hoặc hắn bởi mùi hương của nước hoa chốn thiên đường, với một hi vọng rất mong manh. Có lẽ Simon nên để một thiên thần hạ giới như nàng ở lại một mình. Nàng sẽ dần chìm vào giấc ngủ và như vậy là đã hoàn thành tốt công việc trông nom ngôi nhà mà cha nàng đã nhọc công xây dựng. Chẳng nghi ngờ gì khi một ngày nào đó sẽ có một quý ông đến cầu hôn nàng, một người chỉ quan tâm đến địa vị của nàng mà không cảm nhận được sự sâu sắc ẩn dấu phía sau khuôn mặt ấy. Một quý ông hoàn toàn không giống hắn. Thật may là Simon không phải là người như vậy.

Simon thở dài và lùi ra xa khỏi khung cửa sổ. Hắn thật sự đã có quá nhiều khó khăn trong việc giải quyết các vấn đề cá nhân của mình, những điều nên làm, và những điều không nên. Hắn rời khỏi phòng, và khẽ bước xuống cầu thang. Có lẽ là để tránh làm kinh động đến người cha luôn cảnh giác với mình. Hắn sử dụng cánh tay phải của mình càng nhiều càng tốt có lẽ là để vận động nó, nhưng hắn vẫn chẳng thể nào nhắc nó lên được, nó như thể là một phần xa lạ với cơ thể hắn. Viên quản gia và người hầu gái đang ở trong bếp khi hắn lướt nhanh qua. Simon mỉm cười và cứ đi tiếp, rất nhanh.

Đang tiến ra phía cửa sau thì bỗng hắn nghe tiếng bà Brodie: “Thưa -”

Và rất tự nhiên, hắn khép cửa lại.

Tiểu thư Craddock-Hayes có lẽ đã nghe thấy. Tiếng sỏi lạo xạo dưới chân khi nàng quay lại. “Bên ngoài lạnh lắm đấy.” Trong bóng tối, thật khó để nhìn thấy nàng, nhưng từng câu chữ của

nàng bay đến chỗ hắt như cơn gió thoảng qua trong đêm.

Khu vườn nhà nàng rộng khoảng vài trăm mét. Mọi thứ mà Simon trông thấy qua khung cửa sổ đều thật gọn gàng ngăn nắp. Một bếp ăn ngoài trời, một mảnh vườn nhỏ trồng nhiều loại cây ăn trái, và phía gần đó là một vườn hoa. Giữa hai mảnh đất ấy là một hàng sỏi, và mọi thứ dường như đang chìm vào giấc ngủ đông, thật chẳng thể nghĩ ngờ gì là nhờ vào đôi bàn tay của nàng.

Dưới ánh trăng lưỡi liềm mờ ảo, thật khó mà thấy Simon đang đứng ở đâu. Và tất nhiên, hắt cũng chẳng thể nhìn thấy nàng trong bóng tối. Điều đó làm hắt thấy không thoải mái. “Nàng có thật sự nghĩ rằng trời lạnh không vậy? Ta không cảm thấy như vậy. Chỉ là không khí thoáng đãng thôi mà.” Simon xỏ tay vào trong túi áo khoác. Sự thật là ngoài vườn lạnh cóng, máu trong cơ thể hắt dường như đang đông lại.

“Ngài vẫn chưa thực sự khỏe mà, lẽ ra nên ở trong phòng.”

Simon lờ đi. “Nàng làm gì giữa đêm hôm khuya khoắt vậy?”

“Ngắm những vì sao.” Giọng nói của nàng vắng vắng như thể nàng đang bước đi. “Thường vào mùa đông chúng đâu có sáng như đêm nay.”

“Vâng?” Simon vẫn chưa hiểu ý nàng là gì.

Mmm, “ngài có thấy chòm sao Hiệp Sĩ kia không? Nó đang tỏa sáng đêm nay.” Nàng hạ giọng.

“Nhưng bên ngoài này lạnh lắm, ngài nên quay vào đi.”

“Ta cần phải vận động liên tục-ta khá chắc chắn là cha nàng luôn nói vậy mà-và khí trời mùa đông có lẽ sẽ tốt hơn cho một kẻ ốm yếu như ta.”

Nàng vẫn lặng thinh.

Simon có lẽ đang tiến về phía Lucy, nhưng hắt không chắc lắm. Đáng lẽ hắt không nên nhắc tới cha nàng.

“Cho tôi xin lỗi vì hành động của cha mình trong bữa ăn.”

À, cần tiến xa hơn về bên phải. “Tại sao? Ta cho rằng đó là một câu chuyện khá lí thú ấy chứ. Hơi dài dòng một chút, nhưng thật sự rất-”

“Cha tôi không thường khó tính như vậy.”

Simon đã tiến rất gần tới Lucy, đủ gần để có thể ngửi thấy từng mùi hương trên cơ thể nàng. Một cảm giác gần gũi kì lạ mà đầy kích thích. Thật là tệ. Có lẽ vết thương trên đầu đã làm hắt bắt đầu có những suy nghĩ lung tung.

“À, chuyện đó. Đúng thế, ta có nhận thấy ông ấy có thái độ hơi dò xét, nhưng cũng phải thôi, vì ta vừa ngủ trong nhà của ông, mặc bộ đồ của con trai ông, và thậm chí là dùng bữa trong khi không được mời.”

Simon trông thấy khuôn mặt nàng, trông thật huyền bí dưới ánh trăng. “Không, ông ấy tỏ ra khó tính không phải vì điều đó ở ngài.” Hắt gần như cảm nhận được hơi thở của nàng đang phả ra bên cạnh má hắt. “Dù rằng ngài có lẽ cũng nên cư xử lịch thiệp hơn.”

Hắt cười thầm. Mà cũng có thể là khóc thầm. “Ta không nghĩ vậy.” Và lắc đầu, dù nàng không thể thấy. “Mà không, hắt phải là vậy. Chắc do ta chẳng thể cư xử tử tế hơn được. Ngoài cái đó ra thì chẳng còn điều gì khác. Ta cũng như con rắn trong câu chuyện của cha nàng, tấn công trong một tình huống không nên. Và đối với trường hợp của ta, có lẽ ta đã châm chọc cha nàng không đúng lúc.”

Những ngọn cây đu đưa trong gió, như những ngón tay xương xẩu cào lên nền trời đen kịt.

“Đó có phải là cách mà ngài đã kết thúc cuộc sống của mình, nằm dưới cái mương ở Maiden Hill, gần như đã chết?” Nàng khẽ rón rén lại gần. Bị thu hút bởi sự thẳng thắn của Simon. “Có phải do ngài đã xúc phạm và chọc giận người ta không vậy?”

Simon khựng lại lấy hơi. “Sao nàng nghĩ là do lỗi của ta?”

“Tôi cũng chẳng biết nữa. Nhưng có phải vậy không?”

Hắn ngồi tựa vào bức tường của nhà bếp, nơi đang dần bị đóng băng và bắt chéo hai cánh tay. “Nàng sẽ là người phán quyết, thừa tiểu thư của sự công bằng. Ta giao vụ án này cho nàng và nàng chỉ việc đưa ra phán xét cuối cùng.”

“Tôi chẳng có tư cách gì để phán xét ai cả.”

Nàng đang cau mày thì phải. “Ồ, tất nhiên là có chứ, thiên thần ngọt ngào.”

“Không có mà-”

“Yên lặng nào. Hãy lắng nghe. Ta đã ở đây vào buổi sáng ấy, mặc một bộ quần áo hoàn toàn không hợp thời trang, có một cuộc tranh luận nhỏ với người hầu của mình về việc làm thế nào để có thể nhanh chóng trở nên giàu có chỉ với một chiếc máy bơm, và rồi gì nào, đó là cách mà anh ta đã thắng - Henry hoàn toàn áp đảo ta”

“Dù gì thì tôi cũng rất nghi ngờ điều đó.”

Simon đặt tay lên ngực, mặc dù chẳng có ai trông thấy khi mà trời tối như thế này. “Ta xin thề với nàng. Khi mà ta bước đến trước mặt đối diện với anh ta trong cái áo khoác bằng nhung xanh thẫm và bộ tóc giả xoắn tít đã được rắc phấn và nói về cách để có thể trở nên giàu có với chiếc máy bơm như đã nói lúc nãy.”

Lucy khịt khịt mũi.

“Ta đang đi bộ được khoảng ba trăm mét thì bị ba tên vô lại chặn đường.”

“Ba?” Nàng hít sâu, có vẻ như rất chăm chú.

Thật phần khởi làm sao.

“Ba tên.” Hắn cao giọng. “Ta có thể đánh lại hai tên. Nhưng nhiều hơn thì ta thua chắc. Chúng lấy hết tất cả những gì có trên người ta, luôn cả máy bơm, và đẩy ta vào tình trạng khỏa thân hơn thế-còn bất tỉnh nữa. Chẳng biết sau này mối quan hệ của bọn ta có thể bình thường sau cú sốc đó nữa.”

Nàng có vẻ ngạc nhiên. “Ngài không biết chúng là ai à?”

Simon đã nâng tay lên rồi sau đó lại hạ chúng xuống. “Thề trên danh dự. Bây giờ, trừ phi là nàng nhận thấy một cái bơm có thể là nguyên nhân thu hút sự chú ý của bọn cướp ở London, còn không, trong trường hợp này, ta chắc chắn phải hỏi là liệu ta có được rời khỏi đây vào ban ngày sau khi đã nhận được trang phục thích hợp không? Ta cũng cho rằng nàng sẽ phải lượng thứ cho ta vì điều đó.” “Nếu tôi không cho phép thì sao?” Nàng nói khẽ, phải cố gắng lắm mới không nghe nhầm với tiếng gió thổi.

Một lời cảm dỗ thận trọng. Đủ để khiến hắn suýt bật cười. “Vậy, thừa tiểu thư, tốt nhất cô không nên gọi tên ta nữa. Cái tên Simon Iddesleigh chẳng gì hơn ngoài một mớ dài ngoằng, như tiếng gió thổi qua. Sớm thôi, rồi ta sẽ biến mất để cô có thể tự do truy tố ta.”

Im lặng hồi lâu. Có lẽ tiếng gió thổi hơi mạnh thì phải.

Và nàng bật cười. Tiếng cười vui vẻ phát ra từ khuôn ngực đầy đặn của nàng.

“Ngài thường quyến rũ phụ nữ ở London bằng mấy câu nói vớ vẩn đó à? Nếu đúng như vậy

thì hẳn là họ rất giỏi trong việc nhin cười đấy.”

Simon cảm thấy thật khó nói ra. “Để ta cho nàng biết, trong xã hội thượng lưu London, ta được xem là kẻ khá hài hước.” Lạy Chúa, nghe thật kiêu ngạo. “Hầu hết trong danh sách khách mời của các ông chủ lớn đều có tên ta đấy.”

“Thật sao?”

Thật là ranh ma!

“Đúng, thật đấy.” Hẳn không thể ngừng nói một cách lưu loát. Phải rồi, điều đó sẽ gây ấn tượng với nàng. “Một bữa tiệc có mặt ta mới được coi là mỹ mãn. Năm ngoái, một nữ công tước đã chết ngất khi biết tin ta không thể tham dự bữa tiệc của bà ta đấy.”

“Tôi nghiệp các quý cô ở London. Giờ không thấy ngài họ hẳn phải đau khổ lắm.”

Hắn cau mày. Thẳng rồi. “Thực ra-”

“Và họ vẫn sống mà không có ngài.” Tiếng cười vẫn hòa vào màn đêm. “Mà cũng có thể là không. Có lẽ sự vắng mặt của ngài đã khiến họ phát ban đến ngất xỉu cả rồi.”

“Ồ, thật là một thiên thần tàn nhẫn.”

“Sao lại gọi tôi như vậy? Ngài thường gọi các quý cô ở London như vậy à?”

“Sao cơ, thiên thần?”

“Hẳn là vậy rồi.” Và hẳn chợt nhận ra nàng ở gần hơn hẳn nghĩ. Thực tế là có thể chạm vào được.

“Không, chỉ có nàng ta mới gọi như vậy.” Hẳn chạm một ngón vào má nàng. Làn da thật ấm áp, ngay cả giữa đêm lạnh như thế này, và thật mềm. Rồi nàng bước đi.

“Tôi chẳng tin.”

Những lời đó phát ra thật khó khăn làm sao? Hẳn nhoén cười như một con quỷ trong bóng đêm, nhưng không đáp lại nàng. Vì Chúa, hẳn chỉ muốn đơn giản là ôm lấy nàng, hôn lên đôi môi ngọt ngào của nàng, cảm nhận từng hơi thở của nàng, cũng như khi khuôn ngực của nàng tựa lên ngực hẳn.

“Tại sao phải là thiên thần? Trông tôi đâu có đặc biệt như thế?”

“Nàng nhầm rồi. Đôi mày của nàng thẳng đuột, cặp môi cong nhẹ như một vị thánh của thời Phục Hưng, ánh mắt tuyệt vời của nàng thật đáng để chiêm ngưỡng mà thán phục. Và tâm hồn nàng...” Hẳn liều tiến thêm một bước nữa về phía nàng. “Tâm hồn nàng như một chiếc chuông ngân lên những hồi chuông mượt mà, dầm thắm và chân thành.” Giọng hẳn khàn khàn, đến hẳn cũng nhận ra như vậy, và hẳn biết hẳn đã bộc bạch quá nhiều.

Một lọn tóc của nàng cọ vào cổ hẳn. Hẳn cứng người, tim đập loạn nhịp.

“Tôi chẳng hiểu ngài đang nói gì cả.” Nàng thì thầm.

“Có lẽ như vậy là đúng rồi.”

Nàng vờ tay lên, chạm nhẹ ngón tay vào gò má hẳn. Hẳn cảm thấy như có ngàn con kiến bò từ đầu đến chân.

“Đôi khi tôi tưởng đã hiểu được ngài”, cô thì thầm, khiến hẳn phải cố gắng lắm mới nghe rõ. “Đôi khi tôi nghĩ rằng mình đã hiểu ngài rất rõ, kể từ khi ngài mở mắt, và trong lòng ngài có lẽ cũng hiểu tôi. Nhưng sau đó ngài lại như đùa cợt, vờ như là kẻ ngốc, hay một kẻ phóng đảng, và rồi trốn tránh. Tại sao ngài phải làm vậy?”

Hắn mở miệng định hét lên nỗi sợ hãi của mình hay một cái gì đó không giống như vậy, thì có

bóng người hiện ra ở khung cửa nhà bếp, và một vòng tròn ánh sáng rọi ra khu vườn. “Búp bê của ta đâu rồi?”

Người cha hộ vệ của nàng.

Nàng quay lại, lóa mắt bởi ánh đèn từ nhà bếp. “Tôi phải vào đây. Chúc ngài ngủ ngon.” Nàng rút tay lại, và nó chạm qua môi hần khi nàng quay lưng đi.

Hần lấy hơi để khỏi run giọng. “Chúc tiểu thư ngủ ngon.”

Nàng tiến về phía cửa nhà bếp, hòa vào ánh sáng. Cha nàng khoác tay nàng, tay kia lần mò xem có gì phía trước không, và đóng cửa bếp lại. Simon nhìn theo, và quyết định ở lại trong bóng đêm để tránh gặp mặt Craddock-Hayes.

Và hần đã chơi một trò chơi mà phần khó thuộc về mình.

“T-Tôi không tin ông!” Quincy James tiến nhanh tới chỗ cửa sổ phòng làm việc của Rupert và lùi lại. “Chúng bảo với tôi là đầu hần chảy máu, chúng đâm một nhát từ sau lưng và bỏ mặc hần ở đấy trần truồng cho chết cứng. Làm thế nào hần có thể sống sót được chứ?”

Rupert thở dài và rót cho mình ly Whisky thứ hai. “Tôi không biết làm thế nào, nhưng hần đã sống. Thông tin của tôi là tuyệt đối chính xác.”

Người thứ ba trong phòng là Gavin Walker, ngồi lệt thỏm trong chiếc ghế bành cạnh lò sưởi. Walker trông hết như một gã hải quân cao lớn. Bàn tay ông ta lớn như tảng thịt đông lạnh, vốn đã là như thế. Nếu như không có bộ quần áo đắt tiền và bộ tóc giả, chẳng ai có thể biết ông ta là một nhà quý tộc. Trên thực tế, dòng họ của ông ta có tổ tiên là những người Norman. Walker rút ra từ túi áo một hộp đựng thuốc phiện được chạm khắc, lấy một ít đặt lên mu bàn tay và hít nó. Cuộc nói chuyện đã phải tạm dừng lại khi mà ông ta đột nhiên phải dùng đến một chiếc khăn tay để ngăn lại tràng hắt hơi mạnh.

Rupert nhú mày, quay đi chỗ khác. Hít một hơi thuốc theo thói quen.

“Ta thật không hiểu nổi, James ạ,” Walker nói. “Đầu tiên anh bảo Iddesleigh đã chết và chúng ta không cần bận tâm nữa, vậy mà giờ đây hần tự nhiên sống lại. Đám tay chân của anh liệu có chắc là tìm đúng người không đấy?”

Rupert ngả người lên chiếc ghế để chờ những lời bộc phát của James. Tường phòng làm việc của ông ta được sơn một màu nâu sậm đầy quý phái, và hai bên lối đi là hai hàng ghế màu kem. Dưới sàn là một tấm thảm đen và đỏ thẫm, và xung quanh cửa sổ bị che phủ bởi những tấm rèm nhung màu vàng cổ điển. Một bộ sưu tập các tiêu bản thực vật được treo trên tường, mở đầu bộ sưu tập với một nghiên cứu nhỏ về bông cúc vàng Parthenium thơm mà ông đã tìm được trong một hiệu sách khoảng ba mươi năm về trước. Bản in thời đó không được tốt lắm. Nó bị phai màu một góc do thấm nước, và tên kí tự Latinh khắc trên đó đã bị nhòe đi, nhưng các phần khác đều ổn, và ông ta đã mua lại nó khi cả tháng chẳng có ai để ý tới. Giờ đây, nó được treo giữa hai bức tranh lớn hơn và tất nhiên, đắt tiền hơn. Một bức vẽ Morus nigra - tức cây dâu tằm và bức kia là Cynara cardunculus. Cây Ca-đông.

Vợ, các con, và cả đám người hầu của ông biết rõ không thể làm phiền ông trong khi đang nghiên cứu, trừ những trường hợp khẩn cấp. Như vậy thì quả là thiên vị đối với James và Walker khi hai người này luôn mang tới những điều rắc rối.

“Chắc? Ch-Chắc chứ.” James cuống lên và ném một vật gì đó về phía Walker. Nó lấp lánh. “Chúng còn đem thứ này về nữa.”

Walker di chuyển nhanh hết mức có thể, dù vẫn là chậm chạp. Ông ta bắt lấy cái vật đó, và rướn đôi lông mày. “Nhấn tước hiệu của Iddesleigh đây mà.”

Rupert dựng tóc gáy. “Mẹ kiếp, James, anh còn giữ thứ đó làm gì?” Quả nhiên là đang bàn giao công việc của mình cho một kẻ ngốc.

“Chẳng sao đâu, tôi giữ nó để chứng minh là Iddesleigh đã chết.” Rupert nghe vậy liền nốc cạn ly Whisky. “Đưa đây. Ta sẽ hủy nó đi.”

“Nhưng mà-”

“Rupert nói đúng,” Walker nói xen vào. “Chúng ta không cần bằng chứng kiểu này.” Ông ta đặt chiếc nhẫn lên bàn của Rupert.

Rupert nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn. Cái tên Iddesleigh được khắc chìm trên chiếc nhẫn và lớp vàng bị mòn đi theo thời gian. Bao nhiêu thế hệ quý tộc đã đeo chiếc nhẫn này? nắm lấy chiếc nhẫn và bỏ vào túi áo.

Ông xoa bóp chân phải dưới gầm bàn. Cha ông là một thương nhân ở thành phố. Và vì là con trai nên ông đã từng phải làm việc trong các kho chứa hàng hóa, ngày ngày khuân vác các tải hạt giống và thùng hàng nặng trĩu. Ông đã quên đi cái tai nạn đã khiến chân ông bị thương tật, chỉ nhớ lúc đó toàn mùi cá ướp muối tràn ra từ cái thùng bị vỡ. Và sự đau đớn vì gãy xương. Đến tận bây giờ, mùi cá ướp muối vẫn khiến ông phải lợm giọng.

Rupert nhìn các “cộng sự” của mình và tự hỏi liệu chúng có thật sự làm việc hết sức không.

“Ông thì biết gì chứ?” James đứng dậy nhìn chăm chăm vào người đàn ông cao lớn như hải quân kia. “Ông chẳng làm được cái quái gì cả. Chính tôi là người đã sai thằng Peller đi.”

“Thế mới ngu. Đáng lẽ ra anh không bao giờ được phái Peller đi để trừ khử Ethan Iddesleigh. Tôi vốn đã không tán thành rồi.” Walker lại rút hộp thuốc lá.

James gần như tức phát khóc. “Ông... nói láo!”

Walker không tỏ thái độ gì, và tiếp tục hút thuốc. “Có đấy. Chỉ có điều là tôi không nói ra thôi.”

“Rõ ràng ông đã ủng hộ kế hoạch của tôi ngay từ đầu, đồ chết dẫm!”

“Đâu có.” Walker hắt hơi. Ông ta chậm rãi lắc đầu và rút chiếc khăn mùi soa ra. “Thật là ngu xuẩn. Thật quá tệ là anh đã không nghe lời tôi.”

“Thằng khốn!” James lao tới chỗ Walker.

Walker né sang một bên, và khiến James vấp ngã. Mặt hấn đỏ gay, và lại lao vào ông ta.

“Này các quý ông!” Rupert gõ mạnh chiếc gậy của mình lên bàn. “Vì Chúa. Chúng ta tới đây để làm gì hả. Còn Iddesleigh thì sao?”

“Ngài có chắc là hấn còn sống không vậy?” Walker hỏi dò. Chậm chạp mà chắc.

“Hấn còn sống.” Rupert tiếp tục cọ xát cái chân đau. Ông sẽ phải gác nó lên sau buổi nói chuyện này, bởi cứ để lâu thế này sẽ không tốt. “Hấn ở Maiden Hill, một ngôi làng ở Kent.”

James nhú mày. “Sao ngài biết?”

“Không quan trọng.” Ông không muốn hai người họ biết quá nhiều. “Quan trọng bây giờ là hấn đã đủ khỏe để triệu tập mấy tên gia nhân. Một khi hấn đã khỏe hấn rồi, chắc chắn hấn sẽ về London. Và chúng ta đều biết hấn sẽ làm gì đầu tiên.”

Rupert quay sang Walker, còn James thì đang vò đầu bứt tóc. Walker nhìn trước ngó sau liên tục.

Cuối cùng người đàn ông cao lớn ra kết luận. “Vậy chúng ta phải làm cho hấn không thể trở về London được nữa.”

“Đôi khi em nghĩ em hiểu chàng.” Những từ ngữ đã in sâu vào tâm trí Simon. Những từ ngữ đơn giản và thẳng thắn. Những từ ngữ có thể xua đi nỗi đau ra khỏi chàng. Simon thay đổi tư thế trong chiếc ghế bành. Chàng đang ở trong phòng của chàng, thư giãn trước một ngọn lửa nhỏ trong lò sưởi, tự hỏi cô Craddock-Hayes đang ở đâu. Nàng không thể có mặt tại bữa tiệc trưa nay, và ngài thuyền trưởng chỉ nói như vậy – chỉ với một từ đơn giản. Chết tiệt nàng đi. Nàng không biết điều đơn giản như là phải tỏ ra vụng về một cách đáng xấu hổ sao? Nàng không biết rằng lẽ ra nàng nên và nàng có nhiệm vụ chớp hàng mi và nói những điều vô nghĩa với một quý ông hay sao? Để tán tỉnh, cười đùa và luôn luôn, luôn luôn che giấu cảm xúc thật của nàng? Chứ không phải nói những từ có khả năng xé toạc trái tim và đâm thẳng vào tâm hồn của một người đàn ông như thế.

“Đôi khi em nghĩ em hiểu chàng.” Thật là một ý nghĩ kinh khủng nếu một khi nàng biết thực sự bản chất chàng là ai. Chàng, kẻ đã trong một tháng qua, lòng sục điên cuồng một cách tàn nhẫn những tên giết Ethan. Chàng tìm ra từng tên một, thách chúng đấu tay đôi và sau đó giết chúng bằng một thanh kiếm. Điều gì một thiên thần sẽ làm với một người đàn ông như thế? Nàng nên co rúm lại vì sợ hãi, quay đầu đi và bỏ chạy trong tiếng hét thất thanh nếu nàng thật sự hiểu chàng.

Cầu xin nàng không bao giờ phải thực sự nhìn thấu được tâm hồn chàng.

Chàng nhận thấy một số tiếng động lạ ở bên dưới. Chàng có thể nghe thấy giọng nói ồm ồm của ngài Craddock-Hayes, giọng cao hơn của bà Brodie và bên dưới đó là tiếng lẩm bẩm kỳ lạ của Hedge. Simon nâng người lên khỏi cái ghế bành và khập khiễng đi về phía cầu thang. Chàng đang phải trả giá cho việc đột nhập khu vườn lạnh lẽo vào tối qua để đuổi theo thiên thần. Cơ bắp sau lưng chàng đang biểu tình với việc sớm phải làm việc trở lại và căng cứng cả đêm qua. Kết quả là, chàng đi như một ông già vừa bị đánh đập và bị đâm vài nhát.

Simon di chuyển gần tới tầng trệt và các giọng nói trở nên rõ ràng hơn.

“... thùng xe có kích cỡ gần bằng một nửa tàu săn cá voi. Phô trương, vâng, chính thế đấy, rõ ràng là phô trương mà.”

Giọng nam trầm của thuyền trưởng.

“Ngài có nghĩ là họ có thể muốn uống trà không thưa ngài? Tôi sẽ cần làm thêm vài cái bánh ngọt. Tôi đã làm chỉ vừa đủ để đi dạo quanh mà thôi.”

Tiếng của bà Brodie.

Và cuối cùng là: “... có một cái lưng tồi. Là tôi đấy. Bốn con ngựa, và đó là những quái thú, chúng thật to lớn. Tôi chẳng còn trẻ nữa. Chúng có thể sẽ giết chết tôi mất, có thể đấy. Và có ai quan tâm không? Không, tất nhiên là họ không rồi. Tôi chỉ như một trợ thủ đắc lực của họ mà thôi.”

Hedge, tất nhiên.

Simon cười trong khi đi hết cầu thang và đi về phía cửa chính nơi mọi người tụ tập. Thật là buồn cười làm sao khi nhịp điệu và giọng nói trong cái nhà này dễ dàng thấm vào bản thân chàng đến thế.

“Chào buổi trưa, ngài thuyền trưởng” - chàng nói. Mọi người nhặng xị lên vì chuyện gì đấy?

“Nhặng xị? Ha. Một cái xe ngựa to lớn. Làm sao có thể đưa nó vào sử dụng được nhỉ? Tại sao có người cần cái thứ đó, ta cũng chả biết. Khi ta còn là một chàng trai trẻ...”

Simon bắt được dấu hiệu về phương tiện chuyên chở ở cửa chính, và sự phàn nàn của thuyền trưởng mờ dần. Đó là cái xe ngựa của chàng, được rồi, với gia huy của dòng họ Iddesleigh được mạ vàng trên cánh cửa, hiện ra ở lối ra vào. Nhưng thay vì là Henry, đầy tớ của chàng trong năm năm qua, lại là một người khác, một gã đàn ông trẻ leo xuống từ bên trong, tự cúi gập người lại để tránh cái khung cửa khi bước xuống xe. Hắn ta đủ già để đạt tới chiều cao trọn vẹn, cảm ơn chúa, nếu không thì hắn sẽ thành một gã khổng lồ, nhưng cơ thể hắn vẫn chưa có được vẻ bề ngoài đáng chú ý như đáng lẽ nó đã phải tạo ra. Hắn có đôi tay quá khổ, đôi chân gầy nhẳng. Chân hắn như chân của con chó con, quá to so với phần ống chân gầy ở phía trên. Và vai hắn tuy rộng nhưng gầy còm.

Christian đứng thẳng lên. Mái tóc màu đỏ cam của hắn nổi rục lên trong ánh nắng của buổi trưa, và hắn cười toe toét khi nhìn thấy Simon. “Có tin đồn rằng mày sắp chết hoặc đã chết rồi đấy.”

“Tin đồn, như thường lệ, thường hay phóng đại lên đấy mà.” Simon thông thả bước tới. “Mày có dự đám tang của tao không hay chỉ đơn thuần là bỏ qua nó?”

“Tao nghĩ việc tốt nhất là tận mắt nhìn thấy mày thực sự đã chết rồi. Sau cùng thì, mày có thể để lại cho tao thanh kiếm và bao kiếm.”

“Không chắc đâu” - Simon cười. Tao tin là tao sẽ cho mày một cái bô đi tiểu làm bằng gỗ. Người ta nói với tao là đồ cổ đấy.”

Henry xuất hiện phía sau tên quý tộc trẻ kia. Trong một bộ tóc giả màu trắng thanh tú với hai cái đuôi tóc, mặc áo choàng màu tím bạc khoác bên ngoài cái quần tất màu đen ôm sát lấy người, Henry trông bảnh choẹ hơn Christian trong bộ đồ màu nâu u tối. Nhưng hiển nhiên là Henry luôn luôn ăn mặc trông khá hơn bất cứ người đàn ông nào xung quanh gã, từ những kẻ hầu cho đến tầng lớp quý tộc. Đôi lúc Simon đã cảm thấy khá khó khăn trong việc chọn quần áo sao cho không bị lu mờ trước người hầu của mình. Thêm vào đó, Henry sở hữu gương mặt của một Eros - vị thần ái tình phóng dăng, mái tóc dày vàng óng và đôi môi mọng đỏ làm gã trở nên nguy hiểm, là mối đe dọa được nhắc tới ở những nơi có mối quan hệ giữa những người khác phái. Đó phải chăng cũng là lý do tại sao Simon giữ gã bên cạnh mình.

“Vậy thì tao thấy mừng khi tin đồn được phóng đại trong trường hợp này.” Christian bắt tay Simon bằng cả hai tay, ôm ghì lấy chàng, nhìn chàng đầy quan tâm : “Mày thực sự ổn chứ?”

Simon cảm thấy ngại ngùng một cách khó hiểu. Chàng không thường được quan tâm như vậy. “Ừm, cũng tạm tạm.”

“Và, tôi có thể mạn phép hỏi, quý ngài đây là...?” Thuyền trưởng hỏi.

Simon quay nửa người sang người đàn ông lớn tuổi. “Tôi xin giới thiệu với ngài đây là Christian Fletcher, một người bạn thân và cũng là bạn đấu kiếm của tôi. Christian, đây là ông chủ nhà, thuyền trưởng Craddock-Hayes. Ngài ấy đã tỏ ra cực kì hiếu khách khi cho tôi sử dụng căn phòng cũ của con trai ngài, cho tôi thưởng thức những món ngon của nhà bếp và sự bầu bạn tuyệt vời với con gái ngài.”

“Thuyền trưởng. Tôi thật vinh hạnh được biết ông.” Christian cúi đầu.

Thuyền trưởng, đang nhìn chằm chằm Simon và tự hỏi chàng có ý gì khi nói hai từ “bầu bạn”, chuyển sang Christian. “Ta cho rằng, cậu cũng cần một căn phòng, đúng không, chàng trai trẻ?”

Christian trông cực kì ngạc nhiên. Hắn khẽ liếc Simon cầu cứu rồi trả lời: “Không, không cần đâu. Tôi đã dự định ở quán trọ gần thị trấn nơi chúng tôi vừa đi qua.” Christian khẽ nhún vai, vẻ đoán chừng vị trí quán trọ.

“Ha.” Thuyền trưởng im lặng trong giây lát. Xong ông quay sang Simon. “Nhưng người hầu của ngài, ngài Iddeleigh, họ sẽ ở nhà chúng tôi phải không, dù chúng tôi còn phòng hay không?”

“Tất nhiên, thưa thuyền trưởng Craddock-Hayes.” Simon trả lời một cách vui vẻ. “Tôi đã định để họ nghỉ ngơi trong quán trọ luôn, nhưng tôi biết sự hiếu khách của ngài sẽ không chấp nhận điều đó. Vậy nên, thay vì để bị dính vào cuộc tranh cãi buồn cười này, tôi xin nhường phần thắng lại cho ngài ngay trước khi trận đấu bắt đầu và cho người của tôi ở đây.” Chàng kết thúc lời nói dối rành rành đó bằng một cái cúi đầu.

Trong một lúc, thuyền trưởng giận đến tím cả người. Ông cau mày đầy đe dọa nhưng Simon biết chàng cũng vừa ghi một điểm.

“Ha. Tốt. Ha.” Ông quay gót và liếc cái xe ngựa lần nữa. “Đúng như những gì ta đã nghĩ về tầng lớp thượng lưu. Ha. Ta sẽ đi nói với bà Brodie, ngay bây giờ.”

Ông quay người đi và suýt đâm sầm vào Hedge. Gã đầy tớ vừa đi ra ngoài và đứng chết lặng ở lối đi, há hốc miệng nhìn người đánh xe và người hầu mặc chế phục của Simon.

“Chúa ơi. Ông có nhìn thấy không?” Hedge nói với giọng sùng bái mà lần đầu tiên Simon nghe thấy. “Chà, đó chính là cách mà một người hầu nên mặc, tóc đuôi sam xám bạc và áo khoác tím. Tất nhiên, tóc đuôi sam vàng càng tốt. Nhưng nó vẫn tốt hơn là trang phục cho cổ vắn (người hầu) của một số người.”

“Cổ vắn?” Thuyền trưởng trông như bị xúc phạm. “Người không phải là cổ vắn. Người là một người hầu làm việc lâu năm. Và bây giờ hãy giúp họ mang mấy cái thùng đó vào. Chúa tôi, cổ vắn cơ đấy.” Nói rồi ông thành thành đi vào nhà, vẫn tiếp tục lẩm bẩm.

Hedge đi theo hướng ngược lại, miệng cũng lẩm bẩm.

“Tao không nghĩ ông già đó khoái tao mày ạ.” Christian thì thầm.

“Thuyền trưởng hả?” Simon bước vào nhà cùng với ông bạn của mình. “Không đâu, ông già đó cực kì khoái mày đó, chẳng qua chỉ là cách thể hiện của ông ta hơi... thực sự kỳ quái thôi, thật đấy. Mày không nhận ra tia sáng thích thú lấp lánh trong mắt ông ấy hả?”

Christian nhếch mép cười, tự hỏi không biết có nên tin vào lời nói của Simon hay không. Simon bỗng cảm thấy như bị một nhát dao đâm vào ngực, một sự đau đớn tức thời. Quá trẻ, như một con gà con mới nở, lông của nó vẫn còn ướt và bị vây quanh bởi những con cáo già to lớn lấp ló khuất tầm nhìn.

Simon khẽ nhăn mặt: “Cậu nghe về cái chết của tớ ở đâu?” (lúc này hai chàng trở lại nói chuyện nghiêm túc nên việc xưng hô không còn là mày tao nữa nhá ^_^)

“Người ta nói về nó ở vũ hội nhà Harrington tối hôm kia và ở nhà tớ vào trưa hôm sau. Nhưng thực sự tớ không quan tâm lắm cho đến khi tớ nghe được từ Angelo.” Christian nhún vai. “Và, tất nhiên, là khi cậu không đến những buổi tập hằng tuần.”

Simon gật đầu. Dominico Angelo Malevolti Tremamondo – được biết đơn giản hơn là Angelo với những người bạn của gã - là một ông thầy dạy đánh kiếm thời thượng nhất trong thời điểm này. Nhiều nhà quý tộc trẻ tham gia những bài học của người Ý hay đến trường của gã ở Soho để luyện tập. Trên thực tế, Simon đã gặp và quen với Christian tại đó, lúc cậu lạc bộ mới thành lập vào tháng trước. Chàng trai trẻ này công khai say mê kỹ thuật của Simon. Bằng cách nào đó, sự khâm phục biến thành những bài tập mỗi tuần với sự chỉ dẫn của Simon.

“Chuyện gì đã xảy ra với cậu vậy?” Họ đi vào sảnh, nơi ánh sáng mặt trời nhường chỗ cho bóng râm. Christian rải những bước dài và nhanh trong lúc nói, và đó là cả một sự cố gắng cho Simon để bắt kịp hần mà không lộ sự đau đớn. “Henry dường như cũng không biết.”

“Bị đâm.” Thuyền trưởng đã ngồi trong phòng khách và chắc chắn đã nghe thấy câu hỏi trong lúc họ bước vào. “Ngài tử tước bị đâm sau lưng ngay xương bả vai. Nó mà suột sang bên trái chút xíu nữa là con dao có thể đâm thủng phổi.”

“Tôi cho rằng ngài ấy thật may mắn.” Christian đứng như thể không biết làm thế nào để có thể tiếp tục.

“Chết tiệt là nó đúng, ngài ấy may mắn.” Thuyền trưởng không nhúc nhích để chào mời người đàn ông. “Có bao giờ thấy một quý ông chết vì bị thương ở phổi chưa? Hả? Tắt thở, chết ngạt trong máu của mình. Một cách kết thúc khó chịu.”

Simon ngồi xuống trường kỉ và ung dung bắt chéo chân, lờ sự đau đớn của cái lưng đi. “Cách diễn đạt của ngài thật thú vị làm sao.”

“Ha.” Thuyền trưởng ngồi ổn định trong cái ghế bành, một nụ cười đáng sợ trên mặt ông. “Điều làm ta thấy thú vị là tại sao ngài lại bị tấn công ngay từ đầu kia. Hử? Những ông chồng ghen tuông? Sĩ nhục ai đó?”

Christian, vẫn còn đứng, nhìn xung quanh và thấy một cái ghế gỗ kê bên trường kỉ. Anh hạ thấp người ngồi xuống, chỉ để cảm thấy đông cứng người như thể cái ghế đang phát ra những tiếng kêu cọt két.

“Tôi đã xúc phạm đến rất, rất nhiều các quý ông trong suốt cuộc đời tôi rồi, chắc chắn đấy.” Simon khẽ cười lại với ngài thuyền trưởng. Chàng không nên đánh giá thấp khả năng nhận thức của người đàn ông lớn tuổi này. “Còn về các đức ông chồng ghen tuông thì, ừm, tốt hơn là tôi không nên nói bất cứ điều gì.”

“Ha. Sáng suốt đấy.”

Nhưng ngài thuyền trưởng bị gián đoạn giữa chừng bởi sự xuất hiện của con gái, với bà Brodie theo sau bụng toί một khay đựng trà.

Simon và Christian đứng dậy. Ngài thuyền trưởng khẽ đứng lên rồi ngay lập tức ngồi xuống trở lại.

“Người phụ nữ đáng yêu nhất của tôi.” Simon nói, cúi xuống hôn tay nàng. “Ta thật sự bị choáng ngợp bởi ánh sáng phát ra từ sự hiện diện của nàng tại đây.” Chàng đứng thẳng lên và cố nói rằng nàng đã lảng tránh chàng cả ngày hôm nay, nhưng ánh mắt nàng vẫn đóng kín và chàng không thể đọc được những ý nghĩ của nàng ẩn dấu dưới ánh mắt ấy. Chàng cảm thấy một cảm giác tràn ngập của sự thất vọng bao quanh.

Đôi môi của thiên thần khẽ cười: “Ngài nên cẩn thận đấy, tử tước Iddesleigh. Một ngày nào đó tâm trí của tôi sẽ trở đi bởi những lời khen hoa mỹ của ngài đấy.”

Simon vỗ tay lên ngực và lảo đảo về phía sau.

“Trúng đích. Một đòn trực tiếp.”

Nàng cười trước trò diễn của chàng và quay đôi mắt vàng óng của mình sang Christian. “Khách của ngài là ai vậy?”

“Hắn chả là ai cả ngoại trừ là một thằng con nghèo xác xơ của một nam tước nào đó và tóc đỏ từ đầu đến chân. Không đủ thú vị cho sự chú ý của nàng đâu.”

“Thật đáng xấu hổ.” Nàng lườm chàng khiển trách – có hiệu quả một cách kì cục – và giơ tay nàng ra. “Tôi thích tóc màu hoe lắm. Và tên của ngài là gì, đứa con nghèo của ngài nam tước?”

“Christian Fletcher, cô...?” Chàng trai trẻ cười quyến rũ và cúi người.

“Craddock-Hayes.” Nàng nhún gối chào. “Tôi thấy rằng ngài đã gặp cha tôi.”

“Thật thế”. Christian nâng tay nàng lên môi hẩn, và Simon phải kiềm chế thôi thúc bóp cổ hẩn.

“Ngài là bạn của tử tước Iddesleigh?” Nàng hỏi.

“Ta...”

Nhưng Simon đã chứng kiến đủ sự chú ý của nàng đặt ở chỗ khác rồi. “Christian là người bạn thân thiết nhất trong hội của ta.”

“Thật sao?” Gương mặt nàng vụt trở nên trang nghiêm.

Thật đáng nguyên rủa khi nàng nói với chàng một cách đứng đắn như vậy; không ai khác làm như vậy với chàng, ngay cả chính chàng.

Nàng ngồi duyên dáng xuống trường kỷ và bắt đầu rót trà. “Ngài quen biết tử tước Iddesleigh lâu chưa, ngài Fletcher?”

Chàng trai trẻ cười trong lúc nhận tách trà. “Mới chỉ vài tháng thôi.”

“Vậy ngài có biết tại sao ngài ấy bị tấn công không.”

“Ta e rằng ta không biết, thưa quý cô.”

“Ah”. Mắt nàng gặp mắt Simon trong lúc nàng đưa trà cho chàng.

Simon cười và cố tình dùng một ngón tay vuốt nhẹ bàn tay của nàng trong lúc chàng đón nhận cái tách. Nàng khẽ chớp mắt nhưng không hề đánh rơi cái nhìn của mình. Thiên thần bé nhỏ dũng cảm. “Ta ước chi ta có thể làm thỏa mãn sự tò mò của nàng, cô Craddock-Hayes.”

“E hèm”. Tiếng ngài thuyền trưởng nổ ra trên trường kỷ kế bên con gái.

Christian chọn một cái bánh nướng trên khay và ngồi trở lại. “Ừm, cho dù người tấn công Simon là ai thì cũng là người đã quen biết anh ấy trước đó.”

Simon đông cứng lại. “Sao cậu cho là như vậy?”

Chàng trai trẻ nhún vai. “Có ba thằng, đúng không? Đó là những gì tớ nghe được.”

“Ừ, sao nữa?”

“Rồi chúng biết cậu đã từng - là- một bậc thầy đánh kiếm.” Christian ngồi lại và nhai tốp tốp cái bánh nướng, mắt anh mở to và nhìn vô tội hơn bao giờ hết.

“Bậc thầy đánh kiếm?” Cô Craddock-Hayes nhìn qua lại giữa Simon và Christian. “Tôi đã không biết đấy”. Mắt nàng tìm kiếm mắt chàng.

Chết tiệt. Simon cười, cầu mong là không để lộ bất kì điều gì. “Christian chỉ cường điệu ...”

“Coi nào. Tớ chưa từng nghĩ cậu lại khiêm tốn như vậy, Iddesleigh.” Chàng trai trẻ với nụ cười nở trên gương mặt tươi cười nói: “Ta cam đoan với nàng đấy, quý cô, những quý ông to lớn run rẩy trong đôi giày của họ khi anh ta đi ngang qua và không một ai dám gọi anh ta cả. Đó là tại sao, nội trong mùa thu này thôi...”

Chúa tể. “Chắc chắn một câu chuyện như thế không phù hợp với một tiểu thư.” Simon rút lên.

Christian đỏ bừng lên, mắt hẩn mở to. “Tớ chỉ...”

“Nhưng tôi rất thích thú khi nghe những điều không phù hợp với đôi tai thanh nhã của mình,” cô Craddock-Hayes nói nhẹ nhàng. Cái nhìn của nàng thách thức chàng cho đến khi chàng gần như nghe tiếng gọi quyến rũ của nàng: Hãy nói với em. Hãy nói với em. Cho em biết chàng thực sự là ai. “Ngài không để cho ngài Fletcher tiếp tục được sao?”

Nhưng người cha che chở khế cự quây trên ghế, giúp chàng thoát khỏi những điều điên rồ

hơn. “Ta không nghĩ vậy là hay đâu, con yêu. Hãy tha cho những chàng trai khốn khổ ấy đi.”

Thiên thần của chàng đỏ mặt, nhưng cái nhìn của nàng không hề nao núng, và Simon biết nếu chàng ở đây lâu thêm nữa, chàng sẽ chết chìm trong đôi mắt xanh màu đá topaz của nàng và Chúa ban phước lành cho số phận của chàng khi đây là lần thứ ba chàng bị nhấn chìm trong đó.

“Trần tròng? Hoàn toàn trần tròng?” Patricia McCullough chồm người về phía trước trên chiếc trường kỷ cổ, gần như đánh đổ đĩa bánh quy lên vạt áo nàng.

Gương mặt bầu bĩnh với làn da mịn màng phớt ánh màu hồng đào, đôi môi đầy đặn đỏ thắm, và những lọn tóc quăn màu vàng làm cho nàng như một cô gái trong bức tranh cô gái chần cừ mờ nhạt. Nhan sắc không tương xứng với tính cách của nàng một cách kỳ quặc. Nàng giống như một bà nội trợ năng động sẵn sàng trả giá ở cửa hàng thịt nhiều hơn.

“Hoàn toàn.” Lucy thò lấy một cái bánh quy cho vào miệng và cười nhẹ với người bạn thân từ thuở ấu thơ của nàng.

Họ đang ngồi trong một căn phòng nhỏ đằng sau cửa tòa nhà Craddock-Hayes. Bức tường được trang trí với màu sắc tươi vui của hoa hồng và màu xanh pha vàng, lấy ý tưởng từ khu vườn hoa vào mùa hè. Căn phòng không đủ lớn và cũng không trang bị như phòng khách, nhưng đây là căn phòng ưa thích của mẹ nàng và thật thoải mái khi cùng vui đùa với người bạn thân thiết như Patricia. Và cửa sổ thì hướng thẳng ra vườn sau, giúp họ có một tầm nhìn tuyệt vời hướng tới các quý ông đang ở bên ngoài.

Patricia chỉnh lại tư thế ngồi và nhú mào chăm chú nghiên cứu ngài tử tước và bạn ngài ấy qua cửa sổ. Chàng trai trẻ hơn mặc một áo sơ mi, mặc cho cái lạnh của tháng mười một. Hắn cầm một thanh kiếm trên tay và đang lao tới, chẳng nghi ngờ gì là đang tập đối kháng một cách nghiêm túc, mặc dù đường kiếm có vẻ khá ngớ ngẩn theo ý của Lucy. Tử tước Iddesleigh ngồi kế bên, cố gắng đưa ra những lời khuyến khích bổ ích, hay là, có vẻ hợp lý hơn, chằm chọc bạn của chàng.

Câu chuyện mà ngài Fletcher muốn buộc miệng nói ra ngày hôm qua là gì? Và tại sao ngài tử tước quyết định không cho nàng nghe? Lý do hiển nhiên là một cuộc tình đáng hổ thẹn nào đó. Đó là loại chuyện được cho là khá bẩn thỉu cho đôi tai của một cô gái. Và chưa hết nữa, Lucy có cảm giác rằng tử tước Iddesleigh sẽ không quan tâm nhiều đến việc làm nàng kinh ngạc - và cha nàng nữa- bằng những chiến tích phòng the của chàng. Đó là một điều gì đó tệ hơn nữa kìa. Một điều gì đó mà chàng thấy xấu hổ.

“Chưa bao giờ có một điều gì giống như vậy xảy ra với mình”, Patricia nói, mang nàng trở lại với thực tại.

“Sao cơ?”

“Thấy một quý ông khóa thân trên đường về nhà”. Nàng trầm ngâm cắn miếng bánh quy. “Mình có nhiều khả năng tìm thấy được một anh chàng Joneses nào đó đang say bí tỉ trên cái hào. Dĩ nhiên là còn mặc nguyên quần áo.”

Lucy rùng mình. “Mình nghĩ rằng sẽ thật tốt nếu như mọi chuyện diễn ra theo cách đó.”

“Không nghi ngờ gì rồi. Tuy nhiên, nó sẽ để lại một điều gì đó đặc biệt để kể cho con cháu nghe trong một đêm mùa đông lạnh lẽo.”

“Điều này lần đầu tiên xảy ra với tớ đấy chứ.”

“Ừm. Lúc đó mặt anh ta úp lên hay úp xuống?”

“Úp xuống.”

“Đáng tiếc thật.”

Hai cô gái quay lại cửa sổ. Ngài tử tước nằm ườn ra trên chiếc ghế đá dài bên dưới cây táo, đôi chân dài của chàng bắt chéo, mái tóc lỏm chỏm lấp lánh dưới ánh mặt trời. Chàng nhe răng cười trước điều gì đó mà Fletcher nói, khuôn miệng rộng của chàng cong lại. Chàng nhìn như một thần Pan^[2] vàng hoe; những gì chàng cần là một cái bụng to và cặp sừng.

Đáng tiếc thật.

“Thế cậu nghĩ anh chàng đang làm gì ở Maiden Hill?” Patricia hỏi. “Anh ta nhìn như không thuộc về nơi này như một bông hoa loa kèn mạ vàng trên một đồng phân.”

Lucy giận dữ. “Mình sẽ không gọi Maiden Hill là một đồng phân.”

Patricia không dịch chuyển. “Mình thì có.”

“Anh ta nói là anh ta bị tấn công và bị để lại đây.”

“Tại Maiden Hill?” Patricia mở to mắt trong một sự hoài nghi cực kì.

“Đúng vậy.”

“Mình không thể tưởng tượng tại sao. Ngoại trừ việc anh ấy bị cướp bởi một đám đặc biệt lạc hậu nào đấy.”

“Ừm”. Theo ý kiến cá nhân, Lucy cũng đã suy nghĩ điều tương tự. “Ngài Fletcher là một quý ông khá tốt đấy nhỉ?”

“Đúng thế. Nó có làm cho cậu tự hỏi làm thế nào mà anh ta lại là bạn của tử tước Iddesleigh không. Họ đi chung như thế vài bố phải lòng nhưng vậy.” (Ý là ở đây muốn nói hai chàng không cùng một đẳng cấp, quá khác biệt nhau ấy mà)

Lucy cố gắng kiềm nén một cái khịt mũi một cách không thành công.

“Và tóc đỏ thì hoàn toàn không phù hợp cho một quý ông, cậu có nghĩ vậy không?” Patricia chun cái mũi phủ đầy tàn nhang và làm cho nàng còn dễ thương hơn bình thường.

“Cậu đang trở nên xấu tính đấy.”

“Còn cậu thì trở nên quá tốt.....”

Fletcher thực hiện một cú chém phô trương.

Patricia nhìn anh ta.

“Mặc dù mình phải công nhận là anh ta cao.”

“Cao? Đó là điều tốt duy nhất cậu nói về anh ta sao?” Lucy rót thêm trà cho bạn.

“Cám ơn”. Patricia cầm cái tách. “Cậu không nên đánh giá thấp chiều cao như thế.”

“Cậu thấp hơn mình đấy, và mình thì không phải là một nữ chiến binh.”

Patricia ve vẩy cái bánh quy, gần như làm nó vương vào những lọn tóc vàng của nàng. “Mình biết. Nó thật đáng buồn, nhưng thế đấy. Mình không quen lôi kéo đàn ông cao vượt hẳn mình.”

“Với tiêu chuẩn ấy của cậu, thì ngài Fletcher là người đàn ông cao nhất mà cậu tìm thấy đấy.”

“Đúng vậy.”

“Mình nghĩ mình nên mời cậu đến ăn tối với gia đình mình để cậu có cơ hội biết nhiều hơn về ngài Fletcher.”

“Cậu nên làm thế. Xét cho cùng, cậu đã lấy đi anh chàng độc thân phù hợp nhất Maiden Hill mà không phải một Jones hay một anh chàng ngu ngốc đáng thất vọng nào đó mà.” Patricia dừng lại hớp một ngụm trà. “Nói về một...”

“Mình nên rung chuông gọi thêm nước nóng”. Lucy vội vã cắt ngang.

“Nói về điều đó.” Patricia dịch chuyển ngay đến bên cạnh nàng. “Mình thấy cậu ra ngoài dạo chơi bằng xe ngựa với Eustace hôm qua. Thế nào?”

“Thế nào là thế nào?”

“Đừng giả bộ với mình.” Patricia nói, nhìn như một con mèo con giận dữ. “Anh ta có nói gì không?”

“Tất nhiên là anh ta có.” Lucy thở dài. “Anh ta bàn luận về thời gian cần để sửa mái của nhà thờ, mắt cá chân của bà Hardy, và không biết trời có tuyết hay không.”

Patricia nheo mắt lại.

Nàng chịu thua. “Nhưng không gì về việc cưới xin.”

“Mình rút lại lời mình nói.”

Lucy nhướng mày.

“Mình nghĩ mình nên đặt Eustace vào dạng những tên ngốc đáng thất vọng.”

“Xem nào, Patricia...”

“Ba năm!” Bạn nàng dấn mạnh vào tấm nệm trường kỷ. “Hắn chở cậu lên xuống và vòng vòng Maiden Hill trong ba năm. Ngựa của hắn còn tự biết đường về trong lúc ngủ luôn rồi đấy. Hắn để lại vết xe trên những con đường mà hắn đi qua.”

“Đúng thế, nhưng...”

“Và hắn không mở được lời cầu hôn?”

Lucy nhăn mặt.

“Không, hắn không làm thế.” Patricia tự trả lời. “Và tại sao không?”

“Mình không biết”. Lucy rùng mình. Thật lòng mà nói đó cũng là điều bí ẩn đối với nàng.

“Đàn ông cần một ngọn lửa đốt dưới chân họ.” Patricia vụt đứng dậy và đi tới đi lui trước mặt nàng. “Mục sư với chả không mục sư, cậu sẽ bạc đầu cho đến lúc hắn ta tự mang mình đến nộp. Và điều đó tốt chỗ nào, mình hỏi cậu? Cậu sẽ chẳng thể có em bé được.”

“Có thể vì mình không muốn thôi.”

Nàng nghĩ nàng nói quá nhỏ để có thể bị nghe thấy trước bài thuyết giảng hùng hồn của bạn nàng, nhưng Patricia đột ngột dừng lại và nhìn nàng chằm chằm. “Cậu không muốn có con?”

“Không”. Lucy nói chậm rãi. “Mình không chắc là mình muốn lấy Eustace nữa.”

Và nàng nhận ra, điều đó đúng. Một điều mà vài ngày trước đây được xem là không thể tránh được và là một tiên đoán hay thì bây giờ trở nên cũ kỹ, nhạt nhẽo và gần như là không thể. Liệu nàng có thể dành hết quãng đời còn lại ổn định với điều tốt nhất mà Maiden Hill mang đến? Không phải còn nhiều điều khác trên thế giới rộng lớn này hay sao? Gần như vô tình, mắt nàng lại hướng về phía cửa sổ một lần nữa.

“Nhưng như vậy thì chỉ còn những chàng trai nhà Jones và sự thực là...”

Patricia quay sang nhìn theo ánh mắt nàng. “Ồ, bạn thân mến...”

Bạn nàng lại ngồi xuống.

Lucy thấy hai má mình đỏ ửng lên. Nàng nhanh chóng đưa mắt đi chỗ khác. “Mình xin lỗi. Mình biết là cậu thích Eustace, dù...”

“Không.” Patricia lắc đầu, những lọn tóc đen đưa. “Đây không phải là về Eustace, và cậu biết

điều đó. Đây là về anh ấy.”

Bên ngoài, ngài tử tước đứng dậy, vươn vai, một cánh tay thanh lịch đặt lên hông.

Lucy thở dài.

“Bạn đang nghĩ gì đấy?” Giọng Patricia xen vào. “Mình biết anh ấy đẹp trai, và đôi mắt xám tro ấy đủ làm cho một cô nàng chuẩn mực ngất ngây, chưa kể đến hình dáng đó, mà cậu gần như thấy hoàn toàn khỏa thân.”

“Mình...”

“Nhưng anh chàng là một quý ông London. Mình chắc anh giống một loại cá sấu ăn thịt nào đó ở châu Phi chỉ chờ chờ một ai đó thiếu may mắn đến gần bờ hồ và ăn họ. Chụp lấy họ. Cắt họ thành từng mảnh nhỏ.”

“Anh ấy sẽ không ăn mình.” Lucy vói lấy tách trà của mình một lần nữa. “Anh ấy không thấy hứng thú với mình...”

“Làm thế nào...”

“Và mình không quan tâm đến anh ấy.”

Patricia nhướn mày lên, kiên nhẫn một cách đáng ngờ.

Lucy cố gắng hết sức lờ cô ấy đi. “Hơn nữa, anh ấy không thuộc phạm vi của mình. Anh ấy là một trong những quý ông thạo đời ở London và có những mối quan hệ yêu đương với các cô gái phù hợp còn mình thì...” Nàng rung mình không kiểm soát được. “Mình chỉ là một con chuột đồng quê.”

Patricia vỗ nhẹ lên đầu gối nàng. “Đừng tự lừa dối mình, bạn thân mến.”

“Mình biết.” Lucy chọn một cái bánh quy chanh khác. “Và một ngày nào đó Eustace sẽ cầu hôn và mình sẽ chấp nhận.” Nàng nói kiên quyết, một nụ cười nhẹ trên gương mặt nàng, nhưng ở đâu đó sâu thẳm trong lòng, nàng cảm thấy có một bức tường đang được dựng lên.

Và ánh mắt nàng vẫn lưu lạc đâu đó ngoài cửa sổ.

“Ta mong là ta không làm phiền nàng chứ?” Simon hỏi vào buổi tối muộn hôm đó.

Chàng lảng vảng vào căn phòng nhỏ phía sau nhà, nơi mà nàng Craddock- Hayes tự giấu mình. Chàng bồn chồn không yên. Christian đã lui về nghỉ tại quán trọ, ngài thuyền trưởng Craddock- Hayes thì biến mất làm việc lật vật gì đấy, Henry thì đang nhắng nhít lên sắp xếp tủ đồ của cậu ta, và chàng thì lẽ ra nên lên giường, tiếp tục dưỡng bệnh. Nhưng chàng đã không thể làm thế. Thay vào đó, sau khi túm lấy một cái áo choàng và lẩn khỏi Henry- người muốn chải chuốt cho chàng chỉnh tề một tí- Simon theo dõi thiên thần của chàng.

“Không đâu.” Nàng nhìn chàng một cách cẩn trọng. “Mời ngài ngồi. Em bắt đầu cảm thấy ngài có vẻ hơi né tránh em rồi đấy.”

Chàng khẽ nhăn mày. Đúng là chàng có thể. Nhưng cùng lúc, chàng không thể ở xa nàng được. Sự thực là, chàng đã cảm thấy mình đi xa đủ lâu rồi, thậm chí cho dù chàng chưa thực sự hoàn toàn bình phục. Chàng nên dọn dẹp, gói gém hành lý và rời khỏi ngôi nhà này một cách tế nhị.

“Nàng đang phác thảo gì đấy?” Chàng ngồi xuống cạnh nàng, quá gần. Chàng nhận ra nàng đột nhiên cứng người lại. Nàng im lặng đưa cuốn sách khổng lồ cho chàng xem. Một bức tranh chì than với Christian đang nhảy từ bên này sang bên kia cuốn sách, đâm vài nhát kiếm và như một kẻ địch tưởng tượng nào đó.

“Nó rất đẹp.”

Chàng bỗng cảm thấy thật giống một kẻ ngốc ngớ ngẩn với lời khen sáo rỗng ấy, nhưng nàng mỉm cười, và nó, ngay lập tức, như dự đoán đã gây ra ảnh hưởng đến chàng. Chàng vội dựa ra sau và bung vạt áo choàng của chàng ra, sau đó chàng đuổi chân, một cách cẩn thận.

Nàng cau mày, hàng lông mày dính lại với nhau khó chịu. “Ngài đang gồng sức với cái lưng của ngài đấy.”

“Nàng không nên để ý quá nhiều đến sự yếu đuối của một quý ông. Niềm tự hào của bọn ta sẽ bị làm cho hư hỏng không thể sửa chữa được mất.”

“Thật ngớ ngẩn.” Nàng đứng dậy và mang một cái gối đến cho chàng. “Ngồi nghiêng về phía trước đi.”

Chàng tuân theo. “Ngoài ra, nàng không nên gọi bọn ta là ngớ ngẩn.”

“Ngay cả khi ngài đúng thế?”

“Đặc biệt là khi bọn ta là như thế.” Nàng đặt cái gối sau lưng chàng. “Tuyệt đối ảnh hưởng nghiêm trọng đến niềm kiêu hãnh của đàn ông.” Chúa ơi, chàng cảm thấy nó tốt hơn nhiều rồi.

“Hừm.” Tay nàng nhẹ nhàng quét lên vai chàng, sau đó nàng đi ra cửa và cho gọi người quản gia.

Chàng nhìn theo khi nàng đi đến lò sưởi và khơi những cục than để làm cho ngọn lửa bùng lên. “Nàng đang làm gì vậy?”

“Em nghĩ chúng ta nên dùng một bữa ăn nhẹ, nếu chàng đồng ý.”

“Nếu đó là ý của nàng, ta tuyệt đối tuân theo, thiên thần của tôi.”

Nàng nhăn mũi với chàng. “Em sẽ cho đó là câu trả lời đồng ý.”

Người quản gia xuất hiện, và họ tiếp tục cuộc chuyện trò đã bắt đầu từ trước khi bà Brodies vội vã bước vào.

“Cha em đang ăn tối với bác sĩ Fremont.” Thiên thần của chàng nói. “Họ thích bàn chuyện chính trị với nhau.”

“Vậy sao? Đó có phải là ông bác sĩ xem và chữa vết thương của ta không?” Ông ấy chắc hẳn là người bác sĩ giỏi và phải là một người tranh luận dữ dội lắm mới dám thách thức ngài thuyền trưởng. Ông có được mọi khen ngợi và lời chúc từ ta.

“Mmm.”

Bà Brodie và một cô hầu quay trở lại với một cái khay nặng trĩu. Họ mất một lúc chuẩn bị bữa ăn để trên bàn bên cạnh rồi lui ra.

“Cha em đã từng có những cuộc tranh luận tuyệt vời với David.” Nàng Craddock- Hayes cắt mỏng cái bánh. “Em nghĩ là cha nhớ nó.” Nàng đưa cái đĩa cho chàng.

Simon đã có một ý tưởng kinh khủng. “Cậu ấy không còn nữa sao?”

Nàng nhìn chàng chằm chằm trống rỗng trong vài giây, tay nàng lớn vờn bên trên cái bánh, rồi nàng phá ra cười. “Ồ không. David đã đi biển rồi. Nó cũng là một thủy thủ như cha. Một đại úy trên con tàu Hy Vọng Mới.”

“Thứ lỗi cho ta.” Simon nói. “Ta chợt nhận ra là ta chẳng biết gì về em trai nàng, ngoại trừ việc sử dụng phòng của anh ta.”

Nàng nhìn xuống trong lúc tự lấy cho mình một quả táo. “David hai mươi hai tuổi, nhỏ hơn em hai tuổi. Nó đi biển được mười một tháng rồi. Nó cũng thường hay viết thư. Nhưng chỉ có thể gửi về nhà mỗi lần tàu cập cảng thôi.” Nàng giữ cái đĩa trong lòng và ngược lên. “Cha

thường đọc chúng một lần khi gia đình nhận được cả một gói, nhưng em thích giữ chúng và đọc một tuần một hai lá. Điều đó làm cho thư dường như được gửi đến thường xuyên hơn." Nàng mỉm cười buồn bã với vẻ như cảm thấy tội lỗi vì điều đó.

Simon có một ước muốn cực kì khẩn cấp là tìm cho được David và bắt cậu ta viết hàng trăm bức thư nữa cho chị của cậu. Những lá thư mà Simon có thể mang đến cho nàng, để chàng có thể ngồi dưới chân nàng và ngắm nhìn nụ cười hạnh phúc nở trên môi nàng. Chàng lại càng ngớ ngẩn hơn nữa rồi.

"Ngài có anh chị em gì không?" Nàng hỏi một cách ngây thơ.

Chàng nhìn xuống cái bánh của mình. Đó là những gì bị che giấu đánh lừa bởi bóng tối, bởi những vách đá cao và những năm tháng đáng sợ. Một cái gì đó có thể làm một người bảo vệ trái tim chàng gục ngã. "Ta không có em gái, thật tiếc làm sao." Chàng cắt vụn miếng bánh một cách vô thức.

"Ta luôn nghĩ sẽ tuyệt thế nào khi có một cô em gái nhỏ để mà chọc ghẹo, dù cho nó có xu hướng sẽ chọc lại khi nó lớn, ta nghe người khác nói thế."

"Còn anh em trai?"

"Một người." Chàng cầm chiếc nĩa lên và ngạc nhiên khi thấy ngón tay chàng run run, chết tiệt nó đi. Chàng cố gắng buộc sự run rẩy đó dừng lại. "Đã chết."

"Em rất tiếc." Giọng nàng gần như thì thầm.

Quản lý gia đình "Chỉ cần làm tốt là được." Simon với tay lấy ly rượu. "Anh ấy là người lớn tuổi hơn, vậy nên ta chưa bao giờ cố gắng đạt được cái tước hiệu mà anh ấy sở hữu, ta đã cố không đổ trách nhiệm lên anh ấy vì sự thay đổi lớn này." Chàng uống một ngụm lớn rượu vang đỏ. Nó đốt cháy mọi thứ trên đường đi xuống cổ họng chàng. Chàng đặt cái ly xuống và chùi một ngón tay.

Nàng không nói gì cả, chỉ chăm chú quan sát chàng từ đôi mắt ánh màu xanh topaz sẫm màu đỏ.

"Ngoài ra," chàng tiếp, "anh ấy còn hơn một con lừa, Ethan là như vậy. Luôn luôn lo lắng về những điều làm thế nào cho đúng đắn và liệu ta có sống xứng đáng với tên tuổi của gia đình hay không, thứ mà tất nhiên là ta không bao giờ có được. Anh ấy gọi ta một hai lần mỗi năm xuống khu điền trang của gia đình và nhìn ta bằng con mắt buồn bã trong lúc liệt kê danh sách các tội lỗi của ta và khối lượng lớn những hóa đơn quần áo của ta mỗi năm." Chàng dừng lại vì chàng tự thấy là mình đang làm nhảm.

Chàng khẽ liếc nhìn xem cuối cùng mình có làm cho nàng ngạc nhiên, bị sốc đến nỗi đuổi chàng đi chưa. Nàng chỉ đơn thuần là nhìn lại chàng, gương mặt đầy lòng trắc ẩn. Sâu sắc, một thiên thần sâu sắc.

Chàng chuyển cái nhìn sang cái bánh, mặc dù cảm giác thèm ăn của chàng đã biến đâu mất. "Ta cho rằng ta chưa kết thúc câu chuyện thần thoại của ta vào hôm trước. Về Angelica nghèo khó và hoàng tử rắn."

May mắn thay, nàng gật đầu.

"Ngài đã kể tới đoạn hang động huyền bí và con rắn bạc."

"Đúng vậy." Chàng thở sâu, cố gắng giải thoát bản thân bởi sự gò bó bên trong ngực. Chàng nuốt thêm một ngụm vang và sắp xếp lại suy nghĩ.

"Con rắn bạc lớn hơn bất kì loài rắn nào Angelica từng thấy trước đó; chỉ cái đầu của nó thôi cũng to bằng bắp tay của Angelica. Trong lúc cô nhìn, con rắn đuổi thẳng người và nuốt gọn

chú cừu nhỏ bé đáng thương của cô. Rồi nó trượt dần vào bóng đêm.”

Nàng Craddock- Hayes rùng mình. “Nghe sợ thật.”

“Đúng vậy.” Chàng ngừng một chút để cắn một miếng bánh. “ Angelica lên đi ra từ khe nứt của tảng đá, cố gắng giữ im lặng càng nhiều càng tốt và quay trở về cái lều nhỏ của cô để suy nghĩ về mọi thứ, cô hoàn toàn khiếp đảm. Nếu con rắn khổng lồ tiếp tục ăn thịt cừu của cô thì sao? Nếu nó quyết định nên thử loại thịt thơm ngon hơn như cô thì sao?”

“Thật đáng ghê tởm làm sao.” Nàng thì thầm.

“Đúng vậy.”

“Thế cô ấy đã làm gì?”

“Không làm gì cả. Cô ấy có thể làm gì, sau cùng, để chống chọi lại với con rắn khổng lồ?”

“Ừm, thì, không nghi ngờ gì cô ấy...”

Chàng nhìn nàng bằng đôi mắt nghiêm nghị. “Nàng cứ tính ngất lời ta hoài sao?”

Nàng ép môi lại với nhau như thể kiềm chế một nụ cười và bắt đầu gọt vỏ táo. Chàng cảm thấy một luồng hơi ấm tràn qua bao lấy chàng. Thật là thoải mái làm sao, ngồi đây với nàng và trêu chọc nàng. Một người đàn ông có thể hoàn toàn thư giãn đến mức mà anh ta quên đi mọi ưu tư, mọi mối quan tâm, mọi tội lỗi và cả việc làm xấu xa mà anh ta chưa làm.

Chàng hít một hơi và vứt bỏ suy nghĩ đó sang một bên.

“Đàn dê của Angelica biến mất dần từng chú một, và cô đã cảm thấy tuyệt vọng rồi. Đúng là cô sống một mình, nhưng quản gia của đức vua sớm muộn gì cũng đến và đếm số dê, và cô sẽ giải thích thế nào về sự mất mát này đây?” chàng lại dừng để uống một ngụm vang.

Đôi lông mày thẳng và nghiêm nghị của nàng nhú lại trong lúc nàng tập trung vào gọt vỏ táo với một con dao nhỏ và một cái nĩa. Chàng có thể nói từ cái nhú mày của nàng là nàng phản đối sự thiếu tự tin của Angelica.

Chàng giấu nụ cười đằng sau ly rượu. “Vào một đêm khuya, một người đàn bà bán hàng rong rách rưới đến gõ cửa căn lều của nàng. Bà ta đưa những món hàng ra: những dải ruy băng, một số viên đăng ren, và một cái khăn choàng mờ nhạt. Angelica cảm thấy thương hại người đàn bà. “Tôi không có tiền,” cô nói với bà ta, “nhưng bà có thể lấy bình đựng sữa này để đổi lại một ít ruy băng không?” May mắn thay, người đàn bà vui mừng với trao đổi đó và bà ta nói với Angelica: “Bởi vì cô có một tấm lòng nhân hậu, ta có một lời khuyên cho cô: Nếu cô bắt được da con rắn, cô sẽ có quyền năng vượt trên vạn vật. Cô sẽ giữ mạng sống của hắn trong tay. Và với lời khuyên đó, bà già bán rong tập tễnh đi mất trước khi Angelica có thể hỏi thêm điều gì.”

Cô gái ngừng gọt vỏ táo và nhìn chàng ngờ vực.

Simon nhướn mày lên, uống một ngụm rượu, và chờ đợi.

Nàng hỏi: “Người đàn bà bán rong chỉ xuất hiện hoàn toàn bất ngờ?”

“Đúng.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Sao lại không?”

“Đôi khi em có cảm giác câu chuyện này do ngài tạo ra khi ngài đang kể vậy.” Nàng thở dài và lắc đầu. “Ngài tiếp tục đi.”

“Nàng chắc chứ?” Chàng hỏi một cách nghiêm trọng.

Nàng quăng cho chàng một cái nhìn bên dưới hàng lông mày cau lại dữ tợn.

Chàng hăng giọng để che giấu một tiếng cười. “Tối hôm đó, Angelica lại rón rén đến cái hang. Cô nhìn con rắn trườn đi từ một nơi u tối phía sau hang. Nó trườn vòng quanh ngọn lửa xanh một cách chậm rãi, và sau đó xuất hiện một người đàn ông hoàn toàn trần truồng với mái tóc bạc trắng. Angelica bò tới gần hơn và thấy bộ da to lớn của con rắn dưới chân người đàn ông. Trước khi sự can đảm rời khỏi người, cô nhảy tới trước và vồ lấy tấm da và giữ chặt nó trên tay cô.” Simon cắn một miếng bánh, nhai từ tốn để thưởng thức hương vị của nó.

Chàng nhìn lên để thấy cô Craddock- Hayes nhìn chăm chú một cách ngờ vực vào chàng: “Rồi sao nữa?”

Chàng chớp mắt ngây thơ: “Sao là sao?”

“Đừng chọc ghẹo em nữa,” nàng nói một cách rõ ràng. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Cái bộ phận đàn ông của chàng dựng đứng lên khi nghe thấy từ “trêu chọc”, và một hình ảnh tưởng tượng ngay lập tức được hình thành trong cái đầu đen tối của chàng, chàng hình dung khi nàng - cô Craddock-Hayes hoàn toàn khỏa thân, nằm duỗi dài người trên giường, và lưỡi chàng “trêu chọc” nếm vú nàng. Chúa cứu chàng.

Simon chớp mắt và dán ngay một nụ cười lên mặt. “Angelica đã có được quyền lực đối với hoàng tử rắn, tất nhiên. Cô chạy ngay đến bên ngọn lửa trong lò than với ý định vứt tấm da vào ngọn lửa và tiêu diệt sinh vật đó, nhưng lời nói của hắn cản cô lại.

“Làm ơn, cô gái. Làm ơn, hãy tha cho mạng sống của tôi.” Và cô chợt nhận ra lần đầu tiên là hắn đang mang một chuỗi ...”

Nàng khịt mũi.

“Với một cái vương miện ngọc bích treo ở đó.” Chàng kết thúc đột ngột. “Gì cơ?”

“Trước đây hắn là một con rắn.” nàng nói với một sự kiên nhẫn phóng đại. “Không có vai. Làm sao nó có thể mang một cái chuỗi hạt?”

“Một vòng cổ. Đàn ông không đeo chuỗi hạt.”

Nàng chỉ đơn thuần nhìn chàng với một sự kiên nhẫn không thể tưởng tượng được.

“Hắn đã bị bỏ bùa mê.” Chàng nói rõ. “Nó đã ở đó một thời gian.”

Nàng bắt đầu đảo tròn mắt nhưng rồi nàng cũng dễ dàng bình tĩnh lại. “Và Angelica có tha mạng cho hắn không?”

“Dĩ nhiên.” Simon cười buồn. “Các thiên thần luôn làm thế, cho dù sinh vật đó có đáng hay không.”

Nàng cẩn thận đặt sang bên những gì còn sót lại của quả táo và lau tay. “Nhưng tại sao con rắn lại không đáng cứu rồi?”

“Bởi vì nó là con rắn. Một thứ được sinh ra bởi bóng tối và quỷ dữ.”

“Em không tin điều đó.” Nàng nói đơn giản.

Chàng nở ra một tràng cười, đột ngột và âm ỉ. “Xem nào, cô Craddock- Hayes, ta chắc rằng nàng đã đọc kinh thánh và biết về con rắn đã lừa Adam và Eve?”

“Xem nào, ngài tử tước của tôi.” Nàng nghiêng đầu chế nhạo. “Em chắc là ngài biết thế giới này không đơn giản như thế.”

Chàng tròn mắt. “Em làm ta sửng sốt đấy.”

“Tại sao?” Bây giờ, không thể giải thích được, nàng đang làm chàng bị kích thích.

“Bởi vì em sống ở miền quê sao? Bởi vì bạn bè em không bao gồm những người có tước hiệu

và là những kẻ ngụy biện sao? Hay là chàng nghĩ chỉ có những ai sống ở London mới có đủ trí khôn để khám phá những gì thực sự nằm sâu bên dưới thế giới này?”

Làm sao lại thành ra cãi nhau thế này. “Ta...”

Nàng chồm người về phía trước và nói một cách gay gắt mạnh mẽ: “Em nghĩ rằng chàng là một người quê mùa, khi đánh giá em mà không hề biết gì về em. Hay đúng hơn là, chàng nghĩ rằng chàng biết em, trong khi sự thực thì không phải vậy.”

Nàng nhìn chăm chăm vào gương mặt sưng sờ của chàng lâu hơn một chút rồi đứng dậy và vội vã ra khỏi phòng.

Để lại chàng cùng với sự cương cứng nhức nhối...

“Cậu ta xuống muộn.” Cha nàng nói vào tối hôm sau. Ông nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ đặt trên bệ lò sưởi và rồi đưa mắt nhìn về phần còn lại của căn phòng. “Không thể xác định giờ ở London ư, há? Toàn lộn lờ và chỉ xuất hiện khi nào mà anh ta muốn?”

Eustace chép miệng và lắc đầu thông cảm với cha Lucy - một cử chỉ khá giả tạo khi mà bản thân ông ta vẫn luôn được biết đến là người thường xuyên trễ hẹn.

Lucy thở dài và đảo mắt nhìn chỗ khác. Mọi người đều đang tập trung trong phòng khách và đợi Ngài Iddeleigh để họ có thể bắt đầu bữa tối. Thực ra, nàng hoàn toàn không quá sốt sắng mong gặp lại ngài tử tước, đặc biệt là vào lúc này. Nàng quá bối rối, nàng đã khiến bản thân mình trở thành một kẻ ngốc vào tối hôm trước. Nàng vẫn chưa lý giải được tại sao cơn tức giận của mình lại tự nhiên bộc phát lên như thế, điều đó đã trở nên quá đột ngột. Nhưng đó là sự thực. Nàng còn hơn cả một người mẹ đối với con gái, một người bảo mẫu. Nàng biết điều này từ sâu trong tận đáy lòng. Nhưng tại đây, trên mảnh đất Maiden Hill nhỏ bé này, nàng sẽ không bao giờ có thể trở thành người như nàng mong muốn. Nàng chỉ mơ hồ nhận thức được con người mà nàng có thể trở thành, nhưng giờ nàng lại bị kẹt ở đây và nàng biết nàng có lẽ sẽ không bao giờ có thể khám phá được chính bản thân mình.

“Tôi chắc là ngài ấy sẽ xuống ngay thôi, thưa ông” Ông Fletcher nói. Thật không may là người bạn của ngài Iddeleigh lại không hề có vẻ gì là chắc chắn cả. Hắn hắng giọng “Có lẽ tôi nên đi...”

“Thật là đông đủ.” Tiếng của Ngài Iddeleigh vang lên từ phía cửa.

Tất cả mọi người cùng quay phắt đầu lại và Lucy suýt nữa cứ để miệng há hốc ra. Ngài tử tước trông thật lộng lẫy. Chỉ có một từ duy nhất dành cho chàng. Hoàn hảo. Chàng mặc một cái áo khoác gấm màu bạc được thêu bằng những đường chỉ bạc và đen ở mặt sau của tay áo, vạt áo và cả viền dọc mặt trước áo. Bên trong là chiếc áo ghi lê màu xanh sapphire được thêu hình những chiếc lá nho và những bông hoa đủ màu sắc. Chiếc áo chên thì có những dây ruy băng rủ xuống ở phần cổ tay và cổ, và chàng còn đội cả một bộ tóc giả trắng như tuyết trên đầu.

Ngài tử tước chậm rãi bước vào phòng khách. “Đừng nói tất cả các vị đang chờ tôi nhé.”

“Chậm trễ.” Cha nàng bùng nổ “Muộn bữa tối của tôi. Hãy nhanh chóng ngồi xuống tại đây, luôn luôn là lúc 7 giờ trong căn nhà này thưa ngài, và nếu ngài không thể” Cha nàng ngậy người ra và rồi nhìn chăm chăm xuống chân ngài tử tước.

Lucy hướng ánh mắt theo cái nhìn của cha. Ngài tử tước đi một đôi giày thanh lịch với - “cái đế màu đỏ!” Cha nàng hét lên “Chúa ơi, đồ xỏ lá, cậu nghĩ nơi này là nhà thổ sao?”

Ngài tử tước lúc này đã đến bên Lucy, và chàng nâng tay nàng lên môi mình một cách một mồi trong khi cha nàng cứ lảm nhảm. Chàng ngắm nhìn nàng trong khi vẫn cúi đầu và nàng nhìn thấy ánh mắt ấy có màu sắc chỉ sậm màu hơn màu tóc chàng một chút. Chàng nháy mắt trong khi nàng nhìn chàng chăm chăm, bị mê hoặc, và nàng cảm thấy sự ấm áp và ẩm ướt của lưỡi chàng nhẹ nhàng ve vuốt những ngón tay của nàng. Lucy hít mạnh nhưng ngài tử tước đã đột ngột buông tay nàng ra và quay mặt về phía cha nàng như thể chưa từng có gì xảy ra. Nàng dấu tay mình vào vạt váy ngay khi chàng cất tiếng nói:

“Nhà thổ ư, thưa ngài? Không, tôi phải thổ lộ rằng tôi chưa bao giờ nhầm lẫn nhà ngài với một nhà thổ. Bây giờ, có phải ngài đã trang trí những bức tường với một vài bức tranh vẽ?”

“Có lẽ chúng ta nên bắt đầu bữa tối?” Lucy kêu lên.

Nàng đã không chờ đợi để có được một sự đồng tình, với cái cách mà cuộc đối thoại đang diễn ra thì kết quả cuối cùng sẽ là một cuộc chiến trước khi bữa tối có cơ hội để bắt đầu. Thay vào đó, nàng kéo tay ngài tử tước và dẫn chàng vào phòng ăn. Tất nhiên nàng sẽ không bao giờ có thể ép ngài Iddesleigh đi đến bất cứ nơi nào mà chàng không muốn. May mắn thay, chàng dường như có ý để cho nàng dẫn đi.

Chàng dựa đầu vào nàng khi họ bước vào phòng ăn. “Nếu ta biết nàng mong chờ ta nhiều đến vậy” - chàng kéo ghế cho nàng - “Ta đã nguyên rửa Henry và xuống đây trong bộ đồ nhỏ rồi.”

“Ây da” Lucy lẩm bẩm nói với chàng lúc nàng ngồi xuống.

Nụ cười của chàng mở rộng hơn. “Thiên thần của ta”

Rồi chàng bắt buộc phải đi vòng qua chiếc bàn và ngồi xuống đối diện nàng. Đến khi tất cả mọi người đã tìm được chỗ ngồi cho mình, Lucy mới có thể thở dài nhẹ nhõm. Bây giờ thì mọi người có thể cư xử lịch sự hơn.

“Tôi vẫn thường mong có thể một lần đến thăm tu viện Westminster ở London.” Eustace nói một cách khoa trương khi Besty bắt đầu mang ra món súp khoai tây nấu với tỏi tây. “Để có thể thăm được mộ phần của các nhà thơ và nhà văn, anh biết đó, những bậc thầy của ngôn ngữ. Nhưng tôi e rằng mình sẽ không bao giờ có thời gian nếu có dịp đến thăm thủ đô tuyệt vời của chúng ta. Luôn bận rộn với công chuyện của nhà thờ, anh thấy đấy. Có lẽ tôi anh có thể kể cho chúng tôi nghe cảm nhận của anh về tu viện đó không, ngài Iddesleigh?”

Mọi cái đầu đều quay về phía ngài tử tước.

Những đường nét quanh đôi mắt bạc của chàng trở nên sâu hơn khi chàng chạm vào ly rượu của mình. “Xin lỗi. Tôi chưa bao giờ có lí do gì để bước vào cái lăng mộ cũ kĩ bám đầy bụi đó cả. Nó không phải sở thích của tôi, thực sự. Có lẽ đó là sự thất bại khủng khiếp về mặt đạo đức của tôi chăng?”

Lucy dường như có thể nghe thấy cha nàng và Eustace thầm cùng đồng ý trong đầu họ. Ông Fletcher khẽ ho và chìm đắm trong ly rượu của mình.

Nàng thở dài. Khi cha nàng mời Eustace dùng bữa tối với họ, Lucy đã mong đợi người khách có thể mang đến sự hòa giải. Ông Fletcher, dù có vẻ thoải mái, đã không thể nào trụ vững chống lại sự tra hỏi của cha nàng và trông khá là xanh xao vào cuối bữa ăn trưa ngày hôm trước. Và trong khi đó, ngài tử tước đã thể hiện quá tốt là chàng có thể chịu đựng được mọi sự công kích của cha nàng. Chàng đã khiến cha nàng phải đỏ mặt và trở nên lúng túng. Nàng đã hi vọng Eustace có thể làm giảm xung đột giữa hai người bọn họ như là một tấm nệm giảm xóc. Rất rõ ràng là không thể áp dụng được điều đó trong trường hợp này. Để làm cho sự việc trở nên tồi tệ hơn, nàng cảm thấy được một sự buồn tẻ tuyệt đối trong bộ váy màu xám tro của nàng. Nó được may hoàn hảo nhưng lại quá đơn giản như một bộ đồ cũ, rách nát khi được mặc bên cạnh bộ quần áo lông lầy của ngài tử tước. Tất nhiên, nàng chưa hề biết một người nào trên đất nước này lại ăn mặc quá phô trương như vậy, và ngài tử tước chắc hẳn phải là một người quá tự tin vào bản thân mới có thể trở nên nổi bật được như thế.

Với ý nghĩ đó, Lucy nâng cốc rượu của mình lên một cách bướng bỉnh và nhìn chăm chăm vào ngài tử tước đang ngồi đối diện nàng. Một nét bối rối thoáng lướt qua khuôn mặt chàng trước khi biểu hiện chán nản thường thấy của chàng trở lại như cũ.

“Tôi có thể cung cấp cho anh một vài miêu tả đầy màu sắc và dễ chịu về khu vườn ở VauxHall” Ngài Iddesleigh dăm chiêu, tiếp tục với chủ đề mà Eustace đã mang đến. “Tôi đã đến nơi đó quá nhiều đêm để có thể hồi tưởng lại, với quá nhiều người mà tôi không muốn nhớ lại, làm quá nhiều thứ Thế đấy, các vị có thể tưởng tượng thấy có vài hình ảnh. Nhưng tôi

không biết là liệu sự miêu tả đó có phù hợp với những người khác nhau hay không.”

“Ha. Nếu vậy tôi gợi ý là anh đừng nói ra.” Cha nàng quát lên. “Dù sao đi nữa, ta cũng không hẳn là có hứng thú quan tâm tới phong cảnh ở London. Những vùng nông thôn tuyệt đẹp của nước Anh là nơi tuyệt nhất trên thế giới. Ta luôn biết điều đó. Tất cả các cảnh đẹp nhất thế giới đều diễn ra trong một ngày của ta.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý với ngài về điều đó”. Eustace nói. “Không có gì đẹp bằng phong cảnh của vùng nông thôn Anh.”

“Ha. Thế đó.” Cha nàng rướn người về phía trước và đưa ánh mắt sắc lẹm đến vị khách của mình. “Đã thấy tốt hơn vào tối nay chưa, ngài Iddesleigh?”

Lucy phát ra tiếng kêu gần như một tiếng rên. Gợi ý của cha nàng rằng ngài tử tước nên rời đi đang mỗi lúc một rõ ràng.

“Cảm ơn ngài đã hỏi thăm.” Ngài Iddesleigh rót thêm rượu cho bản thân. “Ngoại trừ những cơn đau nhói ở lưng, sự bất lực khi mất cảm giác ở cánh tay phải và sự chóng mặt buồn nôn mỗi khi tôi đứng lên thì tôi hoàn toàn khỏe mạnh.”

“Tốt, anh trông chắc đủ khỏe. Chắc hẳn anh sẽ rời chúng tôi và sớm ra đi, phải không?” Cha nàng quắc mắt nhìn chàng từ dưới đôi lông mày trắng dày. “Có lẽ ngày mai?”

“Cha!” Lucy xen ngang trước khi cha nàng có thể đuổi vị khách của họ ra khỏi cửa ngay tối nay. “Ngài Iddesleigh vừa nói rằng ngài ấy vẫn chưa hoàn toàn bình phục.”

Bà Brodie và Besty đi vào để chuyển những đĩa súp đi và phục vụ các món tiếp theo. Bà quản gia nhìn quanh một vòng những khuôn mặt khó chịu và thở dài. Bà bắt gặp ánh mắt của Lucy và lắc đầu mình trong sự thương cảm trước khi bà rời đi. Mọi người đã lại bắt đầu với món quà quay và đậu Hà Lan.

“Tôi đã từng một lần đến tu viện Abbey,” Ngài Fletcher nói.

“Cậu có bị lạc không?” Ngài Iddesleigh lịch sự hỏi thăm.

“Không hề. Mẹ và các chị em tôi đã rất say mê các công trình kiến trúc đó.”

“Tôi không biết rằng cậu có chị em cơ đấy.”

“Tôi có. Ba người.”

“Chúa an lành. Thứ lỗi cho tôi, Vicar.”

“Hai người lớn hơn,” Fletcher nói chuyện tán gẫu, “một nhỏ hơn”

“Tôi có lời khen ngợi.”

“Cảm ơn. Dù sao đi nữa, chúng tôi đã đến tu viện khoảng mười năm trước, nó nằm giữa tòa Thánh Paul và một tòa tháp”

“Và cậu tuy còn trẻ nhưng lại là một chàng trai rất có ấn tượng” Ngài tử tước lắc đầu với vẻ tiếc nuối. “Thật đáng buồn khi phải nghe giới thiệu về sự suy đồi của những bậc bề trên của một ai đó. Ta tự hỏi đó có phải là những gì mà người Anh mang đến hay không.” (ở đây là chàng tử tước cố tình hiểu là Fletcher đang nói về vườn Vauxhall để chọc tức cha của nàng)

Cha nàng phát ra một âm thanh bùng nổ bên cạnh Lucy, và Ngài Iddesleigh nháy mắt với nàng từ bên phía đối diện. Nàng cố tỏ vẻ khó chịu với chàng khi nâng li rượu của mình lên, nhưng dù cách chàng cư xử có khủng khiếp đến thế nào đi nữa, thì nàng thấy thật khó có thể trách được chàng.

Bên cạnh sự lộng lẫy của ngài tử tước thì Eustace trông chỉ như là một con chim sẻ bụi bặm

trong chiếc áo khoác len, với quần ống túm và áo ghi lê màu nâu quen thuộc. Tất nhiên Eustace trông khá là ổn trong bộ đồ màu nâu đỏ và không ai có thể tưởng tượng ra một vị mục sư vùng nông thôn sẽ đi khắp nơi trong một bộ đồ gấm bạc thêu kim tuyến. Điều đó thật không phù hợp, và anh ta sẽ có thể dường như chỉ là một kẻ ngốc nếu xuất hiện trong sự lộng lẫy đó. Điều đấy khiến người ta thắc mắc là tại sao ngài tử tước, thay vì trông ngu ngốc, lại xuất hiện với vẻ hoàn toàn nguy hiểm trong bộ quần áo lộng lẫy của mình.

“Ngài có biết nếu đứng ở giữa giáo đường Westminster và huýt sáo, sẽ tao ra được một tiếng vang khá tuyệt?” Ngài Fletcher nói, nhìn xung quanh chiếc bàn.

“Cực kỳ tuyệt vời,” ngài tử tước nói. “Tôi sẽ nhớ điều này nếu tôi có dịp đến thăm nơi đó và cảm thấy có sự thôi thúc để huýt sáo.”

“Vâng, à, đừng thử điều đó trong tầm nhìn của phụ nữ. Sẽ có kết quả là bị những người phụ nữ bạt tai.” Ngài Fletcher bóp hai bên đầu, hồi tưởng lại.

“A, các quý bà khiến chúng ta xếp thành hàng dài” Eustace nâng li và nhìn Lucy “Tôi không biết chúng ta sẽ làm được gì nếu không có bàn tay hướng dẫn của họ.”

Nàng nhướn mày. Nàng không chắc chắn về việc nàng đã từng hướng dẫn Eustace, nhưng điều đó có vẻ không phải trọng tâm chính.

Ngài Iddesleigh cũng nâng ly hướng ánh mắt như muốn thiêu đốt nàng trong đó, lên tiếng xác nhận. “Tại đây, chính tại đây, điều tôi mong muốn nhất hiện giờ chính là được nằm xuống và khiêm nhường phủ phục dưới bàn tay điều khiển của người phụ nữ mà tôi yêu quý nhất. Cái cau mày lạnh lùng của nàng làm tôi run rẩy, nụ cười mơ hồ của nàng kích thích cơ thể tôi căng lên và làm tôi rung chuyển trong ngất ngây.”

Mắt Lucy mở to ngay cả khi nàng có cảm giác núm vú của nàng đột nhiên siết chặt lại. Tên xấu xa!

Ngài Fletcher lại bắt đầu ho.

Cha nàng và Eustace cau có, nhưng chàng trai trẻ cất tiếng nói đầu tiên. “Tôi thấy, điều đấy có vẻ hơi trắng trợn.”

“Điều đấy khá ổn” - Lucy nỗ lực lên tiếng, nhưng những người đàn ông không hề nghe nàng, mặc cho những lời hoa mỹ của bọn họ.

“Trắng trợn?” Ngài tử tước hạ thấp chiếc ly của mình. “Trên phương diện nào?”

“À thì, căng lên.” Ngài mục sư đỏ mặt.

Ồi, chúa lòng lành! Lucy há miệng nhưng bị ngăn lại trước khi cô có thể cất lên được một từ nào.

“Căng lên? Căng lên? Căng lên?” Ngài Iddesleigh lặp đi lặp lại, tạo vẻ ngốc nghếch không bình thường. “Một từ tiếng Anh hoàn toàn đẹp đẽ. Chi tiết mà giản dị. Được dùng ở những ngôi nhà tốt nhất. Tôi đã từng nghe chính nhà vua nói từ đó. Thực tế, nó đã tả một cách chính xác những gì chúng ta đang làm bây giờ, ông Penweeble.”

Ngài Fletcher cúi gập người xuống và đưa tay che lại khuôn mặt đỏ bừng của mình. Lucy hi vọng anh ta sẽ không bị ghen đến chết trong chính trò đùa mà bản thân gây ra.

Eustace đỏ mặt và phát ra một tia nhìn có ánh cảnh báo. “Vậy còn từ ngất ngây thì sao? Tôi mong được nghe ngài biện luận cho điều đấy, thưa ngài.”

Ngài tử tước ngồi thẳng dậy và hướng ánh nhìn xuống chiếc mũi khá dài của chàng. “Tôi muốn nghĩ rằng anh trên tất cả mọi người, mục sư, một người lính trong đội quân phụng sự

cho nhà thờ của Đức Ngài, một người đàn ông của sự học hỏi và những lí lẽ sâu sắc, một linh hồn tìm kiếm sự cứu rỗi thần thánh được chỉ dẫn thông qua bởi Jesu vị chúa của chúng ta, có thể sẽ hiểu được rằng “ngất ngây” là một khái niệm chân chính và lễ nghi nhất” Ngài Iddesleigh dừng lại để cắn một miếng gà. “Còn ý nghĩa nào khác của nó mà ngài nghĩ đến chẳng?”

Trong một khoảnh khắc, những quý ông quanh bàn tròn tròn mắt nhìn ngài tử tước. Lucy nhìn hết từ người này sang người khác, bức tức. Thực sự, cuộc chiến ngôn từ diễn ra tối nay đang trở nên mệt mỏi. Tiếp đó cha nàng nói. “Hãy tin rằng điều đó có thể là báng bổ.” Và ông bắt đầu cười khoái trá.

Ngài Fletcher ngay lập tức hết bị ghen và cất tiếng cười tham gia cùng. Eustace nhăn mặt và rồi anh ta cũng vậy, cười nhẹ dù cho hắc trông vẫn có vẻ khó chịu.

Ngài Iddesleigh mỉm cười, nâng ly, và nhìn Lucy qua vành ly với đôi mắt bạc của chàng.

Chàng là cả hai vừa báng bổ vừa không phải phép - và Lucy không quan tâm. Đôi môi nàng đang run lên, và nàng chỉ cần nhìn chàng đã cảm thấy hơi thở bị cướp đi rồi.

Nàng mỉm cười đáp lại trong vô vọng.

“Chờ đã.” Simon vội bước xuống những bậc thang vào sáng hôm sau, lờ đi sự đau đớn ở lưng chàng. Cái bẫy đặt ra cho nàng - cô Craddock-Hayes suýt nữa đã ở ngoài sự điều khiển của chàng. “Này, chờ đã” Chàng bắt buộc phải dừng chạy, lưng chàng như đang bốc cháy. Chàng gấp người xuống, chống hai tay trên đầu gối, và thở hổn hển, đầu cúi xuống. Một tuần trước, chàng chắc hẳn sẽ không đến nỗi thở như đứt hơi thế này.

Ngay sau chàng, Hedge lồm bồm gần lối ra vào nhà Craddock-Hayes. “Chàng trai trẻ ngốc nghếch, tử tước hay không cũng thế. Ngốc nghếch để bị đâm và ngốc nghếch khi chạy đuổi theo một người con gái. Kể cả khi đó là một người đẹp như Lucy!”

Simon hoàn toàn đồng ý. Sự gấp gáp của chàng thật đáng nực cười. Đã khi nào chàng phải chạy theo một người phụ nữ đâu? Nhưng chàng thực sự thấy có một nhu cầu cần thiết phải nói chuyện với nàng, phải giải thích cho cách cư xử không giống như một quý ông của chàng vào tối qua. Hoặc có lẽ đó chỉ là cái cớ. Có lẽ sự cần thiết chỉ là để được ở bên cạnh nàng. Chàng tự nhận thức được rằng thời gian đang trôi đi rất mau như những hạt cát li ti đang chảy nhanh chóng tuột qua những kẽ tay của chàng. Chẳng bao lâu nữa chàng sẽ nhanh chóng cạn kiệt hết tất cả những lí do để được ở lại trong sự yên tĩnh tại Maiden Hill này. Chàng sẽ nhanh chóng không còn được nhìn thấy thiên thần của chàng nữa.

May thay, cô Craddock-Hayes đã nghe thấy tiếng gọi của chàng. Nàng dừng ngựa lại ngay trước khi cỗ xe biến mất sau lùm cây và quay người lại để nhìn thấy chàng. Rồi nàng kéo đầu ngựa vòng lại.

“Chàng đang làm cái gì vậy, chạy theo em ư?” Nàng hỏi khi cỗ xe quay về bên cạnh chàng. Giọng nàng nghe có vẻ không hề có chút gì ẩn tượng hết. “Chàng sẽ lại làm cho vết thương bị hở ra mất thôi.”

Chàng đứng thẳng người dậy, cố gắng để trông không giống như tên tàn phế ốm yếu. “Một cái giá nho nhỏ để trả cho một khắc ngọt ngào được ở bên cạnh nàng, ôi thiên thần của tôi.”

Hedge lớn tiếng khịt mũi và sập mạnh cánh cửa trước ngay phía sau lưng chàng, Nhưng nàng đã mỉm cười với chàng.

“Nàng sẽ đi vào thị trấn ư?” Chàng hỏi.

“Vâng!” Nàng gật đầu. “Đây là một ngôi làng nhỏ. Em không thể nghĩ ra điều gì ở đó khiến

chàng thấy thích thú.”

“Ồ, nàng sẽ bị bất ngờ đấy. Cửa tiệm bán đồ sắt, giao lộ ở giữa quảng trường, nhà thờ cổ xưa - tất cả đều có thể là điểm bắt đầu cho cảm hứng của ta.” Chàng nhảy tót lên xe, bên cạnh nàng, làm cái xe rung lên.”Nàng có muốn ta đánh xe không?”

“Không. Em có thể lo liệu Kate.” Nàng bật nói trước sự phản ứng của con ngựa nhỏ - có thể suy đoán được tên là Kate - và họ bị trông chừng nghiêng về phía trước

“Ta đã cảm ơn nàng vì lòng hảo tâm mà nàng đã cứu ta thoát khỏi cái mương chưa?

“Em tin là chàng đã làm vậy.” Nàng phóng ngược lại một tia nhìn tới chàng, rồi nhìn trở lại con đường vì thế mà chàng không thể nhìn thấy khuôn mặt nàng ẩn sau vành mũ. Em đã nói với chàng rằng chúng em tưởng chàng đã chết khi lần đầu tiên nhìn thấy chàng chưa?”

“Chưa. Ta xin lỗi cho sự phiền lòng của nàng.”

“Em mừng rằng chàng chưa chết”.

Chàng ước mình có thể thấy được khuôn mặt nàng. “Ta cũng vậy”

“Em đã nghĩ ...” Từ ngữ của nàng bị kéo dài nhỏ dần đi và biến mất , rồi nàng bắt đầu lại. “Điều đó thật lạ lùng khi tìm thấy chàng. Ngày của em đã hết sức bình thường, và rồi em nhìn xuống và thấy chàng. Lúc đầu em đã không tin vào mắt mình. Chàng nằm đó, hoàn toàn xa lạ bên ngoài thế giới của em.”

Ta vẫn thế. Nhưng chàng không nói ra những suy nghĩ của mình.

“Như thể có phép thuật được thực hiện vậy” Nàng nhẹ nhàng nói.

“Vậy thì sự thất vọng của nàng chắc hẳn phải rất nhiều.”

“Ở mặt nào?”

“Đã phát hiện ra ta là một người đàn ông trần tục và không hề có phép thuật một chút nào.”

“A ha! Em sẽ ghi lại điều đó vào nhật kí ngày hôm nay của mình.”

Chàng va vào nàng khi xe của họ tình cờ vấp phải một vết lún trên đường.”Tại sao?”

“Ngày 2 tháng 12,” nàng chậm rãi nói với một giọng nghiêm túc. “Ngay sau bữa trưa. Ngài tử tước Iddesleigh đã nói ra một lời nhận định khiêm tốn về bản thân.”

Chàng nhe răng ra cười toe toét với nàng như một gã gốc. “Tuyệt.”

Nàng không quay đầu nhưng chàng đã thấy nụ cười hiện ra lên má nàng. Chàng có một sự thôi thúc đột ngột là giắt lấy dây cương ngựa từ tay nàng, dẫn con ngựa vào lề đường và ôm lấy thiên thần của chàng trong vòng tay mạnh mẽ của mình. Có lẽ nàng có một lời nguyện có thể biến một con quái vật trở thành một vật nào đó con người hơn.

A, nhưng điều đó sẽ liên quan đến việc hạ thấp thiên thần.

Vì vậy thay vào đó, Simon hướng mặt lên nhìn ánh nắng xuất hiện trong thời tiết đông giá, dù nó rất mờ nhạt. Thật tốt khi được ở ngoài trời, kể cả khi đang ở trong cơn gió rét lạnh. Thật tốt khi được ngồi cạnh nàng. Sự đau nhói ở vai chàng đã giảm đi như một cái nhức mờ nhạt. Chàng đã rất may mắn và dù sao thì vết thương cũng không bị hở miệng lại. Chàng nhìn thiên thần của mình. Nàng ngồi thẳng lưng và điều khiển sợi dây cương ngựa một cách thuần thục với biểu hiện hoàn toàn không giống như những quý cô mà chàng quen, những người có xu hướng thích hợp cho việc trở thành những nữ diễn viên khi ngồi trên xe cùng với một quý ông. Mũ của nàng chỉ là một cái mũ rơm đơn giản được thắt nút ở dưới tai nàng. Nàng mặc một cái áo khoác xám bên ngoài cái váy xám có màu nhạt hơn, và chàng đột nhiên chợt nhận ra là chàng

chưa bao giờ thấy nàng trong một bộ trang phục nào đó mang màu nào khác.

“Vì sao nàng lại luôn mặc đồ màu xám vậy?” Chàng hỏi.

“Cái gì?”

“Váy của nàng.” Chàng dùng tay mình chỉ bộ đồ của nàng. “Nàng luôn mặc đồ xám. Khá là giống một con chim bồ câu bé nhỏ xinh đẹp. Nếu nàng không phải đang trong thời kỳ để tang, tại sao nàng lại mặc nó?”

Nàng nhú mày. “Tôi không nghĩ điều này là phù hợp với một quý ông, bình phẩm về trang phục của một người phụ nữ. Phải chăng có các quy tắc xã hội khác dành riêng tại London?”

Oái. Thiên thần của chàng đang ở trong trạng thái hủy diệt tốt nhất sáng nay.

Chàng nghiêng người dựa vào ghế, đặt khủy tay phía sau lưng nàng. Chàng đã rất gần, đến mức có thể cảm nhận được hơi ấm của nàng ở trên ngực mình. “À vâng, thực ra thì cũng có. Ví dụ như là, nó được coi là một cơ hội để xiết chặt quan hệ giữa một người phụ nữ đang điều khiển xe với một quý ông trong chiếc xe và để giúp nàng có thể đùa giỡn, tán tỉnh với anh ta một cách trắng trợn công khai.”

Nàng cắn chặt môi và vẫn từ chối nhìn chàng.

Điều đó chỉ càng kích thích chàng hơn: “Các quý bà không theo quy tắc này thường rất hay thấy khó chịu. Nàng sẽ thường xuyên thấy những thành viên lớn tuổi trong hoàng gia lắc đầu thông cảm cho sự nghèo nàn của những tâm hồn lạc lối.”

“Chàng thật đáng sợ”

“Ta cũng e là vậy,” chàng thở dài. “Nhưng ta sẽ đưa nàng thoát khỏi những quy tắc khi chúng ta đang ở tại một vùng nông thôn thiếu phép tắc.”

“Thiếu phép tắc?” Nàng giật mạnh dây cương, và Kate con ngựa của nàng bị kìm lại.

“Ta khẳng định là thiếu phép tắc.”

Nàng liếc nhìn chàng một cái.

Chàng dùng một ngón tay vuốt nhẹ sống lưng thẳng đứng của nàng. Nàng đông cứng người lại nhưng vẫn không đưa ra bất kì lời nào. Chàng nhớ lại hương vị của ngón tay nàng trên đầu lưỡi mình đêm qua, và một phần cơ thể khác kém lịch sự hơn của chàng cũng trở nên căng cứng. Sự chấp nhận của nàng dành cho những cái chạm của chàng, khiêu khích như một màn phô bày lộ liễu của người phụ nữ khác. “Nàng khó có thể đổ lỗi cho ta, chí ít nàng có thể mắng ta, khi chúng ta xuất hiện ở thành phố, nàng sẽ bị bắt buộc phải nói những lời gợi ý vào cái tai ta, những thứ có thể làm ta đỏ mặt.”

Nàng thở dài. “Em không thể nhớ chàng đã hỏi em cái gì trước tất cả những điều vớ vẩn này.”

Chàng nhe răng ra cười dù trông nó thật vụng về. Chàng không thể nhớ lại lần cuối mà chàng thấy vui nhiều như thế này là vào lúc nào. “Tại sao nàng chỉ mặc đồ xám? Không phải là ta có ý gì phản đối màu xám và nó chí ít tạo cho nàng một không khí của tôn giáo gây kích thích trí tò mò của ta.”

“Em trông giống một nữ tu sĩ?” Đôi lông mày nàng nhú lại về kinh hãi.

Cỗ xe tình cờ va phải một cái ổ chuột khác trên đường và khiến vai chàng va vào nàng.

“Không, thiên thần của ta. Ta nói, ta phải thừa nhận trong một con đường quanh co và khá là tối tăm thì nàng là một thiên thần được gửi xuống từ thiên đường để phán xét những tội lỗi của ta.”

“Em mặc đồ xám vì nó sẽ không để lộ các vết bẩn.” Nàng liếc nhìn chàng. “Thế loại tội lỗi nào chàng đã từng phạm phải?”

Chàng rướn người lại gần như để chuyển sự tự tin và nắm bắt được mùi hương của hoa hồng. “Tôi nghi ngờ từ màu sắc được sử dụng ám chỉ tới màu xám và xác định là xám hoàn toàn không phải là một màu, nhưng cũng có thể lại là một màu thiếu trong số chúng.”

Mắt nàng thu hẹp lại một cách tinh quái.

Chàng trở lại tư thế cũ và thở dài. “Và đối với tội lỗi của ta, thưa quý cô thân mến, chúng không phải là thứ có thể được nói đến trước sự hiện diện của một thiên thần.”

“Vậy làm thế nào mà em có thể phán xét chúng? Và như vậy xám cũng là một màu.”

Chàng phá lên cười. Chàng có cảm giác là đang dang rộng đôi tay mình và có lẽ cất lên tiếng hát. Điều đó chắc hẳn là do không khí của vùng nông thôn. “Quý cô, ta phải thừa nhận về năng lực và khả năng suy luận nhạy bén trong cuộc tranh cãi của nàng, thứ mà, ta nghĩ, sẽ khiến ngay cả Sophocles cũng phải quỳ gối ngưỡng mộ. Xám, vì vậy, là một màu.”

Nàng hắng giọng: “Và tội lỗi của chàng?”

“Tội lỗi của tôi nhiều vô số kể và không thể cứu chữa được.” Hình ảnh Peller tuyệt vọng buông thõng tay xuống và thanh gươm của hắn trượt khỏi tay, máu và những ngón tay rơi xuống trong không khí chột lóe lên trong đầu chàng. Simon chớp mắt và nở một nụ cười trên môi. “Tất cả những người biết về tội lỗi của ta,” chàng nhàn nhạt nói, “run sợ trong kinh hoàng khi nhìn thấy ta như thể ta là một người bị phát hiện mắc bệnh phong, mũi ta rơi xuống và tai ta bị mục rữa.”

Nàng nhìn sang đánh giá chàng, rất dũng cảm và rất ngây thơ. Thiên thần nhỏ dũng cảm, chưa hề bị vấy bẩn bởi một người đàn ông nào. Chàng không kiềm chế được lại một lần nữa thận trọng vuốt ve lưng nàng, một cách lén lút. Mắt nàng mở to.

“Và vì thế mà họ phải,” chàng tiếp tục, “ví dụ như, ta được biết là rời khỏi nhà ta mà không hề kèm theo một cái mũ nào.”

Nàng nhíu mày. Chàng đang không đội một cái mũ nào vào lúc này.

“Ở London” Chàng sửa lại.

Nhưng nàng không bận tâm về những cái mũ. “Tại sao chàng lại nghĩ rằng chàng không thể sửa chữa được? Tất cả đàn ông đều tìm thấy được sự thanh thản nếu họ ăn năn cho những tội lỗi của mình.”

“Đó là lời nói của thiên thần, của Chúa. “Chàng nghiêng người lại gần nàng dưới cái vành mũ rơm và lại lần nữa ngửi thấy hương hoa hồng từ tóc nàng. Phần thân dưới của chàng dựng đứng lên.” Nhưng sẽ thế nào nếu ta là một tên ác quỷ đến từ địa ngục và không hề thuộc về thế giới của nàng một chút nào, thiên thần?”

“Em không phải là một thiên thần.” Nàng ngẩng mặt lên.

“Ồ, đúng, nàng đúng là như thế!” Chàng thốt lên. Môi chàng trượt qua tóc nàng, và trong một khoảng khắc chàng nghĩ mình có thể hôn nàng, có thể làm nàng sa ngã bằng cái miệng xấu xa của chàng. Nhưng cái xe đột nhiên bị xóc lên khi họ vòng qua đường cua, còn nàng thì đang chú tâm đến con ngựa, và cái khoảnh khắc đấy đã trôi qua.

“Làm thế nào mà nàng có thể có được sự tự chủ đến vậy.” Chàng lẩm bẩm.

“Những cô gái ở nông thôn cần phải vậy, nếu chúng em muốn đến bất cứ nơi nào.” Nàng nói phần nào có vẻ chua chát. “Lẽ nào chàng nghĩ là em ngồi ở nhà và làm công việc may vá suốt cả

ngày sao?”

A, đây là khu vực nguy hiểm. Chúng đã ở trong vùng báo động khi nàng bắt đầu tức giận với chàng hai đêm trước. “Không. Ta nhận thức được có rất nhiều nhiệm vụ và tài năng của nàng, ít nhất là những việc mà nàng đã giúp đỡ những con người kém may mắn trong ngôi làng. Ta không hề có nghi ngờ về việc nàng sẽ trở thành một quý bà đáng ngưỡng mộ nổi bật tại London, nhưng điều đó sẽ liên quan đến việc rời bỏ ngôi làng đáng yêu này, và ta khá chắc chắn là những cư dân nơi đây sẽ không thể sống mà thiếu nàng được?”

“Chàng cho là như vậy?”

“Vâng” Chàng nói một cách chân thành. “Nàng không nghĩ thế sao?”

“Em nghĩ tất cả mọi người sẽ vẫn sống khá tốt mà không có em.” Nàng nói một cách không nhiệt tình lắm. “Một vài người phụ nữ khác sẽ sớm thế chỗ của tôi thôi, tôi chắc chắn đấy.”

Chàng nhíu mày. “Nàng đánh giá bản thân thấp vậy ư?”

“Không phải thế. Nó chỉ đơn giản là lòng từ thiện tôi thể hiện ở đây bất cứ ai cũng có thể làm như vậy.”

“Hmm.” Chàng suy nghĩ về cái lý lịch đẹp đẽ của nàng. “Và nàng định bỏ rơi tất cả mọi người đang phụ thuộc vào nàng ở đây, ở Maiden Hill này, nhưng nàng sẽ làm gì?”

Môi nàng hé mở ra khi nàng suy ngẫm về câu hỏi của chàng. Chàng nghiêng người lại gần. Ôi, chàng ước rằng có thể cảm dỗ được sự ngây thơ của nàng nhiều đến nhường nào. “Nàng có muốn được khiêu vũ tại các vũ hội ở London trong đôi dép đi trong nhà màu tím không? Lái thuyền đến Araby xa xôi trên chiếc thuyền chèo tơ lụa? Trở thành một quý bà trong một xã hội nổi tiếng cho sự thông minh và sắc đẹp?”

“Em sẽ trở thành chính bản thân mình.”

Chàng nháy mắt. “Cô đã là chính mình rồi, xinh đẹp và cứng rắn.”

“Phải vậy không? Không có ai nhận ra điều đó ngoại trừ chàng.”

Chàng nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu xanh topaz đầy vẻ nghiêm túc của nàng và chàng muốn nói một điều gì đó. Nó đã ở ngay trên đầu lưỡi chàng nhưng không biết bao nhiêu lần chàng lại không thể nói ra.

Nàng liếc nhanh sang chỗ khác. “Chúng ta đã tới gần Maiden Hill rồi. Chàng có thấy nhà thờ ở phía kia không?” Nàng chỉ.

Chàng nhìn một cách nghiêm túc, cố gắng lấy lại sự bình tĩnh. Đã đến lúc chàng phải rời đi. Nếu chàng còn ở lại, chàng sẽ ngày càng bị cám dỗ bởi sự quyến rũ của cô thiếu nữ này, và như chàng đã chứng tỏ suốt cuộc đời chàng rằng chàng không có đủ khả năng chống cự lại sự cám dỗ. Địa ngục, thỉnh thoảng chàng lại chạy về phía nó. Nhưng không phải lần này. Không phải với người phụ nữ này. Chàng nhìn nàng lúc này, cặp lông mày nàng nhíu lại khi cố gắng tránh những cái bẫy nhỏ bé dọc đường để đi vào thị trấn. Một lọn tóc đen bị rơi ra ngoài và vương trên má nàng như bàn tay của một người yêu đang vuốt ve đôi má. Một điều chàng chưa bao giờ thấy ở bất cứ nơi nào khác trên trái đất xấu xa này.

Và chàng không nghĩ rằng chàng sống sót, vượt qua được sự hủy diệt này.

Lucy thở dài và ngâm mình trong bồn nước ấm. Tất nhiên nàng không thể nào chìm sâu người xuống - nó chỉ là một cái bồn tắm nhỏ và cạn - nhưng lại cho nàng có cảm giác hoàn toàn xa xỉ. Nàng đã ở trong căn phòng nhỏ ở phía sau nhà, phòng của mẹ nàng. Hedge đã than phiền như vậy, mang nước cho phòng tắm của nàng “trái với lẽ thường” mà không cần làm anh ta phải mang lên lầu là tốt rồi. Căn phòng chỉ cách nhà bếp có vài bước, điều này rất thuận lợi cho

việc tắm gội của nàng. Nước sẽ lại được mang đi lần nữa sau khi nàng đã tắm xong nhưng Lucy đã bảo Hedge và Besty rằng mọi việc vặt trong nhà có thể để đến sáng mai. Họ có thể đi ngủ, và nàng có thể ngâm mình trong nước ấm mà không bị bất cứ người giúp việc nào sốt ruột lãng vãng xung quanh.

Nàng dựa cổ vào thành của bồn tắm và nhìn lên trần nhà. Bóng của ánh lửa bập bùng hiện lên trên bức tường cũ kĩ khiến nàng thấy rất ấm áp. Cha nàng đã đi ăn với bác sĩ Fremont tối nay và có lẽ vẫn đang tranh cãi về chính trị và lịch sử. Ngài Iddesleigh đã đi đến thăm ông Fletcher tại quán trọ. Nàng có cả ngôi nhà, cho phép những người giúp việc được đi nghỉ tối nay.

Mùi hương của hoa hồng và hoa oải hương vây quanh nàng. Nàng nâng một bàn tay lên và nhìn nước nhỏ giọt xuống từ các đầu ngón tay. Tuần này đã trải qua thật lạ lùng, từ khi nàng tìm thấy ngài Iddesleigh. Nàng đã dành nhiều thời gian của những ngày vừa rồi hơn là những năm trước đây để nghĩ về cách nàng sống cuộc sống của mình và việc nàng sẽ làm gì sau đó với nó. Việc này chưa bao giờ xảy ra đối với nàng trước đây. Nó đã không bao giờ xảy ra trước khi nàng có thể nhận ra rằng, có thể có nhiều hơn chỉ là sự tồn tại của nàng, hơn cả làm việc nhà cho cha, làm từ thiện ở nơi này, nơi kia và cả việc được theo đuổi bởi Eustace. Tại sao nàng lại chưa nghĩ đến điều gì ngoài việc trở thành vợ của một cha xứ? Thậm chí nàng chưa từng nhận ra là nàng mong muốn nhiều hơn nữa. Điều đó gần như việc thức dậy và chột tỉnh cơn mơ. Đột nhiên xuất hiện một người đàn ông hoàn mỹ này, không hề giống với bất kì người nào khác mà nàng đã gặp. Nàng hầu như bắt lực mỗi khi ở gần quanh chàng và những bộ quần áo đẹp đẽ, nhưng vẫn rất nam tính trong từng cử động và trong cách chàng nhìn nàng.

Chàng trêu chọc và kích thích nàng. Chàng yêu cầu nhiều hơn chỉ là một sự phục tùng đơn giản, hơn một người quen biết bình thường. Chàng muốn phản ứng của nàng. Chàng khiến nàng sống một cách mà nàng chưa bao giờ nghĩ rằng có khả năng thực hiện được. Như thể là nàng đã chỉ mộng du đi qua tất cả mọi thứ trong cuộc đời trước khi có sự xuất hiện của chàng. Nàng tỉnh dậy vào một buổi sáng và muốn nói chuyện với chàng, muốn nghe giọng nói sâu trầm của chàng về những thứ không đầu không cuối khiến nàng mỉm cười hoặc làm nàng tức giận. Nàng muốn tìm hiểu về chàng, điều gì đã khiến cho đôi mắt bạc của chàng đôi lúc trông thật buồn bã, việc mà chàng che dấu đằng sau sự ba hoa rỗng tuếch của chàng, làm thế nào để khiến chàng cười.

Và còn muốn nhiều hơn nữa. Nàng muốn sự động chạm của chàng. Vào ban đêm trên chiếc giường chật hẹp khi nàng đang ở trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, nàng sẽ mơ thấy chàng chạm vào nàng, rằng những ngón tay dài của chàng sẽ lần theo má nàng. Và bờ môi rộng của chàng sẽ phủ lấy môi nàng.

Nàng rung mình hít mạnh một hơi. Nàng không nên, nàng biết vậy, nhưng nàng không thể nào kiềm chế được bản thân. Nàng nhắm mắt và tưởng tượng những gì mà nàng có thể cảm nhận. Sẽ thế nào nếu chàng đang ở đây vào lúc này. Đức ngài Iddesleigh.

Simon.

Nàng kéo đôi tay ẩm ướt về và vỗ nhẹ, những giọt nước tung tóe đập trong bồn và trượt đôi tay trên hai bờ vai, giả vờ tay nàng là của chàng. Nàng khẽ rung mình. Những gai cảm xúc lan rộng ra đến cổ nàng. Núm vú nàng căng cứng lên trong làn nước ấm, nàng gần như lên đỉnh. Những ngón tay nàng di chuyển từ từ xuống thấp hơn, chà nhẹ và nàng cảm nhận được dưới làn nước, da nàng mềm mại, mát rượi và có sự ẩm ướt. Nàng xoáy những ngón tay quanh đỉnh ngực và dùng ngón tay giữa nâng nhẹ bầu ngực như ước lượng sức nặng của nó sau đó vờ xung quanh các quầng nhỏ quanh đầu vú của nàng.

Nàng thở dài và chuyển động chân không ngừng. Nếu Simon nhìn nàng vào lúc này, chàng

hắn sẽ thấy sự hưng phấn nằng, sự kích động và sự ẩm ướt trên da nằng thật là khêu gợi. Chàng sẽ thấy bộ ngực nằng khi khóa thân và những núm vú của nằng đang vểnh lên, dựng đứng. Chỉ cần nghĩ được phô bày trước mắt chàng khiến nằng cắn mạnh môi mình. Thật chậm, nằng khều nhẹ những móng tay trên núm vú của mình và một cảm giác xiết chặt nóng bỏng giữa hai đùi nằng. Nếu chàng nhìn thấy... và ngón trỏ chà xát ở hai bên ... Lucy rên rỉ.

Và đột nhiên bất ngờ nằng biết. Nằng đóng băng trong một giây vô tận và rồi chậm chậm mở mắt ra.

Chàng đã ngưỡng cửa ra vào, và ánh mắt chàng bị khóa vào người nằng – nóng bỏng, đói khát và rất, rất nam tính. Chàng để mặc cho ánh mắt mình được lang thang, cố tình nhìn chằm chằm vào nằng. Từ đôi má ửng đỏ lên của nằng đến bộ ngực trần truồng của nằng được bao quanh bởi đôi tay nằng, xuống đến tận những gì đang được ẩn giấu dưới nước. Nằng gần như có thể nhận thấy được ánh mắt chàng ở trên làn da trần của nằng. Lỗ mũi chàng nở to ra và mặt chàng đỏ rục lên. Chàng lại ngẩng lên nhìn và bắt gặp ánh mắt nằng và nằng nhìn thấy trong ánh mắt chàng cả sự cứu rỗi và sự nguyên rủa. Vào khoảnh khắc đó nằng không quan tâm. Nằng muốn chàng.

Chàng quay lại và rời khỏi phòng.

Simon chạy thật nhanh lên cầu thang cứ ba bước một, tim chàng đập mạnh, hơi thở của chàng trở nên mạnh và nhanh hơn và cái “thằng nhỏ” của chàng căng cứng và dựng đứng lên. Chúa ơi! Chàng đã không cảm thấy sự ẩm ướt này kể từ khi chàng còn là một chú bé mắt liếc mày đưa trong quân đội khi đang mò mẫm những người giúp việc ở tầng dưới và khúc khích cười. mười bốn tuổi và đầy ham muốn, đó là tất cả các ý nghĩ buổi sáng, trưa và đêm của chàng: vùng sâu kín nhất của đàn bà và làm thế nào, chính xác để chàng có thể chiếm được nó.

Chàng xông vào phòng mình và đóng cửa lại phía sau lưng. Chàng dựa đầu vào cửa gỗ và cố gắng nắm bắt lại hơi thở của mình trong khi ngực chàng phập phồng. Một cách lơ đãng, chàng cọ xát vai mình. Từ rất lâu, chàng đã lên giường với nhiều phụ nữ, cả hạng cao hay thấp, một số chỉ là tình chóng vánh, một số là những quan hệ lâu hơn. Chàng đã học được khi nào thì ánh mắt của một người phụ nữ ám chỉ nằng ta đã sẵn sàng. Chàng đã trở thành một người am hiểu về dục vọng của phụ nữ. Hoặc chàng đã nghĩ vậy. Lúc này đây, chàng lại cảm thấy như thể là một cậu bé mười bốn, một lần nữa hưng phấn và sợ sệt.

Chàng khép đôi mắt và nhớ lại. Chàng đã trở về sau khi cùng dùng một bữa tối không thể nuốt nổi với Christian để rồi phát hiện ra là ngôi nhà hoàn toàn im lìm. Chàng suy đoán là tất cả mọi người đều đã đi ngủ. không có cả Hedge phải chờ đợi để chào chàng; mặc dù vậy, với việc biết Hedge lâu rồi, thì đó quả là một sự ngạc nhiên. Bước chân của chàng thực sự đã ở trên những bậc thang đầu tiên khi chàng lưỡng lự. Chàng không biết điều gì đã níu kéo chàng tiến lại căn phòng bé nhỏ đó. Có thể bản năng của đàn ông cho biết được điều chàng sẽ tìm thấy ở đó, điều chàng sẽ trông thấy. Nhưng cùng lúc đó, chàng cũng đã sững sờ. Chàng quay cuồng trong cơn lốc xoáy của cảm xúc như đối mặt với sức quyến rũ của nữ thần của biển cả mà không thể nào chống đỡ lại.

Hay trong tình huống này của chàng, chính là cơn lốc xoáy của đam mê thuần túy.

Lucy đắm mình trong bồn tắm của nằng, hơi nước bao bọc tạo ra quanh làn da ẩm ướt của nằng một vẻ tươi mát, những lọn tóc quấn quanh đỉnh đầu nằng. Nằng ngửa đầu ra sau, đôi môi nằng ẩm ướt và cả một phần cơ thể khác của nằng cũng ...

Simon rên rỉ và vội mở các nút của cái quần ống chèn của chàng mà vẫn khép chặt mắt. Cổ nằng đã uốn cong và chàng như có thể nhìn thấy những mạch đập dội lại ở cổ nằng, cái cổ trắng

hồng và mềm mại. Những giọt nước long lánh tụ lại như một viên ngọc trai nằm giữa hõm cổ nàng và đôi vai.

Chàng dùng bàn tay bao phủ lấy phần cơ thể đã dựng đứng lên giữa hai chân mình và dùng đầu ngón tay chà xát nhẹ và xoáy trên vùng da thịt nóng bỏng đó.

Nàng rục rịch, bộ ngực trần của nàng, trắng mịn và săn chắc, đỉnh ngực căng cứng như một cái chuông nhỏ xinh, và được nâng, được đỡ lấy trong bàn tay nhỏ bé của nàng...

Một cái rung mình nhanh hơn cả một cú nốc ao, tay chàng đã ướt sũng bởi sự phun trào những hạt giống của chàng.

Ngón tay nàng đã bao lấy cái núm vú và làm dày vò làm cho nó đỏ ửng lên như thể nàng đang chơi đùa với nó, khơi dậy bản năng của nàng trong bồn tắm, đắm mình trong sự cô đơn của mình.

Chàng lại dày vò cái bóng nhỏ giữa hai chân chàng từ tay trái rồi lại sang tay phải.

Và như chàng đã nhìn thấy, nàng đã nắn bóp những núm vú giữa những ngón tay nàng, siết chặt và kéo như muốn vắt kiệt chúng, sự tra tấn ngọt ngào cho đến khi-

“Ahhh, Chúa ơi!” Chàng giật mạnh, hông chàng lại nâng lên như vừa được bơm đầy một năng lượng mới.

Nàng đã rên rỉ trong sự khoái lạc.

Simon thở dài và xoay đầu về hướng khung cửa gỗ. Một lần nữa chàng cố nắm giữ lấy hơi thở của mình. Chậm rãi lấy ra một cái khăn tay và lau tay mình, cố gắng không để sự căm ghét bản thân nhấn chìm linh hồn chàng. Rồi chàng đi về phía cái bồn rửa nhỏ, xả nước vào đó. Chàng té nước lên mặt lên mặt và cổ, rồi để đầu mình sũng nước nhỏ giọt ngay phía trên chậu.

Chàng đang mất kiểm soát.

Một tiếng cười khan thoát ra từ miệng chàng, vang cả căn phòng thing lặng. Chàng đã hoàn toàn bị mất kiểm soát. Chúa biết những gì chàng muốn nói với nàng vào ngày hôm mai, thiên thần của chàng - người chàng đã nhìn trong bồn tắm của nàng với sự riêng tư mà chàng đã đánh cắp. Simon đứng thẳng lên trong một cơn đau nhói, lau khô mặt và nằm xuống giường, không buồn cả cõi đời.

Đã quá lâu, và đã đến lúc phải rời đi.

Lucy xiết chặt chiếc áo len quanh vai. Sáng nay gió mạnh, khiến các ngón tay nàng đông cứng lại bên dưới chiếc váy đang bao bọc quanh những chiếc xương gầy khảnh khiu của nàng. Thông thường thì nàng không mạo hiểm ra ngoài thế này đặc biệt là lại đi chân trần, nhưng nàng cần thời gian để một mình suy nghĩ mà trong nhà thì lại đầy bọn đàn ông. Thật ra thì cũng chỉ có Cha, Hedge, và Simon, nhưng nàng không muốn nói chuyện với 2 người trong đó, và Hedge dễ khiến người ta phát cáu ngay cả khi đang ở trong tâm trạng tốt nhất. Do vậy, dường như việc đi loanh quanh vào trong làng lúc này là việc làm duy nhất đúng đắn.

Lucy đá một viên sỏi trên đường. Làm thế nào mà nàng có thể đi đến và cùng ngồi ăn trưa với một quý ông ở bàn ăn khi mà mới đây chàng vừa thấy nàng khoả thân và tự ve vuốt khuôn ngực của mình? Nếu như không quá xấu hổ, có lẽ nàng đã hỏi Patricia. Bạn nàng chắc chắn sẽ có vài câu trả lời cho vấn đề đó thậm chí ngay cả khi chẳng câu nào ra hồn cả. Và có lẽ Patricia sẽ giúp nàng vượt qua được sự ngượng ngùng khủng khiếp này. Nó đã thật quá kinh khủng khi chàng nhìn thấy nàng, đêm qua. Kinh khủng nhưng cũng thật tuyệt vời, theo một cách tội lỗi trong bí mật. Nàng muốn chàng nhìn thấy nàng. Nếu thành thật với chính bản thân mình thì nàng sẽ thú nhận nàng muốn chàng ở lại. Ở lại và –

Những bước chân, nặng nề và nhanh, đang đến từ phía sau nàng.

Đột nhiên Lucy nhận ra chỉ có mình nàng trên đường, không có ngôi nhà tranh nào quanh đây. Tuy Maiden Hill luôn là nơi buồn tẻ chán ngắt, nhưng vẫn còn...Nàng xoay người lại sẵn sàng đối đầu với kẻ đang định vượt qua nàng.

Đó không phải là kẻ cướp đường.

Không phải, nhưng tệ hơn nhiều. Đó là Simon. Nàng gần như lại xoay người lần nữa.

“Chờ chút.” Giọng chàng nhẹ nhàng. Chàng mở miệng lần nữa nhưng rồi đột nhiên dừng lại như thể chàng không biết nói gì khác.

Sự cảm lạnh bất thường này khiến nàng cảm thấy tốt hơn đôi chút. Có thể chàng cũng cảm thấy xấu hổ như nàng? Chàng dừng lại cách nàng vài bước. Chàng để đầu trần, không đội nón hay trùm tóc giả và cứ chăm chăm nhìn nàng trong cảm lạnh, đôi mắt xám của chàng ánh lên sự khao khát gần như muốn biểu lộ rằng chàng đang cần tìm một thứ gì đó từ nàng.

Ướm lời, Lucy lên tiếng “Tôi sẽ đi bộ theo những đường kẻ phấn. Anh muốn tham gia cùng tôi không?”

“Vâng xin vui lòng, thiên thần của lòng vị tha.”

Và đột nhiên mọi chuyện đều ổn. Nàng tiếp tục bước đi và chàng rải chân theo từng bước của nàng.

“Vào mùa xuân, những cánh rừng này ngập tràn những cây hoa chuông xanh”, nàng chỉ vào những đám cây xung quanh, “Thật tệ khi ngài đến ngay thời điểm này trong năm khi mà mọi thứ quá lạnh lẽo.”

“Tôi sẽ cố sắp xếp đến đây vào mùa hè vào dịp tới.” Chàng thì thầm

“Đúng ra phải là mùa xuân.”

Chàng nhìn nàng.

Nàng gượng cười. “Khi đó thì hoa chuông đã nở bung.”

“À.”

“Khi em còn nhỏ, mẹ hay đưa David và em tới đây cắm trại khi xuân về sau chúng em phải ở trong nhà suốt mùa đông. Hiển nhiên là, cha em ở ngoài biển xa hầu hết thời gian. David và em nhặt đầy hoa chuông mà tay chúng em có thể ôm hết và tung chúng vào vạt áo bà.”

“Nghe có vẻ bà là một người mẹ kiên nhẫn.”

“Vâng, bà là như vậy.”

“Bà ấy mất khi nào?” Lời nói của chàng ngọt ngào và gần gũi.

Lucy nhớ lại lần nữa rằng người đàn ông này đã nhìn thấy nàng vào khoảnh khắc nàng dễ bị tổn thương nhất. Nàng ngược thẳng đầu nhìn chăm chăm vào chàng. “Mười một năm trước khi em mới được mười ba tuổi.”

“Còn quá nhỏ để mất cha hay mẹ.”

Nàng nhìn chàng. Thành viên gia đình duy nhất mà chàng từng đề cập đến là người anh trai. Chàng dường như cố tìm hiểu về cái lịch sử gia đình vốn đã ít ỏi của nàng hơn là để lộ ra chính những gì liên quan bản thân mình.

“Mẹ chàng còn sống không?”

Rõ ràng là cha chàng đã chết, có như vậy thì chàng mới kế thừa được tước vị đó.

“Không, bà mất cách đây vài năm, trước khi...” Chàng ngừng lại.

“Trước khi?”

“Trước khi Ethan, anh trai ta mất. Tạ ơn Chúa.” Chàng nghiêng người quay đầu về phía sau và dường như hướng cái nhìn mông lung về phía cành cây trụi lá ngay phía trên đầu, mặc dù có lẽ chàng đang nhìn vào thứ gì đó hoàn toàn khác. “Ethan là đứa con cưng trong mắt bà. Là thành tựu vĩ đại nhất của bà, là người bà yêu nhất trên thế giới này. Anh ấy biết cách quyến rũ – cả trẻ lẫn già – và anh ấy luôn là người dẫn đầu trong số những người đàn ông quanh anh. Bọn tá điền địa phương thường hay đến gặp anh ấy mỗi khi có sự việc tranh chấp, cãi cọ cần giải quyết. Anh ấy chưa từng gặp phải ai đó mà người này có thể không thích anh ấy”.

Lucy nhìn chàng. Giọng nói của chàng có vẻ như vô cảm khi chàng miêu tả về người anh trai, nhưng bàn tay chàng chậm chậm xiết chặt xoắn lại ở thắt lưng. Nàng tự hỏi liệu chàng có để ý gì đến sự thay đổi của chúng hay không. “Chàng khiến ngài ấy nghe có vẻ như là một người hoàn hảo vậy.”

“Anh ấy là như vậy, thậm chí còn hơn cả thế nữa. Nhiều hơn như thế nhiều. Ethan biết điều gì đúng điều gì sai mà không cần suy nghĩ về nó, không có bất kỳ sự nghi ngờ nào về điều đó. Chỉ có rất ít người có thể làm được điều đó.” Chàng nhìn xuống và dường như nhận thấy rằng chàng đang cố giằng kéo ngón tay phải. Chàng siết chặt tay lại và giấu chúng ở đằng sau lưng.

Nàng có lẽ phải nói gì đó, gây ra âm thanh gì đó.

Simon liếc nhìn nàng “Anh trai ta là người đạo đức nhất mà ta từng biết.”

Lucy cau mày, nghĩ về người anh trai hoàn hảo đã mất này. “Ngài ấy trông có giống chàng không?”

Chàng dường như bị giật mình.

Nàng nhướn mày lên chờ đợi.

“Thật ra thì có chút ít.” Chàng nhếch miệng. “Ethan thấp hơn ta một chút – không hơn một inches hay khoảng đó – nhưng anh ấy to con hơn và nặng hơn ta.”

“Thế còn tóc ngài ấy?” Nàng nhìn vào những lọn tóc sáng gần như không màu của chàng. “Nó

cũng màu vàng hoe hoe à?”

“Mmm” Chàng lấy tay vuốt tóc. “Nhưng những lọn tóc quăn thì có màu vàng hơn. Anh ấy để dài và không cần đội tóc giả hay dặm phấn. Ta nghĩ anh ấy khá tự đắc với nó.” Chàng mỉm cười ranh mãnh với nàng.

Nàng đáp trả lại bằng nụ cười khác. Nàng thích chàng như thế này, trêu đùa và vô lo, và đột nhiên nàng nhận ra rằng trái ngược với dáng vẻ vô tâm bất cần, Simon rất hiếm khi được thanh thản.

“Mắt anh ấy có màu xanh rất rõ ràng.” Chàng tiếp tục. “Mẹ ta thường nói đó là màu yêu thích của bà.”

“Em nghĩ em thích màu xám hơn.”

Chàng cúi gập người với vẻ kiêu cách, “Thật vinh hạnh cho ta quá.”

Nàng khẽ nhún người đáp lại, nhưng lấy lại vẻ đúng mực ngay trước khi cất tiếng hỏi. “Ethan mất như thế nào?”

Chàng dừng lại, khiến nàng khựng lại. Nàng ngược mắt lên nhìn gương mặt chàng.

Dường như trong chàng đang có sự đấu tranh giằng xé, đôi mày chàng nhíu lại với nhau bên trên đôi mắt xám lạnh tuyệt đẹp « Ta..... »

Một con côn trùng bất ngờ bay xẹt ngang qua đầu nàng, theo sau tiếng đạn bắn ầm ỉ. Simon chụp lấy nàng một cách thô lỗ và đẩy nàng vào cái rãnh mương. Lucy té cái ịch xuống đất, toàn thân đau đớn và một sự sững sốt xuyên qua nàng, rồi Simon sụp xuống bên cạnh nàng, bùn và lá vàng bết trên người. Lucy quay đầu lại, cố gắng hít một hơi đầy, có cảm giác như có một con ngựa đang ngồi trên lưng nàng.

“Đừng di chuyển, chết tiệt.” chàng đặt tay mình lên đầu nàng và đè nó cúi xuống, “Có ai đó đang bắn chúng ta.”

Nàng phun ra chiếc lá, « Em biết. »

Thật là kì quặc, chàng đang khúc khích cười bên tai nàng, “thiên thần tuyệt vời.” Hơi thở chàng mang theo mùi trà và bạc hà.

Một cú bắn khác nữa. Vài chiếc lá bị xé rách cách vai nàng vài thước.[\[3\]](#)

Chàng chửi thề khá là màu mè, “Hắn đang nạp đạn.”

“Ngài có thể biết hắn ở đâu sao?” Nàng thì thầm.

“Đâu đó bên kia đường. Ta không thể xác định được vị trí chính xác. Im nào.”

Lucy chợt nhận thức rằng ngoài những vấn đề về hô hấp và cái thực tế là nàng có thể chết thê thảm bất kỳ phút giây nào thì việc có Simon nằm kế bên cũng khá là tốt đẹp. Chàng ấm áp tuyệt vời và chàng có mùi khá dễ chịu, không phải vị thuốc lá như hầu hết cánh đàn ông, mà là mùi hương gợi cảm. Có lẽ là gỗ đàn hương chẳng? Cánh tay chàng, những đường nét ôm cơ thể, cho nàng cảm giác thật thoải mái.

“Nghe này,” Simon ghé sát miệng vào tai nàng, đôi môi chàng ve vuốt nàng theo từng lời chàng thốt ra, “ở loạt đạn bắn kế tiếp, chúng ta chạy, hắn chỉ có một cây súng trường vì thế hắn buộc phải nạp lại đạn. Khi hắn.... »

Một lỗ tròn cày xới mặt đất cách mặt nàng vài inches.

“Chạy!”

Simon kéo nàng đứng dậy và chạy trước khi nàng có thời gian nhận thức được mệnh lệnh của

chàng. Lucy thở hổn hển để theo kịp, hy vọng có được vài phút trước khi cảm thấy loạt đạn tiếp theo sượt qua xương bả vai nàng. Mất bao lâu để nạp lại đạn cho một khẩu súng? Chắc chắn chỉ mất vài phút. Hơi thở của nàng đau đớn khó chịu bên trong lồng ngực.

Sau đó, Simon đẩy nàng về phía trước chàng. “Chạy đi! vào trong khu rừng. Cứ tiếp tục chạy nhé!”

Chàng muốn nàng rời khỏi chàng sao? Chúa ơi, chàng sẽ chết mất « Nhưng... »

“Hắn sẽ đuổi theo ta.” chàng quyết liệt trừng mắt nhìn nàng. “Ta không thể tự bảo vệ bản thân khi có em bên cạnh thế này. Chạy ngay đi!”

Những lời cuối cùng của chàng trùng với loạt đạn tiếp theo. Lucy quay người và cầm đầu chạy, không dám nhìn lại phía sau, không dám dừng lại. Nàng khóc nức nở một lần và sau đó thì rừng cây bao bọc nàng trong bóng tối lạnh lẽo. Nàng chạy nhanh hết mức có thể, mặc cho vấp vào những rễ cây mọc loang trên đất, những cành cây thòi ra cào rách áo choàng nàng, nước mắt của nỗi sợ hãi và đau đớn chảy tràn xuống mặt. Simon đã ở lại đó, không được vũ trang, đối đầu với một gã có cây súng trong tay. Ôi! Chúa ơi. Nàng muốn quay trở lại đó – nhưng nàng không thể, nếu không có nàng cản đường, ít nhất chàng cũng có cơ hội chống lại kẻ đã tấn công họ.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên phía sau nàng.

Tim Lucy nhảy vọt lên tới cổ. Nàng quay mặt lại sẵn sàng đối mặt với kẻ tấn công, nàng cuộn tay lại thành nắm đấm trong sự thách thức.

“Yên nào, là ta đây” Simon siết chặt tay nàng để yên lên ngực mình, hơi thở chàng phả ra quanh gương mặt nàng.

“Shh. Ổn rồi, nàng rất can đảm, thưa quý cô.”

Nàng tựa đầu vào ngực chàng và nghe tiếng đập từ trái tim chàng. Nàng nắm chặt các thớ vải của áo choàng chàng bằng cả hai tay. “Ngài vẫn còn sống”

« À vâng, dĩ nhiên rồi. Ta e rằng những gã như ta không bao giờ.... »

Chàng dừng lại vì nàng không ngăn nổi tiếng nấc lên nghẹn ngào thổn thức.

“Ta xin lỗi” chàng thì thầm bằng một giọng nghiêm túc. Chàng nâng mặt nàng lên khỏi ngực và lau những giọt nước mắt bằng bàn tay to lớn của mình. Chàng trông có vẻ hoang mang, mệt mỏi và không chắc chắn. “Đừng khóc, bé yêu. Ta không đáng được như vậy đâu, thật sự ta không đáng.”

Lucy cau mày và chớp mắt để ngăn những giọt nước cứ chực trào ra mãi. “Tại sao chàng luôn nói thế?”

“Bởi vì đó là sự thật.”

Nàng lắc đầu, “Chàng rất rất quan trọng đối với em, và em sẽ khóc vì chàng nếu em muốn.”

Góc miệng chàng cong lên dịu dàng, nhưng chàng không chế nhạo bài diễn văn ngớ ngẩn của nàng. “ so với nước mắt của nàng, ta thật tầm thường.”

Lucy nhìn ra xa, nàng không thể chịu được ánh nhìn chăm chăm của chàng. « Kẻ bắn tĩa, có phải hắn...? »

“Ta nghĩ hắn đi rồi.” Simon lẩm bẩm. “Một chiếc xe thô khá ọp ẹp của những người tá điền xuất hiện trên đường, được kéo đi bởi con ngựa gù màu xám. Cái thùng phía đằng sau thì chứa đầy những người nông dân, và có lẽ điều đó đã làm cho bọn bắn tĩa hoảng sợ bỏ đi.”

Lucy bật ra tiếng cười, “Những cậu trai nhà Jones. Ít ra thì họ cũng tỏ ra có ích một lần trong

đời” sau đó một ý nghĩ bất ngờ chọt lóe lên và nàng nghiêng người lại nhìn chàng. “Chàng có bị thương không?”

“Không.” Chàng mỉm cười với nàng nhưng qua đôi mắt chàng, nàng biết ý nghĩ của chàng đang lang thang đi nơi khác. “Tốt nhất chúng ta nên đưa nàng về nhà và sau đó...”

Nàng chờ đợi, nhưng chàng chọt đột nhiên ngừng lại, suy nghĩ.

“Sau đó thì sao?” Nàng nhắc.

Chàng xoay đầu lại để môi chàng sượt qua má nàng và thế là nàng gần như đã bỏ lỡ những lời chàng nói. “Sau đó ta cần phải rời khỏi nơi này. Để bảo vệ em.”

“Bị bắt” thuyền trưởng Craddock-Hayes gằm lên một giờ sau đó.

Ngay lập tức, Simon có thể nhận thấy bàn tay sắt đã từng ra lệnh chỉ huy một chiếc tàu và những người đàn ông trong hơn ba mươi năm vung lên trước mặt mình. Chàng ngờ rằng mình đã nhìn thấy những mảnh vỡ như những miếng kim cương trong những ô kính cửa sổ đã bị tháo tung ra khỏi khung cửa của nó.

Bây giờ họ đang ngồi trong phòng khách chính của nhà Craddock-Hayes. Cái phòng được thiết kế khá ấn tượng với những rèm cửa màu nâu và sọc kem, chúng có màu tương tự với những chiếc ghế dài đặt rải rác đây đó, và có 1 chiếc đồng hồ khá đẹp của Trung Quốc đặt trên mặt lò sưởi - nhưng chàng thích căn phòng khách nho nhỏ của Lucy ở phía sau nhà hơn. Thậm chí, giờ đây chàng còn không được đưa ra quyền lựa chọn.

“Con gái ta, một bông hoa xinh đẹp của phái nữ, một đứa hiền lành và hiếu thảo,” Thuyền trưởng sải những bước dài quanh phòng, cánh tay chém vào không khí như để nhấn mạnh, gót giày giậm thùm thụp xuống sàn, “ngây thơ nhất thế gian, được che chở suốt cuộc đời, không ai dám tiếp cận nó trong vòng nửa dặm kể từ lúc còn nhỏ. Ha! Không có vụ giết người nào ở Maiden Hill suốt một phần tư thế kỷ, trong năm hay hai mươi năm nữa! Cho đến khi ngài xuất hiện, và rồi, bùm!”

Thuyền trưởng khựng lại khoảng giữa lò sưởi và cái biển biểu tượng của hải quân được treo trên tường. Ông hít một hơi thật dài. “Đồ vô lại!” Ông bùng nổ, ở cự ly gần đến nỗi lông mày Simon sụp xuống “Tên vô lại! Đồ đáng khinh! Kẻ gây nguy hiểm thấp hèn của người Anh, a, ơ...” Đôi môi ông mấp máy di chuyển trong khi tìm kiếm từ ngữ.

“Đồ đi nhà thổ” Hedge chen vào.

Trước đó, người đàn ông giúp việc đã mang trà vào thay cho Besty hay bà Brodie, rõ ràng là để tẩy chay Simon mà cho thấy sự ủng hộ và sự thông cảm của nữ giới. Hedge vẫn còn núp đầu đó, nghịch nghịch với mấy cái đồ bạc như cái cốc ở lại, háo hức đồng tai lắng nghe.

Thuyền trưởng liếc nhìn trừng trừng “Các quý bà.” Rồi ông chuyển sự bức bối của mình qua Simon. “Chưa bao giờ ta nghe nói đến cái thứ ti tiện như thế. Đồ xỏ lá! Người có gì để biện hộ cho bản thân không hả? Hả? Hả?”

“Ta nói rằng ngài hoàn toàn đúng, thưa thuyền trưởng.” Simon nghiêng người một chút về phía cái ghế trường kỷ “Ngoại trừ phần “hiếu thảo và hiền lành”. Với tất cả sự tôn trọng của ta, thưa ngài, ta không nhận thấy Tiểu thư Craddock-Hayes có được cái nào trong hai cái đó cả.”

“Ngài dám sao, thưa ngài, sau khi gần như khiến con gái ta suýt chết!”

Người đàn ông lớn tuổi cuộn nắm tay lại sau lời nói, mặt ông đỏ tía lên. “Hà. Ngài nên đóng gói và cuốn xéo ra khỏi nhà này trước khi giờ này trôi qua hết, nếu không thì ta sẽ làm, ta không thể chịu đựng hơn được nữa. Lucy là trái tim và tâm hồn của cộng đồng này. Nhiều

người, không chỉ riêng mình ta, sẽ yêu thương, che chở cho nó. Ta sẽ nhìn ngài chạy ra khỏi thị trấn này trên đường ray, bị tẩm nhựa đường và lông vũ, nếu ta phải ra tay!”

“Reng!” Hedge xen vào, rõ ràng cảm xúc của hắn đã bị khuấy động sau bài phát biểu của thuyền trưởng, mặc dù thật khó để nói rằng liệu đấy là sự yêu mến dành cho Lucy hay là cơ hội thấy một thành viên của giới quý tộc có khả năng bị phơi mình trên đường sắt thì cái nào thật hơn.

Simon thở dài. Đầu chàng bắt đầu đau nhức. Sáng nay chàng đã trải qua nỗi sợ hãi lạnh thấu xương nhất mà chàng chưa từng cảm thấy, tự hỏi nếu một viên đạn sẽ giết chết nàng, sinh vật quý giá bên cạnh chàng, thì chàng biết rằng mình sẽ phát điên nếu điều đó xảy ra thật khủng khiếp làm sao nếu anh không thể cứu được nàng. Chàng không bao giờ muốn cảm thấy bất lực hay sợ hãi cho cuộc sống của ai lần nào nữa. Dĩ nhiên, chàng không có nhiều sự tiếp xúc với nàng khi tay chân mềm mại của Lucy nằm giữa cơ thể chàng và mặt đất. Và không phải tuyệt vời sao khi cảm nhận trái tim gần như ngừng đập khi ở bên thiên thần - nhưng cũng thật tồi tệ? Để cảm thấy điều mà chàng vừa thề thốt sẽ không bao giờ có thể thực hiện được – khi gương mặt nàng sát mặt chàng, nàng ngồi trọn trong lòng chàng, móng nàng tiếp xúc với phần giữa của hai chân chàng. Ngay cả khi đang ở giữa nỗi khiếp đảm rằng tất cả là lỗi của chàng, rằng sự hiện diện của chàng đặt nàng vào vòng nguy hiểm, thậm chí ngay cả khi những lớp vải tốt của Anh chồng lên nhau giữa họ, thậm chí sau đó khi cơ thể chàng phải ứng đáp trả lại nàng thì Simon vẫn biết rằng thiên thần có thể nâng chàng dậy ngay cả khi chàng đã chết được mười ngày, và chắc chắn rằng điều đó sẽ không phải là sự khác biệt về tôn giáo.

“Ta xin lỗi vì đã đặt Tiểu thư Craddock-Hayes vào vô số những nguy hiểm thừa thuyền trưởng.” Giờ thì chàng lên tiếng. “Ta đảm bảo với ngài rằng, mặc dù mọi chuyện có vẻ không tốt đẹp trong những ngày gần đây, nhưng ta có cảm giác rằng, nếu ta đẩy nàng ấy vào tình trạng bị đe dọa thì ta thà tự rạch cổ tay mình còn hơn là làm tổn thương nàng ấy.”

“Ffffsss” Hedge phát ra âm thanh chế nhạo, mặc dù hiệu quả của nó trái ngược với cái âm thanh vô nghĩa của nó.

Thuyền trưởng đơn thuần chỉ nhìn chằm chằm vào chàng một lúc lâu “Hà.” Cuối cùng ông cũng nói “Những lời nói khá đó, nhưng ta hiểu là người cố ý.”

Hedge giật mình trông như thể hắn là Simon.

“Ta vẫn muốn ngài đi khỏi nhà này ngay.” Thuyền trưởng cầu nhàu.

Simon nghiêng đầu, “Ta đã nhờ Henry đóng gói đồ đạc và ta cũng đã gửi vài lời nhắn tới anh Fletcher ở chỗ nhà trọ rồi. Chúng ta sẽ rời đi từ đó trong vòng vài giờ nữa.”

“Tốt,” Thuyền trưởng ngồi xuống ghế và suy ngẫm.

Hedge nhanh chóng đi lấy tách trà.

Người đàn ông già phẩy tay đuổi hắn đi, “Không phải lấy cái thứ nước góm ghiếc đó. Đi lấy rượu brandy cho ta.”

Hedge mở tủ kính và lấy ra chai thủy tinh đồ đầy thứ chất lỏng sóng sánh màu hổ phách. Ông đổ đầy ra hai ly rồi mang chúng qua cho thuyền trưởng sau đó đứng nhìn cái chai một cách tiếc nuối.

“Ồ, tới đây đi.” Thuyền trưởng nói.

Hedge tự rót cho mình một chút và cầm cái ly lên, chờ đợi.

“Cho sự bình đẳng giới.” Simon nâng ly.

“Hà,” ông già cầu nhàu nhưng vẫn uống.

Hedge nốc hết ly brandy chỉ bằng một ngụm, sau đó nhắm mắt lại và rùng mình, “Nó thật tuyệt.”

“Thật vậy. nhờ vào sự quen biết một tên buôn lậu trên bờ biển.” Thuyền trưởng thì thầm. “Liệu nó có còn bị nguy hiểm sau khi ngài rời đi không?”

“Không.” Simon ngả người về phía sau của cái ghế trường kỷ. Ly brandy thật tuyệt, nhưng nó lại khiến cơn đau đầu của chàng tệ hơn. “Bọn chúng đuổi theo ta. Và giống như lũ chó rừng, chúng sẽ đánh hơi và luôn đi theo mùi của ta khi ta rời khỏi đây.”

“Ngài thừa nhận ngài biết những kẻ giết người này?”

Simon gật đầu, nhắm mắt lại.

“Những kẻ được phái đến để giết ngài?”

“Hoặc bọn chúng đã thuê bọn côn đồ.”

“Tất cả những chuyện này là về cái gì, hả?” Thuyền trưởng gầm lên “Hãy nói cho ta biết.”

“Sự trả thù.” Simon mở mắt ra.

Ông già không hề chớp mắt “Ngài hay bọn chúng?”

“Ta”

“Tại sao?”

Simon nhìn vào ly của chàng, lắc nhẹ cái ly cho cái chất lỏng bên trong tạo thành những đường xoáy, nhìn nó tạo ra những đường lượn như những đường sơn trang trí. “Chúng đã giết anh trai ta.”

“Hả.” Ông già lại nâng ly. “Vậy thì ta chúc ngài may mắn. Ở những nơi khác.”

“Cám ơn ngài.” Simon uống cạn ly của chàng và đứng dậy.

“Dĩ nhiên là như thế, ngài có biết người ta nói gì về việc trả thù không?”

Simon quay lại và đưa ra câu hỏi, bởi vì đó là điều được mong đợi và bởi vì ông già đã tỏ ra khoan dung hơn những điều mà anh có thể hy vọng. “Nói gì?”

“Hãy cẩn thận với việc trả thù.” Thuyền trưởng cười toe toét như một chú lùn già ranh mãnh, quỷ quyệt. “Đôi khi nó bám lấy anh và nó sẽ cắn một phát vào mông anh đấy”

Trong phòng ngủ, Lucy đứng dựa vào một góc khuất cạnh cửa sổ trông ra chiếc xe, quan sát ông Hedge và tên đầy tớ của Simon đang khuân chiếc rương to màu đen lên xe. Giữa họ nổ ra một cuộc tranh luận về việc sắp xếp hành lý như thế nào, ông Hedge hùng hổ khoa chân múa tay trong khi tên người hầu lại bĩu môi chế nhạo, còn người khuân vác thì lại đang loạng choạng ôm cái rương trong sự phân vân chẳng biết phải làm thế nào cho đúng. Có vẻ như họ sẽ chẳng thể nào làm xong được việc một cách nhanh nhất mặc cho cái thực tế rõ ràng là Simon vẫn ra đi. Mặc dù nàng biết rằng thế nào ngày này cũng đến, nhưng bằng cách nào đó nàng vẫn không thể chấp nhận nó được, và bây giờ khi nó xảy ra, nàng cảm thấy... gì nhỉ?

Có ai đó gõ cửa phòng nàng, cắt ngang những dòng suy nghĩ rối loạn của nàng.

“Mời vào.” Nàng thả chiếc rèm cửa xuống và quay lại.

Simon mở cửa nhưng vẫn đứng yên ngoài hành lang “Ta có thể nói vài lời với em được không? Làm ơn mà.”

Nàng im lặng gật đầu.

Chàng do dự, “ta thiết nghĩ liệu chúng ta có thể đi dạo một vòng quanh vườn không?”

“Được thôi.” Sẽ không thích hợp lắm cho nàng khi nói chuyện với chàng một mình, ở đây, nàng nhặt chiếc khăn choàng len khoác lên người và bước xuống lầu trước chàng.

Chàng giữ cánh cửa nhà bếp cho nàng và Lucy bước ra vườn dưới ánh mặt trời lạnh lẽo. Vườn rau của bà Brodie đang ở trong tình trạng buồn thảm nhất trong năm. Lớp đất cứng bị phủ bởi một lớp sương muối mỏng, những cái thân gầy, mỏng của mấy cây cải xoăn đang cuộn tròn dựa vào hàng giậu như những kẻ say rượu, bên cạnh chúng, một số lá hành mỏng manh bị đông lạnh ngã rơi dưới đất, đen úa và dễ gãy, một vài quả táo bị teo quắt lại do bị bỏ lỡ trong mùa thu hoạch, đang cố bám vào những cành trụi lá của những cái cây đã bị cắt tỉa. Mùa đông phủ lên khu vườn một giấc ngủ dài và ảm đạm như một sự chết chóc.

Lucy cuộn cánh tay quanh người và hít một hơi thở thật sâu để giữ lấy sự bình ổn của mình “Chàng sẽ rời khỏi đây sao.”

Chàng gật đầu, “Ta không thể ở lại để rồi đặt nàng và gia đình nàng vào những nguy hiểm xa hơn nữa. Việc xảy ra sáng nay đã quá rõ ràng, quá nguy hiểm và chết chóc. Nếu kẻ ám sát không bắt trật phát đầu tiên...” Chàng. Cau mày. “Do tính ích kỷ, kiêu căng của riêng ta đã khiến ta ở lại đây lâu đến vậy. Đáng lẽ ta không nên nán lại từ tuần trước, dù biết rằng càng trì hoãn thời gian thì bọn chúng ắt hẳn sẽ tìm tới đây thôi.”

“Vậy chàng sẽ trở về London.” Nàng không thể nhìn vào chàng mà vẫn duy trì vẻ bình thản vì vậy nàng giữ mắt mình chăm chăm vào cái cây trụi lá đang lắc lư trong gió. “Bọn chúng sẽ không tìm thấy ngài ở đó phải không?”

Chàng bật cười, nhưng âm thanh phát ra thật khắc nghiệt, “Thiên thần của ta, ta e rằng vấn đề chính là ở chỗ ta là người tìm kiếm bọn chúng, ta có hơi lo ngại.”

Nàng thoáng nhìn thấy gương mặt chàng, nó mang một vẻ cay đắng. Và cô độc.

“Tại sao chàng lại nói thế?” nàng hỏi.

Chàng do dự, một cuộc tranh luận đang âm ỉ chực chờ nổ ra, cuối cùng chàng lắc đầu. “Có quá nhiều điều mà em không biết về ta và sẽ không bao giờ biết được. Rất ít người biết, và trong trường hợp của em, ta thích nghĩ đó là cách tốt hơn.”

Chàng sẽ không nói với nàng, và nàng cảm thấy một cơn thịnh nộ vô lý đang muốn tuôn trào. Chàng vẫn nghĩ rằng nàng chỉ là một con búp bê được bọc trong tú kính cần được ôm ấp và bảo vệ sao? Hay đơn giản là chàng không hề tôn trọng nàng đủ để có thể giải bày tâm sự với nàng?

“Vậy là ngài thực sự thích chuyện em không biết gì về ngài?” nàng quay mặt lại đối mặt với chàng. “Hay ngài luôn nói thế với mỗi người phụ nữ mà ngài gặp và tự cho là họ gốc gác, để họ sẽ nghĩ rằng ngài thật thạo đời?”

“Nghĩ?” Môi chàng cong lên chế giễu, “Em khiến ta đau lòng đấy.”

“Ngài đang lừa em bằng sự ba hoa rỗng tuếch của ngài.”

Chàng chớp mắt, đầu chàng choáng váng như thể nàng vừa tát chàng một cái. “Ba hoa rỗng tuếch...”

“Vâng, ba hoa rỗng tuếch.” Giọng nàng run lên vì giận dữ, nhưng dường như nàng không thể kiềm chế được nữa. “Ngài đóng vai một kẻ gốc gác mà nhờ thế ngài sẽ không cần phải nói sự thật.”

“Ta nói điều đó chỉ vì em.” Bây giờ chàng có vẻ bị kích động.

Ừm, tốt thôi. Nàng cũng vậy. “Có phải đây là cách sống mà ngài muốn? Hoàn toàn cô độc?”

Không bao giờ cho phép bất kỳ ai xen vào?” Nàng không nên thúc đẩy, nàng biết, vì đây là lần cuối cùng họ còn có thể gặp nhau chẳng?

“Đó không hẳn là vấn đề, muốn được như em vẫn nghĩ...” Chàng nhún vai, “Có một số điều không thể thay đổi. Và điều đó hợp với ta.”

“Nghe như đó là một cuộc sống rất cô độc, và điều đó không hoàn toàn xứng đáng,” Lucy chậm rãi nói, lựa chọn từ ngữ cẩn thận, sắp xếp chúng như những người lính chuẩn bị chiến đấu, “Để cho cuộc sống trôi qua mà không có một người bạn tâm giao thực sự, một ai đó mà ngài có thể bộc lộ bản thân mình mà không cần e sợ, một ai đó biết rõ lỗi lầm và điểm yếu của ngài và một ai đó quan tâm đến ngài bất chấp lý do. Một ai đó mà trước họ ngài không cần phải đóng kịch.”

“Em khiến ta có cảm giác sợ hãi nhiều hơn là ta có thể diễn tả.” Ánh mắt bạc của chàng lóe lên như đang thì thầm, nàng ước gì nàng có thể đọc được những điều mà nó muốn nói. “Đừng cảm dỗ một người đàn ông quá lâu mà không trao lại cho anh ta cái gì”

“Nếu ngài ở lại...” nàng phải dừng lại, cố gắng hít thở, ngực nàng như bị thít chặt lại. Nàng đặt cược quá nhiều vào canh bạc này, vào trong giây phút này, và nàng cần phải nói năng thật hùng hồn, thật rõ ràng. “Nếu ngài ở lại, có lẽ chúng ta sẽ hiểu được nhiều hơn về nhau. Có lẽ em có thể trở thành bạn tâm giao của ngài. Chúng ta sẽ là bạn cùng đồng hành.”

“Ta sẽ không đặt em vào bất kỳ sự mạo hiểm nào nữa.”

Nhưng nàng nghĩ nàng đã nhìn thấy sự do dự hiên lên trong ánh mắt chàng.

“Em...”

“Và đó là điều em yêu cầu sao?” - chàng nhìn ra xa - “Ta không nghĩ rằng ta có thể trao nó cho em.”

“Em hiểu.” Lucy cúi nhìn xuống bàn tay mình, nàng đã thất bại.

“Nếu có ai đó...”

Nhưng nàng đã cắt ngang, nói một cách nhanh chóng và lớn tiếng, nàng không muốn nghe thấy sự thương hại mà anh dành cho mình. “Ngài đến từ nơi phồn hoa đô hội còn em chỉ là quý cô đơn giản sống ở vùng nông thôn. Em hiểu rằng...”

“Không.” Chàng quay lại và sải chân bước đến bên cạnh nàng và họ chỉ cách nhau chưa đến một gang tay. “Đừng làm giảm giá trị những gì đã có giữa chúng ta bằng những phân biệt thành thị và nông thôn.”

Cơn gió thổi qua và Lucy khẽ rung mình.

Chàng quay người để che chắn cho nàng trước cơn gió. “Trong suốt một tuần trước và hơn nửa thời gia sau đó, ta đã cảm thấy có được nhiều hơn những điều mà ta từng có trong cuộc đời mình, em đã khuấy động điều gì đó trong ta. Ta....” Chàng ngược mắt nhìn lên bầu trời đầy mây.

Nàng chờ đợi.

“Ta không biết biểu lộ cảm xúc của mình thế nào, diễn tả những gì ta cảm nhận.” Chàng lại cúi xuống nhìn nàng và nụ cười của chàng lại mang chút cảm giác rụt rè. “Và điều này là rất không bình thường với ta, không thể kiểm soát bản thân, như giờ đây em đã biết. Ta chỉ có thể nói rằng ta rất vui vì đã gặp được em, Lucy Craddock-Hayes.”

Nước đã dâng lên ngập mắt nàng. “Và em cũng vậy, thưa ngài.”

Chàng nắm lấy tay nàng và nhẹ nhàng cuộn những ngón tay nàng lại để nó nằm yên giữa hai

bàn tay chàng như để bông hoa nép mình trong lá. “Ta sẽ nhớ về em trong mỗi ngày còn lại của cuộc đời mình,” Chàng thì thầm thật nhỏ đến nỗi nàng hầu như không thể nghe thấy gì “Và ta không chắc rằng liệu điều đó là phúc lành hay là sự thống khổ.” Chàng cúi xuống nhìn bàn tay họ, và nàng cảm thấy đôi môi ấm áp của chàng chạm vào đôi bàn tay lạnh giá của nàng.

Nàng nhìn xuống phía trên đầu chàng và một trong những giọt nước mắt của nàng đã rơi xuống tóc chàng.

Chàng bật đứng dậy, không nhìn lại nàng lấy một cái, nói “tạm biệt” và bước đi.

Lucy lại khóc nức lên lần nữa và sau đó cố gắng kiềm nén bản thân. Nàng vẫn ngồi lại trong vườn cho tới khi không còn nghe thấy tiếng bánh xe chuyển động trên đường nữa.

Simon trèo vào trong thùng xe và ngồi yên trên cái ghế đệm da đỏ. Chàng gõ mạnh lên nóc xe và nghiêng người quay lại để nhìn thấy ngôi nhà đang dần lùi lại phía sau, chàng có thể trông thấy người nhà Craddock-Hayes đang đứng cạnh cửa sổ len lén nhìn theo. Chàng không thể thấy Lucy – nàng vẫn còn ngồi trong vườn – ngồi yên như bức tượng từ lúc chàng rời đi – nhưng gia đình đã thay thế nàng. Họ cứ nhào lặn về phía trước để nhìn theo chàng.

“Tớ không thể tin rằng cậu đã ở lại cái làng quê đó lâu như vậy” Christian thở dài cất tiếng nói với chàng từ phía sau. “Tớ đã nghĩ hẳn cậu phải thấy nhàm chán kinh khủng lắm. Cậu đã làm gì cả ngày ở đó vậy? Đọc sách à?”

John người đánh xe ngựa đã lái chiếc xe đi về phía đường làng. Thùng xe phía sau lắc lư. Henry, ngồi chung cái ghế với Christian khẽ hắng giọng và hướng cái nhìn lên phía trần xe.

Christian liếc nhìn anh ta với vẻ không thoải mái lắm. “Dĩ nhiên là, nhà Craddock-Hayeses rất là hiếu khách và trên tất cả điều đó, họ là những người tốt. Tiểu thư Craddock-Hayes, cô ấy đã lo lắng ân cần cho tớ trong suốt những bữa tối khủng khiếp đó. Tớ đoán rằng cô ấy nghĩ đang bảo vệ cho tớ khỏi ông bố, một lão già huênh hoang. Rất là tốt bụng. Cô ấy sẽ trở thành người vợ tốt của cha xứ khi cô ấy kết hôn với anh chàng Penweeble.”

Simon gần như nhăn mặt, nhưng chàng dừng được ngay lại hoặc ít ra chàng nghĩ chàng đã làm được. Henry hắng giọng khá lớn tiếng đến nỗi Simon e rằng anh ta vừa làm văng mất một số bộ phận quan trọng.

“Có chuyện gì với mày vậy?” Christian cau mày với tên hầu, “Mày có triệu chứng cảm cúm không thế? Giọng mày nghe như cha mày đang ở trong tình trạng không thể chấp nhận được ấy”

Ngôi nhà giờ đã nhỏ lại như một món đồ chơi, nhỏ bé làm sao, nằm lọt thỏm trong vùng thôn quê, được bao quanh bởi những cây sồi và những con đường làng.

“Sức khỏe của tôi hoàn toàn ổn, thưa ngài.” Henry lạnh nhạt nói, “Cám ơn sự quan tâm của ngài. Các ngài đã có dự định làm gì khi quay trở lại London chưa, thưa chủ nhân, tử tước Iddesleigh?”

“Mmm.”

Họ vừa đánh một đường lượn vòng qua khúc cua, và thế là chàng đã không còn có thể thấy ngôi nhà được nữa. Chàng chăm chú nhìn về phía khoảng trống đó một lúc lâu, như thể một chương của cuộc đời chàng đã biến mất, nó đã sang trang mới. Nàng đã biến mất. Lãng quên tất cả, điều thực sự tốt nhất cho chàng có lẽ là quên đi mọi thứ.

Đây là, nếu chàng có thể.

“Cậu ấy có lẽ sẽ muốn đi một vòng” Christian vô tình cầu nhàu “chụp lấy vài tin đồn ở Angelo,

đánh bạc ở mấy cái sòng và lượn lờ làm vấy bẩn vài nàng bồ câu ở những ngôi nhà nổi tiếng.”

Simon đuổi thẳng người và đóng sập cửa sổ lại. “Thật ra thì tớ sẽ đi săn. Tớ sẽ đánh hơi dưới đất, tai dỏng lên, như một con chó háo hức đánh hơi trong cuộc chạy đua tìm kiếm những gã đã tấn công tớ.”

“Nhưng đó không phải là những kẻ cướp đường sao?” Christian trông có vẻ bối rối “Ý tớ là, khá khó khăn để làm được điều đó, theo dõi một đám cặn bã ở London. Thành phố đầy rẫy bọn chúng.”

“Tớ có linh cảm là tớ có một sự nhận biết khá tốt rằng bọn chúng là ai.” Simon cọ xát những ngón tay lại với nhau. “Thực tế thì tớ gần như chắc chắn rằng tớ đã là người quen của bọn chúng, hay ít nhất là quen với chủ nhân bọn chúng.”

“Thật sao?” Christian nhìn chàng chăm chăm, có lẽ nhận ra rằng đây là lần đầu tiên anh ta dường như đã bỏ lỡ điều gì đó. “Vậy cậu sẽ làm gì một khi đã dồn chúng vào chân tường?”

“Sao cơ, gọi chúng ra.” Simon rút lên qua kẽ răng, “Gọi chúng ra ngoài và giết chúng.

“... Tôi nghĩ rằng việc sửa chữa cái mái trong nhà thờ tại chỗ bị dột sẽ phải kéo dài thêm một chút thời gian nữa. Thomas Jones cam đoan chính ông ta sẽ làm chứ không phải anh chàng cầu thủ kia. Eustace dừng lại bài nói chuyện của anh ta về việc xử lý những cải tiến của nhà thờ để hướng dẫn ngựa vượt qua một cái ổ gà trên đường đến nhà thờ.

“Thật tốt!” Lucy xen vào ngay khi nàng có thể.

Mặt trời đã lặn giống như nó đã từng như vậy vào thứ ba tuần trước. Họ lái xe hướng vào Meiden Hill bằng con đường mà Eustace đã luôn đi qua, qua cửa hàng bánh mì, thấy hai bà cụ đang mặc cả trả giá với người làm bánh. Hai bà cụ quay lại như đã làm tuần trước và vẫy tay với họ. Không có gì thay đổi. Simon Iddesleigh, không còn có thể một lúc nào đó bắt ngời xuất hiện và lại hạ cánh đáp xuống trong cuộc đời nàng một lần nữa.

Lucy bất chợt cảm thấy sợ hãi cực độ và có một thôi thúc điên cuồng là muốn hét lên.

“Vâng, nhưng tôi không chắc chắn lắm với gian giữa của nhà thờ.” Giọng Eustace đều đều vang lên.

Đây là một vấn đề mới trong những vấn đề liên quan đến nhà thờ. “Có gì sai với nó vậy?”

Anh ta nhíu mày, một đường nhăn nhỏ hiện lên giữa vầng trán: “Trên mái bắt đầu rò nước, không nhiều lắm chỉ đủ để lại vết nhỏ, nhưng nó sẽ trầm trọng hơn và gây thiệt hại cho những mái vòm. Tôi không chắc rằng ông già Tom sẽ thích làm việc này. Chúng ta có thể phải trả công cho ông ấy nhiều hơn.”

Lucy không thể giúp được gì. Nàng quay đầu về phía sau và cười lớn, tiếng cười như tiếng chế nhạo một trò hề vang vọng trong không khí của buổi sáng mùa đông. Eustace nửa cười một cách xấu hổ khi dường như không nghĩ rằng đây là một trò cười. Hai người phụ nữ lớn tuổi đứng trước những cái cây chợt dừng lại như đang chờ xem chuyện gì đang xảy ra. Ông Smith và con trai đã rời cửa hàng của ông ấy.

Lucy cố lấy lại sự bình tĩnh. “Tôi xin lỗi.”

“Không, không cần phải xin lỗi.” Eustace liếc nhìn nàng, đôi mắt nâu màu cà phê mang vẻ nhút nhát. “Tôi vui vì thấy sự vui vẻ của em. Em không hay cười.”

Tất nhiên điều đó chỉ khiến nàng cảm thấy tồi tệ hơn.

Lucy nhắm mắt lại. Nàng nhận ra rằng mình nên kết thúc cuộc nói chuyện này trước. “Eustace-”

“Tôi muốn nói-.” Hai người cùng cất tiếng nói cùng một lúc, với cùng một câu nói. Anh dừng lại và mỉm cười. “Xin mời.” Anh chỉ ra rằng nàng nên tiếp tục.

Nhưng Lucy cảm thấy không thoải mái và nàng không muốn bắt đầu một cuộc thảo luận trong tâm trạng lúng túng. “Không, tôi xin lỗi. Anh đã muốn nói điều gì?”

Anh hít một hơi thở sâu, lồng ngực anh mở rộng ra dưới chiếc áo khoác len màu nâu. “Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em ngay bây giờ.” Anh quay lại với việc di chuyển ra phía sau nhà thờ, đột nhiên họ bị ngăn cách với nhau.

Lucy chợt có một dự cảm khủng khiếp. “Em nghĩ rằng -”

Nhưng lại một lần nữa, Eustace đã không giúp gì được cho cô trong việc trì hoãn. Anh tiếp tục nói, phớt lờ mặc kệ cho cô nghĩ gì: “Anh muốn nói với em rằng anh rất ngưỡng mộ em nhiều như thế nào. Anh thích dành nhiều thời gian ở bên em. Chúng giúp anh cảm thấy rất thoải mái,

em có nghĩ vậy không, sự đồng hành của chúng ta?”

Lucy đã cố gắng một lần nữa: “Eustace-”

“Không, đừng cắt ngang. Hãy để anh nói ra điều này. Em sẽ nghĩ rằng anh không nên quá lo lắng, như anh luôn biết rằng em rất tốt.” Anh hít mạnh vào và thở ra. “Lucy Craddock- Hayes, em có thể cho tôi vinh dự khi trở thành cô dâu của tôi không? Ở tại đây. Và lâu hơn nữa.”

“Em-”

Eustace bất ngờ kéo nàng lại gần và tiếng nói của nàng kết thúc trong một tiếng rít. Anh xiết chặt nàng trước ngực mình và nó giống như được bao bọc bởi một người khổng lồ, không khó chịu nhưng cũng không hoàn toàn thoải mái. Cả khuôn mặt anh ấy che phủ lên khuôn mặt nàng trước khi cúi xuống hôn nàng.

“Ôi, chúa trên cao!” Một làn sóng giận dữ như đang rơi xuống trên đầu nàng. Không, nàng đã chắc chắn đó là điều người ta nên cảm thấy khi được một người đàn ông đẹp trai hôn. Nói một cách công bằng, nụ hôn của Eustace thật sự khá là ... tuyệt. Đôi môi anh ấy rất ấm áp và anh di chuyển chúng nhẹ nhàng và thoải mái trên đôi môi nàng. Anh ấy có mùi bạc hà- anh ấy chắc chắn đã phải chuẩn bị rất kỹ cho nụ hôn này bằng cách nhai kẹo thường xuyên, vì thế mà sự thiếu kiên nhẫn của Lucy đã thay đổi chuyển thành sự cảm thông.

Anh phá vỡ sự im lặng, có vẻ rất hài lòng với chính mình. “Khi nào thì chúng ta nói với cha em?”

“Eustace-”

“Gadzooks! Anh nên xin phép ông trước tiên.” Đôi lông mày của anh nhú theo dòng suy nghĩ.

“Eustace-”

“Đúng rồi, nó không thể đến như một bất ngờ lớn, đúng không? Anh đã theo đuổi em trong suốt một thời gian dài. Dân làng mặc nhiên đã coi như chúng ta đã thành hôn.”

“Eustace!”

Anh bắt đầu hơi có vẻ hiểu việc tăng âm lượng trong giọng nói của cô. “Gì thế, em yêu?”

Lucy nhắm mắt lại. Nàng không nên hét lên nhưng anh ta sẽ lại tiếp tục nói nữa. Nàng lắc đầu. Tốt nhất là nên tập trung nếu nàng nhất định phải nói điều này “Em rất vui về sự tôn trọng anh dành cho em, Eustace, em...” Nàng đã mắc một sai lầm khi nhìn anh ấy.

Anh ấy ngồi đó, một lọn tóc nâu thối vương qua má, nhìn trông hoàn toàn vô tội. “Sao thế?”

Nàng cau mày. “Em không thể kết hôn với anh.”

Ồ, tất nhiên em có thể chứ. Tôi thật sự không nghĩ rằng thuyền trưởng sẽ phản đối. Ông chắc đã đuổi tôi rất lâu từ trước, nếu như ông không chấp thuận. Và em cũng đã qua tuổi để cần có được sự đồng ý rồi.”

“Cảm ơn.”

Anh đỏ mặt. “Ý anh là-”

“Em biết anh có ý gì.” Lucy thở dài “Nhưng em ... Em thật sự không thể kết hôn với anh, Eustace.”

“Tại sao lại không?”

Nàng không muốn làm tổn thương anh. “Chúng ta không thể chỉ dừng lại tại đó thôi sao?”

“Không.” Anh khoác lên mình một phong thái tôn quý một cách kì cục. “Tôi xin lỗi, nhưng nếu như em đang từ chối tôi, ít nhất tôi xứng đáng được biết lý do tại sao.”

“Không, em xin lỗi. Em đã không có ý muốn đi cùng với anh mỗi ngày. Chỉ là-” Cô cau mày nhìn xuống bàn tay, cô đã cố gắng tìm từ ngữ “-nhiều năm qua, chúng ta đã rơi vào một loại thói quen, một điều mà em không còn tự hỏi. Nhưng em nên có.”

Con ngựa lúc lắc cái đầu, chiếc yên kêu lên những tiếng chói tai.

“Anh là một thói quen?”

Nàng rùng mình. “Em không có ý đó.”

Anh đặt hai tay lên trên đầu gối và bóp chặt chúng. “Tất cả thời gian, anh luôn hy vọng rằng chúng ta sẽ cưới nhau.” Bàn tay anh ấy nổi gân xanh “Em cũng đã có những kỳ vọng về một đám cưới tốt đẹp, đừng nói với anh em đã không muốn điều đó.”

“Em xin lỗi-”

“Và giờ thì em mong tôi sẽ từ bỏ tất cả chỉ vì một ý muốn chợt nảy ra của em sao?”

“Đó không phải là một ý muốn chợt nảy ra.” Nàng đã lấy lại được nhịp thở đều đặn của mình. Khóc sẽ là một cách hèn nhát để giành được sự cảm thông của anh ấy. Eustace xứng đáng được nhiều hơn từ cô. “Em đã suy nghĩ rất nhiều ngày qua. Em đã bị dẫn dắt suy nghĩ về những gì chúng cùng ta chia sẻ, tự hỏi chúng ta là gì đối với nhau. Nó chỉ đơn giản là không đủ.”

“Tại sao?” Eustace nhẹ nhàng hỏi “Tại sao em lại tự hỏi về những gì chúng ta có, những gì chúng ta làm cùng nhau. Nó vốn có vẻ rất tốt với anh.”

“Nhưng nó chỉ đến thế.” Lucy nhìn vào đôi mắt anh “ Nó tốt, nhưng không đủ với em. Em muốn, em cần- nhiều hơn thế.”

Anh im lặng trong giây lát trong khi cơn gió thổi những chiếc lá còn sót lại đập vào cánh cửa nhà thờ. “Có phải là lý do này không, vì trong lòng em đã có Iddesleigh?”

Lucy quay đi, hít một hơi sâu rồi thở ra một hơi dài “Em hi vọng là vậy, đúng như thế.”

“Em biết rằng anh ta sẽ không quay lại.”

“Em biết.”

“Vậy tại sao?” anh đột nhiên đập mạnh vào đùi mình “Tại sao em lại không thể cưới anh?”

“Như thế không công bằng với anh. Anh phải biết điều này.”

“Anh nghĩ rằng em nên để anh tự phán xét điều đó.”

“Có lẽ nên thế.” Lucy thừa nhận. “Nhưng anh cũng nên để em tự phán xét điều đó cũng là để công bằng với em. Sống một cuộc sống trong sự thỏa hiệp, trong một cuộc hôn nhân tốt đẹp, em không thể chịu đựng được điều đó.”

“Tại sao?” Giọng của Eustace khàn khàn. Trong âm thanh của anh ấy có vẻ gần với sự tuyệt vọng.

Lucy cảm thấy đôi mắt mình thoáng có bóng nước. “Làm thế nào mà nàng có thể lại mang đến điều tồi tệ này, cho người đàn ông quá tốt đến vậy?”

“Em nghĩ em yêu người đàn ông đó sao?”

“Em không biết.” Nàng khép mắt lại nhưng những giọt nước mắt vẫn cứ trào ra. “Tất cả những gì em biết là anh ấy đã mở ra một cánh cửa, của một thế giới hoàn toàn mới mà em chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của nó. Em đã bước qua cánh cửa đó, và em không thể quay trở về.”

“Nhưng-”

“Em biết.” Nàng lấy tay gạt mạnh mái tóc. “Em biết anh ấy sẽ không bao giờ quay trở lại, rằng

em sẽ không còn thấy hay nói chuyện với anh ấy nữa. Nhưng điều đó không quan trọng, anh không thấy sao?”

Anh lắc đầu, dường như một khi đã bắt đầu, là không thể dừng lại. Đầu anh lắc lư trong một chuyển động cứng nhắc.

“Nó giống như...” Lucy. Đưa tay mình lên giống như một cử chỉ cầu xin giống như cô đang suy nghĩ như thế. “Nó giống như bị mù từ khi mới sinh rồi đột nhiên một ngày có thể nhìn thấy ánh sáng. Và không chỉ nhìn thấy, mà còn chứng kiến mặt trời tỏa sáng với tất cả vinh quang hiện ra trên bầu trời xanh biếc. Những đốm đen, nâu sẫm và ánh sáng chuyển từ xanh đến hồng và đỏ trải rộng tới đường chân trời, cho đến khi Trái Đất được chiếu sáng toàn bộ. Cho đến khi người nhìn phải chớp mắt, rơi xuống đất trong sự kính sợ ánh sáng phát ra đó.”

Anh im lặng và nhìn chăm chăm cô, chết lặng giống như vừa bị cô giáng cho một đòn chí mạng.

“Anh có hiểu được không.” Lucy thì thầm “ Nếu sau đó người này lại bị mù, họ sẽ ghi nhớ mãi mãi ký ức đó, không bao giờ có thể quên và luôn biết mình đã bỏ qua những gì. Đó là những gì đã xảy ra.”

“Vậy, em sẽ không lấy anh.” Anh nói một cách lặng lẽ.

“Không.” Lucy buông rơi hai cánh tay, rũ xuống như quả bóng xì hơi, mệt mỏi và kiệt sức. “Em sẽ không lấy anh.”

“Chết tiệt!” Edward De Raaf – vị bá tước thứ năm của Swar-tingham, gầm lên khi chàng thanh niên di chuyển nhanh hơn và chạy vụt ngang qua về phía trước. Chàng thanh niên này không biết bằng cách nào đã thoát ra khỏi việc bị tóm lấy bởi đôi tay to lớn của De Raaf, và quay lại vẫy tay trên chọc.

Simon làm gián đoạn nó bằng một tiếng thở dài. Chàng ngồi trong quán cà phê yêu thích của mình tại London, chân chàng đặt trong đôi giày da màu đỏ được gác lên một chiếc ghế ở gần đó, nhưng tâm trí chàng không thể dứt khỏi thị trấn nhỏ mà chàng đã rời đi tuần trước.

“Cậu có nghĩ rằng các dịch vụ đang trở nên ngày càng tồi tệ hơn không?” Người bạn đi cùng đã kéo ý nghĩ của chàng quay trở lại. Cậu ta chắc chắn bị mù. Hoặc là cố ý không nhìn thấy. De Raaf đứng thẳng cũng cao 6 feet và vài inch, có khuôn mặt rỗ và xám xịt, gây ấn tượng với mái tóc đen nửa mùa rồi mù như trong một mớ hỗn động. Vẻ mặt của anh ta lúc này có thể làm đông cứng cả kem. An ta chính xác là không thể lẫn vào đâu được trong đám đông.

“Không.” Simon nhăm nháp tách cốc cà phê một cách từ tốn. Chàng đến đây sớm hơn nhiều người khác và đã sắp đặt tất cả. “Nó đã luôn luôn tệ hại như vậy.”

“ Vậy tại sao chúng ta lại còn đến đây?”

“Ồ, mình đến vì cà phê ở đây rất ngon.” Simon liếc nhìn quanh quán cà phê bản thủ và tồi tàn với cái trần nhà rất thấp. Hội nông dân, chiết trung, câu lạc bộ đàn – chiết đã gặp nhau ở đây. Các thuật ngữ chỉ có các thành viên mới hiểu được cho thấy ông chủ là người rất yêu thích nông nghiệp. “Tất nhiên, còn có bầu không khí ở đây.”

De Raaf bắn cho chàng một cái nhìn với vẻ giận dữ và bị xúc phạm.

Một cuộc chiến nổ ra ở góc đường giữa một người đàn ông đội bộ tóc giả màu hồng có cái đuôi xoắn tít như những lợn mì ống được chia thành ba phần với một vị điền chủ nhà quê với đôi giày lấm đầy bùn. Một cậu bé chạy vụt qua họ và lần này De Raaf không có cơ hội nào để nâng cao cánh tay lên vẫy nữa.

Harry Pye nhanh chóng đi vào như một tên trộm cửa hàng. Pye bước đi như một con mèo săn mồi, nhẹ nhàng và không một tiếng động. Thêm vào đó là vẻ bề ngoài khó nhận ra của ông ta - ông có chiều cao trung bình, nhìn như có vẻ tồi tàn trong bộ quần áo màu nâu xỉn, đó là tất cả ấn tượng mang lại cho bất cứ ai chú ý đến ông. Simon nheo mắt nhìn ông. Với khả năng của mình, Pye đã có thể trở thành một kiếm sĩ giỏi. Nhưng từ khi ông ta trở thành một thường dân, không nghi ngờ gì là ông đã không còn sử dụng bất cứ thanh kiếm nào nữa, chỉ quý tộc mới được dùng nó. Điều đó không ngăn cản được việc Pye mang theo một cái dao nhỏ sắc bén giấu ở phía chiếc ủng bên trái.

“Các ông chủ của tôi.” Pye ngồi xuống chiếc ghế còn lại tại bàn của họ.

De Raaf cất tiếng thở dài đau khổ: “Đã bao nhiêu lần ta bảo ông hãy gọi ta là Edward hoặc là De Raaf?”

Pye nhếch mép cười về việc thừa nhận những từ gần gũi ấy nhưng ông ta quay sang nói với Simon. “Tôi rất vui vì ngài vẫn khỏe, ông chủ của tôi. Chúng tôi đã có rất nhiều tin tức về vụ giết người mới nhất của ngài.”

Simon nhún vai “Chỉ là một chuyện nhỏ thôi, ta cam đoan với ông như vậy.”

De Raaf cau mày: “Đó không phải là điều mà tớ đã được nghe.”

Một cậu bé đặt mạnh cốc cà phê xuống bên cạnh Pye.

Quai hàm của De Raaf trễ xuống gần như va vào nhau “Làm sao cậu có thể làm được như thế?”

“Cái gì?” Pye nhìn chăm chăm vào khoảng trống trên bàn trước mặt bá tước “Hôm nay cậu không uống à?”

“Tớ-“

“Cậu ấy quyết định sẽ bỏ cà phê.” Simon cắt ngang một cách trơn tru không chớp mắt. “Nghe nói nó không tốt cho tình dục. Huntington đã viết luận văn về nó gần đây, anh có nghe nói về nó không? Đặc biệt các ảnh hưởng của nó chỉ xuất hiện khi bước vào tuổi trung niên.”

“Thật sao?” Pye chớp mắt.

De Raaf tái xanh, khuôn mặt đỏ trở nên đỏ gay gắt. “Cái gì mà thối vậy?”

“Không thể nói là tớ chưa từng cảnh báo nó có ảnh hưởng đến cậu.” Simon mỉm cười ôn hòa, nhắm nháp uống tiếp cốc cà phê. “Hơn nữa, De Raaf được cho là lớn tuổi hơn tớ nhiều.”

“Cậu nói dối.”

“Cậu ấy vừa mới lấy vợ. Mỗi liên hệ với việc đó làm chậm đi các thao tác của cậu ấy, điều đó.”

“Chúng ta sẽ xem.”

Môi của Pye hơi giật nhẹ, nếu như Simon không nhìn kỹ thì chàng đã bỏ lỡ nó. “Nhưng tớ cũng vừa mới cưới.” Pye ngắt lời nhẹ nhàng. “Và tớ không thể nói rằng tớ đã không nhận thấy một vài, ừm, vấn đề này. Phải, tất cả đều do tuổi tác.”

Simon cảm thấy một cú thúc nhẹ giống như anh ta là một người xa lạ. Họ đồng thời quay lại với bá tước.

Ai đó lấp bắp phản xạ “Hèn hạ, lừa dối, thật đáng khinh bỉ.”

Cậu bé lại xoay người lần nữa. De Raaf điên cuồng vẫy cánh tay của mình “Ahhh, chết tiệt!.”

Chàng trai biến mất vào bếp mà không quay đầu lại.

“Điều tốt đẹp mà chúng ta đã từ bỏ là tôn thờ bia.” Simon cười giả tạo.

Một tiếng động lớn từ cuộc cãi nhau ở góc tường. Những cái đầu quay lại. Người địa chủ nhà quê có dáng vẻ đồm đĩnh, không đội bộ tóc giả, lưng dựa vào bàn. Hai chiếc ghế gãy bị phá hủy nằm ở gần đó.

Pye cau mày. “Đó không phải là Arlington sao?”

“Đúng vậy.” Simon trả lời. “Thật khó mà nhận ra được cậu ta khi không có bộ tóc giả góm ghiếc, đúng không? Thật không thể hiểu được tại sao cậu ta lại chọn màu hồng. Không nghi ngờ gì, đó là lý do gã nông dân đâm cậu ấy. Có thể chỉ hoàn toàn là vì căm ghét bộ tóc giả.”

“Họ đã và đang tranh luận về phương pháp chăn nuôi lợn.” De Raaf lắc cái đầu. “Cậu ta luôn có chút thái quá khi viết về sự sinh sản của lợn. Điều hành một trang trại, điều đó là bình thường.”

“Cậu có nghĩ là chúng ta nên giúp cậu ấy không?” Pye hỏi.

“Không.” De Raaf nhìn xung quanh tìm kiếm cậu bé phục vụ, một tia sáng quái dị hiện lên trong mắt anh ta. “Arlington có thể được lợi từ một trận đòn. Nó có thể giúp anh ta có những quyết định khôn ngoan hơn.”

“Tớ hơi nghi ngờ điều đó.” Simon nâng cốc lên nhưng nhanh chóng hạ xuống, chàng nhìn thấy một người đang do dự phía ngoài cửa.

Người đàn ông lướt nhìn khắp phòng và nhận ra chàng. Người đó bắt đầu đi về phía họ.

“Chết tiệt!” De Raaf kêu to lên khi người đàn ông đến bên cạnh anh ta. “Họ đang từ chối không cho tớ biết lý do.”

“Anh có muốn tôi lấy cho một cốc cà phê không?” Pye hỏi.

“Không, tôi sẽ làm điều đó hoặc là sẽ chết mất nếu không cố thử làm điều đó.”

Người đàn ông dừng lại trước Simon “Làm tôi mất cả ngày, Guv, nhưng tôi đã tìm thấy anh ta.” Anh ta đưa ra một mẫu giấy bẩn thỉu.

“Cảm ơn.” Simon ném cho anh ta một đồng tiền vàng.

“Cảm ơn.” Người đàn ông nhỏ bé này giật mạnh, nắm lấy cơ hội và biến mất.

Simon đã mở tờ giấy ra đọc “Ở sân sau nhà Devil, sau 11 giờ.” Chàng vò nát tờ giấy và đút nó vào túi. Và nhanh chóng nhận ra có hai người đàn ông đang nhìn mình. Chàng nhướn đôi lông mày lên.

“Có chuyện gì vậy?” De Raaf rên lên “Lại tìm thấy một người khác để quyết đấu nữa?”

Simon chớp mắt ngạc nhiên quay người lại. Chàng đã nghĩ không thể để Pye và De Raaf biết về cuộc quyết đấu bí mật của mình. Chàng không muốn bất cứ sự cản trở hay răn dạy nào từ họ.

“Cậu ngạc nhiên vì chúng tớ biết?” De Raaf nghiêng người lại, gây nguy hiểm cho chiếc ghế gỗ anh ta đang ngồi. “Thật không khó để tìm ra cậu đã làm gì trong hai tháng gần đây, đặc biệt là sau cuộc đấu kiếm với Hartwell.”

Điểm mạnh của một người đàn ông là gì? “Không phải là việc của các cậu.”

“Bởi vì cậu đang mạo hiểm cuộc sống của cậu với mỗi trận quyết đấu.” Pye trả lời cho cả hai.

Simon nhìn chằm chằm.

Không ai trong số họ chớp mắt.

Chết tiệt các cậu. Chàng quay mặt đi “Chúng đã giết Ethan.”

“John Peller giết anh cậu.” De Raaf gõ nhẹ ngón tay lớn lên mặt bàn trong sự nhấn mạnh. “Anh

ta đã chết, cậu đã từ bỏ điều này từ hơn hai năm trước. Tại sao bây giờ lại tiếp tục?”

“Peller là một phần của một âm mưu.” Simon nhìn xung quanh “Một âm mưu đẫm máu từ địa ngục. Tôi mới chỉ phát hiện ra cách đây vài tháng trước, qua một số giấy tờ của Ethan.”

De Raaf ngồi thẳng lại và khoanh tay.

“Tôi biết được sự thật sau khi quyết đấu với Hartwell.” Simon xoa ngón tay chính giữa. “Có bốn người trong âm mưu đó. Hai trong số đó đã chết và tất cả bọn chúng đều đáng tội. Các cậu sẽ làm gì nếu đó là anh em các cậu?”

“Có lẽ cũng làm giống như cậu bây giờ.”

“Tôi cũng vậy,”

De Raaf nhăn nhó “Khả năng cậu sẽ bị giết chết gia tăng theo từng trận quyết đấu.”

“Tôi đã thắng tất cả đấy thôi.” Simon quay mặt đi. “Vì cái gì mà cậu nghĩ tôi không thể thắng trận tiếp theo?”

“Kể cả tay kiếm giỏi nhất cũng có thể bị trượt chân hay phân tâm trong phút chốc.” De Raaf nhìn rất căm giận. “Chỉ cần một giây thôi, tất cả sẽ chấm dứt. Đó là những lời mà cậu đã nói.”

Simon nhún vai.

Pye ngả người về phía trước, giọng anh ta nhỏ lại. “Ít nhất hãy để chúng tôi đi cùng cậu, Trở thành phụ tá cho cậu.”

“Không tôi đã có người để phụ tá rồi.”

“Có phải là cậu thiếu niên đã đi cùng cậu lúc quyết đấu với Angelo không?” De Raaf cắt ngang.

Simon gật đầu. “Christian Fletcher.”

Mắt Pye lóe lên cái ánh nhìn sắc bén. “Cậu có biết hết về cậu ta? Cậu ta có thể tin tưởng được sao?”

“Christian?” Simon cười “Trẻ, tôi thừa nhận, nhưng cậu ta rất giỏi về kiếm. Thực tế cậu ta giỏi như tôi, Cậu ta đã đánh bại tôi một, hai lần khi tập luyện.”

“Nhưng liệu cậu ta có bảo vệ đằng sau cậu nếu có nguy hiểm xảy ra chứ?” De Raaf lắc lắc cái đầu “Liệu cậu có biết đó có phải là thủ đoạn hay không?”

“Nó sẽ không xảy ra đâu.”

“Khỉ thật.”

“Bên cạnh đó-” Simon nhìn từ người này sang người khác “Cả hai cậu đều đang có một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Có nghĩ là tớ sẽ ăn nói thế nào với những bà vợ của các cậu không, tặng họ món quà trong lần kỷ niệm ngày cưới đầu tiên là cái chết của các ông chồng sao?”

“Simon.” De Raaf lại bắt đầu.

“Không, Để yên mọi chuyện ở đó.”

“Chúa nguyên rủa cậu.” Người khổng lồ đứng lên, chiếc ghế của anh ta gần như đổ nhào. “Cậu tốt nhất không nên chết trong lần này, tớ sẽ gặp lại cậu ở lần kế tiếp.” Anh đập mạnh tay lên bàn.

Simon cau mày.

Pye im lặng kết thúc nốt cốc cà phê của anh ấy. “Vì cậu đã nhắc tới vợ tớ, tớ thấy tốt nhất tớ nên rời đi thôi.” Anh ta đứng lên “Cậu, tử tước Iddesleigh, nếu cần tớ giúp, cậu chỉ cần để lại lời nhắn.”

Simon gật gù “Tình bạn, đó là tất cả những gì tớ cần.”

Pye vỗ nhẹ vai chàng và chàng cũng thế, rồi biến mất.

Simon nhìn cốc cà phê của mình. Nó đã nguội lạnh, với một đường vòng của cạnh bể nhờn nổi trên bề mặt, nhưng chàng không gọi cốc mới. Mười một giờ tối nay, chàng sẽ lại có một trận quyết đấu với kẻ thù đã giết anh trai mình. Từ giờ đến lúc đó, chàng không có bất cứ việc gì để làm. Không ai chờ đợi chàng quay về. Không ai lo lắng xem thời gian đó chàng đã làm gì. Không có ai để khóc thương cho chàng nếu chẳng may chàng thất bại.

Simon nuốt nốt cốc cà phê bắn thiu và nhăn nhó. Không có thứ gì đáng thương và thảm hại hơn cho một người đang tự lừa dối bản thân mình. Không phải là không có ai sẽ khóc thương cho cái chết của chàng – Pye và De Raaf vừa mới chỉ ra họ sẽ làm thế nhưng vấn đề là không có người phụ nữ nào sẽ khóc thương chàng. Chàng vẫn tiếp tục lừa mình. Lucy. Lucy sẽ không đau buồn. Chàng nhẹ nhàng cất tiếng gọi tên nàng, ngón tay gõ lên chiếc cốc. Từ lúc nào chàng đã mất đi cuộc sống bình thường, có vợ và gia đình? Có phải sau khi Ethan mất, chàng tiếp nhận tước vị và tất cả sự lo lắng đã được đẩy về phía chàng? Hoặc sau này, muộn hơn, sau khi chàng giết người đầu tiên? Simon rùng mình. Giấc mơ của chàng vẫn bị ám ảnh bởi những ngón tay của Peller, biến mất trong những bãi cỏ còn ướt đầm hơi sương như bông hoa ghê rợn vừa mới nở.

Chúa ơi.

Và chàng sẽ sống với điều đó, sống với những cơn ác mộng khủng khiếp. Sau tất cả, người đàn ông đã giết chết người anh duy nhất của chàng. Ông ta đã chết. Những giấc mơ tưởng chừng như đã giảm bớt. Cho đến khi chàng tìm ra còn nhiều kẻ đáng phải chết hơn.

Simon cầm chiếc cốc đưa lên môi trước khi chợt nhớ ra là nó đã trống rỗng. Ngay cả sau khi quyết đấu với Hartwell, nó vẫn là Perrel, với những ngón tay của anh ta vẫn ám ảnh chàng trong những giấc mơ mỗi đêm. Kỳ lạ. Có cái gì đó đã ám ảnh trong tâm trí chàng, nó vẫn đang xảy ra. Không còn là điều bình thường. Một số người có thể giết người vô số mà vẫn không hề bị ám ảnh nhưng chàng không nằm trong số đó. Và chính những suy nghĩ đó đã khiến chàng một lần nữa quay lại đây. Chàng đã đứng khi để Lucy ở lại. Để có thể đưa ra quyết định khi hành động, không cần có sự ràng buộc của người vợ, không có vấn đề của sự căm dỗ giữa tiến lên và sống như một người bình thường. Chàng không thể quay lại.

Chàng đã mất đi sự lựa chọn từ khi chàng quyết định chọn báo thù.

“Mẹ không tin rằng quen biết với quý ngài Iddesleigh là mối quan hệ tốt cho con, Christian, tử tước hay không tử tước cũng thế thôi.” Matilda nhìn thẳng vào đứa con trai duy nhất của họ lúc đưa miếng bánh mì cho cậu ta.

Ngài Rupert cau mày. Mái tóc đỏ của vợ ông vẫn mềm mại qua nhiều năm trong cuộc hôn nhân của họ, lấp ló một vài sợi bạc nhưng tính bà vẫn không thay đổi. Matilda là con gái duy nhất của một phòng nam tước (tương đương với tử tước nhưng không danh giá bằng) – một gia đình lâu đời bị suy sụp. Trước khi ông gặp bà, ông đã từng nghĩ rằng những người phụ nữ quý tộc trông giống như bông hoa huệ tây (hoa loa kèn) yếu ớt. Bà ấy không như vậy. Ông tìm thấy ở bà có ý chí sắt đá bên trong vẻ bề ngoài mỏng manh.

Ông nâng chiếc kính và xem cuộc đối đầu trên chiếc bàn ăn tối sắp diễn ra. Matilda luôn là một bà mẹ khoan dung và cho phép con mình tự lựa chọn bạn và sở thích. Nhưng bà luôn phản đối mối quan hệ giữa Iddesleigh và Christian.

“Tại sao, mẹ, sao mẹ cứ phản đối anh ấy?” Christian cười một cách quyến rũ với mẹ mình,

mái tóc của anh cũng có màu đỏ của titian (màu đỏ nâu rực rỡ) giống bà hai mươi năm trước.

“Hắn là một kẻ ăn chơi và không phải là một người tốt.” Matilda nhìn qua chiếc kính hình vầng trăng khuyết mà bà chỉ đeo khi ở nhà với gia đình. “Người ta nói rằng hắn đã giết hai người trong những trận quyết đấu riêng biệt.”

Christian đánh rơi rổ bánh mì.

Cậu bé kém cỏi. Ngài Rupert lắc đầu. Cậu vẫn không thể chịu được sự đả kích trực tiếp. May sao, cậu được cứu bởi người chị gái.

“Con nghĩ ngài Iddesleigh là một người đàn ông hoàn hảo và ngon lành.” Rebecca nói, sự thách thức hiện lên trong đôi mắt màu xanh của cô. “Những lời đồn đại chỉ làm tăng thêm sự hấp dẫn của anh ấy.”

Ông thở dài. Becca, đứa con thứ hai của họ và mang tất cả những đặc điểm đặc trưng của gia đình, đã bắt đầu chống đối với mẹ mình kể từ lần sinh nhật thứ mười bốn, khoảng mười năm trước. Ông vẫn mong rằng rồi cô sẽ không còn hằn học nữa, cho đến tận bây giờ.

“Được rồi, con yêu, ta biết rồi.” Matilda, thở dài, bà đã quen với sự mở đầu của con gái và không muốn trở thành mối nhử.

“Mặc dù vậy, ta mong rằng con sẽ không dùng từ ngữ ngu ngốc như vậy. Ngon lành, chỉ người đàn ông khiến người ta liên tưởng đến miếng thịt xông khói.”

“Ôi, mẹ ơi-”

“Chị không thể hiểu cái gì khiến em thích hắn đến như vậy, Becca.” Julia, người chị lớn nhất, cau mày nhìn vào món gà nướng của cô.

Ngài Rupert từ lâu đã tự hỏi, phải chăng cô có thể thừa kế tất cận thị từ mẹ mình. Nhưng bất chấp sự thực, cô coi mình là một người thực tế và cô đã có một chuỗi những việc làm vô ích và đã cảm thấy bị xúc phạm trước lời gợi ý cô nên đeo kính.

Cô tiếp tục “Sự hài hước của anh ta không giống như những người bình thường và anh ta nhìn người khác theo một cách kỳ lạ.”

Christian cười “Đúng vậy, Julia.”

“Em vẫn chưa được thấy tử tước Iddesleigh.” Sarah, đứa bé nhất và giống cha nhất, nói. Cô quan sát anh chị mình qua đôi mắt nâu.

“Em không cho rằng anh ta béo giống em. Anh ta trông như thế nào?”

“Anh ấy là một người vui vẻ, tốt đẹp. Rất vui tính và là một kiếm sĩ tuyệt vời với một thanh kiếm. Anh ấy đã dạy anh vài chiêu...” Christian, bắt gặp cái nhìn của mẹ và ngay lập tức lấy một phần đậu Hà Lan vào trong bát của mình.

Julia quay lại “Tử tước Iddesleigh có chiều cao trên trung bình, nhưng không quá cao như anh của em. Có khuôn mặt đẹp với một thân hình hoàn hảo. Ngài ấy được xem như một người khiêu vũ xuất sắc.”

“Anh ấy nhảy rất giỏi.” Becca lắc lư.

“Đúng vậy.” Julia cắt miếng thịt thành từng khối nhỏ. “Tuy nhiên, ngài ấy hiếm khi nhảy với phụ nữ chưa lập gia đình, mặc dù ngài ấy cũng còn độc thân và vì vậy nên tìm một người vợ phù hợp.”

“Em không nghĩ chị sẽ để ý đến sự thiếu quan tâm của anh ấy đối với vấn đề hôn nhân.” Christian phản đối.

“Đôi mắt của anh ta có một màu xám không được tự nhiên. Anh ta hay dùng nó để nhìn chăm chăm vào người khác một cách kinh khủng.”

“Julia-”

“Chị vẫn không hiểu tại sao mọi người lại yêu quý anh ta.” Julia đưa một trong những miếng thịt gà vào miệng và nhướn mày nhìn người em trai.

“Được, em thích anh ấy, mặc cho đôi mắt anh ấy không tự nhiên.” Christian mở to mắt nhìn lại người chị của mình.

Becca cười khúc khích sau đôi tay. Julia hít một hơi và lấy một miếng khoai tây nghiền.

“Hmm.” Matilda quan sát con trai mình. Nhìn thoáng qua, bà dường như không bị ảnh hưởng. “Chúng ta vẫn chưa nghe thấy ý kiến của cha con về ngài Iddesleigh.”

Mọi con mắt quay lại đổ dồn về phía ông, người đứng đầu gia đình nhỏ bé này. Làm thế nào để không đánh mất điều này. Để không phải kết thúc như một con nợ trong nhà tù, gia đình ông đã phải li tán, sống rải rác nhờ vào những người thân nghèo. Hai năm trước đây, Ethan Iddesleigh không hề biết đến điều đó này. Rằng ông đã sẵn sàng trả lời những câu hỏi, những chỉ dẫn về đạo đức, miễn sao có được thức ăn, quần áo, giữ lại mái nhà cho bọn trẻ và đảm bảo cho những đứa con gái ông được kết hôn đúng cách. Đó là lý do vì sao mà Ethan đã bị loại bỏ.

Nhưng còn sau anh ta thì sao, có lẽ là nên giữ được như thế. “Ta nghĩ Christian đã đủ tuổi để đánh giá tính cách của một người.”

Matilda mở miệng định nói rồi dừng lại. Bà là một người vợ tốt và biết lúc nào nên nhân nhượng quyết định của ông dù nó không hợp ý bà.

Ông mỉm cười với con trai mình. “Làm thế nào mà tử tước Iddesleigh sống sót vậy?” Ông lấy cho mình miếng thịt gà từ chiếc đĩa được bày sẵn. “Con nói rằng anh ta đã bị thương khi con đột ngột bỏ đi từ Kent.”

“Anh ấy bị đánh.” Christian nói. “Gần chết, mặc dù anh ấy không muốn nói nhiều đến nó, tất nhiên rồi.”

“Ôi, chúa ơi.” Becca kêu lên.

Christian cau mày. “Và đừng như anh ấy biết kẻ tấn công mình. Một cuộc giao dịch kỳ lạ.”

“Có thể anh ta mất hết tiền vì cờ bạc.” Sarah nói.

“Lạy Chúa! ” Matilda liếc cái nhìn sắc bén về phía cô con gái bé nhất của mình. “Con đã biết nhưng gì về vấn đề này, con gái?”

Sarah nhún vai. “Chỉ là, đó là những gì mà con đã nghe được.”

Matilda cau mày, đôi môi của bà cong lên. Bà định mở miệng.

“À vâng, nhưng giờ thì anh ấy đã tốt hơn rồi”. Christian vội vã xen vào. “Anh ấy nói, trên thực tế, anh có một cuộc giao dịch tối nay.”

Ngài Rupert mắc nghẹn và uống một ngụm rượu để vượt qua. “Thật chứ? Cha tưởng việc hồi phục sẽ mất nhiều thời gian hơn theo những gì mà con đã nói ban đầu.”

Ít nhất 1 tuần hoặc hơn, ông đã hy vọng thế. Tối nay James và Walker ở đâu? Ông có nên cảnh báo họ không? Bọn khốn, ông chắc chắn James đứng đằng sau việc tấn công Iddesleigh và Walker đã thất bại với khẩu súng của hắn ta. Ông liếc nhìn vợ mình chỉ để thấy bà đang lo lắng nhìn ông. Chúa phù hộ cho bà, bà đã không bỏ lỡ điều gì, nhưng ông có thể làm mà không cần có sự tinh ranh của bà vào lúc này.

”Không, Iddesleigh đã hồi phục đủ.” Christian chậm rãi nói. Đôi mắt anh bối rối khi nhìn cha mình. ”Con không ghen tị với ai đó, là người đâm sau lưng anh ấy.”

Ta cũng không. Ngài Rupert cảm thấy chiếc nhẫn mang dấu gia huy trong túi áo gilê của mình, chắc chắn và nặng nề. Ta cũng không.

“Cậu điên rồi.” Patricia tuyên bố

Lucy với tay lấy một viên kẹo có chất kích thích của Thổ Nhĩ Kỳ màu hồng khác mà nàng ưa thích. Những viên kẹo này trông không có vẻ gì là ăn được, màu sắc của chúng không được tự nhiên, nhưng nàng vẫn không bận tâm lắm đến điều đó

“Điên rồi, tớ nói là cậu đó.” Giọng cô bạn nàng tăng cao, làm giật mình con mèo vằn màu xám đang nằm cuộn trong lòng nàng khiến nó nhảy dựng lên và khệnh khạng bỏ đi sau khi đã quăng lại một tiếng gào ai oán.

Họ đang dùng trà với nhau trong khi Patricia “rao giảng” về cái sự thất bại do lãng mạn của Lucy. Cô ấy cũng có ý tốt, đúng vậy. Mọi người trừ cha nàng ra thì ai cũng chứng kiến nỗi âu sầu ảo não của nàng và tiếc nuối cho nàng trong những ngày qua. Thậm chí ngay cả Hedge cũng thở dài khi nàng đi ngang.

Mặt trước phòng khách của căn nhà hai tầng mà Patricia đang chia sẻ với người mẹ goá bụa của cô đang ngập trong ánh nắng chiều. Lucy biết một thực tế là tài chính của họ đang ở trong tình trạng khủng hoảng nghiêm trọng sau cái chết của ông McCullough, nhưng sẽ không một ai biết được điều này nếu chỉ nhìn vào trong phòng khách. Những đường nét phác hoạ trên tường được Patricia vẽ bằng màu sơn nước khéo léo. Và nếu có nhận thấy những mảng vá sạm màu hơn trên nền sọc vàng, vài người sẽ nhớ rằng đã từng có 1 bức tranh sơn dầu được treo ở đó. Những cái nệm màu đen và vàng được chất đống trên 2 cái trường kỷ theo cái cách vừa bất cẩn nhưng cũng lại làm toát lên vẻ thanh lịch. Không ai có thể dễ dàng nhận ra được đồ nội thất bên dưới mấy cái nệm có lẽ đã bị mòn đi chút ít.

Patricia lờ đi cuộc đào thoát của chú mèo. “Anh chàng đã tán tỉnh cậu trong suốt ba năm. À, phải là năm năm mới đúng, nếu cậu tính luôn cả khoảng thời gian mà anh ta phải vận dụng các dây thần kinh lên để thật sự nói chuyện được với cậu”

“Tớ biết.” Lucy lấy một cái kẹo khác

“Mỗi buổi thứ ba không chệch đi đâu được. Cậu có biết một số người trong làng đặt đồng hồ của mình chỉ dựa vào thời gian khi cỗ xe của “cha xứ” di chuyển trên con đường để đến nhà cậu không?” Patricia quắc mắt, mím môi lại thành một cái nhăn mặt đáng yêu.

Lucy lắc đầu, miệng nàng đầy nhóc những viên kẹo đường.

“Ồ, nó là sự thật. Bà Hardy sẽ làm thế nào để nói về thời gian đó bây giờ?”

Lucy nhún vai

“Ba năm. Dài hơn nữa. Năm năm.” Một lọn tóc vàng uốn cong bị bung ra từ búi tóc nhỏ của Patricia và đang nhảy lên theo mỗi từ như thể nó đệm thêm cho sự nhấn mạnh từng từ mà Patricia vừa phát ra. “Và Eustace cuối cùng, cuối cùng cũng chạy cuống lên để yêu cầu được nắm tay cậu trong một cuộc hôn nhân thánh thiện, vậy mà cậu đã làm gì?”

Lucy nuốt xuống. “Tớ từ chối anh ấy, khiến anh ấy phải thất vọng.”

“Cậu từ chối anh ấy, cậu khiến anh ấy phải thất vọng.” Patricia lặp lại như thể Lucy chưa nói điều đó. “Tại sao? Cậu đang nghĩ cái gì thế?”

“Tớ đang nghĩ rằng tớ không thể chịu đựng nổi nhiều hơn năm mươi năm chỉ để lắng nghe anh ta lải nhải về chuyện sửa chữa mái nhà thờ”. Và rằng nàng cũng không thể chịu đựng được ý nghĩ về việc chia sẻ một cuộc sống thân mật với bất kỳ người đàn ông nào không phải là Simon.

Patricia bị dội lại như thể Lucy vừa giơ lên một con nhện sống trước mũi và bảo cô ăn nó đi. “Chuyện sửa chữa mái nhà thờ? Không phải cậu đã và đang chú ý đến nó trong suốt ba năm qua sao? Anh ta luôn nói vớ vẩn về mấy chuyện sửa chữa mái nhà thờ, mấy vụ bê bối tại nhà thờ...”

“Những tiếng chuông nhà thờ” Lucy cắt ngang

Bạn nàng cau mày “sân sau nhà thờ...”

“Các ngôi mộ đá phía sân sau nhà thờ” nàng thêm vào

“Người trông nom nhà thờ và nghĩa địa, những cái ghế dài ở nhà thờ, những buổi trà ở nhà thờ” Patricia hét lên với nàng. Cô nghiêng người về trước, đôi mắt xanh trong như sứ mở to “anh ta là cha xứ. anh ta phải chịu trách nhiệm với tất cả mọi người về những chuyện liên quan kể cả phải đổ máu vì nhà thờ.”

“Tớ hoàn toàn chắc rằng cậu không nên sử dụng những tính từ kết hợp với nhà thờ trong những câu liên quan, vì tớ không thể chịu đựng nó hơn nữa.”

“Sau tất cả khoảng thời gian đó sao?” Patricia trông giống như một con chim sẻ đột ngột bị xúc phạm nặng nề “tại sao cậu không làm theo những gì tớ chỉ cậu, làm và nghĩ về nón mũ hay những đôi giày trong khi anh ta thao thao bất tuyệt? Anh ta hoàn toàn hạnh phúc miễn là lâu lâu cậu lại xen vào câu “vâng, thật thế”

Lucy lại lấy thêm một viên kẹo có chất kích thích của Thổ Nhĩ Kỳ khác và cắn đôi nó bằng răng “vậy sao cậu không cưới Eustace đi?”

“Đừng có ngớ ngẩn thế” Patricia khoanh tay lại và nhìn xa xăm “tớ cần kết hôn chỉ vì tiền mà anh ta thì lại nghèo như là....một chú chuột trong nhà thờ.

Lucy dừng lại với một nửa miếng kẹo đang còn lơ lửng trước miệng. Nàng chưa bao giờ để ý tới Eustace và Patricia trước kia. Chắc chắn là Patricia không thật sự có mối quan tâm nào tới một cha xứ chứ? “Nhưng –“

“Chúng ta không thảo luận về tớ,” cô bạn nàng nói một cách mạnh mẽ. “Chúng ta đang nói đến triển vọng kinh hoàng trong hôn nhân của cậu.”

“Tại sao?”

Patricia xoay người về phía nàng. “Cậu đã lãng phí tiêu tốn những năm tháng đẹp nhất của mình với anh ta. Vậy cậu đã có được cái gì? Sinh nhật lần thứ hai mươi lăm mới nhất đã qua à?”

“Hai mươi bốn”

“Cũng thế thôi” bạn nàng đã vứt bỏ cả một năm chỉ bằng một cái phui tay. “cậu không thể bắt đầu lại ngay bây giờ.”

“Tớ không thể...”

Patricia cao giọng “cậu sẽ chỉ phải nói với anh ta rằng cậu vừa mắc một sai lầm nghiêm trọng. Chỉ có duy nhất một gã khác có thể kết hôn ở Maiden Hill là Thomas Jones, và tớ gần như chắc chắn rằng anh ta sẽ để những con lợn vào trong nhà ban đêm.”

“Cậu đi mà làm điều đó” Lucy nói một cách không rõ ràng bởi vì nàng đang nhai. Nuốt xong, nàng mới nói, “Vậy thì là ai, chính xác thì ai là người cậu định cưới?”

“Mr. Benning.”

Thật may là nàng đã nuốt mấy viên kẹo xuống rồi, nếu không có lẽ nàng sẽ bị mắc nghẹn mất. Lucy bật ra một tiếng cười không giống theo cung cách quý cô chút nào trước khi nàng nhìn qua bạn mình và nhận thấy là cô ấy rất nghiêm túc

“Cậu mới là người bị điên” nàng thở gấp. “Ông ta đáng tuổi để làm cha cậu. Ông ta cũng đã chôn ba bà vợ rồi. Ông Benning có cả một đàn cháu”

“Ừ, ông ấy cũng có...” Patricia giơ những ngón tay lên đánh dấu cho mỗi lời cô ấy nói “1 thái ấp tốt, 2 cỗ xe, 6 con ngựa, 2 người giúp việc trên lầu và 3 ở dưới đất, và 90 mẫu đất canh tác, hầu hết đều đã có tá điền thuê mướn” cô đã hạ tay xuống và rót thêm cho mình 1 tách trà trong sự im lặng.

Lucy há hốc miệng nhìn cô

Patricia ngồi lại trên ghế trường kỷ và nhướn mày như thể họ đang thảo luận về phong cách “đội mũ của quý cô” vậy. “Gì thế?”

“Đôi lúc cậu khiến tớ thấy sợ”

“Thật sao?” Patricia nhìn có vẻ hài lòng

“Thật” Lucy lại với lấy 1 viên kẹo khác

Người phụ nữ gạt tay nàng ra “Cậu sẽ không mặc vừa áo cưới nữa nếu cậu cứ ngấu nghiến những thứ này”.

“Oh, Patricia,” Lucy lún mình khá sâu vào trong đồng nệm, “Tớ sẽ không kết hôn đâu, không phải với Eustace hay với bất kỳ ai khác. Tớ sẽ trở thành 1 bà cô không chồng lập dị và sẽ trông con cho cậu và ngài Benning trong cái thái ấp tuyệt vời với 3 người giúp việc ở lầu dưới.”

“Và 2 ở trên”

“Và 2 ở trên” nàng phụ hoạ. Có lẽ nàng nên bắt đầu đội cái mũ trùm kỳ quặc của mấy bà không chồng ngay bây giờ

“Đó là vì tử tước, phải không?” Patricia lấy ra 1 viên kẹo có chất kích thích bị cấm đoán của Thổ Nhĩ Kỳ và nhắm nháp lơ đãng. “Tớ biết anh ta chính là rắc rối ngay giây phút tớ thấy anh ta sẫm soi nhìn cậu giống như Puss ngắm nghía mấy con chim bên cửa sổ. Anh ta là một động vật ăn thịt.”

“Một con rắn” Lucy nói nhẹ nhàng, nhớ lại cái cách mà Simon cười với nàng chỉ bằng ánh mắt của chàng qua cái ly.

“Cái gì?”

“Hoặc là một con rắn, nếu cậu thích ví von”

“Cậu đang nói linh tinh về cái gì đấy?”

“Tử tước Iddesleigh.” Lucy lấy 1 viên kẹo khác. Dù sao thì nàng cũng sẽ không kết hôn, do đó chẳng có vấn đề gì nếu nàng không thể vừa vặn với bất kỳ bộ váy nào “Anh ấy nhắc tớ nhớ tới một con rắn bạc to lớn. Một con rắn loại sáng bóng và khá nguy hiểm. Tớ nghĩ đó là do đôi mắt anh ấy. Thậm chí cha tớ cũng nhận thấy điều đó, mặc dù ông đã nhìn nhận nó theo cái cách ít tâng bốc nhất. Đó chính là điều dành cho tử tước Iddesleigh” nàng gạt đầu và ăn miếng kẹo dính.

Patricia nhìn chằm chằm vào nàng. “Thật thú vị. Kỳ quái theo một cách không nghi ngờ gì là kỳ lạ nhưng vẫn thú vị”

“Tớ cũng nghĩ vậy.” Lucy gạt gạt đầu. “Và cậu không cần nói với tớ và anh ấy sẽ không quay lại, bởi vì tớ đã thảo luận chuyện này với Eustace”

“Cậu không làm điều đó chứ?” Patricia nhắm mắt lại

“Tớ e rằng có. Eustace đã lôi anh ấy ra”

“Tại sao cậu không thay đổi chủ đề?”

“Bởi vì Eustace xứng đáng được biết.” Lucy thở dài. “Anh ấy xứng đáng có được ai đó có thể yêu anh ấy, còn tớ thì không thể.”

Nàng cảm thấy hơi buồn nôn. Có lẽ ăn kẹo cuối cùng không phải là ý hay. Hoặc có lẽ nhận thức được chuyện nàng sẽ trải qua những năm còn lại của cuộc đời mà không thể thấy được Simon lần nữa khiến nàng bị mắc nghẹn.

“Tốt thôi.” Patricia đặt tách trà của cô xuống và phửi những mẫu vụn vô hình trên váy xuống. “Eustace có lẽ xứng đáng được yêu, nhưng cậu cũng vậy, bạn thân mến ạ. Cậu cũng thế.”

Simon đứng trên những bậc thang đi thẳng xuống địa ngục và quét mắt qua đám đông người đang vui chơi.

Sân chơi The Devil chính là nơi chơi đùa xa hoa hợp thời trang bậc nhất ở London, nó chỉ mở cửa 2 tuần trong tháng. Các chùm đèn lấp lánh, lớp sơn trên những cây cột Doric hầu như vẫn chưa khô, và các sàn đá vẫn đang được phân công đánh bóng. Năm trước, chùm đèn bị ám đen xì đầy khói thuốc và bụi bặm, những cây cột lộ ra những đốm bẩn của hàng nghìn cái vai nhầy nhụa bóng mỡ, và cái sàn thì tối tăm bởi tàn bụi tích lũy qua nhiều năm. Nhưng tối nay, tối nay, bọn đồng tính và những cô gái xinh đẹp, và cả những quý ông đang bu xung quanh những cái bàn đang có những biểu hiện gần như là quá khích. Giờ đây, mỗi một tiếng hò reo chiến thắng hay tiếng la lớn, nụ cười gần như điên cuồng hiện lên trên mặt bọn họ, những giọng nói ầm ầm đang cùng la lên cùng một lúc. Không khí dày đặc mùi chướng khí của mồ hôi, sáp nến cháy, nước hoa bốc mùi, và hơi hướm bọn đàn ông tiết ra khi họ đang trên bờ vực của việc hoặc là sẽ thắng được cả một gia tài hoặc là đang dí khẩu súng lục vào đầu trước khi đem kết thúc.

Chỉ vừa mới qua 11:00 và đâu đó trong cái đám đông hỗn độn này ẩn giấu con mồi của chàng. Simon nhàn tản bước xuống gian phòng chính. Một gã hầu đi ngang qua mang theo một khay những ly rượu đang được rót xuống. Rượu được miễn phí. Càng nhiều gã say, càng nhiều gã dễ dàng lao vào đánh bạc và chết chìm trong đó một khi đã bắt đầu. Simon lắc đầu, và gã người hầu quay đi.

Ở xa bên góc phải, một quý ông tóc vàng nghiêng người về phía cái bàn, lưng quay lại căn phòng. Simon ngẩng cổ lên nhìn, nhưng tấm lụa vàng che khuất tầm nhìn của chàng. Một hình dáng mềm mại nữ tính va mạnh vào khuỷu tay chàng.

“Ôi, sin lỗi.” Một ả gái giang hồ có chất giọng Pháp khá chuẩn. Nghe gần như là thật.

Chàng liếc xuống.

Cô ả có đôi má hồng đào đầy đặn, làn da trắng sữa và đôi mắt xanh hứa hẹn những điều mà cô ta không nên có kiến thức về nó. Cô ta cắm 1 chiếc lông xanh trên tóc và cười khéo léo, “Tôi sẽ đi lấy 1 ly sâm panh thay cho lời xin lỗi, được chứ?” Cô ta trông như thể còn chưa qua tuổi 16, và trông cô nàng như thể cô thuộc về một nông trại ở Yorkshire, vắt sữa bò.

“Không, cảm ơn.” Chàng thì thầm

Biểu hiện của cô tiết lộ sự thất vọng, nhưng cô cũng đã được đào tạo để biểu hiện những gì mà đàn ông muốn. Chàng bỏ đi trước khi cô có thể đáp lại và nhìn về phía góc phòng. Gã đàn ông tóc vàng không còn ở đó nữa.

Chàng cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Điều này thật sự mỉa mai: chỉ mới qua 11h và chàng ước gì chàng đang nằm trên giường ngủ

và một mình. Chàng đã trở thành một ông già với cả vai đau nhức nếu ông ta ở lại quá muộn từ khi nào vậy nhỉ? 10 năm trước, e rằng thời gian này vẫn chưa phải là lúc chàng bắt đầu 1 đêm. Chàng sẽ nhận lấy lời đề nghị của cô gái điếm và thậm chí không thèm chú ý đến tuổi của cô ta. Chàng sẽ quăng đi một nửa số tiền trợ cấp của mình vào sông bạc mà không hề nao núng. Dĩ nhiên, mười năm trước chàng chỉ mới có 20, cuối cùng cũng tạo dựng một tiền đồ cho riêng mình và chết tiệt hơn hiện nay, có cả một đám đi điếm gần bằng tuổi chàng lúc ấy vây quanh. Mười năm trước, chàng đã không ý thức được về sự sợ hãi. Mười năm trước chàng không cảm thấy sợ hãi hay cô đơn. Mười năm trước chàng là người bất tử.

Một cái đầu nhuộm vàng bên trái. Nó quay lại và chàng thấy 1 khuôn mặt nhăn nheo già nua đội một bộ tóc giả. Simon rẽ đám đông qua một bên từ từ, tạo thành đường để mình quay trở lại căn phòng. Đó chính là nơi các con bạc liều lĩnh đang tụ họp

De Raaf và Pye dường như nghĩ rằng chàng không sợ hãi, rằng chàng vẫn suy nghĩ và hành động như 1 thằng nhãi con mới lớn 10 năm về trước. Nhưng giờ thì ngược lại, thật vậy. Nỗi sợ hãi càng mạnh hơn với mỗi trận đấu, việc biết được rằng chàng có thể - hoặc sẽ - chết càng thật hơn. Và theo cách đó, nỗi sợ khiến chàng lao về phía trước. Chàng sẽ là loại đàn ông gì, khi để mặc chuyện đó qua đi và để bọn giết anh trai mình vẫn sống? Không, mỗi lần chàng cảm thấy ngón tay băng giá của nỗi sợ hãi như bầu lấy, bám vào tận xương tuỷ mình là mỗi lần chàng nghe được tiếng gọi quyến rũ của nàng kêu gọi chàng từ bỏ, hãy để mọi chuyện qua đi, Chàng lại củng cố quyết tâm của mình.

Ở đó.

Con vịt lông vàng đã băng qua những cái cửa đen lốt nhưng. Gã mặc áo satin màu tím. Simon đã xác định được đối tượng của mình, chàng đã chắc chắn nhờ mùi hương tỏa ra.

“Nghĩ sao khi tớ đã tìm thấy cậu ở đây” Christian nói ngay bên cạnh chàng.

Chàng xoay người lại, trái tim suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. Trông phát khiếp như khi bị bắt quả tang. Người thanh niên này có thể trượt một con dao găm vào thẳng xương sườn của chàng và chàng sẽ không bao giờ biết được trước khi chết. Một vấn đề nữa của tuổi tác - phản xạ chậm lại. “Làm thế nào?”

“Cái gì?” người đàn ông kia chớp hàng lông mi trên đôi mắt đỏ ngầu.

Simon hít lấy một hơi thở để kiểm soát lại giọng nói. Không có vấn đề gì khi anh bộc lộ ra ngoài cơn giận của anh về Christian “Làm thế nào cậu biết tôi ở đây?”

“Ồ, thì tôi ghé vòng vòng qua chỗ cậu, hỏi Henry và thì thế thôi.” Christian duỗi cánh tay và vẫy vẫy như anh hề đang biểu diễn một thủ thuật.

“Tôi hiểu.” Simon biết giọng anh nghe có vẻ cáu kỉnh. Nó đang dần trở thành thói quen khi mà Christian cứ xuất hiện bất ngờ, theo kiểu không mong đợi, giống như hù dọa người khác bằng cái vỗ tay ấy. Chàng hít một hơi thật sâu. Thật ra, nãy giờ chàng đang suy nghĩ về chuyện đó, chàng nhận ra rằng cũng chẳng hại gì khi có cậu thanh niên trẻ trung này làm bạn đồng hành. Ít nhất thì cũng khiến người ta cảm thấy bớt cô đơn. Và cũng khá là hứng thú khi được làm thần tượng của một ai đó.

“Cậu có chú ý đến “keo dính” đằng kia không?” Christian hỏi “cái cô có cầm cái lông màu xanh ấy?”

“Cô ta quá trẻ.”

“Có lẽ là đối với cậu thôi.”

Simon lườm. “Cậu có muốn đi với tôi hay không đây?”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi, ông bạn già.” Christian mỉm cười yếu ớt, có lẽ đang xem xét lại việc có nên theo dõi Simon ở tại vị trí trước không.

“Đừng có gọi tôi như thế” Simon bắt đầu bước tới những cánh cửa nhưng đen

“Xin lỗi” Christian thì thầm sau chàng. “Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Đi sẵn.”

Họ đã tới được chỗ những cánh cửa, và Simon chậm chạp điều chỉnh mắt để quen với căn phòng tối. Chỉ có 3 cái bàn ở đó, mỗi bàn có 4 người chơi đang an vị. Không ai may mắn quan tâm tới những kẻ vừa tới. Tóc vàng ngồi ở cái bàn xa nhất lưng xoay ra phía cửa

Simon dừng lại và hít một hơi. Cảm giác như thể phổi chàng không thể giãn ra đủ rộng để lồng ngực hấp thu hết không khí. Mồ hôi ẩm ướt chảy ra trên lưng và dưới lòng bàn tay. Đột nhiên chàng nghĩ đến Lucy, khuôn ngực trắng nõn của nàng và đôi mắt hổ phách nghiêm trang. Chàng thật ngạc nhiên làm sao khi đã rời bỏ nàng.

“Ít nhất thì mình nên hôn cô ấy” Chàng thì thầm

Tại Christian rất thính. “Cô nàng với cái lông màu xanh kia á? Không phải anh nghĩ cô ta quá trẻ sao?”

“Không phải cô ta. Thôi đừng bận tâm” Simon nhìn vào tên Tóc Vàng. Chàng không thể nói gì từ góc độ này—

“Cậu đang tìm ai thế?” Christian ít nhất cũng có ý thức khi thì thảo hỏi.

“Quincy James,” Simon thì thầm, và rảo bước về phía trước.

“Tại sao?”

“Để gọi hắn ra ngoài.”

Chàng có thể cảm nhận được cái nhìn chăm chăm của Christian “Để làm gì? Hắn đã làm gì cậu à?”

“Cậu không biết sao?” Simon quay đầu lại chạm vào ánh nhìn trong veo của cậu bạn đồng hành.

Đôi mắt màu hạt dẻ trông thật bối rối. Tuy nhiên Simon đôi khi cũng tự hỏi, Christian đã gặp chàng đúng vào thời điểm quan trọng nhất của cuộc đời chàng, cậu thanh niên khiến bản thân mình trở nên thân thiện chỉ trong một quãng thời gian ngắn, và dường như cậu ta cũng chẳng có gì để làm tốt hơn là việc theo đuôi Simon. Nhưng có lẽ Simon đã quá mức sợ hãi, đề phòng đến mức thấy kẻ thù ở bất kỳ góc tối nào.

Họ tới cái bàn ở xa, và Simon đứng bên cạnh gã đàn ông tóc vàng. Sự sợ hãi đã vòng tay ôm lấy chàng, hút lấy hơi thở trong miệng chàng bằng đôi môi lạnh giá của ả, cọ xát bộ ngực lạnh giá của ả vào lồng ngực chàng. Nếu bình minh ngày mai chàng còn sống sót, chàng sẽ quay trở lại ngay với Lucy. Đóng vai hiệp sĩ hào hiệp có ích gì khi mà lăn đùng ra chết lúc mặt trời mọc, khi mà còn chưa thưởng thức được đôi môi mềm ngọt của người con gái? Giờ thì chàng đã biết chàng không thể đơn độc như thế này mãi nữa. Chàng cần nàng ở mức độ cơ bản nhất, để tái khẳng định và duy trì phần nhân tính trong chàng thậm chí ngay cả khi chàng đã gọi lên phần thú tính nhất trong con người mình. Chàng cần Lucy để giữ chàng cư xử đúng mực và tỉnh táo.

Simon dán một nụ cười lên mặt và vỗ nhẹ lên vai gã kia. Bên cạnh chàng, Christian đang thở mạnh.

Gã đàn ông nhìn xung quanh. Simon nhìn chăm chăm mất mấy giây, thật ngu ngốc, trước khi nào chàng xác nhận thì mắt chàng cũng đã nói với chàng điều đó rồi. Sau đó chàng quay đi.

Gã đàn ông là một người hoàn toàn xa lạ.

Lucy nghiêng đầu qua một bên và xem xét những hình hoạ nàng vừa vẽ trên quyển phác thảo của mình. Mũi của ông ta vẫn phải chỉnh lại một chút “Đừng có động đây.” Nàng không cần phải nhìn lên để biết đó là Hedge, người mẫu của nàng, đang cố gắng đào tẩu lần nữa.

Hedge ghét ngồi làm mẫu cho nàng “Awww. Tôi có việc phải làm, Tiểu thư Lucy.”

“Chẳng hạn như làm cái gì?” Đó, tốt hơn rồi. Hedge thật sự gần như có cái mũi đặc biệt nhất.

Họ đang ở trong căn phòng khách nhỏ. Ánh sáng ở đây là tốt nhất trong suốt buổi chiều, chiếu xuyên qua những chấn song cửa sổ. Hedge ngồi trên chiếc ghế trước lò sưởi. Ông mặc chiếc áo khoác nhả nhúm thường ngày với cái quần ống chèn cùng một cái khăn quàng cổ chấm bi màu tím kỳ dị. Lucy không thể hình dung được ông đào ở đâu ra mấy thứ đó. Cha nàng sẽ lăn đùng ra chết trước khi mặc mấy thứ như thế.

“Tôi phải cho Kate già ăn và chải lông cho nó nữa.” Gã người hầu rên rỉ.

“Cha tôi đã làm sáng nay rồi.”

“À, vậy thì tôi nên đi dọn phân trong chuồng cho nó.”

Lucy lắc đầu, “Bà Brodie đã trả tiền cho một trong những cậu con trai nhà Jones dọn sạch sẽ chuồng của Katie ngày hôm qua rồi. Bà ấy đã quá mệt mỏi vì chờ đợi ông làm rồi.”

“Không phải như thế chứ!” Hedge trông như thể ông ta không hề bỏ rơi con ngựa mấy ngày nay vậy. “Bà ấy biết là tôi đã lên kế hoạch làm điều đó trong ngày hôm nay mà.”

“Hừmm.” Lucy tô đậm phần mái tóc của ông một cách cẩn thận. “Đó là những điều ông đã nói hồi tuần trước. Bà Brodie nói rằng bà có thể ngửi thấy được cái chuồng bốc mùi ngay từ ở cửa sau kia.”

“Đó là bởi vì bà ấy là người chuyên la hét ầm ĩ và làm lớn chuyện lên.”

“Mọi người cùng ở trong nhà kính thì không nên ném đá.” [\[4\]](#) Nàng chuyển sang dùng bút chì.

Hedge nhăn trán. “Cô có ý gì, nhà kính là sao? Tôi đang nói đến cái mũi của bà ấy cơ mà.”

Lucy thở dài, “Đừng bận tâm.”

“Hừmm.”

May mắn làm sao khi Hedge im lặng một lúc trong khi ông chỉnh lại tư thế. Nàng bắt đầu vẽ cánh tay phải của ông. Ngôi nhà hoàn toàn yên tĩnh ngày hôm nay vì cha nàng đã ra ngoài và bà Brodie đang bận nướng bánh mì dưới bếp. Dĩ nhiên, giờ đây nó luôn luôn có vẻ yên tĩnh khi mà Simon đã ra đi. Ngôi nhà gần như không còn có sức sống. Chàng đã mang đến sự phấn khích và một dạng của tình bằng hữu, tình bè bạn mà nàng chưa bao giờ biết rằng nàng đang đánh mất nó cho đến khi chàng ra đi. Giờ đây, căn phòng dội lại những âm thanh khô khốc khi nàng bước chân vào. Nàng bắt bản thân không ngừng lang thang vô định từ phòng này sang phòng khác như thể nàng đang vô thức tìm kiếm một cái gì đó.

Hoặc một ai đó.

“Vậy còn lá thư gửi cho Đức ngài David thì làm thế nào?” Hedge cắt ngang dòng suy tưởng của nàng. “Thuyền trưởng yêu cầu tôi phải gửi nó đi.” Ông đã lại cao giọng.

“Ngồi xuống lại đi. Cha tôi đã gửi nó trên đường tới nhà bác sĩ Fremont rồi.”

“Awww.”

Có ai đó gõ mạnh vào cánh cửa trước.

Hedge lại bắt đầu.

Lucy liếc mắt qua bức phác thảo ngụ ý ghim ông ấy xuống trước khi ông lại bắt đầu ngo nguậy chuồn đi. Ông giúp việc đành sụp xuống. Lucy cũng đã hoàn thành cánh tay phải và bắt đầu với cánh tay trái. Họ có thể nghe được tiếng bước chân chạy nhanh của bà Brodie. Những giọng nói thì thào, sau đó thì tiếng bước chân gần hơn. Thật phiền phức. Nàng gần như sắp hoàn thành bức phác thảo này rồi.

Bà quản gia mở cửa trông thật bối rối. “Ồ, tiểu thư, cô sẽ không bao giờ đoán được ai tới đâu...”

Simon bước vào, vòng qua bà Brodie.

Lucy đánh rơi luôn cây bút chì của mình.

Chàng nhặt nó lên và chìa nó ra cho nàng, đôi mắt lạnh như băng của chàng do dự, “Ta có thể nói chuyện với em được không?”

Chàng không đội mũ, chiếc áo khoác nhả nhúm, và đôi ủng thì dính đầy bùn như thể chàng đã cưỡi ngựa một đoạn đường dài. Chàng đã bỏ bộ tóc giả đi và bộ tóc thật đã dài ra một chút. Có một quầng thâm đen dưới mắt chàng, và những đường hõm cong dưới miệng chàng sâu hơn. Chàng đã làm cái gì ở London trong tuần qua mà nó khiến chàng lại trông mệt mỏi đến dường này?

Nàng lấy lại cây bút, hi vọng chàng sẽ không chú ý tới việc cánh tay nàng đang run rẩy như thế nào. “Dĩ nhiên rồi.”

“Một mình được chứ?”

Hedge nhảy dựng lên ngay, “Được rồi, vậy thì tôi sẽ đi.” Ông ta liền đâm bổ ngay ra ngoài cửa.

Bà Brodie nhìn Lucy với vẻ dò hỏi trước khi theo sau ông giúp việc. Bà đóng lại cánh cửa phía sau. Đột nhiên chỉ còn lại Lucy, một mình với Tủ tước. Nàng xếp hai bàn tay vào lòng và ngẩng nhìn chàng.

Simon bước nhanh tới cửa sổ và nhìn ra ngoài, như thể chàng chưa thấy khu vườn lần nào. “Ta... có việc phải làm ở London hồi tuần trước. Một việc rất quan trọng. Một việc mà giờ đây lúc nào nó cũng sẵn xuôi trong tâm trí ta suốt. Nhưng ta không thể tập trung được, không thể tập trung để làm cái việc cần phải được hoàn thành. Ta cứ nghĩ về em. Vì thế ta đã đến đây, mặc dù đã thề rằng sẽ không làm phiền đến em lần nữa.” Chàng ném cái nhìn qua vai nàng, có phần bối rối, có phần thất vọng, có cái gì đó mà nàng không dám làm sáng tỏ. Nhưng nó khiến trái tim nàng – đã thật sự chao đảo, nhói đau khi chàng bước vào – nó đã lồi nhịp.

Nàng hít sâu một hơi để ổn định lại giọng nói, “Chàng muốn ngồi xuống không?”

Chàng do dự như thể đang cân nhắc. “Cảm ơn nàng.”

Chàng ngồi đối diện với nàng, lấy tay vò đầu, và đột ngột đứng bật lên lần nữa.

“Ta nên đi, chỉ cần bước ra khỏi cửa và tiếp tục bước đi cho đến khi đạt được khoảng cách một trăm dặm giữa chúng ta, có lẽ là nên cách xa bằng khoảng cách của toàn bộ đại dương gộp lại. Mặc dù ta không biết liệu thậm chí điều đó có đủ không nữa. Ta tự hứa với bản thân rằng sẽ rời khỏi em trong hoà bình.” Chàng cười mà không hề có sự hài hước. “Chưa hết, giờ ta lại quay về đây cản trở bước chân của em, khiến ta trở thành thằng đàn.”

“Em rất vui vì gặp lại chàng.” Nàng thì thầm. Chuyện này giống như một giấc mơ, nàng không bao giờ nghĩ rằng sẽ được gặp lại chàng, và giờ đây chàng đang di chuyển một cách kích động ngay trước mắt nàng trong căn phòng khách nho nhỏ của nàng. Nàng không dám để cho mình tự hỏi bản thân tại sao chàng lại đến.

Chàng vung vẩy tay xung quanh và đột nhiên đứng yên lại. “Còn em? Thật sao?”

Chàng đang hỏi cái gì vậy? Nàng không biết, nhưng dù sao nàng cũng gật đầu.

“Ta không phải là người đàn ông dành cho em. Em quá trong sáng; em thấy quá nhiều. Cuối cùng ta sẽ làm tổn thương em, nếu ta không...” Chàng lắc đầu. “Em cần phải ở bên cạnh một ai đó đơn giản và tốt bụng nhưng không phải là ta. Tại sao em không kết hôn với anh chàng cha xứ kia?” Chàng cau mày nhìn nàng, và những câu nói của chàng nghe như lời buộc tội.

Lucy lắc đầu bất lực.

“Em sẽ không lên tiếng, sẽ không nói với ta.” Chàng khàn giọng, “Em đang trêu chọc ta phải không? Đôi lúc em trêu chọc ta trong những giấc mơ, thiên thần ngọt ngào, khi mà ta không mơ về...” Chàng khuyu gối xuống trước nàng. “Em không biết ta, không biết ta là thứ gì. Hãy tự cứu mình đi. Ném ta ra khỏi nhà em. Ngay bây giờ, trong khi em vẫn còn có thể, bởi vì ta đã đánh mất sự quyết tâm, sự tự nguyện, cả danh dự của ta nữa – một chút ít ỏi của nó mà ta đã quảng bỏ. Ta không thể kéo bản thân ra khỏi sự hiện diện của em.”

Chàng đang cảnh báo nàng, nàng biết, nhưng nàng không thể bảo chàng ra đi. “Em sẽ không quay lưng lại với chàng, chàng đừng đòi hỏi em điều đó.”

Đôi bàn tay chàng đặt lên hai bên ghế trường kỷ nơi nàng đang ngồi, chúng tạo thành đường khép kín vòng quanh nhưng không chạm vào nàng. Chàng cúi đầu cho đến khi nàng chỉ còn trông thấy đỉnh đầu tóc cắt nham nhở nhạt màu. “Ta là tử tước, em biết điều đó. Dòng họ Iddesleighs đã quay trở lại một cách công bằng, nhưng bọn ta chỉ giữ lại cái danh hiệu này từ năm thế hệ trước. Ta e rằng bọn ta có xu hướng hay chọn lầm bên trong những cuộc chiến tranh của hoàng gia. Ta có ba ngôi nhà. Một căn nhà phố ở London, một ở Bath, và một khu điền trang ở Northumberland, cái mà ta đã nhắc tới với em ngay ngày đầu tiên ta tỉnh dậy. Ta đã nói rằng nó là vùng đất hoang dã, nó là vậy, nhưng nó cũng khá đẹp theo kiểu cách hoang dã, và dĩ nhiên vùng đất đó có khả năng sinh lợi, nhưng chúng ta không cần thiết phải đi đến đó, nếu em không muốn, ta có một người quản lý và khá nhiều kẻ hầu.”

Đôi mắt Lucy đã mờ đi trong làn nước. Nàng ngăn lại tiếng nức nở. Giọng điệu chàng như thể chàng đang...

“Và còn có vài mỏ, đồng và thiếc.” Chàng tiếp tục, nhìn chằm chằm vào lòng nàng. Có phải chàng đang e sợ phải nhìn thẳng vào mắt nàng? “Ta không thể nhớ được mấy thứ đó và nó cũng không quan trọng bởi vì ta đã có một gã chuyên lo việc kinh doanh, nhưng họ được trả lương khá hậu hĩ. Còn có ba cỗ xe, nhưng một trong số đó là của ông nội ta và nó thì khá là bị mốc meo lên rồi. Ta có thể đặt làm một cái mới, nếu như em muốn một cái...”

Nàng ôm lấy cảm chàng bằng đôi tay đang run rẩy và nâng gương mặt chàng lên để nàng có thể trông thấy đôi mắt màu xám nhạt của chàng, trông rất lo lắng, rất cô đơn. Nàng đặt ngón tay cái lên môi chàng để chặn lại dòng chảy của ngôn từ và cố gắng mỉm cười qua làn nước mắt đang chảy dài trên má. “Im lặng nào, vâng, vâng, em sẽ lấy chàng.”

Nàng có thể cảm nhận được nhịp đập từ các mạch máu của chàng trên những ngón tay nàng, ấm áp và đầy sức sống, và dường như vang vọng lại những rung cảm tự nhiên của chính trái tim nàng. Nàng chưa bao giờ cảm thấy phấn khích như thế này, và đột nhiên nàng nảy ra ý nghĩ dữ dội: Hãy giữ lấy những phút này mãi mãi, xin làm ơn, Chúa trên cao. Đừng bao giờ để con quên đi thời khắc này.

Nhưng chàng đã tìm kiếm đôi mắt nàng, không thấy ánh sáng của niềm chiến thắng lẫn hạnh phúc, chỉ có độc mỗi sự chờ đợi. “Nàng chắc chứ?” Đôi môi chàng vuốt ve ngón tay nàng bằng ngôn từ.

Nàng gật đầu. “Vâng.”

Chàng nhắm mắt lại như thể điều khủng khiếp đã đi qua. “Tạ ơn Chúa.”

Nàng cúi xuống và hôn nhẹ lên má chàng. Nhưng khi nàng vừa mới ngẩng lên lại, chàng quay đầu. Miệng chàng kết nối với miệng nàng.

Chàng đang hôn nàng.

Chạm nhẹ qua môi nàng, trêu chọc nàng, kêu gọi nàng, cho đến khi cuối cùng miệng nàng mở rộng ra với chàng. Chàng rên rỉ và liếm bên trong môi dưới của nàng. Nàng đưa lưỡi của mình về phía trước cùng lúc và quấn lấy chàng. Nàng không biết liệu nàng có đang làm đúng không. Nàng chưa bao giờ hôn như thế này trước kia, nhưng nhịp tim nàng đập mạnh vang lên bên tai và nàng không thể điều khiển nổi chân tay nàng đang run rẩy. Chàng ôm ghì lấy đầu nàng bằng cả hai tay và giữ lấy nó, các góc cạnh gương mặt chàng đối diện với nàng làm cái ôm sâu hơn. Nó không giống với nụ hôn nhã nhặn lịch lãm của Eustace. Nó đen tối hơn, đói khát và gần như đáng sợ. Nàng cảm thấy y như thể nàng đang trên bờ vực thẳm. Hoặc là có thể bị vỡ tan thành nhiều mảnh đến nỗi nàng sẽ không bao giờ có cơ hội gắn chúng lại với nhau được nữa. Chàng giữ lấy môi dưới của nàng giữa hai hàm răng và giày vò nó. Đáng lẽ điều này nên là đau đớn hay ít nhất cũng là khó chịu, nhưng chỉ có sự thỏa mãn và niềm vui sướng xuyên thẳng vào tận sâu trong cơ thể nàng. Nàng rên rỉ và cong người lên phía trước.

Xoảng!

Lucy giật bắn người. Simon nhìn qua vai nàng, mặt chàng căng thẳng, trên vầng trán lấm tấm mồ hôi.

“Ôi trời đất quỷ thần ơi!” Bà Brodie kêu lên. Một cái khay sứ đã vỡ tan tành, cái bánh vỡ vụn, và bánh pudding cùng trà thì thành một đồng hỗn độn dưới chân bà. “Thuyền trưởng sẽ nói gì đây?”

Một câu hỏi hay, Lucy thầm nghĩ.

“Chị không muốn tò mò, em Craddock-Hayes,” Rosalind Iddesleigh nói, khoảng gần ba tuần sau đó. “Nhưng chị vẫn đang thắc mắc em đã quen em chồng chị trong hoàn cảnh như thế nào?”

Lucy khẽ nhăn mũi: “Làm ơn, hãy gọi em là Lucy.”

Người phụ nữ mỉm cười e thẹn. “Và em, dĩ nhiên, hãy gọi chị là Rosalind.”

Lucy mỉm cười đáp lại và cố gắng tập trung ý nghĩ, không biết Simon sẽ nghĩ gì nếu nàng nói với người phụ nữ thanh lịch này rằng nàng đã tìm thấy chàng trần truồng và gần như sắp chết trong con mương. Họ đang ở trong cỗ xe ngựa trang nhã của Rosalind, và hoá ra rằng Simon quả thực có một cô cháu gái. Theodora đang ngồi trong chiếc xe, đang tạo ra những tiếng động ầm ầm trên đường phố của London.

Chị dâu của Simon là vợ goá của anh trai chàng, Ethan, trông chị giống như nên đang đứng ở trên ngọn tháp canh bằng đá, chờ đợi một hiệp sĩ dũng cảm đến giải cứu chị. Chị có mái tóc vàng, thẳng và sáng bóng, được buộc gọn lại trong chiếc nơ đơn giản trên đỉnh đầu. Khuôn mặt chị dài và trắng sáng như ngọc cùng đôi mắt to màu xanh nhạt. Nếu như không có bằng chứng đang ngồi ở bên phải của mình, thì Lucy sẽ không bao giờ tin rằng chị đã có cô con gái tám tuổi.

Lucy đã ở cùng với người chị dâu tương lai của nàng cho tới tuần lễ cuối cùng để chuẩn bị cho đám cưới của nàng với Simon. Cha nàng không hề hài lòng với người chồng tương lai của nàng, nhưng sau khi buông ra vài lời căn nhắc và rầy la, ông vẫn miễn cưỡng nói lời chúc phúc cho nàng. Trong suốt thời gian Lucy ở London, nàng đã viếng thăm nhiều cửa hàng với Rosalind. Simon cứ khẳng khẳng rằng Lucy nên và cần phải có nhiều đồ dùng mới để đem về nhà chồng. Trong khi nàng tất nhiên là vui mừng vì có nhiều quần áo đẹp và tốt hơn, nhưng điều đó đồng thời cũng làm Lucy lo lắng thêm rằng nàng không phải là một Tử tước phu nhân thích hợp dành cho Simon. Nàng xuất thân từ vùng nông thôn và mặc dù đã mặc lên người những bộ đầm lụa thêu và đăng ten, nàng vẫn chỉ là một phụ nữ bình thường đơn giản.

“Simon và em đã gặp nhau trên con đường bên ngoài nhà em ở Kent.” Lucy giải thích chung chung. “Anh ấy đã gặp tai nạn và em đã đưa anh về nhà cho đến khi hồi phục.”

“Thật là lãng mạn,” Rosalind thì thầm.

“Có phải chú “Thở Dài” đã say xỉn?” Cô gái nhỏ bên cạnh đã hỏi nàng. Tóc con bé sẫm màu hơn của mẹ bé, sậm hơn màu vàng và xoăn tít. Lucy nhớ Simon đã miêu tả mái tóc anh trai anh cũng xoăn. Theodora rõ ràng là được thừa hưởng điều này từ cha cô bé, mặc dù con bé có đôi mắt màu xanh nhạt của mẹ.

“Theodora, con yêu.” Rosalind cau mày, tạo thành hai đường hoàn hảo trên trán không một nếp nhăn của nàng. “Chúng ta đã thảo luận về việc sử dụng từ ngữ như thế nào cho đúng mực trước đây. Cô Craddock-Hayes sẽ nghĩ gì về cách dùng từ của con?”

Cô bé ngồi sụp xuống ghế của mình. “Cô ấy đã nói chúng ta có thể gọi cô ấy là Lucy.”

“Không, con yêu, cô đã cho phép mẹ dùng tên thánh của cô. Không phải là để cho con gọi cô ấy như thế, không thích hợp khi một đứa trẻ làm như vậy.” Rosalind liếc vội về phía Lucy. “Chị rất xin lỗi.”

“Có lẽ em sẽ sớm trở thành cô của Theodora, con bé có thể gọi em là cô Lucy.” Nàng cười với con bé, không muốn làm phiền lòng chị dâu bởi những quy tắc mà chị đặt ra cho con gái, nhưng

nàng thấy có sự đồng cảm với cô bé con.

Rosalind mím nhẹ môi. “Cô chắc chứ?”

“Chắc.”

Theodora khẽ ngo nguậy trên ghế. “Và cô có thể gọi cháu là Túi Nhỏ. Bởi vì chú Thở Dài cũng gọi cháu như thế. Cháu gọi chú là chú Thở Dài bởi vì tất cả những tiếng thở dài của phụ nữ đều do chú ấy.”

“Theodora!”

“Nanny đã nói như thế,” Cô bé bào chữa.

“Thật khó khăn để quản lý những người hầu khỏi chuyện ngồi lê đôi mách,” Rosalind nói. “Và trẻ con thì cứ nhắc lại như cái máy những điều đó.”

Lucy mỉm cười. “Và tại sao chú Thở Dài của cháu lại gọi cháu là Túi Nhỏ nhỉ? Bởi vì cháu có thể bỏ vào vừa trong một cái túi sao?”

“Vâng.” Cô bé cười toe toét và nhìn có nhiều nét giống với chú của bé. Bé liếc nhìn mẹ mình. “Và bởi vì cháu toàn nhìn vào cái túi của chú mỗi khi chú tới thăm.”

“Chú ấy đã làm hư con bé quá chừng.” Rosalind thở dài.

“Thỉnh thoảng chú ấy có vài viên kẹo để trong túi và chú ấy đã cho phép cháu được lấy chúng.” Cô bé tâm sự. “Và một vài lần khác thì chú ấy có vài chú lính chì dễ thương, và Mama đã nói rằng những cô gái nhỏ không chơi với những chú lính chì, và chú Thở Dài đã nói chơi với chúng thì cũng là điều tốt, vì cháu là một đứa bé đặc biệt, cháu là Túi Nhỏ không phải là một cô gái bình thường.” Cô bé thì thầm, hít vào một hơi và tiếp tục liếc về phía mẹ mình. “Nhưng chú ấy đã trêu chọc cháu bởi vì chú ấy biết cháu thực sự là một cô bé.”

“Cô thấy rồi.” Lucy mỉm cười. “Chắc chắn rằng đây là một trong những việc mà làm cho những tiếng thở dài của phụ nữ dành cho chú ấy nhiều hơn.”

“Vâng.” Cô bé lại tỏ ra lúng túng, hơi bối rối. Rosalind đặt bàn tay lên đùi bé và bé ngồi yên lặng. “Có phải cô cũng đã thở dài bởi chú ấy không?”

“Theodora!”

“Gì thế ạ, mama?”

“Chúng ta đến nơi rồi,” Lucy vội xen vào.

Chiếc xe ngựa đã dừng lại ở trung tâm của con hẻm đông đúc, không thể tấp vào lề đường bởi vì đường phố chật cứng những chiếc xe ngựa, xe kéo, những gánh hàng rong, những người đàn ông cưỡi ngựa và những người đi bộ. Lần đầu tiên Lucy thấy khung cảnh như thế này, hơi thở của nàng dường như đã bị cướp đi mất. Quá nhiều người! Tất cả họ đang gào thét, đang chạy, đang sống. Những người đánh xe kéo thì đang la hét những người đi bộ trên lối đi của họ. Những người bán hàng rong thì đang rao bán những món hàng của họ. Những người hầu mặc chế phục thì đang cố mở ra một lối đi trên đường cho những chiếc xe ngựa. Một vài thằng nhóc chạy vụt qua gần như ngay dưới móng những con ngựa. Nàng không biết cảm nhận như thế nào; các giác quan của nàng đang bị choáng ngợp. Bây giờ, gần một tuần sau khi đã ở đây, nàng đã quen với thành phố, nhưng mặc dù vậy sự hồi hải không ngừng tiếp thêm sinh lực cho đôi tai và đôi mắt của nàng. Có lẽ nàng sẽ vẫn luôn cảm thấy như thế! Liệu một người có bao giờ có thể tìm thấy sự nhàm chán của London không?

Một trong những người hầu bước ra mở cửa và gập người giúp những người phụ nữ bước xuống. Lucy giữ váy nàng không bị chạm đất khi họ bước đi trên đường đến cửa hàng. Một

người hầu trẻ khỏe mạnh đi bộ bước lên phía trước, vừa bảo vệ và khuôn vác những gói hàng. Chiếc xe ngựa đã dừng lại phía sau họ. Người đánh xe đang tìm kiếm chỗ để đậu xe ở nơi xa hơn hoặc phải vòng lại.

“Đây là cửa hàng bán trang phục cho phụ nữ tuyệt nhất,” Rosalind nói khi họ cuối cùng cũng đến cửa hàng. “Chị nghĩ em sẽ thích những đồ trang trí cho phụ nữ mà họ bán ở đây.”

Lucy chớp mắt, nhìn vào những kệ cao từ sàn đến trần nhà đựng đầy những chiếc vòng, những dải viền đăng ten nhiều màu, những chiếc kẹp tóc, mũ nón, và những đồ trang sức. Nàng cố gắng để không tỏ ra mình bị bối rối và choáng ngợp như nàng đang cảm thấy. Đây đúng là sự khác biệt rất xa so với Maiden Hill, chỉ có duy nhất một cửa hàng bán trang phục cho phụ nữ. Sau khi nàng đã sống nhiều năm và lớn lên trong sự buồn tẻ chỉ với một cái áo choàng màu xám thì sự đa dạng của màu sắc gần như khiến đôi mắt nàng bị nhức nhối.

“Con có thể có cái này không, Mama?” Túi Nhỏ giơ lên một sợi dây trang trí mạ vàng và bắt đầu cuốn nó vòng quanh người cô bé.

“Không, con yêu, tuy nhiên có vẻ nó sẽ hợp với cô Lucy?”

Lucy khẽ cắn môi. Nàng không thực sự muốn nhìn thấy bản thân mình được mạ vàng. “Sợi đăng ten này thì thế nào?” Nàng chỉ.

Đôi mắt Rosalind xem xét tỉ mỉ sợi ren dễ thương của Bỉ: “Phải, chị cũng thấy hợp đấy. Nó sẽ rất tuyệt và độc đáo khi đi cùng với bộ váy in hoa chúng ta đã đặt sáng nay.”

Ba mươi phút sau, Lucy bước ra khỏi cửa hàng, lấy làm mừng vì đã có Rosalind làm người chỉ dẫn cho nàng. Những phụ nữ khác có thể sẽ trở nên nhạy cảm, nhưng chị ấy biết kiểu dáng nào phù hợp với nàng và chị đã mặc cả và trả giá giống như một bà quản gia dày dặn kinh nghiệm. Họ tìm thấy chiếc xe ngựa đang chờ trên đường, người lái xe kéo đang hò hét với người đánh xe bởi vì đã chặn đường đi của ông ta. Những người phụ nữ vội vã bước vào trong cỗ xe.

“Ôi trời ời.” Rosalind vỗ nhẹ khuôn mặt bằng chiếc khăn tay đăng ten. Chị nhìn vào cô con gái nhỏ, đang nằm dài trên chiếc ghế trong sự kiệt sức của trẻ con.

“Có lẽ chúng ta nên về nhà uống trà và nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Túi Nhỏ đồng ý ngay lập tức. Con bé cuộn tròn người lại trên ghế và nhanh chóng rơi vào giấc ngủ, mặc cho chiếc xe ngựa xóc nảy và tiếng ồn từ bên ngoài. Lucy mỉm cười. Cô bé chắc đã quen với việc di chuyển trong thành phố và cách thức vận hành của nó.

“Em không giống như những gì chị mong đợi khi Simon nói chú ấy sẽ lấy vợ.” Rosalind nhẹ nhàng lên tiếng.

Lucy nhướn lông mày của mình thành một câu hỏi.

Rosalind cắn nhẹ môi dưới. “Chị không có ý xúc phạm em.”

“Em không có ý đó.”

“Chỉ là Simon đã luôn luôn đi cùng với một loại phụ nữ.” Rosalind khẽ nhăn mũi. “Không phải luôn luôn là người đáng kính nhưng luôn là những người sành điệu.”

“Còn em đến từ vùng quê.” Lucy buồn bã nói.

“Ừm.” Rosalind mỉm cười. “Chị đã rất ngạc nhiên, nhưng tốt đẹp hơn, độc đáo, đó là sự lựa chọn của chú ấy.”

“Cảm ơn chị.”

Chiếc xe ngựa dừng lại, một phần con đường đang bị kẹt. Âm thanh giận dữ của những người đàn ông tức giận hét lên ở bên ngoài.

“Thì thoảng chị nghĩ đi bộ sẽ dễ dàng hơn,” Rosalind thì thầm.

“Chắc chắn là nhanh hơn.” Lucy mỉm cười với chị.

Họ ngồi, lắng nghe tiếng ồn ào. Túi Nhỏ đang ngáy nhỏ, ngủ rất bình thản.

“Thực sự thì...” Rosalind ngập ngừng. “Chị không nên nói với em điều này, nhưng khi chị gặp họ lần đầu tiên – Ethan và Simon – Chị đã bị cuốn hút bởi Simon.”

“Thật sao?” Lucy giữ nét mặt mình bình thản. Rosalind đang cố nói điều gì với nàng.

“Phải. Chú ấy có vẻ bí ẩn, mặc dù trước khi Ethan chết, chị đã nghĩ phần lớn những người phụ nữ thích nét quyến rũ ấy. Và cái cách mà chú ấy nói chuyện, sự hóm hỉnh của chú ấy. Nó càng làm cho chú ấy quyến rũ hơn vào lúc đó. Chị đã hoàn toàn bị mê hoặc, mặc dù Ethan đẹp trai hơn.”

“Và chuyện gì đã xảy ra?” Có phải Simon cũng đồng thời bị mê hoặc bởi người phụ nữ thanh nhã này? Lucy tự hỏi và cảm thấy vết đâm của sự ghen tuông.

Rosalind nhìn chăm chú ra ngoài cửa xe. “Chú ấy khiến chị sợ.”

Lucy giữ chặt hơi thở của nàng. “Như thế nào?”

“Một buổi tối, tại một buổi khiêu vũ, chị bước vào phòng trong. Đó là thư viện hay một phòng chờ gì đó, nhỏ hơn và trang trí đơn giản, trừ chiếc gương được trang trí công phu và lộng lẫy treo trên tường. Chú ấy đứng một mình, chỉ đứng ở đó và chỉ đang nhìn chăm chăm.”

“Vào cái gì?”

“Vào bản thân.” Rosalind nói với nàng. “Trong gương, chỉ là... đang nhìn vào cái bóng của chú ấy. Nhưng chú ấy không nhìn bộ tóc giả hoặc quần áo giống như những người đàn ông khác. Chú ấy chỉ nhìn chăm chăm vào mắt của mình.”

Lucy cau mày. “Thật khác thường.”

Rosalind gật đầu. “Và chị biết sau đó. Chú ấy đã không được hạnh phúc. Sự bí ẩn của chú ấy không phải là giả vờ, đó là sự thật. Một điều gì đó đã điều khiển Simon, và chị không chắc nó có bao giờ để Simon thanh thản. Chị chắc chắn mình không thể giúp đỡ chú ấy.”

Tâm trạng khó chịu dâng đầy trong Lucy: “Vì vậy, chị cưới Ethan.”

“Phải. Và chị không bao giờ hối hận về điều đó. Anh ấy là người chồng tuyệt vời, dịu dàng và tử tế.” Chị nhìn vào đứa con gái nhỏ đang ngủ. “Và anh ấy đã cho chị Theodora.”

“Tại sao chị lại nói điều này với em?” Lucy hỏi khẽ. Bất chấp những lời nói của nàng đã dịu đi. Nàng cảm thấy cơn giận dữ đang dâng tràn. Rosalind đã không phải khi làm cho nàng nghi ngờ quyết định của nàng.

“Không có ý làm em hoảng sợ,” Rosalind cam đoan với nàng. “Chị chỉ cảm thấy rằng chỉ có một người phụ nữ mạnh mẽ mới kết hôn với Simon, và chị ngưỡng mộ điều đó.”

Đến lượt Lucy nhìn ra ngoài cửa sổ. Cỗ xe ngựa cuối cùng cũng tiếp tục đi. Họ muốn sớm quay lại ngôi nhà ở thị trấn nơi có rất nhiều đồ ăn ngon cho bữa trưa. Nàng đã rất đói, nhưng tâm trí của Lucy thì đang lang thang quay trở lại với những từ ngữ cuối cùng của Rosalind: Một người phụ nữ mạnh mẽ.

Nàng đã sống trong suốt một phần cuộc đời nàng, tại một thị trấn tĩnh lặng nơi mà nàng chưa bao giờ bị thách thức. Rosalind đã nhìn thấy ở Simon những gì mà đến nỗi quyết định thận trọng tránh sang một bên. Nàng có ngạo mạn không khi tin tưởng vào thôi thúc của bản thân mình để kết hôn với Simon? Lẽ nào nàng mạnh mẽ hơn Rosalind?

“Tôi sẽ gõ cửa chứ, thưa cô?” Người hầu gái hỏi.

Lucy đứng cạnh cô hầu gái trên bậc cửa trước nhà của Simon.

Tòa nhà vươn cao đến năm tầng, những phiến đá trắng sáng bóng lên trong ánh nắng của buổi chiều tà.

Toà nhà là một phần trong xã hội thượng lưu ở London, và nàng nhận ra rằng nàng thấy mình trông thật ngu ngốc khi đứng ở đây. Nhưng nàng đã không gặp Simon trong một khoảng thời gian rồi và nàng thấy mình có một nhu cầu đến tuyệt vọng và liều lĩnh là đến gặp chàng, để nói chuyện với chàng và tìm hiểu... Nàng cười lo lắng và hồi hộp theo hơi thở của mình. Tốt thôi, nàng đoán mình cần thiết phải tìm hiểu liệu chàng có vẫn là người đàn ông mà nàng đã biết như khi chàng ở Maiden Hill. Và vì vậy, nàng đã mượn cỗ xe của Rosalind và đến đây sau bữa trưa.

Nàng giấu bàn tay của mình dưới chiếc áo choàng mới và gật đầu với người hầu.

“Được, làm ơn, bước lên và gõ cửa đi.”

Người hầu gái giữ cái khoá nặng nề và gõ. Lucy nhìn cánh cửa và hi vọng. Điều gì sẽ xảy ra nếu nàng không thấy Simon – chàng chắc chắn đã ăn bữa chính ít nhất là một lần mỗi ngày tại căn nhà của Rosalind – nhưng họ chưa bao giờ có thời gian dù là một khoảnh khắc để ở một mình với nhau. Nếu chỉ là...

Cánh cửa được kéo mở ra và người quản gia cao lớn nhìn xuống họ từ cái mũi khoằm. “Vâng?”

Lucy hắng giọng. “Có ngài Iddesleigh trong đó không?”

Ông ta khẽ nhướn một bên lông mày bồm xồm theo một cách cực kì kiêu căng, thật không tin nổi, ông ta chắc đã phải tập nó hàng đêm trước gương. “Tử tước không gặp người lạ... Nếu quý cô để lại danh thiếp...”

Lucy mỉm cười và tiến về phía trước, buộc ông ta phải bước lùi lại và tránh cho nàng đâm thẳng vào bụng ông ta. “Tôi là Lucian Craddock-Hayes, và tôi đến đây để gặp vị hôn phu của mình.”

Người quản gia chớp mắt. Ông ta rõ ràng đang trong tình thế khó xử. Đây có lẽ sẽ sớm là bà chủ tương lai khắt khe của ông, nhưng ông hầu như chắc chắn Simon đã có lệnh không được làm phiền. Ông ta quyết định nhượng bộ người phụ nữ ở trước mặt mình. “Dĩ nhiên rồi, thưa cô.”

Lucy mỉm cười hài lòng với ông ta. “Cảm ơn ông.”

Họ bước vào sảnh lớn. Lucy đã dành một lúc để nhìn vòng quanh một cách hiếu kì. Nàng chưa bao giờ vào nhà của Simon. Nền nhà được ốp đá cẩm thạch đen, và được đánh bóng như gương. Tường cũng ốp đá cẩm thạch, đan xen giữa màu trắng và đen trong các bức vách với đường viền là những vòng xoắn trang trí mạ vàng và dây leo, trên trần nhà... Lucy ghen thở. Tất cả trần nhà được dát vàng và có màu trắng với những đám mây được vẽ với những tiểu thiên sứ lơ lửng để giữ những ngọn đèn treo bằng pha lê đu đưa ở trung tâm. Những chiếc bàn và những bức tượng được đặt ở nơi này, nơi khác. Tất cả chúng đều làm bằng đá cẩm thạch và gỗ. Tất cả được trang trí hào nhoáng và phung phí trong những lớp mạ bằng vàng. Bức tượng thần Mercury bằng đá cẩm thạch đen được đặt gần ngay bên phải Lucy với đôi cánh trên gót chân, đội mũ giáp và đôi mắt, tất cả được làm từ vàng ròng. Thực sự, từ lớn không đủ để miêu tả cho cái sảnh. Phô trương là từ dùng đúng hơn.

“Tủ tước đang trong nhà kính, thưa cô,” Người quản gia nói.

“Tôi sẽ tìm anh ấy ở đó,” Lucy nói. “Có chỗ nào để người hầu của tôi có thể chờ không?”

“Tôi sẽ bảo người hầu đưa cô ấy xuống bếp.” Ông ta chỉ tay vào một người hầu trong tầm nhìn của ông ta đang đứng ở hành lang, người đàn ông cúi đầu chào và dẫn đường cho cô hầu của nàng đi. Người quản gia quay trở lại với Lucy: “Quý cô, xin đi theo lối này?”

Lucy gật đầu. Ông ta dẫn nàng đi xuống hành lang phía sau của ngôi nhà. Lối đi hẹp lại và họ bước xuống đoạn cầu thang ngắn, sau đó họ đến một cánh cửa lớn. Người quản gia bắt đầu chuẩn bị mở nó, nhưng Lucy ngăn ông ta lại.

“Tôi sẽ vào đó một mình, nếu ông không phiền.”

Người quản gia cúi đầu. “Như ý muốn của cô, thưa quý cô”

Lucy nghiêng đầu nói: “Tôi không biết tên ông.”

“Newton, thưa quý cô.”

Nàng mỉm cười. “Cảm ơn ông, Newton.”

Ông ta giữ cánh cửa mở cho nàng. “Nếu cô cần bất cứ thứ gì, thưa quý cô, đơn giản hãy gọi tôi.” Và sau đó ông ta rời đi.

Lucy quan sát nhìn vào trong nhà kính khổng lồ. “Simon?”

Nếu nàng không đang nhìn vào nó lúc này, nàng sẽ không tin một công trình như thế này có thể tồn tại, ẩn sâu giữa trung tâm thành phố. Hàng dãy ghế đã biến mất vào trong bóng tối của nhà kính. Tất cả các bề mặt trên đất đã được lấp đầy bằng nhiều cây xanh và những chậu chứa đất. Bên dưới chân nàng là lối đi bằng gạch dành cho người đi bộ nhưng bằng cách nào đó lại mang đến cảm giác ấm áp. Những tấm kính được phủ bởi những lớp sương ngưng tụ phía trên vai nàng. Những tấm kính bắt đầu nối tiếp nhau ở độ cao từ eo và cuộn thành mái vòm ngay phía trên đầu nàng. Phía trên nàng, bầu trời London thực sự có vẻ đang bắt đầu tối hơn.

Lucy bước thêm vài bước vào trong bầu không khí ẩm ướt. Nàng đã không nhìn thấy một ai ở đây.

“Simon?”

Nàng lắng nghe nhưng không nghe thấy gì. Và một lần nữa, nàng thấy nhà kính vô cùng to lớn. Có thể chàng không nghe thấy tiếng nàng.

Chắc hẳn chàng đã muốn giữ không khí nóng và ẩm ướt bên trong. Nàng đóng cánh cửa gỗ nặng nề lại đằng sau nàng và thăm dò bước vào bên trong.

Lối đi đã được thu hẹp lại và một vài tán lá che ở trên đầu nàng, buộc nàng phải đi xuyên qua bức rèm xanh tươi. Nàng có thể nghe tiếng nhỏ giọt của nước khi chúng đọng lại và rơi khỏi những chiếc lá. Không khí nặng nề và tĩnh lặng, bốc lên mùi mốc của rêu và đất.

“Simon?”

“Ở đây.”

Cuối cùng, giọng chàng cũng vang lên từ phía xa, nhưng nàng không thể nhìn thấy chàng từ phía bụi cây nhiệt đới tối tăm này. Nàng gạt những chiếc lá to lớn hơn trên đầu nàng sang một bên và bỗng nhiên xuất hiện bước vào một không gian mở rộng, được chiếu sáng bởi hàng tá nến.

Nàng dừng lại.

Khoảng trống là vòng tròn. Những bức tường bằng kính được tạo ra trong một mái vòm thu

nhỏ, giống như trong một bức tranh của người Nga mà nàng đã từng thấy. Ở trung tâm là một đài phun nước bằng đá cẩm thạch và bao quanh bên ngoài nó là những băng ghế và được phủ đầy bởi hoa hồng. Hoa hồng đang nở trong mùa đông. Lucy cười. Màu đỏ và hồng, kem và trắng tinh khiết. Mùi thơm nồng của hoa hồng lấp đầy không khí, dẫn đầu và mang đến cho nàng cảm xúc kinh ngạc và vui sướng tột cùng. Simon đã có một vùng đất thần tiên ngay trong chính ngôi nhà của mình.

“Em đã tìm thấy anh.”

(Từ đây giữa hai anh chị xưng là anh và em nhé, không còn khoảng cách giữa ta và nàng nữa rồi.)

Nàng nói và hướng cái nhìn về phía chàng, trái tim của nàng đang run rẩy trong cảnh tượng mà nàng nhìn thấy. Simon mặc áo sơ mi và đứng tựa vào ghế. Chàng đeo một chiếc tạp dề màu xanh lá dài bên ngoài áo gilê của chàng để bảo vệ nó. Ống tay áo được xắn lên, để lộ ra khuỷu tay chàng phủ đầy một lớp lông tơ màu vàng.

Lucy mỉm cười với ý nghĩ rằng Simon đang mặc quần áo lao động. Điều này làm cho bề ngoài của chàng không giống như nàng đã thấy trước đây và làm nàng ngạc nhiên, nó hấp dẫn nàng. Từ khi họ đến London, chàng luôn trông rất chải chuốt như rất nhiều người đàn ông khác trên thế giới.

“Em hi vọng anh không phiền. Newton đã để em vào.”

“Không hề gì. Rosalind đâu?”

“Em đến một mình.”

Chàng lặng đi căng thẳng và phóng một cái nhìn về phía nàng, làm cho nàng thấy thật khó khăn để giải thích. “Chỉ một mình?”

Và đó là sự lo lắng của chàng. Chàng đã giải thích rất rõ ràng khi lần đầu tiên nàng đến London rằng nàng không bao giờ được rời khỏi nhà một mình. Nàng đã gần như quên mất cái yêu cầu này, khi mà trong suốt những tuần qua đã không có vấn đề gì xảy ra.

Rõ ràng là, chàng vẫn lo lắng về kẻ thù của chàng. “Ừm, ngoại trừ người đánh xe ngựa, một cô hầu và một người đầy tớ – em đã mượn xe ngựa của Rosalind.” Nàng cười một cách dễ dàng với chàng.

“À!” Vai chàng giãn ra, và chàng bắt đầu tháo tạp dề ra. “Trong trường hợp này, anh có thể mời em một tách trà chứ?”

“Anh không phải dừng lại vì em,” Nàng nói. “Nghĩa là, nếu em không làm phiền anh.”

“Em luôn luôn làm phiền anh, thiên thần ngọt ngào ạ.” Chàng đeo lại cái tạp dề và quay lại với bàn làm việc.

Nàng thấy rằng chàng rất bận, nhưng họ sẽ cưới trong vòng chưa đầy một tuần nữa. Những ý nghĩ thì thầm còn lưu lại trong tâm trí nàng, sự sợ hãi tưởng tượng rằng chàng sẽ chán nàng bây giờ, hoặc tệ hơn, sẽ có những ý định khác bên cạnh đó. Nàng đến bên cạnh chàng. “Anh đang làm gì vậy?”

Chàng dường như căng thẳng hơn, nhưng giọng của chàng vẫn bình thường. “Ghép cành cho hoa hồng. Không phải là một việc làm thú vị, anh e, nhưng em được mời để xem.”

“Anh có chắc chắn rằng anh không phiền?”

“Không, dĩ nhiên là không.” Chàng khom người xuống trên băng ghế, không nhìn vào nàng. Chàng có một cành có gai ở phía trước, có lẽ là một phần của cây hoa hồng và cẩn thận cắt tỉa

đoạn cuối thành một đầu nhọn.

“Chúng ta đã không ở một mình cùng nhau trong vài ngày, và em đã nghĩ thật tuyệt vời để... nói chuyện.” Nàng thấy khó khăn để nói chuyện với chàng khi chàng đang quay lưng đi.

Lưng chàng cứng lại, như thể chàng đang nhủ thầm giữ nàng thật xa, nhưng chàng không rời đi. “Phải.”

Lucy cắn nhẹ môi nàng: “Em biết em không nên đến muộn thế này, nhưng Rosalind làm em bận rộn suốt ngày để đi mua sắm và tìm kiếm quần áo và nhiều thứ. Anh sẽ không tin những con đường đông như thế nào vào buổi chiều. Nó làm tụi em mất hàng giờ để về nhà.” Lucy ngồi gần ghế đầu và giữ hơi thở. Bây giờ đến lượt nàng lấp bắp. “Simon, có phải anh đã thay đổi ý định của mình?”

Điều này gây nên sự chú ý của chàng. Chàng nhìn xuống, giận dữ. “Cái gì?”

Nàng vờ chỉ giật mình phản kháng. “Anh dường như rất bận rộn mọi lúc, và anh không hôn em kể từ lúc anh cầu hôn. Em tự hỏi có lẽ anh đã có thời gian để nghĩ về nó và thay đổi suy nghĩ về việc cưới em.”

“Không!” Chàng quăng con dao xuống và dựa cánh tay thẳng vào ghế, đầu cúi xuống.

“Không, anh xin lỗi. Anh muốn cưới em, rất muốn cưới em từ lâu, bây giờ anh muốn hơn bao giờ hết. Anh cam đoan với em, anh đã đếm từng ngày cho đến khi chúng ta kết thúc đám cưới. Anh đã mơ ước được ôm em trong đôi tay mình khi em trở thành người vợ hợp pháp của anh và sau đó anh phải làm tâm trí mình sao lãng hoặc điên lên để chờ từng ngày. Vấn đề là ở anh.”

“Vấn đề gì vậy?” Lucy nhẹ nhõm nhưng thật sự bối rối. “Nói với em và chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết.”

Chàng thở dài, lắc đầu, và quay mặt lại phía nàng. “Anh không nghĩ vậy. Vấn đề là tất cả do tự anh gây ra, đối mặt với nó phải là chính bản thân anh chịu đựng để vượt qua. Cảm ơn Chúa vì chúng sẽ biến mất trong tuần khi chúng ta ràng buộc nhau bởi lời thề hôn nhân trước thánh.”

“Anh đang cố tình nói những điều khó hiểu.”

“Rất kiên cường.” Chàng than thở. “Anh có thể hình dung ra em cùng với cây kiếm sắc nhọn trong tay, đang đánh bại những người Do Thái ngoan cố và hoài nghi những người Samaritan. Họ đang thu mình lại trước sự trừng phạt lạnh lùng và trước cái nhìn khủng khiếp của em.” Chàng cười trong hơi thở. “Chúng ta đang nói đến anh đang gặp rắc rối xung quanh việc không được chạm vào em.”

Nàng mỉm cười. “Chúng ta đã đính hôn. Anh có thể chạm vào em.”

“Không, thực sự, anh không thể.” Chàng ngồi thẳng lên và nhặt lại con dao gọt lên. “Nếu anh chạm vào em, anh không chắc anh có thể dừng lại được không.” Chàng bẻ cong và nhìn chăm chú vào những bông hồng khi chàng thận trọng cắt cành khác trên thân cây.

“Thực tế, anh hoàn toàn chắc chắn anh không thể dừng lại. Anh say mê mùi hương của em và cảm nhận sự trong trắng của em, làn da trắng của em.”

Lucy cảm thấy hơi ấm ở hai bên má. Nàng nghi ngờ rất nhiều nếu làn da hiện giờ của nàng thực sự trắng. Nhưng chàng hầu như không chạm vào nàng trong tất cả thời gian ở Maiden Hill. Chắc chắn nếu chàng có thể kìm chế bản thân chàng lúc đó, thì bây giờ chàng có thể. “Em...”

“Không.” Chàng nín thở và lắc đầu như thể đang xua đuổi nó.

“Anh đã ôm tấm lưng của em, áo choàng của em rơi xuống khỏi vai em như thể vật tầm thường trước khi anh có thể nghĩ, ở trong em trước khi anh có thể suy nghĩ sâu hơn, và một khi

bắt đầu lại, anh chắc như quỷ rằng anh không thể dừng lại trước khi chúng ta cùng nhau lên thiên đường. Có thể không sau đó.”

Lucy mở miệng nhưng không thốt nổi một âm thanh nào. Thiên đường...

Chàng nhắm mắt lại và rên rỉ. “Chúa ơi. Anh không thể tin anh đã nói với em điều này.”

“Tốt thôi.” Nàng hắng giọng. Những lời của chàng làm nàng run rẩy và nóng bừng. “Ừm, điều đó thật hảo huyền.”

“Thật à?” Chàng liếc về phía nàng. Chàng có một vết màu sáng xuất hiện trên gò má. “Anh mừng rằng em đã nói chuyện với vị hôn phu thiếu kiểm soát của mình cùng với cả bản tính tự nhiên của anh ta rất tốt.”

Ôi trời. “Có lẽ em nên đi.” Nàng đứng dậy.

“Không, ở lại với anh, làm ơn. Chỉ là... chỉ là đừng đến gần anh.”

“Tốt thôi.” Nàng ngồi thẳng và đặt tay nàng trên đùi mình.

Môi nàng trở xuống. “Em đã rất nhớ anh.”

“Còn anh, cũng thế.”

Họ trao cho nhau nụ cười trước khi chàng lại vội vàng quay đi, nhưng lúc này nàng đã biết lý do và bình thản. Nàng nhìn chàng đặt một bên thân cây và nhấc cái chậu đựng thứ nhìn giống như một gốc cây nhỏ. Những vòi nước đã phun ở đằng sau và những ngôi sao bắt đầu mọc đầy trên bầu trời phía trên mái vòm.

“Anh chưa bao giờ kết thúc câu chuyện cổ tích anh đã kể với em,” Nàng nói. “Hoàng tử răn. Em sẽ không thể hoàn thành những bức tranh minh họa nếu anh không kể cho em về kết thúc.”

“Em vẫn làm những bức tranh minh họa?”

“Dĩ nhiên.”

“Anh không thể nhớ anh đã dừng lại ở đâu.” Chàng nhăn mặt bên trên thân cây xấu xí. “Đã khá lâu rồi.”

“Em nhớ.” Nàng ngồi xuống trên chiếc ghế đầu. “Angelica đã lấy trộm bộ da của Hoàng tử răn và đe dọa phá hủy nó, nhưng nàng đã động lòng thương và tha chết cho chàng.”

“À, đúng rồi.” Chàng giữ một cách cẩn thận chiếc kéo hình chữ V bên trên thân cây. “Hoàng tử răn nói với Angelica, ‘Cô gái xinh đẹp, từ khi nàng giữ bộ da của ta, nàng đã nắm cuộc sống của ta trong tay nàng, nàng chỉ cần nói ra và ta sẽ ban cho nàng một điều ước.’”

Lucy cau mày: “Anh ta có vẻ không thông minh lắm. Tại sao anh ta không đơn giản hỏi xin lại bộ da của mình mà không cần nói với cô ấy về sức mạnh cô ấy có với anh ta?”

Chàng bắn cho nàng cái nhìn bên dưới hàng lông mày. “Có lẽ anh ta hoàn toàn bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của cô ấy?”

Nàng khịt mũi. “Không loại trừ anh ta cực kì kém thông minh.”

“Tâm hồn lãng mạn của em đã chôn vùi. Bây giờ cho phép anh tiếp tục?”

Nàng ngậm miệng lại thật chặt và gật đầu yên lặng.

“Tốt. Một ý nghĩ lóe lên với Angelica rằng nàng đã gặp may mắn ở đây. Có lẽ rốt cuộc nàng có thể gặp được hoàng tử của vùng đất. Vì vậy nàng đã nói với Hoàng tử răn rằng, ‘Có một trận bóng hoàng gia được tổ chức tại đây tối nay. Anh có thể đưa tôi vượt qua thành lũy của lâu đài để tôi có thể thấy hoàng tử và những người tùy tùng không?’Ồ, hoàng tử răn nhìn nàng bằng đôi mắt bạc sáng và nói, ‘Ta có thể làm điều tốt hơn thế, ta cam đoan với nàng.’”

“Nhưng, chờ đã,” Lucy ngắt lời. “Không phải hoàng tử răn là nhân vật chính của câu chuyện à?”

“Người răn?” Simon cắt thêm vào vết khía hình chữ V mà chàng đã làm trong gốc cây và bắt đầu cuốn bọc cho cả hai một dải vải hẹp. “Ý tưởng nào cho em ý nghĩ rằng anh ta sẽ là một anh hùng?”

“Ồ. Tất cả cơ thể anh ta bằng bạc, đúng không anh?”

“Nhưng anh ta thật sự đã trần truồng, và người anh hùng của câu chuyện thường có một vài điều gì đó khác hơn là tên của mình.”

“Nhưng...”

Chàng cau mày một cách nghiêm khắc với nàng. “Em có muốn anh tiếp tục không?”

“Có,” Nàng trả lời ngoan ngoãn.

“Tốt. Hoàng tử răn vẫy một bàn tay toả sáng của mình, và bỗng nhiên bộ quần áo rách màu nâu tẻ nhạt của Angelica trở thành bộ váy áo màu đồng lộng lẫy. Mái tóc của nàng có màu đồng và những trang sức hồng ngọc cùng đôi chân của nàng đi đôi giày thêu màu đồng. Angelica quay một vòng, thích thú với sự thay đổi của nàng, nàng la lên, ‘Chờ cho đến khi hoàng tử Rutherford thấy tôi!’”

“Rutherford?” Lucy nhướn một bên chân mày.

Chàng chăm chăm nhìn nàng nghiêm khắc.

“Em xin lỗi.”

“Hoàng tử Rutherford, chàng trai có mái tóc màu vàng quăn. Nhưng hoàng tử răn không trả lời, và chỉ khi Angelica chú ý rằng anh ta đã khuỵu đầu gối xuống bên cạnh lò than và ngọn lửa ánh xanh bắt đầu yếu dần. Để trao điều ước cho cô gái chăn dê, anh ta đã làm suy yếu sức mạnh của mình.”

“Người đàn ông gốc ghêch.”

Chàng nhìn xuống và cười với nàng và sau đó lần đầu tiên chàng chuyển sự chú ý đến bầu trời đêm. “Chúa ơi, đã muộn thế này sao? Tại sao em không nói với anh? Em cần phải quay lại nhà của Rosalind trong thành ngay lập tức.”

Nàng thở dài. Ở London thật rắc rối, hôn phu của nàng đang trở nên tẻ nhạt một cách đáng thương. “Được thôi.” Lucy đứng dậy và phúi bụi khỏi chiếc áo của nàng. “Khi nào em gặp anh lần nữa.”

“Anh sẽ gặp em vào bữa sáng.” Chàng thì thầm lơ đãng.

Sự thất vọng bắn xuyên qua nàng. “Không, Rosalind đã nói chúng em sẽ đi sớm để gặp người may garment, và chúng em sẽ đi xa trong bữa trưa. Chị ấy đã sắp xếp giới thiệu em với một vài người bạn của chị ấy.”

Simon cau mày. “Em có đi không?”

“Có.” Nàng thừa nhận “Nhưng em không có ngựa cưỡi.”

“Anh có một vài con ngựa. Anh sẽ đến nhà Rosalind trước bữa sáng sau đó chúng ta sẽ cưỡi ngựa trong công viên. Chúng ta sẽ quay lại chỗ Rosalind kịp để đưa em đi đến chỗ thợ may.”

“Em rất thích.” Nàng nhìn chàng.

Chàng nhìn lại nàng. “Chúa ơi, và anh thậm chí còn không thể hôn em. Đi đi.”

“Chúc ngủ ngon.” Lucy cười khi nàng đi bộ quay lại lối đi.

Phía sau nàng có thể nghe thấy tiếng Simon nguyên rủa.

“Tôi có thể tham gia không?” Simon nhướn một bên lông mày thách thức với một vài người chơi tối đó.

Quincy James, đang ngồi quay lưng lại với Simon, đu đưa và liếc mắt nhìn. Đuôi mắt phải khẽ giật nhẹ. Hắn mặc áo khoác nhung dài màu đỏ và quần ống túm với áo gilê màu trắng nhạt, thêu màu đỏ hợp với áo khoác. Mang bộ tóc màu Ý lai, hắn trông ưa nhìn. Simon cảm thấy đôi môi hắn ta cong thành một nụ cười thoả mãn.

“Dĩ nhiên.” Nhà quý tộc trong bộ đồ lỗi thời, bộ tóc giả che cả gáy gật đầu.

Hắn ta có bộ mặt phóng đảng của một con bạc, kẻ đã tốn hàng giờ của cuộc sống tại những bàn cờ bạc. Simon không tự giới thiệu với hắn ta, nhưng hắn ta đã thấy chàng trước. Ngài Kyle.

Ba người đàn ông khác tại bàn đều là những người xa lạ. Hai người tầm tuổi trung niên, gần giống nhau trong bộ tóc giả màu trắng phủ đầy bột, và khuôn mặt đỏ lên bởi rượu. Người cuối cùng chỉ là một thanh niên, trên má cậu ta vẫn còn tàn nhang. Một con chim bồ câu trong hang ổ lũ cáo. Mẹ cậu ta đáng lẽ ra phải giữ cậu ta an toàn ở nhà.

Nhưng đó không phải là vấn đề của Simon.

Chàng kéo cái ghế trống cạnh James và ngồi xuống. Đồ con hoang đói rách. James không thể làm gì để ngăn chàng. Đơn giản là vì việc phản đối một quý ông tham gia vào một bàn chơi tự do là không thể. Simon đã thắng hắn. Chàng tự cho phép mình một khoảnh khắc để ăn mừng. Sau khi trải qua phần lớn thời gian trong tuần để đến khu Devil's Playground, né tránh sự tán tỉnh của những kỹ nữ mới vào nghề, uống những ly sâm-panh kinh tởm, và tự làm mình chán ngán bằng việc di chuyển khó nhọc hết bàn chơi này đến bàn chơi khác. James cuối cùng đã xuất hiện. Chàng bắt đầu lo lắng rằng dấu vết đã mất dần; Simon đã hoãn lại việc săn lùng trong khi chuyển sang việc chuẩn bị lễ cưới của mình, nhưng giờ chàng đã tìm thấy James.

Chàng cảm thấy một thôi thúc làm cho chàng phải vội vàng làm nó cho xong để chàng có thể lên giường của mình và có thể gặp Lucy khi họ cưới ngựa vào buổi sáng với một tâm trạng thật tỉnh táo. Nhưng sẽ không như thế. Con mồi của chàng cuối cùng cũng đánh bạo chui ra khỏi nơi ẩn nấp, và chàng phải di chuyển chậm chạp. Thận trọng. Điều đó quyết định một phần của nhiệm vụ này, rằng hắn sẽ không có khả năng chạy trốn, trước khi hắn phát hiện ra cái bẫy. Không thể cho phép con mồi lần trốn thoát ra khỏi cái lưới đã giăng từ bất cứ lỗ hổng nào vào thời điểm này.

Lord Kyle lật quân bài cho mỗi người chơi để quan sát ai sẽ chia bài. Người đàn ông bên phải Simon giữ quân đầu tiên và gom những quân bài để chia bài. James chớp lấy mỗi quân bài khi chúng được chia đến chỗ hắn, lo lắng gõ nhẹ lên gờ cạnh bàn. Simon chờ cho đến khi năm quân bài được chia – họ đang chơi bài năm lá (trò chơi mà người chơi phải đặt tiền cược) – trước khi lật chúng lên. Chàng liếc xuống – bài trong tay chàng cũng không tồi, nhưng điều đó không thực sự là vấn đề. Chàng bồn chồn và mở bài đầu tiên – quân tám cơ. James run rẩy và sau đó quăng xuống quân mười. Trò chơi đã chạy một vòng quanh bàn, và “cậu bé bồ câu” giở một mảnh lới. Chàng trai trẻ đánh trước một lần nữa với quân ba bích.

Người hầu đi vào, giữ khay đồ uống. Họ đang chơi trong phòng tách biệt trong CLB Devil. Căn phòng tối mờ, những bức tường và cửa được bọc trong lớp nhung để làm giảm âm thanh của những cuộc chèn chén trong phòng khách chính. Những người đàn ông chơi ở đây chơi những trò cá cược cao, quan trọng, và hiếm khi nói chuyện vượt quá phạm vi đòi hỏi của trò chơi. Đây không phải là những buổi gặp mặt thân mật của các quý ông. Đây là cuộc sống hoặc cái chết

bởi những lá bài. Chỉ trong một buổi tối khác ở đây, Simon đã chứng kiến một Nam tước mất đầu tiên là tất cả tiền mà ông ta có trong tay, sau đó là vùng đất thừa kế, và cuối cùng là của hồi môn của chính con gái ông ta. Buổi sáng ngày hôm sau, người đàn ông đó đã chết, bị bắn bởi chính tay mình.

James vồ lấy chiếc cốc từ cái khay của người hầu bàn, uống cạn nó và với một ly thứ hai. Hắn bắt gặp cái nhìn chằm chằm từ Simon. Simon mỉm cười. Đôi mắt James mở to. Hắn nuốt nhanh số rượu từ cốc thứ hai và đặt nó vào khuỷu tay, trừng trừng nhìn lại chàng đầy thách thức. Trò chơi tiếp tục. Simon đặt bài và đặt cược tiền. James cười ngớ ngẩn. Hắn đang giữ quân J nhép – quân bài của trò chơi, quân bài cao trong năm lá bài trong trò chơi – và giở một mảnh lới khác.

Những ngọn nến chảy hết và những người hầu quay lại với công việc thu xếp chúng.

Quincy James bây giờ đang chiến thắng, hàng chồng tiền ở bên cạnh cái cốc đang cao thêm. Hắn thư giãn trên ghế của mình, và đôi mắt xanh khê chớp mắt ngái ngủ. Chàng trai trẻ hạ những cặp đồng xu và hướng cái nhìn thách thức. Chàng sẽ không phải chơi một vòng cuối cùng nếu chàng may mắn. Nếu không, một ai đó sẽ thay thế chàng những ván tiếp theo, và đó là cách để đưa con nợ vào tù. Christian Fletcher lên vào trong phòng. Simon đã không nhìn lên, nhưng từ khoé mắt của mình, chàng đã thấy Christian ngồi vào ghế trong một góc của căn phòng, rất xa để nhìn vào những lá bài. Chàng cảm thấy một điều gì đó ở sâu bên trong chàng thoải mái trong một dấu hiệu của chàng trai trẻ. Bây giờ chàng đã có đồng minh ở sau lưng chàng.

James đã thắng một trò gian trá. Đôi môi hắn xoắn lại trong một nụ cười khinh bỉ vui mừng khi hắn thu gom số tiền cá cược.

Simon vung cánh tay chàng và chớp lấy tay của hắn ta.

“Cái gì vậy?” James cố gắng giựt tay lại.

Simon ném tay hắn lên bàn. Một quân bài rơi ra từ viền tay áo ở cổ tay James. Những người chơi khác quanh bàn bất động.

“Quân J nhép.” Giọng của ngài Kyle vang lên giận dữ: “Người nghĩ người đang làm cái quái quỷ gì vậy James?”

“Không phải t-t-tôi.”

Simon ngả lưng ra sau ghế và chà xát cái ngón tay đeo huy hiệu một cách uể oải. “Nó rơi ra từ cổ tay của người.”

“Người!” James nhảy dựng lên, chiếc ghế sau lưng gã đổ ra sau. Hắn nhìn như thể muốn đập Simon, nhưng sau đó thì nghĩ rằng tốt hơn là không nên.

Simon nhướn một bên mày.

“Người đã dàn dựng, nhét quân J bắn thủ đó vào ta!”

“Ta cũng vừa bị thua.” Simon ra hiệu. “Người đã lảng mạ ta, James.”

“Không!”

Simon tiếp tục, bình thản. “Ta tin rằng sẽ có một cuộc đọ kiếm vào lúc bình minh...”

“Không, Chúa ơi, không!”

“Cho ta sự tán thành của người?”

“Chúa ơi!” James chớp lấy mái tóc của hắn, mái tóc đẹp lộ ra dải ruy băng. “Điều đó không đúng. Tôi không hề có quân J nhép bắn thủ đó.”

Ngài Kyle lấy lại quân bài. “Một tay chơi khác, thưa quý ông?”

“Chúa tôi,” Chàng trai trẻ thì thầm. Cậu ta trông tái nhợt và nhìn giống như cậu ta đang gom lại toàn bộ tài sản của mình.

“Tôi không l-l-làm điều đó!” James gào thét.

Simon quay gót. “Ngày mai. Bây giờ tốt hơn là nên ngủ một chút.”

Ngài Kyle gật đầu, sự chú ý của ông quay lại trò chơi tiếp. “Chúc ngủ ngon, Iddesleigh.”

“T-Tôi chơi đủ rồi. Nếu ông thứ lỗi, thưa quý ông?” “Chim bồ câu” gần như chạy ra khỏi phòng.

“Khôngggggg! Tôi vô tội!” James bắt đầu thốn thức.

Simon nhả mặt và đi ra khỏi phòng.

Christian đuổi kịp chàng tại phòng khách riêng. “Có phải cậu...?”

“Im ngay,” Simon rít lên. “Không phải ở đây, đồ ngốc.”

May mắn, chàng trai trẻ giữ im lặng cho đến khi họ ra đường. Simon ra hiệu cho người đánh xe của chàng.

Christian thì thầm, “Có phải cậu...?”

“Đúng.” Chúa ơi, chàng đã kiệt sức. “Cậu muốn đi không?”

Christian nháy mắt: “Cám ơn.”

“Cậu tốt hơn là tìm kiếm người thay thế tối nay và sắp xếp một cuộc độ kiếm.”

Simon đã chiến thắng một cách vô cùng thờ ơ. Đôi mắt của chàng đầy hạt cát và đôi tay chàng đang run rẩy. Buổi sáng không còn cách quá lâu. Hoặc là chàng sẽ giết gã đàn ông kia hoặc chàng sẽ chết.

“Cái gì?” Christian hỏi.

“Người thứ hai của Quincy James. Cậu cần tìm kiếm ai đó, sắp xếp địa điểm và thời gian. Tất cả. Giống như lần cuối cùng.” Chàng ngáp. “Cậu đã sẵn sàng hành động như là người thay thế tôi, phải không?”

“Tôi...”

Simon nhắm mắt. Nếu chàng mất Christian, chàng không biết chàng làm cái gì. “Nếu cậu không làm, tôi có bốn giờ để tìm người thay thế.”

“Không ý tôi là, được,” Chàng trai trẻ buột miệng. “Mình sẽ là người thứ hai của cậu. Dĩ nhiên mình sẽ là người thứ hai, Simon.”

“Tốt.”

Tiếp theo là sự im lặng trên xe ngựa, và Simon đang dần chìm vào giấc ngủ lơ mơ.

Giọng nói của Christian đánh thức chàng. “Cậu đã đến đó để tìm James phải không?”

Chàng không buồn mở mắt ra. “Phải.”

“Có phải là một phụ nữ?” Người bạn của chàng kêu lên bối rối. “Có phải ông ta xúc phạm cậu?”

Simon gần như cười lớn. Chàng đã quên rằng những người đàn ông đã giao đấu vì những lí do hoàn toàn ngớ ngẩn. “Không có gì là không logic.”

“Nhưng tại sao?” Giọng của Christian khấn nài. “Tại sao lại làm điều đó?”

Chúa ơi! Chàng không biết nên cười hay khóc lúc này. Có bao giờ trong cuộc sống của chàng ngốc nghếch như thế này. Chàng lấy lại sự dí dỏm để cố gắng giải thích sự tăm tối của cuộc sống trong linh hồn một người đàn ông.

“Bởi vì đánh bạc là điểm yếu của hắn. Bởi vì hắn không thể tự cứu bản thân mình chỉ tham gia một trò chơi. Bởi vì hắn không thể đẩy lùi mình hoặc moi lối thoát cho hắn. Bởi vì hắn là đàn ông như hắn và mình là đàn ông như mình.” Simon cuối cùng nhìn lại người bạn trẻ của mình và xoa dịu giọng của cậu ta. “Đó có phải điều cậu muốn biết?”

Lông mày Christian nhăn lại khi chàng kết thúc vấn đề chính xác một cách khó hiểu. “Mình không nhận thức rõ... Đây là lần đầu tiên mình ở với cậu khi cậu khiêu chiến với đối thủ. Nó dường như không đúng. Không phải tất cả.” Đôi mắt Christian bỗng nhiên mở rộng khi chàng nhận ra sự sỉ nhục.

Simon bắt đầu cười và chàng không thể dừng lại. Những giọt nước mắt dâng trong đôi mắt chàng trong sự vui vẻ. Ôi Chúa ôi, cuộc đời là gì?

Cuối cùng, chàng thở hổn hển, “Có điều gì làm cậu nghĩ rằng mình đáng được tôn trọng?”

Rạng sáng, màn sương mù dày đặc giống như dải lụa màu xám cuộn lại, quấn quai trên nền đất. Sương quấn quanh chân của Simon khi chàng đi đến địa điểm quyết đấu đã định, thẩm dần qua bộ đồ bằng vải lanh và vải da mang tới cho chàng cơn rét thấu xương. Phía trước chàng, Henry giơ chiếc đèn lồng soi đường cho họ, nhưng sương mù đã che khuất ánh sáng, khiến cho họ cảm thấy như đang lặn mò trong một cơn ác mộng. Christian đi bộ bên cạnh chàng, im lặng lạ thường. Chàng đã trải qua một đêm tập luyện và hội ý cùng người phụ tá của James và có lẽ ngủ được chút đỉnh. Ở phía trước, bóng một ngọn đèn lò mờ sáng, rồi hình dạng của bốn người hiện ra trong buổi bình minh. Làn hơi thở bao trùm quanh đầu họ.

“Ngài là Tử tước Iddesleigh?” Một người trong số họ cất tiếng hỏi chàng. Đó không phải là James, vậy thì đó hẳn phải là người phụ tá.

“Tôi đây.” Hơi thở của chàng cuộn lại phả ra rồi tiêu tan trong không khí lạnh lẽo buổi sớm.

Người đàn ông bước về phía họ. Đó là một người đàn ông trung niên, đeo kính và đeo bộ tóc giả rẻ tiền. Áo khoác cùng với quần ống túm, bộ đồ rõ là đã lỗi thời vài năm rồi và đã sờn rách, tất cả toát ra vẻ ngoài phóng đảng của hắn. Đằng sau hắn, một gã đàn ông lùn ngập ngừng bên cạnh một người đàn ông khác – ông này chắc hẳn là bác sĩ, nghề nghiệp của ông ta được minh chứng qua mái tóc giả ngắn qua vai và chiếc túi màu đen.

Người đàn ông đi đầu tiếp tục nói: “Ông James tỏ ý muốn xin lỗi chân thành vì bất cứ sự lãng mạn nào mà ông ta đã gây ra cho ngài. Ngài có chấp nhận lời xin lỗi và hủy bỏ trận quyết đấu được không?”

Đồ nhát gan. Liệu có phải James đã gửi người thứ hai tới mà không hề tới đây? “Không, ta không đồng ý.”

“Chết tiệt người đi, Iddesleigh.”

À, vậy ra nhà người ở đây. “Chào buổi sáng, James.” Simon khẽ mỉm cười.

Câu trả lời là một lời nguyên rủa khác nữa, không khác với lúc đầu.

Simon gật đầu với Christian. Người đàn ông trẻ hơn và người thứ hai của James bắt đầu đánh dấu không gian đấu kiếm. Quincy James đi đi lại lại hết lùi lại tiến trong làn sương lạnh, có thể là để làm ấm người lên mà cũng có thể là vì sự sợ hãi trong hắn.

Hắn mặc áo khoác màu đỏ giống như cái áo khoác hắn đã mặc đêm trước, chiếc áo giờ đã nhăn nhoe và bẩn thỉu. Tóc hắn trông bóng nhờn, có vẻ như hắn đã luyện tập cả đêm. Khi Simon nhìn, gã luồn tay gãi sột soạt vào mớ tóc giả. Thói quen bẩn thỉu, không biết hắn có rận không nhỉ? James chắc hẳn là mệt mỏi vì đêm qua ngủ muộn, nhưng ngược lại, hắn đã là con bạc lâu năm, đã quen với việc thức khuya. Và hắn ta còn trẻ hơn. Simon thận trọng quan sát hắn. Chàng chưa bao giờ chứng kiến James quyết đấu, nhưng có tin đồn từ học viện Angelo rằng đối thủ của hắn là một kiếm sĩ lão luyện. Chàng không ngạc nhiên. Mặc dù có tật cà lăm và tật giật mắt, người đàn ông này có một vẻ uyển chuyển của một vận động viên. Hắn có chiều cao ngang tầm và tầm tay của họ cũng sẽ ngang bằng nhau.

“Tôi có thể xem kiếm của anh không?” Gã đàn ông đeo kính đã quay lại. Hắn đưa tay ra.

Người thứ hai khác đã đến. Gã này thấp, trẻ, mặc một áo khoác màu xanh vỏ chai, hắn đã liên tục đi vòng quanh trong một dáng vẻ lo sợ. Trận quyết đấu, dĩ nhiên tuân theo luật lệ thông thường. Nhưng luật lệ trong những trường hợp này hiếm khi được tuân thủ. Simon rút kiếm ra khỏi bao và đưa cho người đeo kính. Dặm vài bước lùi ra xa, Christian đưa lại thanh kiếm cho

James. Chàng và phụ tá của James kiểm tra đầy trách nhiệm cả hai lưỡi kiếm và xem xét kỹ chúng trước khi trả chúng lại.

“Cởi áo anh ra.” Gã đeo kính nói.

Simon nhướn một bên lông mày. Người bạn này hiển nhiên là một người coi trọng nghi thức một cách khắt khe. “Ông thực sự nghĩ rằng tôi đang mặc áo giáp trong áo sơ mi sao?”

“Làm ơn thưa ngài.”

Simon thở dài và nhún vai, cởi áo khoác màu xanh bạc và gilê, tháo caravat và mở khuy một nửa thân trên áo sơ mi. Henry vội vàng kiểm tra khi chúng rơi dưới đất.

James nói lỏng áo sơ mi cho Christian. “Mẹ kiếp, trời lạnh như con điếm tháng năm.”

Simon xé toạc viền chiếc áo sơ mi của chàng. Các lỗ chân lông của chàng dựng đứng lên trên khuôn ngực trần.

Người phụ tá gật đầu. “Cảm ơn.” Khuôn mặt hắc cứng đờ, người đàn ông này rõ ràng không có khiếu hài hước.

“Ngài cứ tự nhiên.” Simon cười chế giễu. “Chúng ta có thể tiếp tục chứ? Tôi chưa từng phá vỡ tốc độ của chính mình.”

“Và ngươi sẽ k-k-không hơn đâu.” James tiến lên, thanh kiếm đã sẵn sàng.

Simon không cười. “Từ ngữ can đảm dành cho kẻ giết người.”

Chàng cảm thấy cái nhìn nhanh của Christian. Có phải chàng trai đã biết? Chàng không bao giờ kể với anh ta về Ethan – lí do thật sự của cuộc quyết đấu này. Simon chìa lưỡi kiếm và đối mặt với kẻ thù của chàng. Sương mù cuộn vòng quanh chân họ.

“Tiến lên!” Christian hét lên.

Simon lao lên, James đã tránh được, những thanh kiếm đang cất lên bài ca chết chóc của chúng. Simon cảm thấy khuôn mặt chàng co giãn thành nụ cười buồn rầu. Chàng đâm vào sơ hở của James, nhưng hắn đã tránh được vào phút cuối cùng. Sau đó chàng thủ thế, rút lui tránh những nhát đâm liên tiếp. Các bắp thịt dưới chân chàng đang đốt cháy trong sự căng thẳng. James khá nhanh nhẹn và khỏe mạnh, một đối thủ cần trọng, nhưng hắn cũng khá liều mạng, tấn công một cách táo bạo. Mạch máu trong huyết quản của Simon như ngọn lửa nóng, đang làm cho thần kinh chàng bốc cháy. Chàng chưa bao giờ cảm thấy mình đang sống và oái ăm thay – là lúc thật gần với cái chết, như lúc này đây khi chàng đang quyết đấu.

“Ah!”

James lao kiếm thẳng tới chỗ hở trên ngực của Simon. Chàng đã làm lệch đường kiếm trong phút cuối. Vũ khí của chàng trượt đi, rít lên, tấn công lại đối thủ của chàng cho đến khi hai cán kiếm đụng nhau, hơi thở cuộn quanh khuôn mặt hai người. James ép kiếm tấn công lại chàng với tất cả sức mạnh. Simon cảm thấy cơ bắp của chàng đang căng lên. Chàng trụ chân, không để bị đẩy lùi. Chàng có thể nhìn thấy những mạch máu vẫn đỏ trong đôi mắt của James và hơi thở hôi thối của hắn, mùi hôi thối khiếp sợ.

“Máu,” một trong hai người thứ hai kêu lên, và sau đó họ thấy vết máu trên cánh tay chàng.

“Cậu có muốn dừng lại không?” Christian hỏi.

“Chết tiệt, không.” Simon khom vai xuống, và vòng lại sau lưng James, tấn công bất thành linh từ phía sau hắn. Có gì đó tối tăm và thú tính bên trong chàng gào thét, Bây giờ, hãy giết chết hắn đi! Chàng phải hết sức cẩn thận. Nếu chàng chỉ làm bị thương kẻ thù của mình, James sẽ có quyền dừng cuộc quyết đấu này lại, và chàng sẽ phải trải qua những điều vô nghĩa này lại lần

nữa.

“Tất cả những điều này là không cần thiết,” một trong hai người gào lên. “Các quý ông, hãy buông kiếm xuống đi, danh dự cần được đảm bảo!”

“Danh dự chó chết!” Simon tấn công, chém và đâm, vai phải chàng truyền xuống những cơn đau nhói như kim châm.

Những lưỡi kiếm kêu lên lạnh lạnh khi những người đàn ông nhảy lên thảm cỏ. Chàng có thể cảm nhận được dòng nước ấm đang chảy xuống lưng chàng và chàng không quan tâm đó là mồ hôi hay máu. Đôi mắt James mở rộng. Hắn đang cố gắng tự vệ một cách tuyệt vọng, khuôn mặt hắn đỏ bừng. Chiếc áo khoác của hắn đã biến màu bên dưới náo huyết. Simon đánh nhủ đòn từ trên cao. Và bỗng nhiên James quay lại, nhào tới chém vào sau chân chàng. Simon cảm thấy đau nhói nơi đầu gối. Nỗi sợ hãi trào dâng trong chàng. Nếu James cắt đứt được gân chân chàng, chàng sẽ bị què, không thể đứng và tự vệ. Bất thành linh, James để lộ ngực. Gã đàn ông lại nhắm vào phía sau và đâm vào chân chàng một lần nữa. Simon đã lấy lại tự chủ. Chàng dồn tất cả sức lực vào cánh tay và nhắm thẳng vào ngực James. Simon cảm thấy tiếng động kinh người khi lưỡi kiếm của chàng đâm xuyên vào xương của hắn. Đôi vai của chàng cháy lên trên náo huyết. Chàng nhìn thấy đôi mắt James mở rộng và hiểu rằng cái chết đang đến với hắn, nghe được tiếng thét của một trong số những người chứng kiến, và ngửi được mùi hôi thối của nước tiểu khi kẻ đã chết mất kiểm soát.

Kẻ thù của chàng trượt xuống nền đất.

Simon cúi xuống trong một giây, nuốt nhanh đầy phổi không khí. Sau đó chàng đặt một chân lên ngực xác chết và rút kiếm ra. Đôi mắt James vẫn mở lớn trừng trừng nhưng không còn thấy thứ gì.

“Chúa ơi.” Christian đưa một tay lên miệng.

Simon lau sạch lưỡi kiếm của chàng. Đôi tay chàng khẽ run rẩy, và chàng nhăn mặt, cố gắng kiểm soát chúng. “Cậu có ngại vuốt mắt hắn ta lại không?”

“Chúa tôi. Chúa tôi. Chúa tôi.” Người đàn ông thấp nhỏ gần đó đang nhảy nhót liên hồi trong trạng thái hoảng sợ. Đột nhiên, hắn cúi xuống và nôn tung tóe lên chính đôi giày mình.

“Cậu vuốt mắt cho hắn được chứ?” Simon hỏi lại lần nữa. Chàng không biết tại sao điều đó làm chàng bận tâm đến vậy. James chẳng còn sống để mà biết tới chuyện vuốt mắt hắn ta đang mở trừng trừng.

Người đàn ông nhỏ bé vẫn đang kêu la nhưng người đeo kính đã đưa tay vuốt mắt James.

Bác sĩ tiến lại gần và nhìn xuống một cách bình thản: “Anh ta đã chết, anh đã giết anh ta.”

“Phải, tôi biết.” Simon nhún vai

“Chúa ơi, lạy Chúa.” Christian thì thầm.

Simon chỉ sang Henry và ra hiệu quay lại. Họ không cần đèn lồng nữa. Mặt trời đã lên cao, làm tan hết sương mù và báo hiệu một ngày mới mà Quincy James sẽ không bao giờ có thể thấy được nữa. Đôi tay của Simon vẫn run rẩy.

“Anh ấy đã ra ngoài? Anh ấy có thể ra ngoài vào giờ này sao?” Lucy nhìn chăm chăm vào Newton.

Bầu trời chỉ vừa biến mất màu hồng của bình minh. Những người quét dọn đường phố còn đang đẩy chiếc xe ngựa của họ băng qua con đường trải sỏi. Tại ngôi nhà bên cạnh, những

người hầu đóng cánh cửa lại và bắt đầu chùi rửa những bậc thang nhà chủ nhân. Lucy đã đến trước cửa nhà Simon, để cùng chàng đi cưới ngựa buổi sớm trong công viên. Lẽ ra nàng nên chờ chàng tại nhà của Rosalind như kế hoạch ban đầu của họ. Nhưng tối qua Rosalind đã thông báo rằng cô sẽ dậy sớm đột xuất để đi cùng người đầu bếp mới đến chợ cá. Người đầu bếp đã phục vụ họ hai bữa liên tiếp toàn cá nhỏ và Rosalind cho là bà ta cần người hướng dẫn cách lựa chọn những con cá chỉ vàng tươi mới. Lucy nắm ngay lấy cơ hội này để có thể cưới ngựa theo và đến gặp Simon sớm hơn một chút.

Nhưng bây giờ nàng đang phải cúi khom người giống như một người hầu trước đức vua. Nhà vua, trong trường hợp này là Newton – người quản gia. Ông ta ăn vận diêm dúa trong chế phục màu xanh và màu bạc, với bộ tóc giả đẹp tuyệt vời bất chấp giờ giấc. Ông ta nhìn chăm chăm xuống dưới mũi của nàng giống như một người Roman cổ đại kiêu ngạo.

“Tôi không thể nói, thưa quý cô.” Hai vết màu đỏ rực xuất hiện trên gò má tái nhợt của người quản gia.

Lucy nhìn một cách nghi ngờ. Khuôn mặt nàng bắt đầu nóng bừng lên. Hẳn là Simon đã không ở cùng người phụ nữ khác? Không, dĩ nhiên không. Họ sẽ làm đám cưới trong vòng chưa đầy một tuần nữa. Nhưng dù sao Lucy cảm thấy mình đang run lên. Nàng hầu như không hiểu nhiều về Simon, có thể nàng đã hiểu lầm. Có lẽ khi chàng nói bình minh thì nó là một cách nói “lóng”, thực sự thì có thể là mười giờ sáng. Hoặc có thể nàng đã nhầm ngày...

Một chiếc xe ngựa màu đen phóng vượt lên đã cắt ngang suy nghĩ của nàng. Lucy quay lại nhìn. Chiếc xe ngựa có khắc gia huy của Simon. Người hầu nhảy xuống và xếp bậc thang. Henry và ngài Fletcher đi xuống. Lucy nhăn mặt. Tại sao...? Rồi Simon bước xuống. Phía sau nàng, Newton la lên. Simon đang mặc áo sơ mi, mặc dù trời khi đó khá lạnh. Một bên tay áo chàng nhuộm vết máu, và chàng đang giữ một chiếc khăn tay ướt trên chỗ cao hơn cánh tay. Màu đỏ loang ra thành hình vòng cung băng ngang ngực của chàng. Sự tương phản lạ lùng với vết máu đã khô là chàng đang đội một bộ tóc giả trắng toát.

Lucy thở hổn hển, phổi của nàng như đang thiếu không khí. Chàng lại bị thương nặng phải không? Nàng suýt ngã xuống bậc thềm. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Simon dừng lại nhìn chăm chăm vào nàng, mặt trắng bệch. Chàng nhìn như thể chàng không nhận ra nàng... “Merde.”

Ít nhất chàng vẫn còn nói được.

“Newton, gọi một bác sĩ tới đây!”

Lucy không bận tâm xem người hầu có nghe lệnh nàng hay không. Nàng sợ nếu như rời mắt khỏi Simon, thì chàng có thể đổ sụp xuống. Nàng tới được chỗ trống bên đường, đưa một tay ra, nàng thậm chí hơi do dự khi chạm vào chàng vì sợ sẽ làm tổn hại chàng hơn nữa.

“Chàng đã bị thương ở đâu? Nói với em.” Giọng của nàng run rẩy.

Chàng giữ tay nàng. “Anh khỏe...”

“Anh đang chảy máu kìa!”

“Không cần bác sĩ...”

“Anh ấy đã giết chết James,” Ngài Fletcher bỗng nhiên nói.

“Cái gì?” Lucy nhìn lại người đàn ông trẻ.

Chàng trông có vẻ bị mê mụ, như thể đã chứng kiến một bi kịch. Điều gì đã xảy ra?

“Làm ơn đi, không phải là ở ngoài đường cho tất cả những người hàng xóm ngồi lê đôi mách

nghe chuyện...” Simon nói. Giọng chàng kéo dài như thể chàng mệt mỏi từ trong tâm can. “Chúng ta sẽ bàn luận chuyện này – nếu như cần phải thế, trong phòng khách.” Những ngón tay đang nắm chặt cổ tay nàng nhóp nhép đầy máu. “Vào trong này.”

“Tay của chàng...”

“Sẽ ổn thôi sau khi anh thưởng cho nó ít rượu brandy.” Chàng bước theo nàng lên bậc thềm.

Đằng sau họ Ngài Fletcher gọi, “Tôi sẽ về nhà, như thế là quá đủ rồi. Xin lỗi.”

Simon dừng lại trên bậc thềm trên cùng và liếc mắt lại. “À, sức hồi phục tuyệt vời của tuổi trẻ.”

Ngài Fletcher quay ngoắt lại, kịch liệt nói: “Anh đã giết chết anh ta. Tại sao anh phải giết anh ta?”

Ồi, Chúa ơi! Lucy câm lặng nhìn chăm chăm vào người bạn trẻ của Simon. Nàng cảm nhận được sự sợ hãi đang thấm dần qua ngực nàng, làm nàng bất động.

“Đó là một cuộc quyết đấu, Christian.” Simon mỉm cười, nhưng giọng nói của chàng gan góc. “Cậu có nghĩ mình nên nhảy một điệu gavot để thương không?”

“Chúa tôi! Mình không thể hiểu nổi cậu. Mình không nghĩ rằng mình đã từng biết cậu.” Fletcher run rẩy và đi ra xa.

Lucy lấy làm lạ rằng nàng nên đồng cảm với Fletcher. Simon vừa thú nhận rằng chàng vừa giết người. Nàng nhận thức một điều kinh hoàng rằng những vết máu đã khô trên người chàng không phải là của chàng. Một nỗi khuây khỏa tràn ngập trong nàng, và sau đó là tội lỗi vì nàng đã vui mừng vì cái chết của một người khác. Simon dẫn nàng đi qua cửa vào đại sảnh lớn. Trên trần của căn phòng vẽ hình ba câu chuyện, với những vị thần cổ đại đang đi tha thần trên các đám mây, bình thản với cuộc biến động đang xảy ra bên dưới. Chàng kéo nàng đi qua hành lang qua cánh cửa đôi vào trong phòng khách.

Đằng sau họ, Newton rên rỉ: “Không phải là trên trường kỷ trắng, ông chủ của tôi.”

“Xuống địa ngục cùng với cái trường kỷ của người đi.” Simon kéo Lucy ngồi xuống bên cạnh chàng trong một góc của đồ nội thất hoàn hảo đó. “Brandy ở đâu vậy?”

Newton đổ rượu vào trong ly pha lê và dâng lên, kêu lên: “Máu, nó sẽ không bao giờ có thể sạch được.”

Simon uống hết nửa ly rượu, nhắm mắt, và ngả lưng dựa vào chiếc ghế tràng kỷ. “Ta sẽ cố gắng khôi phục nó, nếu điều đó làm người thấy tốt hơn, Newton. Bây giờ ra ngoài đi.”

Henry đi vào phòng tay bưng chậu nước và vải lạnh.

“Nhưng, đức ngài của tôi, đôi tay của ngài...” Người quản gia bắt đầu nói.

“Ra. Ngoài.” Simon nhắm đôi mắt lại. “Người cũng vậy, Henry, người có thể quần bằng, thuốc, và chăm sóc ta sau đó.”

Henry nhướng mắt lên nhìn Lucy. Ông lặng lẽ đặt cái chậu và dải băng bên cạnh nàng và rời đi. Simon vẫn giữ cổ tay nàng. Nàng với qua người chàng bằng một cánh tay tự do còn lại và cẩn thận xé ống tay áo của chàng. Bên dưới vết thương hẹp lại đã rỉ máu.

“Bỏ qua nó đi.” Chàng thăm thò. “Nó chỉ là vết cắt nhỏ thôi. Chỉ là bề ngoài trông có vẻ tồi tệ như vậy thôi, tin anh đi. Anh sẽ không chết vì mất máu đâu, chí ít không phải một chốc một lát.”

Nàng mím chặt môi. “Em không phải quản gia của anh, hoặc là đầy tớ của anh, trong lúc này.”

“Không, em không phải.” Chàng thở dài. “Anh đã quên.”

“Tốt thôi, hãy cố gắng để trong tương lai nhớ rằng em giữ vai trò hoàn toàn khác trong...”

“Không phải thế.”

“Cái gì?”

“Anh đã quên chúng ta có cuộc hẹn cưới ngựa trong công viên vào sáng nay. Anh thật ngu ngốc. Đó là lý do sáng nay em đã tới đây phải không?”

“Vâng, em xin lỗi. Em đã đến sớm cùng Rosalind.”

“Rosalind, chị ấy ở đâu?” Giọng của chàng líu nhíu mệt mỏi, chàng hầu như không thể nói rõ ràng.

“Ở chợ cá. Nhưng thôi đi anh. Chuyện đó không hề gì.”

Chàng không nghe. “Anh sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho mình, nhưng em nghĩ em có thể không?”

Ngốc nghếch. Đôi mắt nàng đắm lệ nhìn chàng chằm chọc. Chàng có thể lắng sự tức giận của nàng với những từ ngữ ngốc nghếch như thế ư? “Cho cái gì? Đừng lo. Em tha thứ cho anh vì bất cứ điều gì.” Nàng ngâm đồng vải vào thau nước bằng một tay. “Sẽ dễ dàng hơn nếu anh thả tay em ra.”

“Không.”

Nàng lau sạch máu một cách vụng về. Nàng thực sự phải cắt hết ống tay áo. Nàng giữ giọng nói bình tĩnh trước khi bắt đầu tìm hiểu. “Anh đã thực sự giết một người đàn ông đấy à?”

“Phải. Trong một cuộc quyết đấu.” Đôi mắt chàng vẫn nhắm nghiền.

“Và anh ta đã làm anh bị thương khi đang chống trả.” Nàng vắt chặt tấm vải. “Anh quyết đấu vì cái gì?” Nàng giữ cho giọng nói của mình bình thản, như thể nàng đang hỏi về thời gian.

Im lặng.

Nàng nhìn vào đồng băng. Nàng không thể chăm sóc chàng nếu vẫn bị ngăn cản như thế này. “Em sẽ cần cả hai tay để băng bó cho chàng.”

“Không.”

Lucy thở dài. “Simon, cuối cùng anh cũng phải để em đi. Và em nghĩ là cánh tay của anh cần phải sạch sẽ và thoải mái.”

“Thiên thần mộc mạc.” Chàng cuối cùng cũng mở đôi mắt màu xám lạnh và mãnh liệt. “Hãy hứa với anh. Hứa với anh trước ký ức về mẹ của em rằng em sẽ không rời bỏ anh nếu anh trả lại em đôi cánh của mình.”

Nàng chớp mắt và nghĩ về nó, nhưng cuối cùng nàng không có câu trả lời. “Em hứa với anh.”

Chàng cúi gằm cho đến khi nàng thấy được những mảnh vỡ của băng giá trong đôi mắt chàng. “Nói đi.”

“Em xin hứa bằng ký ức về mẹ của mình,” Nàng thì thầm, “Rằng em sẽ không rời bỏ anh.”

“Ôi, Chúa ơi.”

Nàng không biết đó là lời nguyện rửa hay là lời cầu nguyện, nhưng miệng của chàng đã cúi xuống bên nàng. Gặm nhấm, liếm, mút. Đó là lúc chàng chiếm hết tâm trí và lôi kéo nàng gần chàng vì vậy nàng không bao giờ có thể bỏ rơi chàng. Nàng rên rỉ bên dưới sự tấn công của chàng, bối rối và bị mê hoặc.

Chàng nghiêng đầu, đẩy mạnh lưỡi chàng trong miệng nàng. Nàng nắm chặt vai của chàng, sau đó chàng đặt lưng nàng xuống ghế trường kỷ, di chuyển lên phần thân trên của nàng và đẩy chân nàng tách ra bên dưới bắp đùi mạnh mẽ của chàng. Chàng dừng lại trên nàng và qua bao lớp quần áo, nàng vẫn cảm nhận được phần thân thể cứng rắn của chàng. Cong người đối diện với chàng, nàng hỗn hển như thể không đủ không khí để thở. Chàng khum tay trên ngực nàng. Đôi tay của chàng rất nóng, nàng có thể cảm nhận sức nóng của đôi tay chàng qua chiếc áo lót, nung nóng nơi mà chưa người đàn ông nào từng chạm tới.

“Thiên thần.” Chàng tách nàng ra để thở và tì vào má nàng. “Anh muốn được nhìn thấy em, chạm vào em.” Chàng kéo dài nụ hôn lên má nàng. “Hãy để anh cởi váy của em, hãy cho anh ngắm em.”

Nàng rùng mình. Ngón tay của chàng bám sát thân thể nàng, vuốt ve và massage chúng. Nàng cảm thấy núm vú mình đang săn lại, và nàng muốn, cần chàng chạm vào. Không che đậy, không một thứ gì tách rời bọn họ.

“Vâng, em...”

Ai đó mở cánh cửa.

Simon giận dữ đứng dậy nhìn chằm chằm ra phía sau ghế trường kỷ vào bất cứ ai đang đứng đó. “Ra ngoài!”

“Thưa đức ngài.” Giọng nói của Newton.

Lucy ước nàng có thể tan ra ngay lúc này và trở thành một vũng nước trên chiếc trường kỷ.

“Ra ngoài ngay bây giờ!”

“Chị dâu của ngài ở đây, thưa đức ông. Bà Iddesleigh nhìn thấy xe ngựa của ngài ở đằng trước và đã lo lắng rằng tại sao cô Craddock-Hayes vẫn chưa đi cưỡi ngựa.”

Hoặc là nàng có thể sẽ chết vì xấu hổ.

Simon đứng yên, hơi thở nặng nề. “Chết tiệt.”

“Phải, thưa đức ngài,” Người quản gia trả lời một cách lạnh lùng. “Tôi sẽ đưa bà ấy vào trong phòng khách màu xanh?”

“Quý bắt người đi, Newton. Đưa chị ấy vào bất cứ phòng nào trừ chỗ này.”

Cánh cửa đóng lại.

Simon thở dài, chống tay lên trán dựa vào người nàng. “Anh xin lỗi vì mọi thứ.”

Chàng chạm nhẹ lên đôi môi của nàng lần nữa. “Tốt hơn là anh nên rời khỏi đây trước khi Rosalind nhìn thấy. Ở lại đây, anh sẽ nói Henry mang khăn choàng cho em.” Chàng đứng dậy và đi qua phòng.

Lucy nhìn xuống thân thể nàng. Có một dấu tay bằng máu in trên áo lót của nàng.

“Ồ.” Túi nhỏ đang đứng trước cửa căn phòng khách nhỏ trên lầu ba trong căn nhà của Rosalind. Cô bé nhìn vào Lucy dậm dậm chân. “Cô đây à.”

“Ừ.” Lucy đang tựa đầu vào nắm tay và ngẩng đầu lên, cố gắng mỉm cười. Nàng vào phòng này sau bữa ăn trưa và đang nghĩ về sự việc sáng nay. Rosalind đang nằm trên giường nghỉ ngơi cho đỡ đau đầu, và Lucy không thể đổ lỗi cho chị ấy. Rosalind đã nghi ngờ có điều gì đó không ổn khi Simon đã không đón tiếp chị tại nhà của chàng. Chàng đã lánh vào phòng mình để chị không thể thấy vết thương của chàng. Thêm vào đó Lucy gần như im lặng trong đoạn

đường quay về nhà Rosalind, và người phụ nữ tội nghiệp ấy hầu như chắc chắn rằng họ đã hủy đám cưới. Nói chung đó là một buổi sáng khó chịu.

“Có gì không ổn sao?” Lucy hỏi Túi nhỏ.

Cô bé giận dữ nói. “Cháu đoán.” Giọng nói vọng lại từ hành lang bên dưới làm cô bé quay lại nhìn rồi vội lỉnh vào trong phòng. Con bé hạ chiếc hộp gỗ con bé đã mang theo và đóng chặt cánh cửa một cách cẩn thận.

Lucy ngay lập tức tỏ ra nghi ngờ. “Cháu nghĩ rằng đây là phòng học sao?”

Cô bé mặc một chiếc váy bên trong chiếc áo dài màu xanh lạnh, con bé có một mái tóc ngắn tuyệt đẹp, làm cho cô có vẻ bề ngoài của một thiên thần. Ngoại trừ đôi mắt lém lỉnh của con bé. “Nanny đang ngủ.” – Con bé nói – rõ ràng đã học được mưu mẹo của chú mình khi không thực sự trả lời câu hỏi.

Lucy thở dài và nhìn con bé mang chiếc hộp đến tấm thảm thêu. Kéo váy lên và ngồi vắt chéo chân. Chiếc phòng nhỏ đằng sau này có vẻ như bị bỏ hoang, mặc dù vẫn được quét dọn gần đây. Nó quá nhỏ để đón khách đến thăm và chưa kể nó nằm trên lầu ba, trên phòng ngủ và phía dưới một phòng dành cho trẻ nhỏ. Thêm một cửa sổ nhìn từ trên cao và để mặt trời chiếu vào. Chiếc ghế tựa màu nâu và đã mất một tay vịn, những chiếc khác thì có màu hồng nhưng đã sòn, lớn và thoải mái. Và một tấm thảm màu hoa hồng nhạt, nâu và xanh lá đã mòn. Lucy đã tưởng đây sẽ là một nơi hoàn hảo để tới suy ngẫm và ở một mình.

Tất nhiên, Túi nhỏ cũng nghĩ như vậy.

Cô bé mở cái hộp ra. Bên trong là một dãy các chú lính chì – Quà tặng bí mật của Simon. Một số đang đứng, một số quỳ, khẩu súng của chúng ở trên vai và sẵn sàng để bắn. Có một vài chú trên ngựa và một vài chú lại có những khẩu thần công, một số chú có balô, một số khác thì đang giương lưới lê. Nàng chưa bao giờ thấy một đám đông những chú lính chì tí hon như thế. Rõ ràng đây là một lực lượng quân đội hùng mạnh.

Lucy nhắc một chú lính chì lên, anh ta đang đứng tư thế nghiêm, súng để bên cạnh, chiếc mũ cấp cao để trên đầu anh ta. “Thật khéo léo.”

Túi nhỏ nhìn nàng với vẻ khinh miệt. “Đó là Frenchie. Đó là quân kẻ thù. Anh ta màu xanh.”

“Thế à.”

“Cháu có bốn và hai,” Con bé tiếp tục khi con bé sắp xếp doanh trại của mình. “Cháu đã sử dụng đội hình năm và hai mươi, nhưng Pinkie đã vớ được một người và đã gặm mất đầu.”

“Pinkie là?”

“Con chó của mẹ cháu. Cô không thấy nó bởi vì nó sống trong phòng mẹ cháu hầu hết thời gian.” Con bé nhăn mũi. “Nó có mùi. Và nó đánh hơi khi nó thở.”

“Cháu không thích Pinkie à?” Lucy đoán.

Túi nhỏ lắc đầu dữ dội. “Đây là chú lính ấy” – Nàng nhắc chú lính chì không đầu với những dấu răng đáng sợ đánh dấu khắp cơ thể – “Đây là thương binh của cuộc chiến, chú Thở dài đã nói như thế.”

“Cô thấy rồi.”

Nàng đặt chú lính chì bị thương lên tấm thảm và cả hai đang suy nghĩ về nó.

“Súng thần công.” Túi nhỏ nói tiếp.

“Gì cơ?”

“Súng thần công. Quả đạn đã đánh mất đầu anh ta. Chú Thở dài nói là anh ta chắc chắn đã không nhìn thấy nó bay đến.”

Lucy nhướng một bên lông mày.

“Cô muốn là quân Anh không?” Túi nhỏ hỏi.

“Gì cơ?”

Túi nhỏ nhìn nàng một cách buồn rầu và Lucy chìm xuống với cảm giác rằng mình rất có thể đã rơi xuống mức như Pinkie – con chó kẻ hủy hoại đồ chơi.

“Cô muốn là quân Anh không? Cháu vào vai quân Pháp. Trừ khi cô muốn là một con ếch?” Cô bé hỏi lần cuối như thể Lucy là kẻ ngốc.

“Không, cô sẽ là người Anh.”

“Tốt. Cô ngồi kia đi.” Túi nhỏ chỉ vào một chỗ trống trên tấm thảm đối diện chỗ cô bé đang ngồi. Và Lucy thực hiện theo lời cô bé ngồi xuống sàn và chơi trò chơi này.

Nàng ngồi chồm hổm, đặt chú lính chì màu đỏ xuống dưới đôi mắt chệch của cô bé nhỏ. Điều này còn hơn cả sự dễ dàng, và nàng cần suy nghĩ của mình được thư giãn. Cả ngày nay nàng đã cân nhắc mình có nên cưới Simon hay không. Khuynh hướng bạo lực mà chàng tiết lộ sáng nay thật đáng sợ. Không phải vì nàng nghĩ chàng có thể làm đau nàng – nàng biết – bằng cách này hay cách khác, chàng không bao giờ làm điều đó. Không, điều làm nàng sợ là sức hút của chàng với nàng vẫn còn, rất sâu đậm, bất chấp những gì nàng nhìn thấy. Nàng đã lăn tròn cùng chàng trên chiếc trường kỷ kể cả khi người chàng vấy đầy máu của người đàn ông mà chàng đã giết. Đó không phải là vấn đề. Đó vẫn không phải là vấn đề. Nếu chàng đi vào phòng nàng bây giờ, nàng vẫn sẽ không kháng cự chàng. Và có thể đó mới thực sự là vấn đề. Có lẽ nàng sợ điều mà chàng đã làm với nàng, làm nàng ném bỏ tất cả những bài học đúng và sai mà nàng đã được dạy dỗ, làm nàng không còn là nàng. Lucy khẽ rùng mình.

“Không phải ở đó.”

Nàng chớp mắt. “Gì cơ?”

“Chỉ huy của cô.” Cô bé chỉ vào chú lính chì có chiếc mũ vui mắt. “Anh ta nên đi trước quân lính của mình. Chú Thở Dài đã nói là một người chỉ huy giỏi thì luôn luôn dẫn đầu những chiến binh của anh ta trong trận đánh.”

“Là anh ta hả?”

“Phải.” Túi nhỏ gạt đầu một cách dứt khoát và chuyển chiến binh của Lucy lên đằng trước. “Giống như thế này. Cô đã sẵn sàng chưa?”

“Ừm...” Sẵn sàng cho cái gì đây? “Rồi?”

“Nào các chiến binh, hãy chuẩn bị cho đại bác của các anh sẵn sàng,” Cô bé gầm gừ. Con bé cuốn những khẩu đại bác tí hon phía trước và đặt bàn tay mình bên cạnh nó. “Bắn!” Con bé búng nhẹ ngón tay cái và hòn bi bằng đá cẩm thạch lăn qua tấm thảm, tàn sát những chú lính chì của Lucy.

Túi nhỏ la hét.

Quai hàm Lucy há ra. “Cháu có thể làm thế sao?”

“Đó là chiến tranh,” Túi nhỏ nói. “Bây giờ những đoàn kỵ binh sẽ tấn công bên sườn quân đội của cô!”

Và Lucy nhận thức rằng những người Anh sắp thua trận. “Chỉ huy của cô sẽ chỉ thị những chiến binh của anh ta!”

Hai phút sau, chiến trường trận đấu là một sự tàn sát đẫm máu. Không một chú lính chì nào còn đứng.

“Bây giờ cô phải làm sao?” Lucy thở hổn hển.

“Chúng ta chôn cất chúng. Những người đàn ông gan dạ xứng đáng được chôn cất đúng nghi thức.”

Túi nhỏ xếp thành hàng những chú lính chì đã chết của cô bé.

Lucy lấy làm lạ trò chơi này là ý tưởng của chú Thở Dài.

“Chúng tôi sẽ nói những lời cầu nguyện của Chúa và hát một bài thánh ca.” Cô bé nhạy cảm vổ về những chú lính của cô bé. “Đó là những điều mà chúng cháu đã làm trong đám tang của cha cháu.”

Lucy nhìn lên. “Ồ?”

Túi nhỏ gật đầu. “Chúng cháu đã cầu nguyện và ném đất xuống áo quan. Nhưng cha cháu không thực sự ở đó, vì vậy chúng cháu không lo lắng rằng cha cháu sẽ bị chết ngộp trong đất. Chú Thở Dài nói rằng Cha ở Thiên Đường và Cha vẫn đang dõi theo cháu.”

Lucy im lặng, tưởng tượng Simon đang an ủi cô bé bên ngôi mộ của anh trai chàng, bỏ qua một bên nỗi đau buồn của chàng để giải thích cho trí óc ngây thơ rằng cha bé sẽ không chết ngạt trong đất. Thật là một hành động nhạy cảm. Và nàng biết làm gì đây với khía cạnh mới này của Simon? Sẽ dễ dàng hơn rất nhiều khi chàng chỉ đơn giản là kẻ giết người, một kẻ nhẫn tâm và thiếu lòng trắc ẩn. Nhưng chàng không phải thế. Chàng là một người chú đầy tình yêu thương, người đàn ông đã chăm sóc những bông hoa hồng bằng cả tâm hồn mình trong một thánh đường bằng kính. Người đàn ông đã hành động như thể anh ta cần nàng và bắt nàng hứa sẽ không rời xa anh ta.

Không bao giờ rời xa chàng...

“Cô muốn chơi lại lần nữa không?” Túi nhỏ nhìn nàng, chờ đợi trong kiên nhẫn.

“Có.” Lucy gom hết quân lính của nàng lại và đặt chúng đứng thẳng lên.

“Tuyệt vời.” Túi nhỏ sắp xếp lại những chú lính chì của cô bé. “Cháu rất mừng vì cô sẽ là cô của cháu. Ngoại trừ cô, chỉ còn chú Thở Dài thích chơi đánh trận thôi.”

“Cô sẽ luôn luôn muốn có đứa cháu gái thích chơi đánh trận.” Nàng nhìn Túi nhỏ và mỉm cười. “Và chắc chắn cô sẽ mời cháu đến cùng chơi với cô sau khi cưới.”

“Cô hứa chứ?”

Lucy gật đầu dứt khoát. “Chắc chắn.”

“Cậu lo lắng ư?” De Raaf hỏi.

“Không.” Simon sai từng bước trên lan can, quay người đi lại một lần nữa.

“Trông cậu rất lo lắng.”

“Tôi không lo lắng.” Simon quay đầu tìm kiếm về phía gian giữa nhà thờ. Nàng đang ở đâu cơ chứ?

“Cậu thực sự rất lo lắng.” Giò Pye nhìn chàng một cách kỳ quặc.

Simon cố gắng bình tĩnh lại và hít một hơi sâu. Bây giờ là mười giờ sáng ngày chàng kết hôn. Chàng đang đứng trong nhà thờ thiêng liêng, đội mái tóc giả theo nghi thức, chiếc áo choàng màu đen thêu, chiếc áo gilê điểm bạc và đôi giày gót đỏ. Chàng đang được bao quanh bởi bạn bè, gia đình thân yêu, chị dâu và nàng cháu gái. Pocket nhảy lên chiếc ghế gỗ trong nhà thờ trong khi Rosalind cố giữ con bé im lặng. Christian trông rất phiền muộn ở hàng ghế sau. Simon cau mày. Chàng đã không nói chuyện với Christian kể từ sau trận quyết đấu, không có thời gian để làm. Chàng sẽ làm việc đó sau. Mục sư đã ở đây, một người đàn ông trẻ tuổi mà chàng quên mất tên. Mặc dù De Raaf và Harry Pye đã chỉnh trang. De Raaf trông giống một điền chủ nông thôn trong đôi giày lấm bùn và Pye có thể bị nhầm với người trông coi nhà thờ với bộ quần áo nâu giản dị.

Thứ duy nhất thiếu là cô dâu.

Chàng cố kìm nén ước muốn được lao qua lối đi giữa và nhìn ra phía trước cửa hết như một anh đầu bếp nôn nóng đợi chờ người bán cá để mua được chú cá chình.

Ồi Chúa ơi, nàng đang ở đâu vậy? Chàng đã không ở một mình cùng với nàng từ khi nàng đuổi theo chàng, khi trở lại sau cuộc quyết đấu với James, gần một tuần trước và khi nàng có vẻ hài lòng, khi nàng cười với chàng trong khi đang đi cùng người khác, chàng không thể bỏ được nỗi lo lắng. Liệu nàng có đổi ý không? Việc chàng cự tuyệt giải thích với nàng, việc chàng gần như làm tình với nàng khi vai chàng ướt đầm máu và mang theo vết nhơ – vết máu của một người đàn ông đã chết, liệu có như một tấm phù hiệu ô danh đeo trên ngực chàng không? Chàng lắc mạnh đầu. Tất nhiên chàng đã từ chối thiên thần của chàng và những bài học đạo đức nghiêm khắc của nàng. Nàng đã rất sợ hãi. Liệu nó có đủ để nàng phá vỡ lời hứa của mình? Nàng đã hứa trên những kỷ niệm về mẹ mình, rằng nàng sẽ không bao giờ rời bỏ chàng.

Liệu thế đã đủ chăng?

Simon đi đến bên chiếc cột đá granite, cao đến hơn năm mươi feet tính đến trần nhà. Một hàng đôi đá granite màu hồng tô điểm cho trần nhà được sơn trang trí bằng những góc vuông. Mỗi góc vuông được mạ vàng như để nhắc đến sự chờ đợi thế giới bên kia. Tránh qua một bên, chàng có thể nhìn vào trong nhà thờ St. Mary với bức tượng nàng trinh nữ Mary bình thản nhìn xuống ngón chân của mình. Đó là một nhà thờ đẹp chỉ thiếu một cô dâu xinh đẹp.

“Cậu ta lại đi nữa.” De Raaf thì thầm.

“Cậu ấy đang lo lắng.” Pye trả lời.

“Tớ không lo lắng.” Simon nghiêng răng nói. Chàng cố vuốt chiếc nhẫn của mình trước khi nhớ nó đã mất. Chàng quay đầu một cách vui vẻ và bắt gặp cái nhìn trao đổi giữa Pye và De Raaf. Tuyệt vời. Giờ chàng đang bị bạn bè coi như một trường hợp tâm thần.

Một tiếng động từ phía trước nhà thờ như có một người nào đó đã mở cánh cửa làm bằng gỗ sồi.

Simon quay đầu. Lucy đang vào và được hộ tống bởi cha mình. Nàng đang mặc chiếc váy màu hồng nhạt, túm phía trước để lộ chiếc váy trong màu xanh nhạt. Tất cả tôn lên màu da sáng của nàng, đôi mắt màu nâu sẫm, lông mày và mái tóc đã làm một cách hoàn hảo. Giống như một bông hồng được bao phủ bởi những chiếc lá tối màu. Nàng mỉm cười với chàng và nhìn... đẹp tuyệt.

Đơn giản là tuyệt đẹp.

Chàng cảm thấy mình muốn lao đến và nắm tay nàng. Thay vào đó, chàng đứng thẳng và chuyển đến bên cạnh De Raaf. Chàng nhìn nàng ấy đến gần và kiên nhẫn chờ đợi. Sớm. Sớm thôi. Nàng sẽ là của chàng. Chàng sẽ không bao giờ lo sợ mất nàng, sự bỏ rơi của nàng. Lucy quàng tay vào khuỷu tay chàng. Chàng không tự chủ dùng tay còn lại của mình siết chặt tay nàng. Ngài thuyền trưởng cau có nhìn chàng và từ từ thả tay con gái. Người đàn ông không vui vẻ gì khi làm việc này. Ngay khi chàng tiếp nhận tay nàng, Simon biết rằng nếu Lucy trẻ hơn hay ít yêu chàng hơn và chàng sẽ bị đá đít khỏi ngay lập tức. Vậy là thiên thần của chàng đã thuyết phục được ngay cả với sự phản đối rõ ràng của cha nàng. Simon mỉm cười với người đàn ông lớn tuổi và nắm lấy tay nàng. Giờ nàng đã là của chàng.

Ngài thuyền trưởng không bỏ lỡ bất cứ cử chỉ nào. Đôi mắt ửng hồng tối dần.

Chàng ghé đầu vào gần nàng. “Em đã đến.”

Khuôn mặt nàng nghiêm nghị. “Tất nhiên.”

“Anh không chắc em sẽ – sau buổi sáng đó.”

“Còn anh?” Nàng nhìn chàng với ánh mắt khó dò.

“Không?”

“Em đã hứa.”

“Đúng vậy.” Chàng cố tìm kiếm nhưng không thấy điều gì. “Cảm ơn em.”

“Các con đã sẵn sàng chưa?” Cha xúr bắt đầu.

Simon tập trung vào những từ ngữ mà có thể ràng buộc chàng với Lucy. Có lẽ giờ sợ hãi sẽ mất nàng của chàng đã chết và bị chôn vùi. Không có vấn đề gì về bất kể những điều nàng đã phát hiện về chàng, bất kể những sai lầm khủng khiếp, bất kể những tội lỗi đáng chết trong tương lai, thiên thần của chàng sẽ mãi bên chàng.

Nàng là của chàng, bây giờ và mãi mãi.

“Tôi sẽ cho một người hầu gái đến giúp bà, thừa phụ nhân.” Tiếng của Newton vang lên phía sau Lucy.

Nàng chớp mắt và liếc nhìn qua vai. “Vâng. À, cảm ơn ông.”

Người quản gia nhẹ nhàng đóng cánh cửa phía sau. Lucy quay lại nhìn căn phòng của mình. Và nàng đã nghĩ đến căn phòng lộng lẫy của Rosalind ở thị trấn. Bức tường được bao phủ bởi những tấm lụa màu hồng – ấm và êm dịu mang lại cảm giác thân mật của cái ôm. Dưới chân nàng là một tấm thảm kiểu mẫu rất dày giống như chân nàng chìm trong đó. Phía trên trần nhà, được vẽ thần tình yêu hoặc là những thiên thần khó có thể nhận ra rõ dưới ánh sáng mờ vào ban đêm – được mạ vàng bên ngoài. Tất nhiên rồi.

Nằm chính giữa hai cánh cửa là một chiếc giường.

Nhưng để gọi đây là một chiếc giường cũng giống như việc gọi nhà thờ chính của thánh Paul là một cái nhà thờ. Đây là chiếc giường lớn nhất, xa hoa và lộng lẫy nhất mà Lucy đã từng thấy.

Chiếc đệm cách mặt đất hơn ba feet, ở một bên của cái giường có những bậc thang, có lẽ là để trèo lên. Một bức tranh lớn được chạm nổi mỗi góc và được trang trí với vải nhung đỏ tía. Sợi dây vàng cuốn các rèm cửa màu đỏ để lộ rèm lót màu hồng. Khăn trải giường được làm bằng tơ lụa và vải sa tanh. Lucy do dự chạm vào chúng dù chỉ với một cánh tay.

Một người nào đó gõ cửa.

Lucy quay lại và nhìn. Là Simon sao?

“Mời vào.”

Một chiếc mũ tròn nhòm vào trong cửa. “Ông Newton đã gửi chúng tôi đến, thưa phu nhân. Để giúp cô thay quần áo?”

“Cảm ơn.” Lucy gật đầu và dõi theo những người phụ nữ bước vào phòng theo sự hướng dẫn của một cô gái trẻ hơn.

Một người giúp việc lớn tuổi ngay lập tức lục lọi tủ áo. “Phu nhân sẽ muốn áo lót bằng ren, tôi nghĩ vậy, phải không, phu nhân của tôi? Trong đêm tân hôn của mình?”

“Ồ, có.” Lucy cảm thấy rung động trong dạ dày mình.

Người hầu gái mang chiếc áo lót lại và bắt đầu cởi khóa phía sau trang phục của Lucy. “Tất cả đều nói về đám cưới sáng nay, phu nhân của tôi, ở dưới nhà bếp. Nó thật là thanh nhã biết bao. Ngay cả ông Henry, người hầu của chủ nhân, cũng rất ấn tượng.”

“Đúng vậy, nó rất đẹp.” Lucy cố gắng thư giãn. Ngay cả sau hai tuần ở London, nàng vẫn chưa quen với việc được phục vụ một cách quá thân mật như vậy. Nàng đã không cần giúp đỡ mặc quần áo từ khi lên năm. Rosalind đã cho một người hầu để chăm sóc nàng, nhưng bây giờ Lucy là vợ của Simon nên nàng yêu cầu hai người.

“Ngài Iddesleigh có phong cách tuyệt vời.” Người hầu gái già lăm bầm và tháo cái móc cuối cùng. “Rồi người ta kể rằng ngài ấy sẽ đưa các quý bà lên thủ đô tham quan sau bữa sáng. Phu nhân có thích không?”

“Tất nhiên.” Lucy bước ra khỏi chiếc váy của nàng. Nàng muốn được ở bên cạnh Simon hầu hết thời gian nhưng họ chưa bao giờ được ở bên cạnh nhau một mình. Có lẽ bây giờ khi họ đã cưới nhau, những lễ nghi qua đi, họ có thể có nhiều thời gian cùng nhau, để hiểu nhau hơn.

Người hầu gái nhanh chóng mang đồ đến và đưa cho người hầu gái trẻ. “Bây giờ cô kiểm tra xem. Sẽ không được có một vết bẩn nào.”

“Được rồi.” Cô gái the thé. Cô bé nhìn không quá mười bốn và có thể thấy rõ nàng rất sợ người hầu gái già, mặt dù cô cao hơn bà ta.

Lucy hít thở thật sâu khi nàng hầu gái cởi áo cho nàng. Chiếc váy trong và chiếc áo trắng được nhẹ nhàng cởi bỏ và một chiếc áo lót ren được tròng qua đầu nàng. Người hầu gái chải mái tóc của nàng cho đến khi Lucy không thể chịu đựng thêm nữa. Tất cả những sự ồn ào, nặng nề này đã cho nàng quá nhiều thời gian suy nghĩ, lo lắng cho đêm nay và những gì sẽ xảy ra.

“Cảm ơn.” Nàng nói kiên quyết. “Đó là tất cả những gì tôi cần cho đêm nay.”

Những người giúp việc cúi chào khi họ rời đi, và đột nhiên, nàng còn lại một mình. Nàng ngồi lên một chiếc ghế bên lò sưởi. Có một chai rượu trên bàn bên cạnh. Nàng nhìn chăm chăm nó một lúc. Chai rượu có thể khiến nàng u mê, nhưng nàng biết chắc nó chẳng thể làm mình bình tĩnh lại. Và nàng biết mình không muốn làm đui mù giác quan của mình đêm nay, bất kể nàng có lo sợ đến thế nào chăng nữa.

Một tiếng gõ nhẹ trên cánh cửa – không phải là cái dẫn đến hội trường là một cái khác, có lẽ là một cánh cửa nổi.

Lucy hắng giọng. “Xin mời.”

Simon mở cửa. Chàng vẫn còn mặc chiếc quần túm ống và chiếc áo sơ mi nhưng chàng đã bỏ chiếc áo ghi lê và áo khoác của mình và không đội mũ. Chàng dừng lại ở ngưỡng cửa. Đủ lâu để nàng thấy biểu tình của anh. Chàng có vẻ không chắc chắn.

“Đây là phòng anh đúng không?” Nàng hỏi.

Chàng cau mày và liếc nhìn lại. “Không, đây là phòng khách. Của em, tất nhiên. Em có thích nó không?”

“Tất nhiên, rất thích.” Lucy đứng dậy, ý thức được nàng đang khỏa thân dưới áo lót bằng ren của mình.

Chàng bước lui lại và nàng nhìn thấy một căn phòng màu hồng và trắng với vài chiếc tràng kỷ và ghế nằm rải rác. Có một cánh cửa trên tường xa hơn.

“Đây là căn phòng của anh sao?” Nàng gật đầu đến cánh cửa xa.

“Không, đó là căn phòng anh ngồi. Anh e là màu sắc của nó hơi quá tối. Nó được trang trí bởi người tổ tiên quá cố nào đó của anh, với cảm giác u ám và không có bất cứ màu sắc nào khác ngoài màu nâu. Căn phòng của em rất đẹp.” Chàng gõ ngón tay mình lên khung cửa. “Bên cạnh phòng khách của anh là phòng quần áo, cũng ảm đạm, tiếp đó là phòng ngủ của anh, may mắn thay, anh đã trang trí lại bằng màu sắc của riêng mình.”

“Thật đẹp.” Lucy nhướn mày. “Đó chắc là một việc rất nặng nhọc.”

“Đúng vậy, anh...” Chàng đột nhiên cười, lấy một tay che mắt.

Nàng cười tủm tỉm, không hiểu lắm câu chuyện đùa cợt này, không biết mình nên hành xử thế nào với chàng khi giờ đây họ là vợ chồng, một mình trong căn phòng riêng của mình. Điều đó thực lúng túng. “Có chuyện gì vậy?”

“Anh xin lỗi.” Chàng đã bỏ bàn tay mình xuống nên nàng có thể thấy má chàng đang ửng đỏ. “Đây không phải cuộc hội thoại mà anh đã mong đợi trong đêm tân hôn của chúng ta.”

Chàng đang lo lắng. Nhận thức được điều đó, dường như một chút lo lắng của nàng đã biến mất. Nàng quay lại và bước trở lại phòng ngủ của mình. “Vậy anh sẽ nói gì thay vào đó?”

Nàng nghe thấy chàng đóng cửa. “Anh sẽ gây ấn tượng với tài biện luận lằng mằng của mình, tất nhiên. Anh sẽ nghĩ thêm một chút triết học về vẻ đẹp của trán em.”

Lucy chớp mắt. “Trán của em?”

“Ừmm. Anh đã nói với em trán em đã đe dọa anh chưa?” Nàng cảm thấy sự ấm áp của chàng ở lưng nàng khi chàng di chuyển đến phía sau nàng, nhưng chàng không chạm vào. “Nó rất mịn màng, trắng rộng và kết thúc bằng đôi lông mày thẳng và hiểu biết, giống như bức tượng thần Athena đang tuyên án. Nếu như nữ thần của chiến binh có đôi trán như em, ta sẽ không phải tự hỏi tại sao người xưa lại tôn thờ và sợ bà ấy như vậy.”

“Ba hoa.” Nàng thì thầm.

“Ba hoa, thật vậy. Rốt cuộc, ba hoa là tất cả những gì anh có.”

Nàng cau mày và đối mặt với chàng, nhưng chàng đã di chuyển cùng lúc với nàng khiến nàng không thể nhìn thấy khuôn mặt chàng.

“Tôi là công tước của sự vô nghĩa.” Chàng thì thầm vào tai nàng. “Vua của những trò hề,

hoàng đế của sự trống rỗng.”

Chàng thực sự nghĩ như vậy sao? “Nhưng.”

“Ba hoa là những gì anh làm tốt nhất.” Chàng nói, vẫn không nhìn. “Anh muốn ba hoa về đôi mắt vàng và đôi môi hồng ngọc của em.”

“Simon.”

“Những đường cong hoàn hảo của má em.” Chàng thì thầm gần hơn.

Nàng thở hổn hển khi hơi thở của chàng đang khuấy động những sợi tóc ở cổ nàng. Chàng làm nàng sao nhãng với việc làm tình. Và vẫn đang tiếp tục. “Đừng nhiều chuyện.”

“Anh nói rất nhiều. Đó là điểm yếu mà em sẽ phải chịu về người chồng của mình.” Giọng nói của chàng vang lên sát tai nàng. “Nhưng anh sẽ phải dành khá nhiều thời gian để miêu tả cái miệng của em, sự mềm mại và ấm áp bên trong của nó.”

Lucy cảm thấy mình thít chặt lại. “Đó là tất cả?” Nàng ngạc nhiên về những rung động thấp trong giọng nói của nàng.

“Ồ, không. Anh sẽ chuyển đến chiếc cổ của em.” Bàn tay chàng di chuyển xung quanh và vuốt ve từng inch không khí từ cuống họng nàng. “Thật duyên dáng, thanh lịch làm sao, anh rất muốn liếm nó.”

Phổi nàng đã phải vất vả lấp đầy không khí. Chàng vuốt ve nàng chỉ bằng giọng nói của mình, và nàng tự hỏi mình liệu có thể chịu đựng được khi chàng dùng tay mình không.

Chàng tiếp tục: “Còn vai em, vừa trắng lại vừa mềm.” Bàn tay chàng lướt qua nàng.

“Còn gì nữa?”

“Anh muốn miêu tả bộ ngực của em.” Giọng chàng vừa trầm vừa bổng. “Nhưng anh sẽ phải nhìn thấy nó trước đã.”

Nàng kéo lấy hơi thở run rẩy. Hơi thở của chàng gần bên tai nàng. Sự hiện diện của chàng bao quanh cơ thể nàng, nhưng chàng lại không di chuyển để chạm vào. Nàng đưa tay chạm vào sợi dây ruy băng trên cổ. Chầm chậm, nàng kéo nó xuống và âm thanh lụa trượt tự do trong sự yên tĩnh của phòng ngủ được bao phủ bởi không khí thân mật không thể chịu được. Hơi thở chàng dồn dập theo từng phần chiếc áo lót rơi xuống, phơi bày phần phía trên ngực của nàng.

“Quá đẹp, quá trắng.” Chàng thì thầm.

Nàng nuốt xuống và thả mảnh vải xuống. Ngón tay nàng run lên. Nàng vẫn chưa sẵn sàng tiếp xúc như thế này. Nhưng âm thanh trầm của hơi thở chàng đang lái nàng theo.

“Anh nhìn thấy gò đất mềm mại, thung lũng tối, nhưng không phải là thủ thuật ngọt ngào. Hãy để anh nhìn chúng, thiên thần.” Giọng chàng run rẩy.

Một cái gì đó mang tính bản năng của phụ nữ trong nàng khiến nàng nghĩ rằng mình có thể làm cho người đàn ông này run sợ. Nàng muốn phơi bày bản thân với chàng, chồng nàng. Nàng nhắm mắt và kéo chiếc áo lót xuống. Núm vú nàng vươn lên trong bầu không khí lạnh lẽo.

Chàng ngừng thở. “A, Chúa ơi, anh nhớ chúng. Em có biết chúng đã làm gì anh khi em quay đi đêm đó không?”

Nàng lắc đầu, cổ họng nàng bị tắc nghẹn. Nàng nhớ rất rõ, ánh mắt nóng của chàng nhìn vào bầu ngực trần của nàng, dục vọng của nàng vang lên.

“Nó gần như làm anh điên lên.” Bàn tay chàng lướt qua ngực nàng, truy tìm những đường cong của nàng mà không chạm đến. “Anh thật sự rất muốn em.”

Lòng bàn tay chàng quá gần với làn da khiến nàng có thể cảm nhận sức nóng của chàng, nhưng chàng không chạm đến. Vẫn chưa. Nàng thấy mình đang căng theo bàn tay chàng, dự đoán sự liên hệ đầu tiên. Nàng rút tay khỏi tay áo lót, nhưng chiếc móc ở eo nàng khiến nó không bị rơi.

“Anh nhớ em đã chạm vào mình ở đây.” Bàn tay chàng khum lại trên núm vú của nàng. “Anh có thể chứ?”

“Em...” Nàng run run. “Có thể. Tất nhiên.”

Nàng nhìn bàn tay chàng hạ xuống và chạm nhẹ vào ngực nàng. Ngón tay ấm áp của chàng lướt quanh. Nàng cong người và đẩy ngực mình vào lòng bàn tay chàng.

“Chúa ơi.” Chàng hít một hơi. Chàng vuốt một vòng tròn quanh ngực nàng.

Nàng nhìn bản thân mình và thấy ngón tay dài và lớn của chàng trên làn da của mình. Chúng trông rất nam tính. Chúng như một sở hữu khó tin. Chàng đưa cả hai tay về phía núm vú của nàng nhẹ nhàng nhưng kiên quyết ép chúng vào ngón tay trở và ngón tay cái của mình. Nàng cảm thấy có một cảm giác xôn xao.

“Cảm giác tốt chứ?” Chàng hỏi, đặt môi mình vào mái tóc nàng.

“Em...” Nàng nuốt xuống, không thể trả lời được. Nó đã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng đó như một câu trả lời đủ với chàng. “Hãy để anh thấy phần còn lại.” Môi chàng lướt qua má nàng, bàn tay chàng vẫn còn âu yếm ngực nàng. “Hãy chỉ cho anh, vợ anh.”

Nàng mở đôi tay đang siết chặt và chiếc áo lót rơi xuống sàn nhà. Nàng đã khóa thân. Chàng đưa một tay xuống bụng nàng và kéo nàng về phía chàng để hông nàng vừa chạm vào hông chàng. Chúng ấm, gần như nóng, từ cơ thể chàng. Chàng ép nàng lại gần mình và nàng cảm nhận được cái nam tính dài và cứng của chàng. Nàng không thể chịu đựng được. Nàng bắt đầu run lên.

Chàng cười thầm vào tai nàng. “Còn có nhiều thứ anh muốn nói với em, nhưng anh không thể.” Chàng kéo nàng lại và rên rỉ. “Anh quá muốn em và đã đánh mất hết ngôn từ.”

Đột nhiên, chàng nâng nàng vào vòng tay của mình và để nàng có thể nhìn thấy đôi mắt màu sáng bạc của chàng. Quai hàm chàng cong lên. Chàng đặt nàng lên giường và để một đầu gối bên cạnh làm đệm nhún xuống. “Lần đầu tiên sẽ đau, em có biết không?” Chàng đặt hai tay sau lưng và kéo áo lên đầu.

Nàng bị phân tâm bởi vòm ngực trần của chàng khiến nàng hầu như không nghe thấy câu hỏi.

“Anh sẽ làm chậm nhất có thể.” Chàng gầy, các cơ bắp trên cánh tay và vai chàng di chuyển khi chàng leo lên giường. Núm vú của chàng hoàn toàn tương phản với làn da, bằng phẳng và rất lõa lồ. Một đám lông hình thoi màu vàng sáng mọc trên ngực chàng. “Anh không muốn em sẽ ghét anh sau đó.”

Nàng giơ tay lên chạm vào núm vú chàng. Chàng rên lên và nhắm mắt lại.

“Em sẽ không ghét anh.” Nàng thì thầm.

Sau đó chàng nằm lên trên nàng, hôn nàng một cách hoang dại, bàn tay chàng đặt lên khuôn mặt nàng. Nàng muốn cười và sẽ làm thế, nếu như lưỡi chàng không đặt trong miệng nàng. Nó thật tuyệt vời vì chàng muốn nàng như vậy. Nàng vươn tay lên đầu chàng và cảm thấy sự cứng của mái tóc mới được cắt đâm vào tay mình. Chàng hạ thấp hông mình xuống chỗ nàng và tất cả ý nghĩ xoay tròn. Chàng rất nóng. Ngực chàng trượt lên ngực nàng, ẩm ướt vì mồ hôi. Bắp đùi rắn chắc vẫn trong quần của chàng cứ thúc vào chân nàng. Nàng mở rộng chân mình, chào đón toàn bộ trọng lượng cơ thể chàng và chào đón chàng. Chàng ở chỗ yếu nhất của nàng và

trong giây lát nàng cảm thấy rất bối rối. Nàng rất ướt và hắn đã để dấu vết trên chiếc quần của chàng. Chàng có để tâm không? Rồi chàng ép cái nam tính của mình về phía nàng và nàng cảm thấy...

Kỳ diệu.

Nó rất bất thường, tốt hơn cả so với khi nàng tự chạm vào mình. Có phải nó luôn tốt như vậy, cảm giác thể xác này? Nàng nghĩ là không. Nó phải là chàng – chồng nàng và nàng rất biết ơn vì nàng đã kết hôn với người đàn ông này. Chàng ấn thêm lần nữa, nhẹ lướt qua, và nàng than nhẹ.

“Anh xin lỗi.” Miệng chàng rời khỏi nàng, khuôn mặt chàng căng thẳng và không chút hài hước gì.

Chàng dò dẫm giữa họ và nàng nhận ra chàng phải giải phóng mình. Nàng nghiêng đầu sang một bên để có thể nhìn thấy. Nhưng chàng đã ở trên nàng trước khi nàng nhìn thấy.

“Anh xin lỗi.” Chàng nói một lần nữa, thanh kiếm của chàng thật cứng và mạnh mẽ. “Anh sẽ làm điều đó cho em, anh hứa. Chỉ là” một cái gì đó đẩy về phía nàng “sau đó. Ahh” Chàng nhắm mình như thể đang đau lắm.

Và xâm chiếm nàng. Đẩy vào và mở rộng. Thiêu cháy.

Nàng cứng mình lại.

“Anh xin lỗi.”

Nàng cắn trong má mình, cố gắng không khóc. Đồng thời nàng cảm thấy kỳ lạ vì lời xin lỗi của chàng.

“Anh xin lỗi.” Chàng nói lần nữa.

Có cái gì đó rõ ràng bị xé rách và nàng hít vào nhưng không có một âm thanh phát ra.

Chàng mở mắt, đôi mắt nóng sáng và hoang dại “Ồ, Chúa ơi, em yêu. Anh hứa việc này sẽ tốt hơn vào lần sau.” Chàng hôn nhẹ lên góc miệng nàng. “Anh hứa.”

Nàng tập trung vào bình ổn hơi thở của mình và hy vọng chàng sẽ xong nhanh. Nàng không muốn làm tổn thương cảm xúc của chàng nhưng điều này không dễ chịu với nàng.

Chàng hé môi nàng và liếm lưỡi dưới của nàng. “Anh xin lỗi.”

Bàn tay chàng di chuyển giữa họ và vuốt ve nàng nhẹ nhàng nơi họ kết nối với nhau. Nàng căng thẳng, chờ đợi đau đớn nhưng thay vào đó nó rất dễ chịu. Và nó đã tốt hơn. Hơi nóng bắt đầu chảy nơi trung tâm của nàng. Dần dần đùi nàng thả lỏng từ đường cong được tạo nên khi chàng đi vào nàng.

“Anh xin lỗi.” Chàng thì thầm, giọng chàng trầm và lười biếng.

Ngón tay chàng lướt qua đầu nhũ của nàng. Nàng nhắm mắt và thở dài.

Chàng xoay quanh “Xin lỗi.”

Chàng di chuyển rất chậm, trượt xuống. Nó gần như rất tốt.

“Xin lỗi.” Chàng đẩy lưỡi mình vào miệng nàng và nàng cuốn nó vào.

Nàng để chân mình mở rộng để chàng tiếp cận tốt hơn. Chàng rên rỉ đứt quãng trong miệng nàng và đột nhiên cảm giác thật tuyệt lần nữa bao phủ nàng. Nàng cong hông mình để gặp ngón tay chàng và yêu cầu nhiều áp lực hơn và các ngón tay nàng cắn chặt vào những cơ bắp cứng trên vai chàng. Chàng di chuyển nhanh như để trả lời. Chàng phá vỡ nụ hôn của họ và nàng có thể nhìn thấy đôi mắt bạc của chàng, đang cầu xin và lấy đi cùng một lúc. Nàng mím

cười và quần chân mình quanh hông chàng. Đôi mắt chàng mở to theo những cử động của nàng và rên lên. Đôi mắt chàng nhắm lại. Rồi chàng trở lại, cánh tay nổi những đường gân và nàng căng thẳng để tìm kiếm một mục tiêu vô hình. Chàng gầm lên và thở hỗn hển về phía nàng. Nàng nhìn chàng, cái sức mạnh này, người đàn ông không thể chống lại sự hấp dẫn của cơ thể nàng. Là bởi vì nàng.

Chàng rơi xuống bên cạnh nàng, ngực chàng thở nặng nề, đôi mắt chàng vẫn khép và nằm đó cho đến khi hơi thở của chàng bình tĩnh lại. Nàng nghĩ chàng đã ngủ nhưng chàng vươn tay, kéo nàng lại gần mình.

“Xin lỗi.” Giọng chàng méo đi, nàng cũng không biết nếu chàng không lặp đi lặp lại nó thì chàng sẽ nói gì.

“Suyt.” Nàng vuốt khuôn mặt ẩm ướt của chàng và mỉm cười một cách bí mật. “Ngủ đi, tình yêu của em.”

“Tại sao anh lại gọi tôi tới đây?” Ngài Rupert nhìn xung quanh công viên một cách không chắc chắn. Lúc này là sáng sớm, trời lạnh như ma. Không nhìn thấy ai chung quanh không có nghĩa là Walker đã không bị theo dõi hay không có nhà quý tộc sang trọng nào ra đây cưỡi ngựa. Ông ta kéo vành mũ của mình xuống thấp hơn để được an toàn.

“Chúng ta không thể đợi anh ta đi bước tiếp theo.” Hơi thở của lãnh chúa Walker bốc khói khi ông ta nói.

Ông trụ trên ngựa như một người được sinh ra trên yên ngựa và quả thật như vậy. Sáu thế hệ của nhà Walkers luôn dẫn đầu trong các cuộc đi săn ở quê nhà. Chuồng ngựa của nhà Walker nổi tiếng khắp với các thợ săn ở đó. Thậm chí, ông ta chắc có thể biết ngồi vững trên một con ngựa trước khi biết đi.

Ngài Rupert dịch chuyển trên lưng ngựa. Mãi cho tới lúc là thanh niên ông mới học cưỡi ngựa và giờ đây sự kém cỏi của ông đang thể hiện. Hơn thế nữa, cái chân què khiến ông cảm thấy vô cùng tệ hại. “Anh có đề xuất gì?”

“Giết hắn ta trước khi hắn giết chúng ta.”

Ngài Rupert cau mày và nhìn xung quanh một lần nữa. Ngu ngốc. Bất cứ ai nghe thấy đều có thể tổng tiền. Mặt khác, nếu Walker có thể giải quyết vấn đề của hắn ta luôn cho mình... “Chúng ta đã cố gắng hai lần và đều thất bại.”

“Và chúng ta sẽ thử lần nữa. Lần thứ ba rất quyến rũ.” Walker nháy mắt với ông với một đôi mắt lơ đãng chậm chạp. “Tôi không muốn chờ đợi như một con gà trống bị vạ cổ cho bữa ăn tối.”

Rupert thở dài. Đó là một sự cân bằng tinh tế. Theo như ông biết, Simon Iddesleigh vẫn chưa biết ông có tham gia âm mưu này. Iddesleigh gần như chắc chắn rằng Walker là người cuối cùng tham gia. Nếu Iddesleigh không thể tìm ra, nếu anh ta mang món nợ máu kết thúc với Walker tốt, tất cả đều tốt. Sau cùng thì, Walker không phải là một phần quá quan trọng trong cuộc sống của Rupert. Ông hẳn sẽ chẳng tiếc nuối gì hắn ta. Và khi Walker chết, sẽ không có ai còn sống để chỉ ra vai trò của ông trong âm mưu dẫn đến cái chết của Ethan Iddesleigh. Đó là một suy nghĩ thực quyến rũ. Ngài đã có thể nghỉ ngơi và Chúa biết biết rằng ông đã sẵn sàng.

Nhưng nếu Walker nói chuyện trước khi Iddesleigh giết hắn, hoặc là tệ hơn nếu Iddesleigh tìm ra ông, tất cả sẽ mất hết. Bởi vì, tất nhiên, Iddesleigh đã bám theo sau Rupert ngay cả khi ông không biết điều đó. Vì vậy, Rupert chiều theo yêu cầu của Walker và cuộc gặp mặt của họ

diễn ra vào lúc rạng sáng tinh mơ. Những người khác hẳn nghĩ rằng họ đã ở cùng nhau từ đó.

Bàn tay ông sờ vào túi áo gile nơi chiếc nhẫn của Iddesleigh nằm đó. Ông nên vứt nó đi ngay. Sự thực là: ông đã suýt ném nó xuống Thames hai lần. Nhưng lần nào cũng vậy, như có cái gì dừng ông lại. Điều này thật vô lý nhưng ông tưởng tượng rằng chiếc nhẫn đã cho ông sức mạnh của Iddesleigh.

“Hắn đã kết hôn ngày hôm qua.”

“Cái gì?” Ngài Rupert tập trung vào cuộc hội thoại.

“Simon Iddesleigh” Walker kiên nhẫn, như thể đây là tốc độ chậm nhất “Kết hôn với một đứa con gái từ nông thôn, Không tiền, không phải con nhà danh giá. Có lẽ hắn điên rồi.”

“Tôi không nghĩ vậy, Iddesleigh có thể có nhiều thứ, nhưng điên rồ không nằm trong những thứ đó đâu.” Ông cố gắng kìm nén thôi thúc muốn xoa bóp đùi mình.

“Như ngài nói.” Walker nhún vai và lấy ra hộp đựng thuốc lá của mình “Cô ta có thể thuộc bất cứ trường hợp nào.”

Ngài Rupert nhìn chăm chăm vào Walker khi hắn ta hít một hơi thuốc và lặng lẽ rít.

Walker đập chiếc khăn tay của mình và thối to “Giết.” Ông hắt hơi và lau mũi trước khi bỏ vào túi với những chiếc khăn tay khác.

“Anh điên hả?” Ông gần như cười vào mặt người khác. “Hãy nhớ rằng cái chết của người anh trai đã khiến Simon Iddesleigh hành động. Bây giờ việc giết người vợ mới của hắn cũng không thể ngăn hắn, đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng giả sử chúng ta đe dọa cô ta, nói cho hắn biết nếu hắn không ngừng, chúng ta sẽ giết cô ta.” Walker nhún vai một lần nữa. “Tôi nghĩ hắn sẽ ngừng. Có thể thử một chút.”

“Thật sự.” Ngài Rupert thấy môi hắn cong lên. “Tôi cho là hành động ấy như thể anh đang thấp sáng một thùng thuốc súng. Hắn thậm chí còn sẵn lòng anh nhanh chóng hơn.”

“Nhưng không sẵn lòng anh, phải không?”

“Ý anh là gì?”

Ngài Walker búng một hạt bụi thuốc lá trên cổ tay áo của mình. “Không phải anh. Anh đã cố gắng để không dính vào chuyện này, có đúng không, Fletcher?”

“Sự giấu mặt của tôi sẽ rất tốt cho chúng ta.” Ngài Rupert thấy cái nhìn đều đặn của người đàn ông trẻ hơn.

“Đúng không?” Walker nhìn chăm chăm lại.

Ngài Rupert luôn thấy đôi mắt của Walker giống với một con thú ngó ngẩn, nhưng đó là vấn đề, đúng không? Người ta dễ đánh giá thấp thông minh của một con vật lớn di chuyển rất chậm. Mồ hôi lạnh chảy trên lưng ông ta.

Walker nhìn xuống. “Đó là những gì tôi dự định làm với bất cứ giá nào và tôi hy vọng ngài sẽ hỗ trợ tôi, tôi sẽ cần nó.”

“Đương nhiên.” Ngài Rupert nói đều đều. “Chúng ta là đồng bọn.”

“Tốt.” Walker cười, má hồng lên. “Ta nên đẩy thẳng con hoang đó vào tình huống khó khăn ngay. Đi thôi. Để lại vài con bồ câu trong tổ. Không được thả chúng ra trước khi tôi trở về.” Ông nháy mắt một cách dâm dăng và thúc ngựa đi nước kiệu.

Ngài Rupert nhìn màn sương che phủ dần người đàn ông kia trước khi quay con ngựa thiến của mình về với nhà và gia đình của mình. Chân ông đang rất đau đớn và ông sẽ phải trả giá

cho chuyến đi này bằng cách cho nó nghỉ ngơi hết cả ngày hôm nay. Walker hay là Iddesleigh. Không là vấn đề quan trọng trong lúc này.

Miễn là ai đó trong số họ chết.

Một tiếng ngáy nhẹ là điều đầu tiên Lucy nghe thấy khi nàng thức dậy vào ngày hôm sau đám cưới. Mắt vẫn còn nhắm lại, giấc mơ còn đang trôi lững lờ trong tâm trí nàng, nàng băn khoăn tự hỏi ai lại có thể phát ra tiếng thở ồn ào đến như vậy. Rồi nàng cảm thấy sức nặng một cánh tay đè trên ngực mình và nàng hoàn toàn tỉnh giấc. Nhưng nàng vẫn chưa mở mắt ra.

Ấm quá. Nàng không thể nhớ nổi đã bao giờ cảm thấy ấm áp ngọt ngào như vậy trong đời chưa, đặc biệt lại vào mùa đông. Chân nàng mắc kẹt trong một vùng lông lá nam tính, rậm rạp, thậm chí những ngón chân nàng, những ngón chân dường như chưa bao giờ hoàn toàn hết tê buốt vào giữa tháng Mười và tháng Ba, nay cũng được sưởi ấm. Giống như việc nàng đang sở hữu một lò sưởi riêng của mình, thêm vào đó như một phần thưởng là lò sưởi này có bề mặt thật mịn, và nó đang ghì chặt hết toàn bộ một bên thân thể nàng phía bên phải. Không khí ấm áp bên trong chặn lại có một mùi hương dịu dàng tinh tế. Nàng nhận ra mùi của chính cơ thể mình hòa lẫn với của một người ngoài mà nàng nhận biết đó là chàng. Thật nguyên sơ và tự nhiên biết bao. Mùi của cơ thể họ quấn lấy hòa quyện nhau.

Lucy thở dài rồi nàng mở mắt ra.

Mặt trời đang nhìn trộm họ qua những kẽ hở trên chiếc màn cửa. Có phải là đã muộn lắm rồi không? Nàng chột cứng người lại căng thẳng. Nhưng khó mà có thể nghĩ khác đi được. Simon đã khoá cửa chưa nhỉ? Trong thị trấn, Lucy đã quen với việc nhìn thấy những cô hầu gái kéo tấm màn cửa ra vào sáng sớm, và thực hiện việc nhóm lửa trong lò sưởi. Liệu những người hầu có trông chờ Simon trở lại phòng mình tối qua không? Nàng cau mày liếc nhìn về phía cánh cửa.

"Sh...h.." Simon ôm siết lấy ngực nàng và lên tiếng cầu nhàu vì những cử động của nàng. "Ngủ tiếp đi", chàng lăm bầm làu bàu, và hơi thở của chàng lại điều hòa nhịp nhàng trở lại.

Lucy nhìn chàng. Những sợi râu sáng màu nhú ra khỏi cằm, quầng thâm sẫm màu viền dưới mắt, và mái tóc ngắn hất dạt hết sang một phía. Chàng trông thật điển trai, khiến nàng gần như ngừng thở. Nàng nghiêng đầu cho đến khi nàng có thể thấy bàn tay chàng trườn lên bao bọc lấy ngực nàng. Núm vú nàng bị kẹp nhô ra giữa ngón cái và ngón trỏ của chàng.

Mặt nàng nóng rực, ửng đỏ lên: "Simon"

"Sh..h.."

"Simon"

"Thôi nào... ngủ tiếp đi ...". Chàng lướt một nụ hôn nhẹ lên bờ vai trần của nàng mà không hề mở mắt ra.

Nàng mím chặt môi. Đây là một vấn đề hết sức nghiêm trọng. "Cửa đã khoá chưa?"

"Uhm"

"Simon, cửa đã khoá chưa?"

Chàng thở dài. "Rồi".

Lucy liếc qua. Chàng lại bắt đầu ngáy.

"Em không tin". Nàng trượt ra khỏi giường.

Simon xoay người và đột nhiên nằm đè lên nàng. Cuối cùng thì chàng cũng mở mắt. "Đáng lẽ ra anh phải nghĩ tới được điều này khi lấy một cô nàng nhà quê chứ nhỉ." Giọng chàng còn ngái ngủ.

"Sao cơ?" Lucy chớp mắt. Nàng thấy mình đang trần truồng dưới chàng. Cái vật đàn ông của chàng đang tỳ vào phần bụng dưới mềm mại của nàng.

"Còn sớm mà". Chàng cau mày và dời phần trọng lượng của cơ thể mình ra khỏi ngực nàng. Điều này chỉ khiến hông bị chàng đè lên nặng hơn nữa...

Lucy cố lờ đi ảnh hưởng mà phần nam tính của chàng đang tác động làm bụng nàng nhộn nhạo và quặn lên. Thật không dễ dàng gì. "Nhưng những hầu gái..."

"Bất cứ người nào dám bước qua cửa kia trước khi chúng ta rời khỏi phòng, anh sẽ đuổi cổ ngay lập tức".

"Anh nói cửa khóa rồi kia mà". Nàng cố nén lại nụ cười nhưng dường như môi nàng đang cong và nhếch lên không theo ý muốn. Nàng nên cảm thấy xấu hổ mới phải.

"Anh đã nói vậy ư?" Chàng vờn đầu vú nàng. "Cũng thế cả. Sẽ không ai xen ngang chúng ta đâu".

"Em không nghĩ..."

Chàng phủ môi mình lên môi nàng và Lucy quên mất mình đang nghĩ gì. Môi chàng thật ấm và dịu dàng trái ngược với bộ râu lởm chởm đang cọ lên cằm nàng. Bằng cách nào đó mà cả hai sự đụng chạm trái ngược ấy đều mang lại sự khiêu khích và quyến rũ như nhau.

"Thế em sẽ chiều chuộng tân lang này thế nào đây," chàng thì thầm vào tai nàng, "giờ em làm anh thức giấc rồi, hmm?" Chàng ép hông mình vào người nàng.

Lucy ngo nguậy, di chuyển bên cạnh chàng không ngừng, rồi yên lặng trong hơi thở gấp khê phát ra một tiếng rên - rất nhẹ, nhưng chàng vẫn nghe thấy.

"Anh xin lỗi". Simon bật rời khỏi người nàng. "Chắc em nghĩ anh là một con quỷ đói khát. Có đau lắm không? Có lẽ ta nên sai người hầu đến chăm sóc em. Hoặc là..."

Lucy tỳ tay lên môi chàng. Nàng không biết phải nói sao.

"Shh.. Em ổn mà".

"Nhưng chắc chắn là nàng..."

"Thật mà". Lucy nhắm mắt lại và lặng lẽ kéo chăn qua đầu. Có phải tất cả đàn ông đều thành thật với vợ mình không nhỉ? "Em chỉ đau một chút xíu thôi".

Chàng nhìn nàng vô vọng.

"Cảm giác rất tuyệt". Nàng hắng giọng. Làm sao để chàng quay lại đây? "Khi anh nằm bên em".

"Vậy thì tới đây".

Nàng nhích lại gần hơn, nhưng khi nàng sắp mặt đối mặt với chàng thì chàng lại khẽ quay nàng lại, để lưng nàng áp vào ngực mình.

"Dựa đầu vào đây". Chàng duỗi tay ra để làm gối cho nàng.

Nàng lại cảm thấy ấm áp hơn nữa, nằm gọn trong lòng và được thân thể chàng ôm ấp thật dễ chịu, cảm giác an toàn biết bao. Chàng co chân lên bọc lấy nàng và khẽ rên rỉ. Sự căng cứng của chàng chống vào lưng nàng, mãnh liệt, nóng bỏng.

"Anh vẫn ổn chứ?" Nàng thì thầm.

"Không". Chàng cười khúc khích, nhẹ giọng khổ sở. "Nhưng anh vẫn sống sót được".

"Simon--"

Chàng ôm siết lấy ngực nàng. "Anh biết tối qua đã làm thương tổn em". Ngón cái của chàng nghịch đầu vú nàng. "Nhưng nó sẽ không còn như thế nữa".

"Không sao mà--"

"Anh muốn cho em thấy".

Lucy căng thẳng. Chính xác thì, nàng đã đòi hỏi điều gì đây?

"Anh sẽ không làm em đau" chàng thì thầm vào tai nàng. "Cảm giác sẽ rất tuyệt. Thư giãn đi. Anh sẽ đưa em lên tận thiên đường. Em là một thiên thần mà." Tay chàng vuốt ve xuống nửa dưới thân mình nàng, cù dọc xuống phía dưới bụng nàng, chạm vào đám tóc lộn xoăn ở nơi ấy.

"Simon, em không nghĩ là---"

"Shh--". Chàng để những đầu ngón tay dạo chơi chạm vào vùng lộn xoăn rậm rạp nữ tính của nàng. Nàng run rẩy và lặc lối. Cảm ơn chúa vì chàng không nhìn vào mặt nàng. Cuối cùng, nàng nhắm mắt lại.

"Mở ra đi, em yêu", chàng lại thì thào bên tai "Nơi này của em mềm mại quá. Anh muốn được chiều chuộng em".

Chắc chắn là chàng sẽ không...

Chàng chen đầu gối vào giữa hai đùi nàng, tách chúng ra. Tay chàng lần tìm vào những nếp gấp nữ tính của nàng, kích thích chúng. Nàng nín thở, chờ đợi.

"Anh muốn hôn em ở đây". Chàng vuốt ve. "Lướt lưỡi qua, nếm em, ghi nhớ vị của em, nhưng ta nghĩ bây giờ còn hơi sớm."

Đầu óc nàng đông cứng đóng băng lại khi nàng cố gắng tưởng tượng. Hông nàng cố né đi.

"Shh... Cứ vậy đi... Không đau đâu, sẽ không bị tổn thương nữa... Thật đó...." tay chàng đã chạm tới cái nú dậu kín dưới những nếp gấp..."Anh sẽ làm nàng thấy rất thích, rất dễ chịu." Chàng xoay xoay mân mê chỗ da thịt ấy. "Nhìn anh này."

Nàng không thể. Nàng thậm chí không nên để chàng làm vậy. Chắc chắn đây không thể là việc mà vợ chồng thường làm.

"Thiên thần của anh, nhìn anh đi..." chàng ngân nga. "Anh muốn thấy đôi mắt đẹp của em".

Nàng miễn cưỡng quay đầu lại. Hé mở mí mắt. Chàng đang nhìn nàng chăm chú, đôi mắt màu xám bạc sáng lấp lánh khi ngón tay chàng đùa giỡn ấn xuống. Môi nàng hé mở.

"Chúa ơi," chàng rên rỉ. Rồi chàng hôn nàng, lưỡi cuốn vào sâu hơn trong khi những ngón tay chàng vuốt ve nàng ngày một khấn trương. Nàng muốn di chuyển hông lên, để cảm nhận trọn vẹn những ngón tay ấy. Thay vì vậy, nàng cong lưng lên, cọ xát vào chàng. Chàng lầm rầm gì đó và cắn vào môi dưới nàng. Nàng thấy mình ướt rượt, thấm đẫm, làm những ngón tay chàng trơn tuột.

Chàng đẩy cái vật cứng dựng đứng vào bên trong nàng.

Nàng không thể kiểm soát được hơi thở của mình, không nghĩ nổi một điều gì. Nàng không nên để mặc cho mọi việc xảy ra. Không phải trước chàng. Chàng luôn lưỡi vào miệng nàng, quay cuồng cuốn lấy nó. Chàng là phù thủy với đôi mắt màu xám bạc làm nàng mù mị. Nàng mất hết kiểm soát. Nàng mút chặt lấy lưỡi chàng và đột nhiên điều đó xảy ra. Nàng rướn người lên và thấy áp lực làm mình bùng nổ ngay ngất. Rồi chàng chuyển động chậm dần, ngừng đầu lên để nhìn nàng, nhưng nàng không quan tâm. Hơi ẩm tràn ngập nàng, trải ra từ giữa cơ thể nàng. Thật quá tuyệt vời.

"Simon"

"Thiên thần?"

"Cảm ơn chàng". Lưỡi nàng lú lại như người bị say rượu, và tiếng nói phát ra nghe như tiếng rên rỉ yếu ớt. Nàng nhắm mắt lại và để mặc cho bản thân trôi dạt bồng bềnh đi một chút. Nhưng rồi nàng nghĩ ra một chuyện. Chàng vẫn đang cương cứng đâm vào lưng nàng.

Nàng ngo nguậy bên dưới, và chàng rít lên nuốt vào một hơi thở. Có phải nàng đã làm chàng bị tổn thương?

Ôi, tất nhiên là thế rồi. "Em có thể...?" Nàng thấy mặt mình nóng bừng. Làm sao mà hỏi ra câu đó được đây? "Em có thể ... giúp gì được anh không?"

"Anh ổn cả mà. Em ngủ đi." Nhưng giọng chàng thật nhỏ, và cái vật nam tính của chàng gần như đang thiêu đốt ra một cái lỗ trên lưng nàng. Như vậy thì đương nhiên không tốt cho sức khỏe của chàng.

Nàng quay người cho tới khi nhìn thấy được mặt chàng. Nàng biết mình đang rất xấu hổ. "Em là vợ anh mà. Để em giúp anh."

Một vệt màu đỏ nhẹ nhẹ chạy dọc xương gò má chàng. Thật buồn cười, chàng lại giả bộ không trong khi mình có nhu cầu.

Cảnh tượng ấy làm quyết tâm của nàng mạnh mẽ hơn. "Đi mà--"

Chàng nhìn vào mắt nàng, tìm kiếm điều gì đó, rồi thở dài. "Anh sẽ bị hỏa thiêu dưới địa ngục mất thôi."

Nàng nhướn mày và khẽ chạm vào vai chàng. Tay chàng giữ lấy nàng, và trong một khoảnh khắc nàng nghĩ chàng sẽ đẩy mình ra, nhưng chàng dẫn dắt nàng dưới chân và kéo nó lại gần người mình hơn. Đột nhiên nàng nắm lấy chàng. Mắt nàng mở to. Chàng rắn chắc hơn nàng tưởng. Không có chút mỡ nào và lạ lùng là làn da lại thật mềm mại. Và nóng rẫy. Nàng thật muốn ngắm nhìn nó nhưng không chắc là chàng sẽ chấp nhận. Nên thay vì vậy, nàng dịu dàng siết chặt.

"Ah, chúa ơi". Mí mắt chàng sụp xuống và khuôn mặt chàng mê mẩn đi.

Điều đó làm nàng tự tin hơn. "Em nên làm gì đây?"

"Đây." Những ngón tay chàng ấn vào vùng nữ tính của nàng, khiến nàng giật mình. Rồi chàng bôi chất nhờn của nàng lên người mình. "Chỉ cần--" Chàng áp tay mình lên tay nàng và họ cùng nhau trượt suốt dọc phần thân chàng. Lên và xuống. Lên xuống.

Và lại lần nữa. Điều này thực sự mê hoặc. "Em thử được không?"

"Ừ, được". Mắt chàng mờ đi đi, và buông tay nàng ra.

Nàng mỉm cười, cảm thấy một niềm vui kín đáo rằng chàng đã trở nên bớt độc đoán hơn. Nàng tiếp tục nhịp độ mà chàng đã hướng dẫn và nhìn khuôn mặt thỏa mãn của chàng. Chàng nhắm mắt. Một rãnh nhỏ mất hút giữa hai chân mày. Môi dưới của chàng hơi trể ra, và khuôn mặt đầm đìa mồ hôi. Ngắm nhìn chàng, nàng cảm thấy mình nóng dần lên với ham muốn. Nhưng hơn cả thế, là cảm giác tự chủ và, sự thân mật giữa hai người đã khiến chàng để nàng làm như thế. Điều này đã làm chàng lộ ra yếu điểm của mình.

"Nhanh nữa đi." Chàng gầm gừ trong cổ họng.

Nàng chiều theo, những ngón tay trượt dọc theo chiều dài, vuốt ve làn da, nóng bỏng và trơn láng dưới lòng bàn tay nàng. Hông chàng nhấc lên áp chặt vào tay nàng.

"Ahh!" đột nhiên mắt chàng mở to, và nàng thấy tròng mắt của chàng tối lại thành một màu

xám như thép nguội. Trông chàng hoang dại và quyết liệt hơn cả khi chàng bị thương. Rồi chàng phun trào và cơ thể to lớn của chàng bắt đầu rung giật dữ dội. Chất lỏng bắn ra bàn tay nàng. Chàng rùng mình một lần nữa, răng chàng nghiến chặt, mắt vẫn chiếu thẳng vào nàng. Nàng giữ lấy ánh nhìn ấy, khép chặt hai đùi mình lại.

Chàng sụp xuống giường như bị rút kiệt sức lực, nhưng từ tối qua nàng đã biết điều đó là bình thường. Lucy rút tay ra khỏi chân. Trên đó là một chất trắng nhờn. Nàng xem xét nó một cách tò mò, duỗi những ngón tay ra. Là những hạt giống của Simon.

Bên cạnh nàng, chàng thở ra. "Ôi, chúa ơi, không tin nổi là ta lại thô thiển tới mức này."

"Không, không có mà." Cô cúi người hôn lên khoe miệng chàng. "Nếu anh có thể làm thế vì em, thì em cũng có thể làm thế vì anh."

"Ôi, cô vợ thông minh của ta." Chàng dịch chuyển để giành lại sự chủ động từ nụ hôn, miệng chàng mạnh mẽ và đầy sở hữu. "Anh là người đàn ông may mắn nhất thế giới."

Di chuyển chậm hơn thông thường, chàng nắm lấy cổ tay nàng rồi chùi tay nàng lên góc giường. Rồi chàng lại quay người nàng để lưng nàng áp vào ngực mình lần nữa.

"Giờ thì—" chàng ngáp—"chúng ta ngủ thôi."

Chàng choàng tay ôm lấy nàng và Lucy chìm vào giấc ngủ.

"Em có muốn đi vào thị trấn chiều nay không?" Simon cau mày nhìn miếng bút-tết và cắt một miếng. "Hay đi dạo vài vòng trong công viên Hyde Park? Có vẻ chán quá nhỉ, nhưng các quý bà, quý ông thường đi dạo ở đó mỗi ngày, nên chắc họ phải thấy việc đó thú vị. Có khi lại có một cỗ xe ngựa bị trật bánh ở đó, thế thì sẽ vui lắm. Họ quyết định đi bộ nhưng chàng không chắc nơi nào để đưa Lucy tới. Sự thật đáng buồn là chàng ít khi dành thời gian với các cô gái. Chàng có cảm giác không được tự nhiên. Ít nhất là khi rời khỏi giường. Những người có gia đình rồi thường dẫn cô vợ dễ thương của mình đi đâu nhỉ? Dĩ nhiên không phải tới mấy sòng bạc hay mấy nơi tiếng tăm không tốt rồi. Và những quán cà phê thôn quê thì có vẻ như là quá bụi bặm cho một quý cô. Bỏ qua công viên. Hoặc có thể là viện bảo tàng. Chàng liếc nhìn nàng. Hay liệu có chắc là nàng sẽ không thích tới thăm nhà thờ không?"

"Sẽ rất tuyệt đấy." Nàng chọc chọc một hạt đậu. "Hoặc đơn giản là chúng ta cứ ở đây thôi."

"Ở đây ư?" Chàng chăm chú nhìn nàng. Còn quá sớm để đưa nàng lên giường lần nữa, dù ý nghĩ đó dừng như rất hấp dẫn.

"Đúng thế. Anh có thể viết lách hoặc chăm sóc đám hoa hồng, còn em thì đọc sách hoặc vẽ phác thảo." Nàng đẩy đĩa đậu hà lan sang một bên và ăn một miếng khoai tây.

Chàng vịn vẹo khố sờ trên ghế. "Em sẽ không thấy tẻ nhạt chứ?"

"Không, đương nhiên là không." Nàng mỉm cười. "Anh không cần nghĩ rằng phải cố làm em khuây khỏa đâu. Ngoài ra, em nghi ngờ là anh chịu dành thời gian dạo chơi công viên trước khi lấy em lắm."

"Umh, thì không," Simon thú nhận. "Nhưng anh sẵn sàng thay đổi vì anh đã có vợ rồi. Anh sẽ ổn định, em biết đó."

"Thay đổi?" Lucy đặt nĩa xuống và nhìn chàng. "Giống như đi giày gót đỏ?"

Chàng há miệng ra, rồi ngậm lại. Nàng đang châm chọc chàng chăng? "Có lẽ không phải thế."

"Hay là những đồ trang trí trên áo choàng của anh? Đôi khi em thấy em như con công mái bên cạnh anh vậy."

Simon chau mày. "Anh..."

Một nụ cười ranh mãnh hiện ra nơi khóe miệng nàng. "Có phải toàn bộ tất chân của anh đều được viền thêu? Em chắc rằng hóa đơn may mặc của anh sẽ rất tốn kém đấy."

"Thật như vậy ư?"

Simon cố để trông thật nghiêm nghị nhưng dường như đã thất bại thảm hại. Chàng rất vui khi thấy nàng dễ chịu sau tối qua. Khi nghĩ rằng mình đã làm nàng đau, chàng không thoải mái chút nào. Và đỉnh điểm sáng nay chàng đã chỉ cho nàng phải chiều chuộng một kẻ phóng dăng như mình ra sao, điều đó làm chàng không được dễ chịu.

Chàng đã làm hư cô vợ ngây thơ khờ dại của mình rồi. Và điều đáng buồn là chàng đã có cơ hội để bỏ qua việc đó, chàng biết rằng mình đã đặt tay nàng lên cái vật biểu trưng cho nam tính của mình lần nữa. Chàng đã quá cứng, quá căng nhúc. Và chỉ nghĩ tới việc bàn tay mềm mát của Lucy nắm lấy mình lại làm cho chàng căng lên cương nhúc lần nữa. Loại đàn ông gì lại có thể cứng lên khi nghĩ tới việc làm hư hỏng một cô gái trong sáng như vậy chứ?

"Em không nghĩ em lại muốn anh thay đổi bất kì điều gì cả."

Simon chớp mắt và cố tập trung thoát khỏi các ý nghĩ đen tối của mình để xem cô vợ yêu quý nói gì. Chàng nhận ra Lucy đang trở nên rất thành thật.

Chân mày nàng giãn ra và nghiêm nghị. "Trừ một điểm. Em không muốn anh đấu súng nữa."

Chàng hít mạnh vào một hơi và nâng cốc rượu lên miệng để câu giờ. Chết thật. Quỷ thật. Quỷ thật. Thiên thần của chàng, nàng không ngốc chút nào. Nàng nhìn chàng rất bình tĩnh và không tỏ chút khoan dung nào trong ánh mắt.

"Lo lắng của em thật đáng khen, nhưng---"

Newton đã tiến vào phòng, mang theo một cái đĩa bạc. Tạ ơn chúa. "Có thư, thưa tử tước."

Simon gạt đầu cảm ơn và cầm lấy những lá thư. "Ah, có vẻ như chúng ta được mời tới dự một buổi dạ vũ trang trọng." Chỉ có ba lá thư và chàng nhận ra Lucy vẫn đang nhìn mình. Chàng liếc nhanh. Một cái hóa đơn. Môi chàng cong lên. "Hoặc có khi là không phải. Có lẽ em đã đúng khi nói về đôi giày gót đỏ của ta."

"Simon."

"Gì thế, em yêu?" Chàng đặt hóa đơn qua một bên và mở cái tiếp theo. Một bức thư từ một gã say mê hoa hồng: Công nghệ ghép cảnh mới từ Tây Ban Nha, vân vân. Lại nữa, chàng quăng đi. Bức thư thứ ba không có dấu huy hiệu nào đóng trên dấu sáp đỏ niêm phong, và chàng không nhận ra chữ viết. Chàng mở nó bằng con dao cắt bơ. Và chớp mắt ngốc nghếch nhìn những con chữ.

Nếu ngài có chút tình cảm nào với vợ mới cưới của mình, thì chấm dứt ngay. Nếu tiếp tục hoặc có nguy cơ tiếp tục thì cái chết sẽ đến với cô ta ngay lập tức.

Chàng chưa bao giờ nghĩ rằng họ có thể bỏ qua chàng và nhằm thẳng tới Lucy. Chàng chỉ tập trung chú ý bảo vệ nàng trong lãnh địa của mình. Nhưng nếu bọn họ tấn công khi chàng không ở đó...

"Anh không thể cứ nấp sau tờ giấy đó mãi được đâu." Lucy nói.

Nếu nàng bị thương, hoặc - Chúa lòng lành, bị giết vì chàng thì sao? Chàng có sống nổi trong thế giới không có nàng và đôi chân mày nghiêm nghị của nàng không?

"Simon, anh ổn chứ? Đó là cái gì vậy?"

Chàng chớp mắt. "Không có gì. Anh xin lỗi. Không có gì đâu." Chàng vò nát bức thư trong bàn

tay và ném nó vào lửa.

"Simon--"

"Em có đi trượt băng không?"

"Gì cơ?" Chàng đang đề phòng nàng. Nàng nhìn chàng bối rối.

"Anh đã hứa với Pocket là sẽ dạy cô bé trượt băng trên mặt sông Thames khi đóng băng." Chàng hắng giọng một cách lo lắng. Thật là một ý tưởng ngu ngốc. "Em có thích trượt băng không?"

Nàng nhìn chàng chăm chú một lát rồi đột nhiên đứng dậy khỏi ghế. Nàng đến bên chàng và ôm lấy khuôn mặt chàng trong tay mình. "Có, em rất thích đi trượt băng với anh và Pocket." Nàng hôn chàng dịu dàng.

Nụ hôn đầu tiên, chàng nghĩ quá đột ngột và không rõ ràng, vì nàng đang thăm dò. Chàng muốn siết lấy vai nàng và ôm nàng trong vòng tay, rồi đưa nàng vào một căn phòng thật kín đáo nào đó trong căn nhà này. Nơi nào đó nàng sẽ luôn được an toàn. Thay vì vậy, chàng hôn lại nàng, mơn man, vuốt ve nhẹ nhàng môi nàng.

Và bản khoăn tự hỏi làm thế nào để có thể bảo vệ được nàng.

—...

"Sao anh không kể cho em nhiều hơn về Hoàng tử rắn?" Sau đó Lucy hỏi chàng vào buổi tối. Nàng dùng ngón cái bôi thêm bột màu đỏ vào phần bóng dưới tai Simon trong bức phác họa của mình.

Buổi chiều với Pocket thật tuyệt làm sao. Simon đã cho thấy chàng đúng là một chuyên gia trượt băng. Lucy không hiểu sao điều đó lại làm nàng ngạc nhiên. Chàng lượn những vòng tròn quanh nàng và Pocket, cười như một gã khờ ngốc nghếch. Họ đã cùng trượt băng tới khi trời đã tắt nắng và mũi Pocket thì ửng đỏ lên. Giờ thì Lucy mệt rũ rùi và rất vui vẻ ngồi nghỉ ngơi cùng Simon khi nàng phác họa chàng. Đây chính là những gì Lucy mong muốn, cuộc sống bên nhau của họ. Nàng tự mỉm cười một mình khi nàng nhìn chàng. Dù chàng có thể là một người mẫu tốt hơn.

Khi nàng nhìn, Simon đổi vị trí trên ghế và mất đi tư thế làm mẫu. Lại nữa rồi, Lucy thở dài. Nàng không giỏi yêu cầu anh chồng mới của mình như yêu cầu ông Hedge, nhưng thật là khó vẽ, nhất là khi chàng cứ vắn vẹo ngo ngoay thế này. Họ đang ngồi trong phòng khách, bên cạnh phòng ngủ mới của nàng. Căn phòng rất đẹp, được trang trí toàn màu kem và hồng phấn với những chiếc ghế đặt cách nhau. Và nó hướng về hướng Nam, làm ánh sáng rất rõ vào buổi chiều, hoàn hảo để phác họa tranh. Tất nhiên giờ là buổi tối, nhưng Simon thấp ít nhất cả tá nến bất kể nàng phản đối vì lãng phí và tốn kém.

"Em nói gì vậy?" Chàng chưa nghe rõ nàng nói.

Chàng đang nghĩ gì thế nhỉ? Có phải là tại bức thư bí ẩn lúc trưa hay là yêu cầu của nàng về việc không tiếp tục đấu súng nữa? Như vậy là không khôn ngoan, nàng biết, nhất là với một cô vợ mới cưới. Nhưng nàng có một cảm giác mạnh mẽ rằng phải thận trọng về điều này.

"Em bảo anh kể cho em thêm về câu chuyện cổ tích ấy." Nàng phác thảo vai chàng. "Về hoàng tử rắn. Anh mới kể tới đoạn về hoàng tử Rutherford. Em nghĩ anh nên xem xét lại cái tên đó."

"Anh không thể." Ngón tay chàng ngừng gõ lên đầu gối. "Tên đó đi kèm với câu chuyện mà. Em sẽ không muốn ta thay đổi truyền thống chứ, đúng không?"

"Hmm." Nàng đã băn khoăn có khi Simon đã bịa ra toàn bộ câu chuyện mà chàng đang kể cũng nên.

"Em đang vẽ minh họa cho câu chuyện cổ tích đó ư?"

"Vâng."

Chàng nheo mày: "Anh xem được không?"

"Không." Nàng tô đậm phần bóng tay áo chàng. "Cho tới khi nào em vẽ xong. Giờ thì anh kể chuyện đi."

"Ừ, được rồi." Chàng hắng giọng. "Hoàng tử rắc mặc cho Angelica một bộ đồ lấp lánh bằng đồng."

"Thế thì không nặng chết khiếp mất ư?"

"Nhẹ như lông hồng ấy chứ. Anh đảm bảo với em như thế. Hoàng tử rắc lại vấy tay và đột nhiên chàng cùng Angelica đang đứng trên đỉnh lâu đài, cùng quan sát những vị khách đang tiến vào bữa tiệc. "Đây," Hoàng tử rắc nói. "Hãy đeo nó vào và nhớ trở lại lúc tiếng gà gáy đầu tiên". Và rồi chàng đưa cho nàng một chiếc mặt nạ bằng đồng. Angelica cảm ơn, đeo mặt nạ vào và run rẩy bước vào bữa tiệc. "Hãy nhớ!" Hoàng tử rắc nói: "Tiếng gà gáy đầu tiên, không được trễ hơn!" "Vì sao thế? Điều gì sẽ xảy ra nếu nàng ấy trở về không đúng giờ?" Lucy trầm ngâm, cau mày khi nàng vẽ vành tai chàng. Tai lúc nào cũng khó vẽ.

"Em hãy chờ xem."

"Em ghét khi phải nghe người ta nói thế lắm."

"Em có muốn nghe chuyện nữa hay thôi?" Chàng nhìn nàng ra vẻ khinh khỉnh. Chàng trêu tức nàng, giả bộ kiêu ngạo. Đột nhiên nàng nhận ra nàng yêu những khoảng thời gian như thế này bên chàng. Khi chàng chọc phá nàng thế này, nàng cảm thấy như giữa họ có một tín hiệu bí mật, chỉ hai người hiểu với nhau. Thật ngốc, nàng biết, và điều này càng làm nàng quan tâm đến chàng hơn.

"Có chứ." Nàng ngoan ngoãn đáp.

"Bữa tiệc của nhà vua là lễ hội xa hoa tráng lệ nhất mà em có thể tưởng tượng được. Hàng ngàn ngọn đèn pha lê soi sáng hành lang rộng thênh thang, vàng bạc và châu báu lấp lánh trên cổ của những quý bà quý cô khắp vùng. Nhưng hoàng tử Rutherford chỉ để mắt tới nàng Angelica mà thôi. Chàng nhảy với nàng mọi điệu nhảy và cầu xin nàng cho biết tên."

"Vậy nàng có nói không?"

"Không. vào lúc nàng vừa định nói, thì tia nắng bình minh đầu tiên chiếu qua cửa sổ lâu đài, và nàng biết gà sắp gáy. Nàng chạy như bay ra khỏi gian phòng có vũ hội, và nàng ngay lập tức quay trở về hang của Hoàng tử rắc."

"Yên nào". Lucy đang tập trung vào điểm nhấn nơi đuôi mắt chàng.

"Xin theo lệnh nàng, thưa quý bà."

"Humph."

Chàng cười và kể tiếp thật dịu dàng. "Angelica đã chán chê cả ngày, giờ nàng đang nghỉ ngơi, nàng rất mệt sau khi khiêu vũ suốt đêm. Sau tối hôm đó, nàng tới gặp Hoàng tử rắc. 'Ta làm được gì cho nàng đây?' chàng hỏi, vì chàng cũng đang đợi nàng. 'Có một vũ hội khác tối nay', nàng đáp, 'Ngài có thể làm cho ta một bộ lễ phục mới được không?'."

"Em nghĩ là cô ấy đang trở nên tham lam rồi." Lucy thở nhẹ.

"Mái tóc vàng của hoàng tử Rutherford quá mê hoặc mà" Simon đáp ra vẻ ngây thơ. "Và Hoàng tử rắc đồng ý làm phép ra một bộ váy mới cho nàng. Nhưng để làm được điều đó, chàng phải cắt đi cánh tay phải."

“Cắt đi?” Lucy thắng thốt sợ hãi. “Nhưng chàng ấy có phải làm thế với bộ váy đầu tiên đâu.”

Simon nhìn nàng buồn bã. “À, nhưng chàng là một tử thần mà. Để làm một bộ váy khác cho Angelica, chàng phải hi sinh gì đó chứ.”

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Lucy. “Em không biết liệu mình có thích chuyện anh kể không nữa.”

“Không thích ư?” Chàng ngồi dậy khỏi ghế và thông thả tiến lại gần, trông hết sức nghiêm túc.

“Không thích.” Nàng nhìn lại như kiểu chàng nhìn mình.

“Anh xin lỗi. Anh chỉ định làm em vui.” Chàng gạt bột màu từ những ngón tay nàng và bỏ nó vào hộp cạnh đó. “Nhưng anh không thể lờ đi những thực tế khắc nghiệt của cuộc sống được.” Chàng ngả đầu và rê môi hôn dọc theo cổ họng nàng. “Bất kể anh có muốn cỡ nào.”

“Em không muốn anh lờ đi hiện thực.” Nàng nói khẽ. Nàng nuốt khan khi cảm thấy miệng chàng đặt lên chỗ hõm trên cổ mình. “Nhưng em không nghĩ chúng ta cần tăng thêm nỗi sợ hãi trong cuộc sống. Cũng còn rất nhiều điều tốt mà.”

“Thì đây.” Chàng khẽ nói.

Chàng đột nhiên ôm gọn nàng trong tay trước khi nàng kịp trấn tĩnh. Lucy bám chặt lấy vai chàng khi chàng đưa nàng vào trong phòng ngủ bên cánh cửa và đặt nàng xuống giường.

Lucy nhắm mắt lại trong một cảm xúc mãnh liệt. Nàng không thể nghĩ ngợi được gì khi chàng hôn mình thật sâu, ngẫu nhiên, như thể chàng có thể ăn tươi nuốt sống nàng. “Simon, em--”

“Shh. Anh biết em đau, ta biết ta không nên làm thế này. Nghĩ tới chuyện ấy quá sớm chẳng khác gì dã thú. Nhưng, chúa ơi, anh phải làm thế.” Chàng ngẩng đầu lên và đôi mắt thăm lại trông thật hoang dã. Sao trước đây nàng từng nghĩ rằng chúng lạnh giá chứ? “Có thể chứ?”

Liệu người phụ nữ nào có thể từ chối lời cầu xin như thế? Trái tim nàng được sưởi ấm và miệng nàng vẽ thành một nụ cười. “Vâng.”

Nàng chẳng kịp nghĩ thêm chút nào nữa. Được nàng chấp thuận, chàng lôi mạnh quần áo của nàng. Nàng nghe thấy tiếng vải bị xé rách. Ngực nàng đã được mở ra và chàng lập tức lấp đầy nó bằng cách gắn miệng mình lên đó, mút thật mạnh. Nàng thở hổn hển và ghì chặt lấy đầu chàng, cảm nhận rằng chàng đang day nhẹ. Chàng chuyển qua đầu ngực bên kia nhưng vẫn để cho ngón tay cái vân vê núm vú nàng, cọ sát và xoắn xít lấy. Nàng không thể kiểm soát nổi nhịp thở, càng không nhận thức được chàng đang làm gì với mình nữa.

Chàng vươn người ra sau và cởi bỏ áo gi-lê. Sau đó sơ mi của chàng cũng nhanh chóng đáp xuống sàn.

Nàng ngây ngất nhìn nửa phần thân thể trần trụi của chàng. Cơ thể chàng trông thật rắn chắc và căng ra. Từng đường gân uốn lượn khi chàng di chuyển. Hơi thở gấp gáp, đám lông nhạt màu trước ngực chàng lấp lánh mồ hôi. Chàng thật đẹp, và hoàn toàn thuộc về nàng. Một cảm giác khoái cảm tràn dâng trong nàng. Chàng đứng dậy, cởi bỏ quần dài và tất; rồi chàng trút bỏ đồ lót.

Nàng nín thở, say sưa ngắm nhìn. Nàng chưa bao giờ thấy một người đàn ông khỏa thân, và dường như đã quá lâu rồi. Nhưng chàng trườn lấp lên người nàng, che đi phần hay ho nhất của cơ thể mình trước khi nàng kịp nhìn thấy. Một suy nghĩ lạ lùng thoáng lướt qua tâm trí nàng: Chàng xấu hổ ư? Hay chàng ngại sẽ làm nàng e sợ? Nàng mở mắt nhìn chàng chăm chú và mở miệng định nói cho chàng ý nghĩ của mình, sau tất cả, sau khi đã dành gần như cả cuộc đời mình sống ở vùng quê thôn dã, nơi những gia súc nhớn nhơ khắp nơi..., nhưng chàng đã lên tiếng trước.

"Cứ nhìn anh như thế thì em đã làm anh trở nên khó khăn hơn khi phải kiểm soát chính mình rồi." Giọng của chàng khản đặc. "Mà ở cạnh em thì anh bạn nhỏ của anh không cần giúp thêm cũng đã cứng lắm rồi."

Ánh mắt nàng ngưng lại trên mỗi câu chữ mà chàng thốt ra. Nàng muốn được nếm chàng, thưởng thức chàng, làm những việc mà nàng chưa nhận thức rõ. Nhiều hơn nữa. Nàng muốn nhiều hơn thế nữa.

"Anh muốn được ở bên trong em," chàng nói, yết hầu rung lên. "Anh muốn được ở trong em suốt đêm, muốn em vẫn bọc lấy anh lúc tỉnh dậy, làm tình với em trước cả khi em mở mắt ra." Chàng quỳ trên người nàng. Gương mặt chàng rực sáng, và nàng như chìm trong hào quang ấy. "Nếu được, anh sẽ đặt em lên đùi, thiên thần yêu dấu ạ, và ôm em mà ăn tối, mà chúng ta vẫn dính lấy nhau. Anh sẽ mớm cho em những quả dâu và kem, mà chúng ta vẫn không rời ra. Hầu bàn sẽ tới phục vụ chúng ta nhưng vẫn không nhận thấy cái của anh vẫn cứ đang ở trong cái chốn ngọt ngào của em. Vì váy em sẽ che phủ tất cả, nhưng em vẫn sẽ khẽ run lên, vì thế, họ sẽ đoán được."

Nàng thấy ham muốn dâng trào theo những lời khiêu khích của chàng. Nàng siết chặt hai đùi lại với nhau, không cưỡng lại việc trôi theo những lời lẽ gợi tình, những lời hư hỏng của chàng.

"Và rồi, sau khi ăn xong," chàng thì thào, "Anh sẽ yêu cầu người hầu ra ngoài. Anh sẽ lột áo em xuống và mơn trớn đầu vú em cho tới khi mật ngọt của em tuôn ra, làm ướt đầm anh bạn nhỏ của ta. Và anh vẫn chưa rời em."

Nàng rùng mình.

Chàng hôn nàng mơn man trên cổ, dịu dàng khác hẳn với những lời lẽ mạnh bạo chàng nói. "Anh sẽ đặt em lên bàn. Thật cẩn thận, ôi, cực kì cẩn thận, như vậy chúng ta vẫn gắn lấy nhau, và rồi, anh sẽ làm tình với em cho tới khi cả hai phải kêu thét lên mới thôi." Lưỡi chàng chạm vào làn da nàng. "Anh không biết phải làm sao nữa. Anh không biết làm sao với cảm xúc này đây. Anh muốn làm chuyện đó với em cả trong xe ngựa, trong thư phòng, Chúa ơi, dưới ánh mặt trời, nằm trên cỏ. Suốt nửa giờ ngày hôm qua anh đã chỉ dự tính xem lúc nào thì trời sẽ đủ ấm để làm thế."

Ngôn từ của chàng thật kích thích, đen tối và làm nàng thắng thốt. Nàng chưa bao giờ nghĩ mình lại bị dục vọng điều khiển như thế, cho tới khi chàng khiến nàng mất hết kiểm soát, không biết điều gì khác ngoài sự thỏa mãn. Chàng trườn lên người nàng và tuột áo khiến nàng khóa thân cho tới tận dưới cả eo lưng. Chàng nhìn xuống những gì mình đã khám phá.

"Anh muốn em." Chàng sờ tay lên bẹn nàng. "Mọi lúc. Anh muốn làm thế này." - chàng tách chân nàng ra và hạ hông mình xuống tới khi phần cương cứng của mình vùi trong những nếp gấp- "mọi lúc."

Nàng rên rỉ. Chàng đang gì với nàng thế này?

"Em có muốn không?" chàng thì thầm bên má nàng. Chàng lại ưỡn hông lần nữa.

Tuyệt quá. "Em--"

"Có muốn không?" Chàng cắn dái tai nàng.

"Ohhh". Nàng chẳng nghĩ nổi, không định hình được từ chàng nói. Chỉ dùng cảm giác mà thôi.

"Em muốn thế này không?" Chàng áp lấy cả hai bầu ngực nàng và lại kéo đầu vú trong khi đẩy tới lần nữa.

Và nàng, nâng hông mình lên ép vào chàng, mắt nàng rực sáng lấp lánh, hoang dại.

"Chúa ơi, em đẹp quá!" Chàng điều chỉnh và đi vào.

Nàng thấy nhói lên, khê đau, nhưng nàng không quan tâm. Nàng muốn chàng vào trong, càng gần càng tốt. Chàng quấn tay quanh đầu gối nàng và nâng một chân nàng lên, rồi lại đẩy vào. Nàng mở rộng, hợp nhất, chấp nhận chàng. Nàng rên rỉ, lắng nghe tiếng thở nặng nề của chàng. Chàng đẩy vào một lần nữa, và toàn bộ chiều dài ấy đã nằm gọn trong nàng.

Chàng khê hỏi: "Em có đau không?"

Nàng lắc đầu. Sao chàng không tiếp tục đi?

Chàng trông thật căng thẳng. Chàng nghiêng đầu và hôn nàng thật khê, chà sát môi nàng, đụng chạm trần trụi. "Lần này anh sẽ không làm em đau đâu."

Chàng kéo cả gối kia của nàng lên tới khi nàng ngả ra bên dưới mình. Rồi chàng liên tục chuyển động phía trên nàng. Nàng rên lên. Từng mô xương của chàng khớp chính xác vào nàng, và nàng như đang lên thiên đường.

Chàng xoay đều hông và rì rầm, "Có tuyệt không?"

"Uhm, vâng."

Chàng mỉm cười. Và lại chuyển động xuống lần nữa. Rồi chàng hôn nàng với cái lưỡi dài, mềm mại và gợi cảm của mình, miệng chàng cũng đang làm tình với miệng nàng, hông chàng không ngừng dập xuống, mạnh mẽ, quyết liệt ham muốn. Nàng mê mẩn trôi đi trong dòng khoái lạc nhục thể và chẳng biết chàng đã ân ái với nàng bao lâu. Thời gian dường như ngừng lại và họ quấn lấy nhau chặt như một chiếc kén đầy thỏa mãn và cuồng say. Nàng giữ lấy chàng thật chặt. Đây là chồng nàng. Là người tình của nàng.

Rồi chàng gồng lên và chuyển động điên cuồng, mãnh liệt hơn.

Nàng thở dồn dập và ôm khuôn mặt chàng trong tay, muốn được gắn kết với chàng khi điều đó xảy ra. Chàng thúc thật mạnh và nàng cảm thấy hạt giống của chàng, nóng bỏng tràn vào bên trong, ngay trước khi thế giới của nàng dường như bắt đầu lật nhào đi, quay cuồng. Miệng chàng vẫn gắn với miệng nàng. Nàng vẫn tiếp tục hôn, liếm láp dọc viền môi chàng, thưởng thức chàng.

Chàng toan rút ra, nhưng nàng choàng tay giữ chặt lại. "Hãy nằm yên đi."

Chàng ngược nhìn.

"Hãy ở lại với em.. Suốt đêm. Xin anh."

Môi chàng cong lên thành một nụ cười khi chàng thì thầm. "Dĩ nhiên rồi."

“Đối với cậu đó không phải một trò chơi, đúng không?”

Sau nhiều đêm Christian mới hỏi điều này. Giọng anh trầm thấp nhưng cái nhìn của Simon thật khó nắm bắt tuy anh chỉ nhìn xung quanh

Nhà hát Drury Lane đông đúc như một cái xác chết lúc nhúc đầy giò bọ. Chàng đã mua khu ngồi có mạ vàng ở góc trên tầng 2 cho mình, Lucy, Rosalind và Christian. Khu này đủ gần sân khấu để có thể thấy được cả trông mắt của diễn viên, đủ cao để không thể có bất kỳ dị vật hoa quả nào đi lạc tới được, một khi vở kịch trở nên chán ngắt. Đám thị dân bên dưới cũng tương đối ngoan ngoãn, bọn gái mại dâm làm việc ở tầng dưới cũng biết đường che chắn bộ ngực – hầu như là vậy. Tiếng ồn cũng nhỏ đủ để chàng nghe thấy được David Garrick người sắm vai Hamlet già cả đang hét lên lời thoại của mình. Dĩ nhiên, nhờ thế mà các diễn viên đều có lá phổi như các chị hàng cá.

“Sblood” Garrick nói oang oang “Người nghĩ rằng ta dễ chơi hơn một cái ống nước sao?” nước dãi văng tung toé dưới ánh đèn rực rỡ của sân khấu

Simon cau mày, chàng thích đọc Shakespeare hơn là xem mấy vở kịch. Vì điều đó chứng tỏ rằng chàng bắt buộc phải lĩnh hội được thi nhân ở mọi dạng. Chàng liếc nhìn Lucy. Nàng đang say mê, thiên thần của chàng, đôi mắt nàng khép hờ, đôi môi hé mở khi nàng xem vở kịch. Bên cạnh nàng, tấm màn nhung đỏ được giữ trong một cái khung trên đầu nàng làm nền cho nét mặt nghiêng nghiêng nhợt nhạt và mái tóc đen thẫm của nàng. Nàng đẹp gần như không thể chịu nổi.

Chàng rời ánh mắt nhìn ra xa, “Cậu vừa nói cái gì?”

Christian cau có, “Cậu biết mà. Các trận thách đấu. Tại sao cậu lại giết những gã này?”

Simon cau mày, “Tại sao cậu lại nghĩ vậy?”

Người đàn ông trẻ tuổi lắc đầu, “Đầu tiên tớ nghĩ đó là do một loại danh dự nào đấy, có lẽ chúng xúc phạm quý cô cạnh cậu.” tia nhìn của anh ta bắn về phía Rosalind và nhìn trở lại, “Tớ nghe được vài tin đồn...à thì họ luôn lặp đi lặp lại ở mọi nơi vài năm trước, trước khi anh cậu qua đời.”

Simon chờ đợi...

“Và rồi tớ nghĩ cậu muốn có thanh danh. Vinh quang từ các cuộc đọ kiếm tay đôi và giết đối thủ.”

Simon cố nén một tiếng khịt mũi. Vinh quang ư, ôi Chúa ơi, thật là một ý nghĩ mới hay ho làm sao.

“Nhưng sau James” – Christian nhìn chàng bối rối – “cậu đánh rất tàn bạo độc ác không giống cách của cậu chút nào. Tớ nghĩ, đó phải là do một vấn đề cá nhân. Hắn đã làm gì cậu hả?”

“Hắn giết anh trai tớ.”

Quai hàm Christian rút ra “Ethan hả?”

“Im đi.” Simon liếc qua Rosalind. Mặc dù rõ ràng cô ít thích thú với vở kịch so với Lucy nhưng mắt cô vẫn còn đặt trên sân khấu. Anh quay lại Christian, “Ừ.”

“Bằng cách nào...?”

“Tớ sẽ không thảo luận chuyện đó ở đây.” Chàng cau mày sốt ruột. Tại sao rốt cuộc chàng phải bận tâm giải thích cho bản thân?

“Nhưng cậu đang tìm kiếm một gã khác mà.”

Simon đưa tay chống cằm, một lần nữa che lấy miệng “Làm sao mà cậu biết?”

Christian khó chịu xoay người ngo ngoáy trên chiếc ghế nhung mạ vàng.

Simon liếc nhìn lên sân khấu. Hamlet đang đề ông chú quý mọp dưới sàn xuống, thanh kiếm của hoàng tử Đan Mạch vung lên, bập bẹ vài câu thơ, rồi tra lại gươm vào vỏ, một cơ hội trả thù khác bị bỏ lỡ. Chàng luôn nhận thấy vở kịch này đặc biệt tẻ nhạt. Tại sao gã hoàng tử không giết phăng ông chú đi và kết thúc mọi chuyện?

“Tớ không phải thằng ngốc, cậu biết mà. Tớ đã theo dõi cậu”

“Cái gì?” Sự chú ý của Simon quay trở lại với người đàn ông ngồi cạnh anh này giờ.

“Vài ngày trước,” Christian nói “ở sân chơi của Devil và vài nơi bắn thủ khác, cậu bước vào, không uống gì hết, lang thang khắp phòng, tra vấn bọn nhân viên...”

Simon cắt ngang cái danh sách liệt kê lê thê hoạt động của chàng, “Tại sao cậu lại theo dõi tớ?”

Christian lờ chàng đi, “Cậu tìm kiếm một gã bự con, một gã quý tộc có tước hiệu. Một kẻ nào đó chơi bạc nhưng không phải dạng ghiền như James, nếu không thì cậu cũng đã tìm thấy hắn rồi.”

“Tại sao cậu theo dõi tớ” Simon nghiêng răng lại.

“Làm sao tất cả những gã đó, những gã có địa vị và gia phong tốt, lại đi giết anh trai cậu?”

Simon nghiêng người về phía trước cho tới khi mặt anh chỉ cách mặt Christian vài tấc. Qua khoé mắt anh có thể thấy Lucy đang liếc nhìn xung quanh. Anh không bận tâm, “Tại sao cậu lại theo tôi?”

Christian chớp chớp mắt “Tớ là bạn cậu. Tớ...”

“Vậy sao?” Lời của chàng dường như lơ lửng trong không khí, gần như vang vọng.

Trên sân khấu, Hamlet chìa thanh kiếm qua Polonius. Diễn viên đóng vai Gertrude gào khóc the thé lên “Ồ, thật là đẫm máu và liều lĩnh!” Bên cái khung kể có ai đó bật cười hét tướng lên.

“Cậu có phải là người bạn thật sự của tôi không, Christian Fletcher?” Simon thăm thì, “Cậu sẽ canh chừng sau lưng cho tôi với đôi mắt đại bàng trung thành chứ?”

Christian nhìn xuống rồi lại nhìn lên, miệng anh méo xệch “Ừ. Tớ là bạn cậu.”

“Cậu sẽ là người thứ hai đi cùng tôi khi tôi tìm hắn chứ?”

“Ừm. Cậu biết là tôi sẽ làm vậy mà.”

“Thật cảm động làm sao.”

“Nhưng cậu sẽ tiếp tục việc đó như thế nào?” Ánh mắt người đàn ông trẻ tuổi hơn đầy nhiệt tình. Anh nghiêng người về phía trước, lại lần nữa thu hút cái nhìn chăm chăm của Lucy, “Làm sao cậu có thể tiếp tục giết những gã đó?”

“Chuyện tôi có thể làm thế nào không thành vấn đề.” Simon quay mặt đi khi nghĩ đến đôi mắt James đã mở to, nhìn chăm chăm vào thỉnh không, “Vấn đề duy nhất chính là nó phải được hoàn thành. Đó là sự trả thù dành cho anh trai tôi. Cậu hiểu chứ?”

“Tớ....ừ.”

Simon gật đầu và ngả người phía sau. Anh mỉm cười với Lucy, “Đang thưởng thức vở kịch sao, quý cô?”

“Rất chăm chú, thưa đức ông.”

Nàng không phải đồ ngốc. Cái nhìn của nàng phóng từ chàng qua Christian. Sau đó nàng thờ dãi và nhìn trở lại sân khấu.

Simon quét mắt qua hàng khán giả, phía bên kia, có một quý bà mặc áo thêu hoa đỏ đang hướng ống nhòm về phía chàng, ra bộ ngượng ngùng. Chàng quay mặt đi. Bên dưới, một quý ông vai rộng đang chen qua đám đông, thúc khuỷ tay vào một ả điếm. ả hét tướng lên và xô đẩy trở lại. Gã đàn ông quay lại và Simon nghiêng người về trước để nhìn rõ hơn nhân diện của gã. Một gã khác băng lên tham gia vào đám cãi vã, và gã đầu tiên đứng qua một bên.

Simon thư giãn. Không phải là Walker.

Kể từ khi nhận được lá thư đe dọa kia chàng đã dành vài ngày trước để lùng sục khắp mọi nơi - cái gã đàn ông cuối cùng trong nhóm đã giết Ethan. Christian có lẽ đã theo dõi chàng đến sòng bạc ban đêm, nhưng anh ta không nhìn thấy Simon ở quán café suốt trong một ngày, hay tại nhà đấu giá ngựa, hay đang lang thang khắp các cửa hàng may đo hay những dành cho quý ông khác. Walker dường như bốc hơi đi đâu mất. Tuy nhiên, chàng vẫn chưa tới khu đất bất động sản của hân ở Yorkshire. Chàng đã đặt tai mắt ở vùng lân cận, nhưng vẫn không có báo cáo nào về Đức ông Walker. Dĩ nhiên hân có thể bỏ chạy tới một vùng quê hẻo lánh nào đó hoặc thậm chí đã bỏ ra nước ngoài, nhưng Simon không nghĩ vậy. Gia đình Walker vẫn còn ở trong căn nhà phố thị của hân.

Trên sân khấu, Ophelia quá khổ đang hát lên nỗi tuyệt vọng khi bị người yêu ruồng bỏ. Chúa ơi, chàng ghét nơi này. Chàng ngọ nguậy trong ghế, điều chàng có thể làm lúc này chỉ là cho nó qua bên. Thách đấu Walker, giết hân, đặt gã vào ngôi mộ của gã, và để anh trai chàng yên nghỉ vĩnh viễn. Có lẽ sau đó chàng có thể nhìn vào mắt Lucy mà không thấy bất kỳ lời buộc tội nào – dù là tưởng tượng hay thật. Có lẽ sau đó chàng có thể ngủ mà không e sợ rằng sẽ giết mình thức dậy khi mọi hy vọng đều tiêu tan. Bởi vì giờ đây chàng cũng đâu thể nào chợp mắt. Chàng biết mình hay khiến Lucy tỉnh giật vào ban đêm, do chàng hay quay qua quay lại, nhưng dường như chẳng có gì có thể giúp được. Những giấc mơ của chàng, cả lúc thức hay ngủ đều ngập tràn hình ảnh Lucy. Lucy bị nguy hiểm, hay bị thương hay – chúa ơi! Chết. Lucy tìm ra bí mật của chàng và quay sang ghê tởm chàng. Lucy rời bỏ chàng. Và khi chàng thoát ra khỏi những ác mộng đó thì những cơn mộng cũ hơn lại tiếp tục săn đuổi chàng. Ethan đang khẩn cầu. Ethan đang cần. Ethan đang hấp hối. Chàng dò ngón tay vào nơi đáng lẽ ra chiếc nhẫn gia huy của dòng họ Iddesleigh phải được đeo nơi đó. Chàng đã làm mất nó. Một thất bại khác.

Trong đám đông nổ ra một tiếng la hét. Simon nhìn xuống và vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh tắm máu cuối cùng kết thúc vở kịch. Động tác vung kiếm của Laertes cực kỳ xuất sắc. Sau đó khán giả vỗ tay – và cả chế nhạo

Simon đứng dậy giữ lấy áo choàng cho nàng

“Anh ổn chứ?” Nàng hỏi giữa những tiếng ồn ào của đám đông

“Ừm” Chàng mỉm cười “Anh hy vọng em thích nhà hát.”

“Anh biết em thích mà” Nàng ép tay mình vào tay chàng, một cái chạm bí mật như một người vợ khiến cho toàn bộ buổi tối tẻ ngắt này trở nên đáng giá hơn một chút, “Cảm ơn đã mang em đến đây”

“Đó là vinh hạnh của anh.” Chàng nâng bàn tay nàng đưa lên môi, “Anh sẽ đưa em đến mỗi vở kịch của thi nhân”

“Anh quá phung phí đấy.”

“Vì em thôi.”

Mắt nàng mở tròn và long lanh, dường như nàng đang tìm kiếm gương mặt chàng. Nàng không biết chàng sẽ đi tới đâu vì nàng?

“Tôi không bao giờ hiểu được thằng cha Hamlet này” Christian nói phía sau họ.

Lucy nhìn xa xăm. “Tôi yêu thích Shakespeare. Nhưng Hamlet...” Nàng rùng mình. “Kết thúc quá tồi tệ. Và tôi không bao giờ nghĩ anh ta nhận thức đầy đủ nỗi đau mà anh ta đã gây ra cho Ophelia tội nghiệp”

“Khi anh ta nhảy lên mộ với Laertes,” Rosalind lắc đầu “tôi nghĩ anh ta chỉ cảm thấy đáng tiếc cho chính bản thân.”

“Có lẽ đàn ông không bao giờ hiểu được những lỗi lầm mà họ đã gây ra cho người phụ nữ trong cuộc đời họ” Simon thì thầm.

Lucy chạm tay nàng vào cánh tay chàng, sau đó theo đám đông họ đi ra cửa. Không khí lạnh bên ngoài quất vào mặt chàng khi họ ra tới tiền sảnh. Các quý ông đứng trên những bậc thang lớn của nhà hát, đang quát thét người hầu đi lấy xe. Mọi người đang vội vã rời đi, và tự nhiên có quá nhiều người chạy nhặng xị xung quanh khiến không còn đủ lối đi nữa. Lucy rùng mình trong cơn gió lạnh mùa đông, váy áo nàng dính chặt vào chân.

Simon cau mày. Nàng có thể bị cảm lạnh nếu ở ngoài quá lâu “Ở đây với các quý cô.” Chàng nói với Christian, “Tôi sẽ tự đi lấy xe.”

Christian gật đầu.

Bởi Simon phải xô đẩy qua đám đông nhộn nhạo nên khiến chàng chậm hơn. Có gì đó không đúng cho đến khi chàng ra được đến đường thì chàng chợt nhớ ra đáng lẽ chàng không nên để Lucy ở lại. Trái tim chàng nhảy lên đau đớn ngay khi vừa nghĩ ra. Chàng liếc nhìn lại. Christian đứng giữa Rosalind và Lucy ngay đầu cầu thang. Người đàn ông trẻ tuổi đang nói gì đó khiến Lucy bật cười. Họ trông ổn. Vẫn thôi. Tốt nhất vẫn nên thận trọng hơn. Simon bắt đầu quay lại.

Đó là khi đột nhiên Lucy biến mất.

Lucy nhìn chằm chằm về phía sau Simon khi chàng rẽ đám đông băng băng về phía trước nhà hát. Có cái gì đó đang làm phiền chàng, nàng có thể nói vậy

Rosalind rùng mình bên cạnh ngài Fletcher “Ồ, tôi ghét những đám đông lúc nhúc chen chúc sau khi tan hát quá đi.”

Người thanh niên mỉm cười nhìn xuống cô, “Simon sẽ quay trở lại ngay. Ngài ấy ắt hẳn là tự đi lấy sẽ nhanh hơn là chờ đợi bọn người hầu mang xe tới”

Xung quanh họ đám đông cứ cuộn lên và dập dờn giống như biển. Một quý cô đẩy Lucy từ phía sau và thì thầm lời xin lỗi. Lucy gật đầu đáp trả, vẫn còn nhìn chằm chằm về phía chồng cô. Simon đã biến mất vài đêm trước và quay trở về nhà khá muộn. Khi nàng cố gắng đặt câu hỏi với chàng, chàng chỉ đùa, và nếu nàng đặt câu hỏi nhiều hơn, chàng lại làm tình với nàng. Thật khẩn trương, không ngừng nghỉ. Như thế đó là lần cuối cùng.

Và đêm nay, suốt vở kịch chàng thì thầm với ngài Fletcher. Nàng không nghe rõ từng từ, nhưng gương mặt chàng đang lại. Tại sao chàng không tâm sự gì với nàng? Chắc chắn rằng đó là một phần của cuộc hôn nhân, đối với người vợ phải có sự hỗ trợ đáp ứng cho người chồng và san sẻ bớt những gánh nặng của chồng lên vai mình, để làm giảm nhẹ sự lo lắng của anh ấy. Nàng nghĩ một khi đã kết hôn, nàng và Simon sẽ trở nên gần gũi hơn, rằng họ sẽ đạt được trạng thái hoà hợp mà nàng đã thoáng thấy ở vài cặp vợ chồng lớn tuổi. Thay vào đó, dường như giữa họ sự xa cách càng ngày càng tăng lên và nàng không chắc nên làm cái gì. Làm thế nào để

thu hẹp khoảng cách hoặc thậm chí vượt qua nó? Có lẽ ý tưởng hôn nhân của nàng chỉ là giấc mơ ngây thơ của thời thiếu nữ. Có lẽ khoảng cách giữa họ là chứng thực cho cuộc hôn nhân

Ngài Fletcher nghiêng xuống, “Nên boa cho Simon khá khá một chút.”

Lucy mỉm cười với câu đùa ngớ ngẩn của anh ta. Nàng quay sang trả lời thì cảm thấy bị xô từ bên phải. Nàng ngã quỵ xuống trên bậc thang đá cẩm thạch cứng lạnh lẽo, tay nàng chống đất khiến nó nhói lên do cái lạnh xuyên qua lớp găng tay trẻ con bằng da của nàng. Ai đó túm lấy tóc nàng và kéo đầu nàng lại đau đớn. Nhiều tiếng la hét. Nàng không thể thấy cái gì hết. Tầm nhìn của nàng giờ chỉ còn váy và nền đá cẩm thạch bắn thiu dưới lòng bàn tay. Ai đó đá lên xương sườn nàng. Nàng thở hỗn hển và sau đó nhận thấy tóc nàng đã được thả ra. Ngài Fletcher đang vật lộn với một gã nào đó bên trên nàng. Nàng vòng tay ôm lấy đầu, cố gắng bảo vệ nó, đó là điều tốt nhất mà nàng có thể, sợ hãi bị chà đạp hay còn tệ hơn. Rosalind thét lên. Một cú đánh khác giáng vào phía dưới Lucy và một sức nặng đẩy nàng lùi về sau

Sau đó hình như Simon đã ở đó. Nàng có thể nghe thấy tiếng la hét giận dữ của chàng thậm chí là từ bên dưới sàn. Sức nặng kia rời khỏi nàng và chàng kéo nàng lên.

“Em ổn chứ?” Mặt chàng xám ngoét, tái nhợt đi y như chết rồi.

Nàng cố gật đầu, nhưng chàng đã bế nàng lên, mang nàng xuống bậc thang.

“Bạn có thấy hần chạy đường nào không?” Fletcher thở hỗn hển bên cạnh họ.

“Simon, hần cố ý giết cô ấy!” Rosalind có vẻ bị sốc.

Lucy run lên từng chập, răng nàng va lập cập vào nhau không kiểm soát nổi. Một ai đó cố giết nàng. Nàng chỉ đứng trên bậc thang của nhà hát và ai đó cố giết nàng. Nàng bấu chặt vai Simon, cố gắng ổn định lại đôi tay đang run lên bần bật.

“Tôi biết.” Simon nói dứt khoát. Tay chàng cong lên dưới bên dưới lưng và chân nàng “Christian, cậu hộ tống Rosalind về nhà nhé? Tôi phải đưa Lucy đến bác sĩ.”

“Dĩ nhiên rồi,” Người thanh niên gật đầu, những vết tàn nhang lộ rõ trên gương mặt anh ta, “bất kể điều gì tôi có thể làm.”

“Tốt” Simon chăm chú nhìn vào anh thanh niên “và, Christian?”

“Sao?”

“Cám ơn cậu,” Simon thấp giọng, “Cậu đã cứu cô ấy,”

Lucy nhìn qua vai Simon thấy mắt Fletcher mở to hết cỡ và một nụ cười then thừng làm sáng khuôn mặt anh chàng trước khi anh ta quay lại bên Rosalind. Nàng tự hỏi liệu Simon có biết có bao nhiêu chàng trai trẻ ngưỡng mộ chàng không.

“Em không cần tới bác sĩ.” Nàng cố gắng phản đối. Giọng nàng khò khè, chắc chắn là với cái giọng đó thì chả giúp gì được trong trường hợp này.

Chàng lờ nàng đi.

Chàng bước xuống bậc thềm, dùng vai huých vào đám đông thiếu kiên nhẫn và kiêu ngạo trên phố, xô họ ra. Đám đông giãn dần khi họ ra tới con đường.

“Simon.”

Chàng tăng tốc.

“Simon, anh có thể đặt em xuống. Giờ thì em tự đi được.”

“Yên nào.”

“Nhưng anh không cần bế em nữa.”

Chàng liếc nàng, và nàng thấy hoảng hốt khi nhìn vào đôi mắt sáng rực lên của chàng. “Không, anh cần phải làm thế.”

Sau đó nàng giữ im lặng và trầm lắng xuống. Chàng vẫn giữ nguyên tốc độ khi băng qua vài con đường cho đến khi họ đến được xe. Simon đưa nàng vào trong và gõ nhẹ lên sàn xe. Cái xe phóng về phía trước

Chàng giữ nàng trên đùi và khẽ nghịch cái mũ, “Nên gọi bác sĩ riêng của Christan đến nhà trong phố.” Chàng vò chiếc áo choàng của nàng thành nhàu nhĩ, “Anh sẽ gọi anh ta đến khi chúng ta trở về nhà.” Chàng quay nàng lại đủ để chạm được vào lưng nàng và bắt đầu cởi chiếc áo lót ra

Chắc chàng không có ý cởi đồ nàng trên chiếc xe đang chạy này chứ? Nhưng mặt chàng quá ư là nghiêm túc, quá ư là chết chóc đến nỗi nàng chỉ dám nhẹ nhàng hỏi, “Anh đang làm gì vậy?”

“Tìm xem em bị đau chỗ nào.”

“Em nói rồi,” nàng mềm mỏng nói, “Em không sao mà.”

Chàng không trả lời chỉ đơn thuần tiếp tục cởi mấy cái nút. Chàng kéo váy nàng qua khỏi vai, mở coocse (áo nịt ngực) nàng ra, sau đó ngồi yên, tìm kiếm trên người nàng. Lucy dõi theo ánh mắt chàng. Một vết máu mỏng dính trên áo lót ngay bên ngực. Có một giọt nước mắt rơi đúng vào thớ vải chiếc áo của nàng. Nhẹ nhàng, Simon nói lỏng các đầu dây buộc chiếc áo lót và cởi nó ra. Một đường cắt bên dưới, giờ thì nàng đã thấy nó, đột nhiên Lucy cảm thấy bỏng rát. Do quá hoảng loạn trước đó mà nàng không hề chú ý tới cơn đau. Nàng đã bị đâm nhưng không sâu lắm.

“Hắn gần giết được em,” Simon chạm một đường bên dưới vết cắt, “chỉ còn cách vài inches hắn đã đâm trúng tim em rồi.” Giọng nói chàng bình tĩnh nhưng Lucy không thích cái cách mà lỗ mũi chàng phập phồng như thế vì nó tạo nên một hõm trắng bên sống mũi.

“Simon.”

“Nếu mục tiêu của hắn không bị trượt...”

“Simon...”

“Nếu Christian không có mặt ở đó...”

“Đó không phải lỗi của anh”

Cuối cùng, mắt chàng cũng chạm mắt nàng, và nàng thấy những giọt nước mắt đã ngập đầy và gần tràn ra trong đôi mắt chàng. Hai dòng nước mắt không biết tự bao giờ đang lăn xuống má chàng. Dường như chàng không hề chú ý tới nó “Không. Đó là lỗi của anh. Anh đã khiến em suýt chết tối nay.”

Nàng cau mày, “Ý anh là sao?”

Nàng cho rằng kẻ tấn công mình chẳng qua chỉ là một kẻ móc túi hay trộm cắp bình thường. Cũng có thể là một tên điên. Nhưng Simon lại ngụ ý rằng kẻ tấn công đã chú ý đặc biệt đến nàng, theo sau nàng. Rằng hắn muốn giết nàng. Simon chà ngón tay lên môi nàng và nhẹ nhàng hôn. Ngay cả khi nàng chấp nhận để lưỡi chàng tấn công vào miệng nàng và nàng nếm được vị mặn mặn của những giọt nước mắt, nàng vẫn nhận ra rằng chàng không hề trả lời câu hỏi của nàng. Và điều đó khiến nàng sợ hơn bất kỳ điều gì đã xảy ra trong tối nay

Chàng biết chàng không nên thế

Ngay khi chàng bế Lucy trong tay và mang nàng vào nhà, Simon biết rằng chàng không nên thế. Chàng lách người qua Newton, người đang quát thét nặng cả lên trong sự quan tâm,

mang nàng lên lầu như một tên Roman đang cưỡng đoạt thiếu nữ Sabine trinh trắng. Chàng muốn kéo cái áo lót và áo choàng của Lucy lên mà không gỡ bỏ hết các cái móc cài phía sau nhưng chàng đã gói nàng vào chiếc khăn choàng rồi mới mang nàng vào nhà. Nàng đã thuyết phục chàng khi ở trong xe rằng nàng thật sự không cần đến bác sĩ. Vết cắt trên xương sườn cũng chỉ là vết xước, vài vết thâm tím bên ngoài thì không còn gì nữa. Tuy nhiên, ai đó đã cố giết nàng. Nàng bị chấn động và tổn thương. Chỉ có kẻ đáng khinh mới đòi hỏi quyền lợi của người chồng ngay bây giờ

Vậy thì, chàng là một kẻ đáng khinh

Simon đá vào cái cửa phòng ngủ, mang nàng băng qua tấm thảm đen viền bạc và đặt nàng lên giường. Nàng nằm trong chiếc áo khoác xanh cơ bản của chàng giống như một lời mời gọi. Mái tóc nàng đã buông lỏng và rũ xuống như lụa

“Simon...”

“Yên nào”

Nàng ngược nhìn chàng, nhìn chằm chằm với đôi mắt màu xanh topaz đang cố ra vẻ bình tĩnh của chàng, khi chàng cởi bỏ chiếc áo khoác “chúng ta cần thảo luận về những gì đã xảy ra”

Chàng cởi giày và đang cởi gần hết mấy cái nút trên áo ghi lê “anh không thể, anh rất tiếc. Anh đang khao khát em quá nhiều ngay bây giờ”

“Liệu những gì em cảm thấy thì không phải là vấn đề quan trọng phải không?”

“Vào lúc này?” chàng cởi áo “Thành thật mà nói thì, ừ đúng vậy.”

Chúa ơi, chàng không thể ngừng lại để nói chuyện sao? Dường như chàng đã hoàn toàn đánh mất nghệ thuật nói quanh co chối đẩy rồi. Tất cả các mảnh khoé của chàng, tất cả ngôn từ tao nhã đều bay biến sạch, những gì còn lại chỉ là những điều nguyên sơ và thiết yếu.

Chàng tiến tới cái giường, nhưng với một sự tự chủ tuyệt vời, chàng không chạm vào nàng “nếu em muốn anh đi thì anh sẽ làm thế”

Mắt nàng tìm kiếm mắt chàng vài phút dài đằng đẳng, chúng khiến chàng chết đi sống lại vài lần và vật nam tính của chàng đạt đến kích cỡ khổng lồ. Sau đó, không nói gì, nàng kéo mở dây ruy băng trên chiếc áo lót. Đó là tất cả những gì chàng cần. Chàng ngã vào nàng giống như một kẻ chết đói thấy được cái bánh pudding Yorkshire. Nhưng mặc cho sự cấp bách đang thôi thúc, chàng vẫn cẩn thận. Mặc dù đôi tay đang run lên, chàng vẫn kéo váy áo của nàng qua khỏi đầu một cách chậm chạp. Dịu dàng

“Nâng lên” chàng hướng dẫn nàng, Bằng cách nào đó giọng nói của chàng nghe như bị khàn đặc quánh lại.

Nàng nâng mông lên, và chàng ném đồng quần áo xuống sàn.

“Anh có biết nó đáng giá bao nhiêu không?” anh thậm chí không còn quan tâm đến nàng đang có vẻ thích thú

“Không, nhưng anh có thể đoán” chàng đang cởi bít tất và dép của nàng “Anh sẽ mua hàng trăm cái, hàng ngàn cái cho em, mỗi cái một màu của hoa hồng. Anh đã từng nói với em là anh ngưỡng mộ em thế nào khi em mặc màu hồng chưa?”

Nàng lắc đầu.

“Anh nói vậy đấy. Dĩ nhiên, anh còn ngưỡng mộ em nhiều hơn khi em không mặc gì nữa kìa. Có lẽ, anh sẽ để em trần truồng thế này, như vậy sẽ giải quyết được vấn đề hao tổn tiền vào trang phục.”

“Và nếu em phản đối bằng cách chiến tranh lạnh thì sao?” Chân mày nàng cong lên ra vẻ nguy hiểm.

“Anh là chồng em” cuối cùng thì chàng cũng cởi được cái áo lót của nàng, làm lộ ra đôi bầu ngực trắng nõn. Mất một lúc mắt chàng bắt gặp vết cắt nông trên người nàng và chàng cảm thấy một nỗi sợ hãi ớn lạnh xuyên qua. Sau đó, hai cánh mũi chàng lại phập phồng khi nhìn thấy hình ảnh nàng khoả thân. Chàng đã không hoàn toàn thành công trong việc giữ giọng nói mình thản nhiên được nữa “Em đã hứa sẽ tuân theo mọi thứ anh nói. Ví dụ như bây giờ anh muốn em hôn anh, em phải hôn đấy”

Chàng cúi xuống và quét đôi môi qua miệng nàng. Nàng ngoan ngoãn đáp trả, môi nàng chuyển động bên dưới môi chàng một cách khiêu gợi. Mất một lúc dường như toàn bộ ý thức của chàng chỉ có thể nhận thức rõ ngực nàng, trắng nõn nà, trần trụi không có gì che đậy bên dưới chàng. Ham muốn trong chàng dần tăng lên, khiến cơ bắp chàng run lên, căng cứng nhưng chàng kìm nó lại. Điều cuối cùng chàng cần là cho nàng thấy chàng thực sự mất kiểm soát tới mức nào, thật sự chàng bản năng đến thế nào.

“Anh muốn em mở ra” Giọng chàng gần như khàn đi.

Nàng hé đôi môi và ít nhất chàng đã có được nó – miệng nàng ẩm áp, ẩm ướt thông thoáng sẵn sàng để chàng dạo chơi trong đó, cánh tay chàng run lên, chàng rút nó lại và nhắm mắt.

“Cái gì vậy?” nàng thì thầm.

Chàng mở mắt và cố gắng nặn ra nụ cười để che dấu con quỷ thèm khát bên trong “Anh muốn em khùng khiếp.”

Tạ ơn trời, nàng không cười, thay vào đó nàng chỉ nhìn chàng bằng đôi mắt vàng bình thản “vậy thì giữ lấy em đi”

Chàng nuốt lấy lời đề nghị đơn giản nhưng rõ ràng của nàng “Anh không muốn làm em đau. Em đã...” chàng nhìn xa xăm, không thể nhìn vào mắt nàng “đã bị thương quá nhiều đêm nay rồi”

Im lặng.

Sau đó nàng chậm chậm lên tiếng rõ ràng dứt khoát “Anh sẽ không làm em đau.”

A, như một sự tin tưởng. Điều đó thật đáng sợ dù chàng có thừa sự tự tin. Chàng quay lưng lại “Đến đây.”

Hàng chân mày thông minh của nàng lại cong lên “Không phải anh đang mặc quá nhiều đồ sao?” Quần ống túm của chàng.

“Lát nữa anh sẽ cởi nó ra” hay đơn thuần chỉ là cởi khuy thôi.

“Em có thể chứ?”

Chàng nghiêng chặt rằng “Được thôi.”

Nàng nâng khuỷu tay lên cạnh chàng và ngực nàng đong đưa theo từng cử động. Vật nam tính của chàng nảy lên. Một cách tế nhị, nàng bắt đầu cởi khuy quần cho chàng. Chàng cảm nhận được mỗi cái vuốt nhẹ của những ngón tay nàng. Chàng nhắm mắt lại và cố gắng nghĩ về tuyết, sương giá, mưa tuyết và băng...

Một dấu hiệu mềm mại.

Mắt chàng mở ra thành hình, nàng đang nghiêng người về phía chàng, đôi ngực trắng nõn của nàng gần như phát sáng dưới ánh nến, ánh nhìn của nàng cố định trên đỉnh cái vật nam tính hồng hào của chàng, cái đang dựng đứng ngu ngốc bên trong cái quần ống chèn. Đó là hình ảnh

gợi tình nhất mà chàng từng chứng kiến.

“Em tự hỏi liệu anh đã bao giờ muốn cho em gặp anh bạn nhỏ này chưa?” Nàng không hề rời mắt khỏi phần nằm giữa hai chân chàng.

“Xin lỗi em vừa nói gì vậy?” những âm tiết cuối cùng của chàng gần như tiếng rên khi nàng chạm ngón trỏ vào đỉnh đầu của nó.

“Em đã gặp anh bạn nhỏ, phải, nhưng chưa bao giờ được thấy cậu ấy. Chắc anh bạn này khá xấu hổ đây.” Nàng chạy ngón tay vòng quanh nó.

Chàng gần như đã nhảy bật ra khỏi giường. Nàng nên bị shock, nàng chỉ là một cô thôn nữ ngây thơ. Thay vào đó thì...

“Nhìn này, đây là những bạn đồng hành của cậu ấy” nàng nắm “những viên ngọc” của chàng trong lòng bàn tay.

Ôi chúa ơi. Nàng sẽ giết chàng chết mất.

“Nâng lên.”

“Cái gì?” chàng chớp mắt, ngây người khi nghe thấy giọng ngây thơ “vô số tội” của nàng.

“Nâng hông anh lên để em có thể cưỡi đồ cho anh” - bông hoa vừa chớm nở của chàng nói.

Chàng có thể làm được gì ngoài việc tuân lệnh? Nàng tuột cái quần chèn của chàng ra khiến chàng khoả thân giống như nàng.

“Giờ thì đến lượt anh.” May thay giọng nói của chàng đã trở lại. Chàng không thể chịu đựng chuyện này hơn được nữa.

“Anh sẽ làm gì với em hả?” nàng hỏi.

“Anh muốn em đến đây.”

Chàng giang cánh tay ra và cố gắng không phát ra tiếng rên rỉ khi phần mềm mại bên trong đùi nàng quét lên vật đang cương cứng của chàng.

Nàng trèo lên người chàng và cẩn thận ngồi xuống, vật nam tính của chàng nhấp nhô phía trước nàng, chạm vào bụng nàng theo từng nhịp. Chàng không muốn gì hơn ngoài việc được vùi bản thân vào bên trong nàng, nhưng chàng phải tiến hành từ từ.

“Anh muốn em trao anh bầu ngực của mình.” chàng thì thầm.

Mắt cô mở to. Tốt thôi. Ít nhất thì chàng cũng không phải là người duy nhất bị ảnh hưởng. Nàng khom người lại, do dự, sau đó cúi xuống thấp hơn. Bản thân thần Aphrodite cũng không thể có được nhiều hơn sự quyến rũ này. Chàng nhắm mắt lại khi chàng ngậm và mút lấy cái đỉnh màu hồng của nàng trong miệng. Nàng nhắm mắt lại, miệng nàng hé mở một cách bất lực. Toàn bộ vùng nhạy cảm của nàng ép chặt vào vật nam tính của chàng, cái đang đập rộn ràng giữa họ. Nàng run lên và bóng tối bên trong chàng găm lên chiến thắng.

Chàng thả phần đỉnh ngực của nàng ra, “Trèo lên anh đi.”

Nàng cau mày.

“Làm ơn đi.” Lời vừa thốt ra như một mệnh lệnh hơn là một lời cầu xin, nhưng chàng chẳng buồn quan tâm nữa. Chàng cần đi vào trong nàng.

Nàng nâng người lên. Chàng giữ nàng bằng một tay, giữ vật nam tính bằng tay kia và chậm chậm chàng ngập người vào trong nàng.

“Hãy mở rộng bản thân em ra vì anh.” chàng thì thầm. Kẻ đáng khinh. nó khiến cách này dễ dàng hơn, nhưng chàng cũng nhận thấy sự ướt đầm của nàng.

Nàng thở hổn hển và dò dẫm giữa cơ thể họ bằng những ngón tay. Thiên thần tội nghiệp. Bị đưa vào sự mục nát bởi một con quỷ ích kỷ, kẻ chỉ quan tâm tới cái vật dương tính của bản thân.

Ahh. Giờ thì chàng đã vào được một nửa, con đường khít chặt, ấm áp và mềm mại. Chàng nắm lấy tay nàng đặt chúng lên ngực chàng và sử dụng những ngón tay mình tách những nếp gấp của nàng ra. Để giữ lấy nàng khi chàng tìm đường đi vào bên trong lối đi chật hẹp. Thiên đường. Chàng gần như mỉm cười. Điều này gần với việc chàng sẽ được lên thiên đàng. Chàng biết những ý nghĩ thế thật báng bố nhưng chàng không quan tâm. Chàng đang làm tình với thiên thần của chàng. Ngày mai thế giới có lẽ sẽ kết thúc, nhưng ngay bây giờ chàng đang ở sâu bên trong người phụ nữ ướt át. Người phụ nữ ướt át của chàng.

Chàng đâm mạnh và nàng hét lên.

Chàng cảm thấy mình đang cười, không phải là nụ cười đẹp đẽ gì, đang toét ra từ mặt chàng. Chàng nhìn xuống và ngắm nghía lớp da đỏ tấy đang trượt vào trong khối thịt của nàng. Nàng nâng nàng lên và gần như kéo ra, chàng trông thấy những giọt nước ẩm ướt lấp lánh nơi bí ẩn của nàng đang phủ lấy vật nam tính của chàng. Và rồi chàng lại tiến trở lại vào nàng, đâm mạnh, lấp đầy nàng, đòi hỏi nàng. Người phụ nữ của chàng. Luôn luôn. Không bao giờ chia xa. Ở lại với chàng

Luôn luôn.

Nàng lúc lắc đầu điên dại. Chàng ấn ngón tay của mình vào phần nhô lên của nàng để cảm nhận được nó và để nhận thấy viên ngọc trai đặc biệt. Nàng rên rỉ nhưng chàng không hề mủi lòng. Chàng lấp đầy nàng bằng vật nam tính của mình và khuấy đảo vùng nhạy cảm của nàng bằng ngón tay cái của chàng và chàng biết nàng không thể chống cự. Bức tường bao bọc bên ngoài của nàng siết chặt và nàng lên đỉnh, dội một cơn mưa thoả mãn ngọt ngào lên cậu bé của chàng. Chàng chôn mình trong nàng cho đến khi vật đàn ông của chàng chạm đáy. Cơ thể chàng chấn động và chàng cảm thấy dòng chất lỏng ấm nóng của mình chảy tràn bên trong nàng.

Của chàng.

Ồ, chúa ơi!

Lucy giật mình thức dậy, nàng thở hỗn hển trong bóng tối của căn phòng ngủ. Tấm khăn trải giường dính đầy mồ hôi lạnh của nàng như một tấm vải liệm. Nàng đông cứng và cố điều hoà lại nhịp thở, nằm yên như thở trong tầm ngắm của rắn. Giấc mơ thật sống động, đầm máu. Nhưng nó đã mờ dần khi nàng lấy lại ý thức. Tất cả những gì mà nàng có thể nhớ là nỗi sợ hãi – và cảm giác mất hy vọng. Nàng đã la hét trong giấc mơ khi nàng thức giấc, và nàng ngạc nhiên khi nhận ra âm thanh đó chỉ như một bóng ma hình ảnh.

Cuối cùng nàng chuyển động, cơ bắp nàng đau nhức khi bị căng thẳng quá lâu. Nàng quơ tay tìm Simon, để trấn an mình rằng đây vẫn là cuộc sống dù có ở sâu trong đêm và những cơn ác mộng

Chàng không ở đó.

Có lẽ chàng đã thức dậy để làm những điều cần thiết chẳng?

“Simon?”

Không ai trả lời. Nàng lắng nghe sự im lặng với một nỗi sợ hãi vô lý chỉ đến sau nửa đêm: rằng tất cả mọi người, mọi điều trong cuộc sống đều đã tan biến mất, rằng chỉ còn mình nàng đơn độc trong căn nhà chết chóc này

Nàng trở mình và nâng người lên, co rúm lại một chút khi vết cắt bên hông nàng bị kéo căng. Ngón chân trần của nàng chạm vào tấm thảm lạnh ngắt, nàng quơ tay trong không khí, tìm kiếm cây đèn cầy trên bàn cạnh giường trước khi nhận ra nàng ngủ ở phòng của Simon. Cái bàn ở phía bên kia cái giường. Nàng nắm lấy tấm màn rũ trên giường để dò dẫm và cảm thấy được bàn chân khi xoay tròn trên giường. Tất cả những gì nàng nhớ về căn phòng này tối hôm qua là ấn tượng về bóng tối và màu sắc giản dị, xanh đen và bạc, và giường của anh thì bụi hơn giường nàng, điều đó khiến nàng thích thú

Nàng quơ tay mù quáng, chạm phải quyển sách và kế tiếp là cây nến. Vẫn còn tàn lửa trong lò sưởi, nàng băng qua đó thấp nển lên. Ngọn lửa yếu ớt hầu như không soi rọi được hết toàn bộ căn phòng nhưng nàng biết chàng không có ở đây. Nàng khoác lên người áo choàng từ nhà hát và kéo khăn choàng qua nó để giấu đi cái thực tế là nàng không thể kéo nó lên lưng lại. Sau đó nàng xỏ đôi chân trần của mình vào dép.

Nàng không ngạc nhiên khi thấy chàng biến mất. Đó là thói quen của chàng từ tuần trước, bỏ đi từ buổi tối và chỉ tái xuất hiện trở lại vào sáng sớm tinh mơ. Dường như những đêm lang thang của chàng đã trở nên phổ biến trong mấy ngày gần đây. Đôi lúc chàng đến buồng nàng trông có vẻ rất mệt mỏi và người đầy mùi khói thuốc và rượu. Nhưng chàng không bao giờ rời giường nàng trước, không phải sau khi làm tình với nàng, không phải sau khi ôm nàng cho đến khi cả hai chìm vào giấc ngủ. Và cái cách chàng làm tình với nàng vài giờ trước đó – thật mãnh liệt, thật tuyệt vọng – như thể chàng sẽ không bao giờ có cơ hội lần nữa. Nàng cũng thật sự e sợ tại khoảnh khắc đó. Không phải chàng làm đau nàng, mà vì nàng đã đánh mất một phần nào của bản thân mình trong chàng.

Lucy rùng mình.

Phòng họ nằm trên tầng ba. Nàng qua kiểm tra xem phòng mình và phòng khách, sau đó đi xuống cầu thang. Thư viện trống không. Nàng giơ ngọn nến lên cao và chỉ thấy một bóng của gáy các chồng sách đổ xuống dài ma quái, cửa sổ lúc lắc trong gió từ thỉnh không. Nàng quay trở lại hành lang và cân nhắc. Phòng buổi sáng ư? Không có khả năng, chàng sẽ ---

“Tôi có thể giúp được gì không, thưa phu nhân?”

Tông giọng trầm buồn của Newton vang lên đằng sau khiến Lucy thét lên. Ngọn nến đổ nhào xuống sàn, sáp nóng đổ tràn vào chân nàng.

“Thành thật xin lỗi, thưa phu nhân” Newton cúi xuống, nhặt cây nến lên và thắp lại bằng cây của mình.

“Cám ơn” Lucy nhận lại cây nến và giờ nó cao hơn để nàng có thể trông thấy rõ người quản gia.

Rõ ràng Newton vừa mới xuống khỏi giường. Cái mũ trùm ngủ đang đội trên cái đầu hói của ông, và một chiếc áo khoác cũ được khoác qua bộ đồ ngủ, bị kéo căng ra trên cái bụng tròn nhỏ. Nàng nhìn xuống, ông ăn mặc khá lạ mắt, chân mang đôi dép cong Thổ Nhĩ Kỳ. Lucy cọ cọ bàn chân trần lên nhau và ước gì nàng đã nghĩ đến chuyện mang vớ.

“Tôi có thể hỗ trợ gì bà, thưa phu nhân?” Newton hỏi lần nữa.

“Đức ngài Iddesleigh đâu?”

Người quản gia nhìn đi chỗ khác, “Tôi không thể nói được thưa phu nhân.”

“Không thể hay sẽ không nói.”

Ông chớp mắt “Cả hai.”

Lucy nhướn mày, ngạc nhiên khi thấy ông trả lời thẳng thắn. Nàng biết người quản gia này. Nếu Simon vắng mặt ở nhà là do người đàn bà khác thì nàng chắc rằng Newton sẽ bào chữa cho chủ nhân. Nhưng ông đã không làm thế. Nàng cảm thấy vai mình như được giải thoát khỏi một sự căng thẳng nào đó mà thậm chí nàng còn không biết đến.

Newton hắng giọng “Tôi chắc Đức ngài Iddesleigh sẽ về trước buổi sáng thưa phu nhân.”

“Vâng, anh ấy luôn như vậy, phải không?” Lucy thì thầm

“Bà có muốn tôi đi hâm nóng một ít sữa cho bà không?”

“Không, cảm ơn,” Lucy bước trở lại thang “tôi sẽ quay lại giường.”

“Ngủ ngon, thưa phu nhân.”

Lucy đặt chân nàng lên tấm thảm phủ cầu thang đầu tiên và điều hoà nhịp thở. Phía sau nàng, bước chân của Newton cũng lùi xa và cánh cửa đóng lại. Nàng chờ một lúc sau đó rồi quay lại. Lặng lẽ nàng rón rén quay trở lại phòng làm việc của Simon

Căn phòng này nhỏ hơn thư viện nhưng được trang bị nhiều hơn. Căn phòng bị một cái bàn to bự kỳ dị choáng hết lấy, một vài đồ nội thất xinh đẹp nhưng do làm bất cẩn thì được chọn ra đem mạ vàng hoặc đem đánh xoắn góc. Nàng sẽ bật cười nếu thấy bất kỳ người đàn ông nào sở hữu thứ như vậy, nhưng nó hoàn toàn phù hợp với Simon. Vài chiếc ghế dài được đặt trước lò sưởi, hai kệ sách đặt bên cạnh cái bàn, tạo sự dễ dàng cho ai ngồi đó có thể với lấy những quyển sách. Nhiều quyển sách nói về chủ đề hoa hồng. Simon đã cho nàng xem căn phòng này chỉ trong một ngày và nàng đã bị quyến rũ bởi những chi tiết đầy màu sắc được minh hoạ bằng tay trên quyển sách lớn. Mỗi hoa hồng là một vẻ đẹp lý tưởng của loài hoa, mỗi phần được xác định và dán nhãn. Một thế giới thật trật tự.

Lucy đặt người ngồi xuống cái ghế có tay vịn trước lò sưởi. Với cánh cửa mở rộng, nàng có được cái nhìn toàn cảnh ra hành lang và biết được chuyện gì xảy ra ở đó. Simon sẽ đi qua nàng khi chàng trở về nhà. Nàng dự định sẽ hỏi chàng về những chuyến ngao du về đêm của chàng một khi chàng trở về.

Hang động của Aphrodite chỉ là căn phòng nhỏ bẩn thỉu của bọn sói to lớn đêm nay.

Simon tiến vào phòng chính của nhà thổ và nhìn xung quanh. Anh đã không đặt chân vào đây kể từ khi anh gặp Lucy, nhưng nơi này vẫn không thay đổi. Bọn gái điếm ăn mặc nửa vờ đang phô trương “hàng họ”, lôi kéo bọn đàn ông, bọn đàn ông thì lại có một số ít còn chưa đủ tuổi cạo râu, một số thì lại chả còn cái răng ăn cháo. Những nhà tiểu quý tộc xô xát với bọn thương gia mới nổi và các chức sắc nước ngoài. Aphrodite không quan tâm. Miễn là màu sắc của tiền là màu vàng. Thực tế, có tin đồn rằng cô nàng có nhiều khách hàng nữ ngang ngửa với bọn đàn ông. Có lẽ nàng làm giá cả hai, Simon giẫm cọt nghĩ thầm. Anh nhìn xung quanh tìm kiếm cô ta nhưng không thấy chiếc mặt nạ vàng đặc biệt. Vậy cũng tốt. Aphrodite khó chịu với sự bạo lực trong nhà mình, và đó chính xác là những gì mà anh đang dự định làm.

“Nơi này là nơi quái nào vậy?” Christian thì thầm bên cạnh anh

Anh đã đưa chàng thanh niên này tới hai – à không, ba – nơi trước đó. Christian vẫn còn tươi tỉnh sau khi ở nhà hát về lúc chiều, vật lộn một trận bên ngoài, và ba chỗ đánh bạc ngày càng buồn bã ở những nơi mà họ ghé qua trước đó. Simon rất sợ hãi rằng bản thân anh trông giống như một xác chết vừa mới được khai quật lên.

Tuổi trẻ chết tiệt.

“Phụ thuộc”

Anh bắt đầu bước lên cầu thang, có một cuộc đua kỳ thú đang diễn ra trên đó.

Những cô nàng kỹ sĩ chỉ mặc độc mỗi chiếc coocse ngăn ngùn và mang mặt nạ cười chiến mã ngực trần. Simon cau mày khi một nữ kỹ sĩ quất chiếc roi da đánh máu. Mặc dù, xem xét cái chỗ phình ra từ quần của chú ngựa nàng cười thì hẳn không thêm để ý gì được nữa

“Vào cái gì?” Christian mở to mắt khi cặp chiến thắng phi nước đại lên xuống hội trường chính. Nữ kỹ sĩ giờ đã là ngực trần và đang nảy lên một cách hồ hởi

“Vào định nghĩa của cậu về thiên đàng hay địa ngục, tôi cho là vậy” Simon nói.

Mắt anh cảm giác như có nguyên một đụn cát ngay dưới mi, đầu đau nhức và anh mệt mỏi, quá mệt mỏi.

Anh đá vào cánh cửa đầu tiên.

Christian cảm râm cái gì đấy đằng sau anh nhưng anh lơ cậu ta đi. Những kẻ trong đó, hai cô gái và một quý ông tóc đỏ, thậm chí không thêm để ý thấy sự xâm nhập. Anh thậm chí cũng không thêm bận tâm xin lỗi vì đã quấy rầy, chỉ đóng cửa và đi tiếp tới căn phòng kế tiếp. Anh không ôm nhiều hy vọng tìm thấy được Walker. Theo các nguồn tin của mình thì anh biết Walker không bao giờ hạ cố lui tới chỗ hang hốc của Aphrodite trước đây. Nhưng Simon đang dần tuyệt vọng. Anh cần phải tìm cho ra Walker và cần phải vượt qua chuyện này. Anh cần phải tạo ra sự an toàn cho Lucy lần nữa.

Một cánh cửa khác. Tiếng la hét từ bên trong – lần này là của hai người phụ nữ - anh đóng nó lại. Walker đã kết hôn với người tình, nhưng hẳn thích các ngôi nhà dâm tục. Nếu Simon ghé qua hết tất cả các nhà thổ ở London thì cuối cùng anh có thể tìm thấy hắn hoặc anh hy vọng thế.

“Chúng ta sẽ không bị ném ra ngoài vì làm thế này đấy chứ?” Christian hỏi

“Ừ” Đá. Đầu gối anh đang bắt đầu đau “nhưng hy vọng không phải là trước khi tớ tìm thấy con mồi”

Giờ thì anh đã đi gần hết toà nhà rồi, chỉ còn một cánh cửa cuối cùng, thực tế là Christian đã đúng. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi bọn côn đồ bảo kê nhà thổ này tới. Đá.

Anh suýt quay đi, nhưng anh nhìn lại

Gã đàn ông trên giường đang chôn của quý của hắn trong đám lông vàng trên đầu gối của ả điếm. ả ta trần truồng, mang chiếc mặt nạ nửa mặt, đang nhắm mắt. Gã đối tác của ả không nhận thấy sự gián đoạn. Đó không phải là điều gì ghê gớm. Hắn lùn xùn, da ngăm và tóc đen. Không, đó là gã đàn ông thứ hai, gã thứ nhất đang ẩn trong bóng tối để quan sát buổi trình diễn và đang kêu quang quác phản đối. Và cũng là một điều tốt, khi mà Simon suýt nữa thì bỏ qua anh ta.

“Cái quái gì –“

“A. Chào buổi tối. Đức ông Walker” Simon tiến lên và làm một động tác cúi chào “Quý bà Walker”

Gã đàn ông trên giường giật mình và lúc lắc cái đầu vòng vòng, mặc dù hông hắn vẫn di chuyển theo bản năng. ả đàn bà vẫn không biết gì

“Iddesleigh, đồ khốn, cái gì...?” Walker lão đảo chân, dù cái của quý của hắn vẫn còn dựng đứng bên trong ống quần chèn “đó không phải vợ ta!” “Không phải sao?” Simon hếch đầu lên, kiểm tra người phụ nữ “nhưng ả ta trông giống quý bà Walker. Đặc biệt là cái bốt ở đó” anh dùng cái gậy của mình chỉ vào cái dấu bốt cao trên hông của ả.

Gã đàn ông đang cong người bên trên ả đàn bà mở to mắt “đây là vợ ông hả, ông chủ?”

“Không! dĩ nhiên là không”

“Ồ, nhưng tôi đã biết tường tận quý bà tình nhân của ông một thời gian kha khá đấy, Walker” - Simon kéo dài câu chữ “và tôi khá chắc đây chính là bà ấy.”

Gã đàn ông lớn xác đột nhiên ném cái đầu hắn quay lại và bật cười, mặc dù nó có vẻ yếu ớt “tao biết trò của mày. Mày sẽ không lừa được tao lao vào –“

“Không bao giờ có được chất lượng như trước” con ngựa giống nói khi đang cày trên đỉnh của ả đàn bà. Hắn tăng tốc, có lẽ đang thưởng thức

“Cô ta không phải –“

“Sự quen biết của tao với quý bà Walker phải tính đến vài năm về trước” Simon nghiêng người trên cây gậy và mỉm cười “trước khi ả sinh cho mày đứa con đầu tiên – kẻ thừa kế của mày, tao tin là vậy?”

“Tại sao, mày—“

Gã đàn ông tóc đen hét lên một tiếng và cong mông vào trong ả đàn bà, rùng mình khi hắn rõ ràng đã gửi một lượng lớn tinh trùng vào trong ả. Hắn thở dài và ngã ngửa ra, lộ ra cả của quý, thậm chí giờ nó đã xẹp hết một nửa tính theo kích cỡ của ngựa giống

“Jesus” Christian kêu lên

“Im coi” Simon kêu lên đồng thời

“Làm thế quái nào mà hắn lại làm điều đó với bà ta?” cậu thanh niên thì thầm

“Tớ vui mừng khi cậu hỏi thế” Simon nói như thể anh là giáo viên hướng dẫn học sinh. “Quý bà Walker khá tài năng trong lĩnh vực đó”

Walker gằm lên và nạp đạn bên kia căn phòng. Simon căng lên, máu chảy rộn lên trong mạch. Có lẽ anh sẽ hoàn thành được việc trong tối nay

“Nhìn đây” một giọng nói thốt lên từ cửa cùng một lúc

Bọn côn đồ bảo kê đã tới. Anh tránh qua một bên và Walker bị tóm lấy trong mấy cái tay đó. Gã đàn ông lớn xác vùng vẫy bất lực trong gọng kềm của bọn họ

“Tao sẽ giết mày, Iddesleigh!” Walker hỗn hển

“Cũng có thể” Simon lè nhè nói. Chúa ơi, anh đã mệt mỏi đến tận xương “lúc bình minh, rồi thì sao?”

Gã đàn ông chỉ gầm gừ.

Ả đàn bà trên giường chọn ngay thời điểm đó cuộn người lại “anh sẽ đi đâu?” cô ả hỏi chung chung.

Simon mỉm cười và dẫn Christian bỏ đi. Họ băng qua cuộc đua trên cầu thang. Bọn đàn ông làm ngựa lúc này đã được rọ mõm. Một gã còn chảy máu cả xuống cằm và của quý thì dựng đứng bên trong quần bó chèn

Anh phải đi tắm trước khi quay trở lại với Lucy. Anh cảm giác như mình vừa bị quăng vào một đồng phân.

Christian chờ cho đến khi họ ra đến cửa trước khi mở miệng “có phải đó thực sự là phu nhân Walker không?”

Simon đang ngáp giữa chừng “tớ cũng không biết nữa”.

Khi Lucy thức giấc lần nữa, đã có tiếng Simon bước vào phòng làm việc. Căn phòng phủ một màu xám trước khi có buổi bình minh ngày mới. Simon bước vào, mang theo một ngọn nến. Chàng đặt nó ở góc bàn, nhưng vẫn đứng đó, kéo ra một tờ giấy và bắt đầu viết.

Chàng không bao giờ nhìn lên.

Ở phía bên kia căn phòng, thu cánh tay trên thành ghế dựa ẩn trong bóng tối, nàng phải gần như vô hình với chàng. Nàng đã định bám sát khi chàng trở về, yêu cầu có được câu trả lời thích đáng. Nhưng giờ nàng chỉ đơn thuần nhìn chàng, tay chống cằm. Chồng nàng trông thật mệt mỏi, như thể chàng đã không được ngủ hàng năm trời. Chàng mặc bộ đồ đêm hôm trước, cái áo khoác xanh thẫm, quần ống túm và áo gile bạc, nhăn nhúm và biến màu. Bộ tóc giả đã rớt gần hết bột và trông xám xịt. Thật shock, bởi vì nàng chưa bao giờ thấy chàng như thế – ít nhất là khi ở London – ăn mặc khác kiểu quý ông đom đóm đáng. Nơi khoé miệng có hai đường lõm sâu, mắt chàng có viền đỏ, môi mím chặt lại thành một đường như thể chàng ép chúng lại với nhau để tránh bật ra những cơn run rẩy. Chàng đã hoàn thành xong bất kỳ cái gì chàng đang viết, rắc lên nó một ít cát và trải thẳng tờ giấy trên chiếc bàn. Khi làm vậy, chàng đánh rơi cây bút xuống sàn, chàng văng tục và cúi xuống từ từ như ông già để nhặt nó lên, đặt nó cẩn thận lên bàn làm việc và thở dài

Sau đó chàng rời khỏi phòng.

Lucy chờ vài phút trước khi đứng lên, lắng nghe tiếng bước chân của chàng trên cầu thang. Nàng nhích lại gần chiếc bàn để xem chàng đã viết những gì. Còn quá tối để có thể đọc được. Nàng mang tờ giấy ra cửa sổ, vén màn cửa, vạch tờ giấy ra để đọc trong khi nó vẫn chưa ráo mực. Bình minh chỉ mới vừa ló dạng, nhưng nàng để có thể lần ra được dòng đầu tiên.

Trong trường hợp tôi chết, tất cả của cải mà tôi sở hữu...

Đó là di chúc của Simon. Chàng để lại di sản cho nàng. Lucy nhìn chăm chăm vào nó một lúc lâu, sau đó đặt nó trở lại bàn làm việc. Những âm thanh của chồng nàng vang vọng từ hành lang lên tới tận chân cầu thang. Nàng chuyển ra đứng gần cửa lớn.

“Ta sẽ lấy ngựa” Simon đang nói, rõ ràng là đang nói với Newton “Bảo với tên đánh xe ta sẽ không cần hẳn tối nay.”

“Vâng, thưa đức ông.”

Cửa trước đóng lại.

Và đột nhiên Lucy cảm thấy một cơn sóng giận dữ tuôn trào. Chàng thậm chí không thèm đánh thức nàng dậy, lại còn không thèm để ý sự biến mất của nàng trên giường chàng. Nàng sải bước vào sảnh, váy nàng cọ vào mắt cá chân trần sột soạt “Newton, chờ đã”.

Người quản gia, quay lưng lại với nàng. Vụt quay lại “phu nhân, tôi không nhận ra...”

Nàng vẫy tay cho qua lời xin lỗi và đi luôn vào trọng điểm “Ông biết anh ấy đi đâu không?”

“T...tôi...tôi.”

“Không sao” nàng nói một cách thiếu kiên nhẫn “Tôi sẽ theo dõi anh ấy.”

Lucy thận trọng mở cửa trước. Cỗ xe của Simon vẫn còn ở bên ngoài, tên đánh xe đang ngủ gục trên băng ghế, một bàn tay che đi cái ngáp khi hắn ta quay ra từ chuồng ngựa

Và Simon cười ngựa đi mất.

Lucy đóng cửa, lờ luôn lời kêu la của Newton rít lên phía sau, nàng chạy xuống bậc thang, rùng mình trong cái lạnh buổi sớm mai “Ông đánh xe ngựa.”

Gã đánh xe chớp mắt như thể hắn chưa bao giờ nhìn thấy bà chủ của hắn có mái tóc rối nùi y như hắn, “Thưa phu nhân?”

“Làm ơn theo sau đức ông Iddesleigh mà không để ông ấy biết đấy.”

“Nhưng thưa phu nhân...”

“Ngay bây giờ,” Lucy không đợi tên người hầu ổn định chỗ đã nhanh chóng nhảy vào thùng xe, nàng ló đầu ra ngoài lại và nói “và đừng để mất dấu anh ấy đấy.”

Cỗ xe lắc lư về phía trước.

Lucy ngồi lúi lại và kéo tấm chăn quấn qua người. Ngoài trời khá lạnh. Sẽ bị tai tiếng khi một mình lấy xe đi vòng vòng London mà không ăn mặc đầy đủ và để tóc buông rũ, nhưng nàng không để sự khiêm tốn kiềm hãm việc đối chất với Simon. Chàng đã không có được giấc ngủ nghiêm túc trong mấy ngày rồi, thế nên chàng chẳng thể trụ được lâu trong một cuộc đánh nhau. Làm sao chàng dám tiếp tục mạo hiểm mạng sống của mình mà không nghĩ rằng nàng nên biết về nó? Thực tế, đẩy nàng qua một bên, tách rời nàng khỏi bản thân chàng. Chàng nghĩ rằng nàng chỉ là cô búp bê được đưa ra ngoài chơi đùa rồi sau đó gói ghém và cất vào tủ khi chàng không có vấn đề khác cần xem xét tới chẳng? Vậy thì đó đã là quá khứ khi nàng thảo luận với chàng chính xác những gì mà nàng xem như là nhiệm vụ của người vợ. Quan tâm đến sức khoẻ của chồng cũng là một nhiệm vụ. Không giữ bí mật với nàng lại là chuyện khác. Lucy thốt lên với vẻ bực bội và khoanh tay trước ngực.

Mặt trời tháng mười hai cuối cùng cũng đã mọc lên nhưng ánh sáng thì quá nghèo nàn và dường như không đủ sức để xua tan giá lạnh. Họ quẹo vào công viên, đá cuội trộn lẫn với sỏi lạo xạo bên dưới vòng quay của những bánh xe. Sương mù trôi lững lờ trên mặt đất, ẩn nấp trong những thân cây. Từ cửa sổ nhỏ của cỗ xe, Lucy không thể thấy bất kỳ sự di chuyển nào và vẫn tin rằng tên đánh xe vẫn còn theo kịp Simon

Bánh xe dừng quay

Tên đầy tớ mở cửa và nhìn vào nàng “Người đánh xe nói nếu anh ta tới gần hơn thì đức ông của anh ta sẽ trông thấy.”

“Cám ơn.”

Với sự giúp đỡ của người đàn ông, Lucy bước xuống xe và quay về phía anh ta vừa chỉ. Cách đó khoảng một trăm thước, Simon và một người đàn ông khác đang đối mặt với nhau như diễn

viên trong các vở kịch câm. Ở khoảng cách này, nàng chỉ có thể đoán rằng đó là Simon qua cách chàng di chuyển. Trái tim nàng dường như chết lặng. Lạy chúa tôi, họ đã sẵn sàng bắt đầu. Nàng không còn thời gian thuyết phục Simon dừng lại cái nghi thức khủng khiếp này.

“Chờ ta ở đây” nàng ra lệnh cho mấy gã người hầu, và sau đó đi về phía hiện trường

Có sáu người đàn ông tất cả - bốn người trong số họ đứng chia ra theo vị trí nhưng không ai trong số họ nhìn theo hướng của nàng và dường như thậm chí không để ý đến nàng. Họ đã bị cuốn hút vào trò chơi nam tính đầy chết chóc này rồi. Simon đã cởi áo khoác và áo gile cũng như đối thủ của chàng, một gã mà trước đây Lucy chưa bao giờ gặp. Áo chèn sơ mi trắng của họ gần như ma quái trong làn sương xám buổi sáng. Ất hẳn họ cảm thấy lạnh, nhưng không ai rung mình, thay vào đó Simon vẫn đứng yên, trong khi gã kia quơ quơ kiếm, có lẽ là tập luyện.

Lucy dừng lại cách khoảng hai mươi thước trong một đám bụi cây. Bàn chân trần của nàng giờ đã hoàn toàn đông cứng.

Đối thủ của Simon là một gã rất to con, cao hơn chàng và vai thì rộng hơn, gương mặt hằn hồng hào chói màu với bộ tóc giả trắng xác, gương mặt của Simon lại nhợt nhạt như xác chết, sự mệt mỏi mà nàng đã nhận thấy khi ở nhà giờ đây lại càng rõ nét hơn trong ánh sáng ban ngày thậm chí ngay tại khoảng cách này. Cả hai người đàn ông giờ vẫn đứng yên. Họ cong chân xuống, nâng kiếm lên và tạm dừng giống như một hoạt cảnh.

Lucy há miệng ra.

Ai đó thét lên, nàng nao núng. Simon và gã to con đã lao vào nhau, bạo lực vang lên theo tốc độ mỗi cú xọc mạnh của họ, theo mỗi lời chế nhạo tồi tệ họ ném vào mặt nhau. Tiếng kiếm chạm vào nhau vang lên trong không khí. Gã to con tiến lên, kiếm đâm vào, nhưng Simon đã nhảy ra và gạt được cú thọc. Làm thế nào mà chàng vẫn nhanh nhẹn đến thế trong khi đã mệt mỏi? Liệu chàng có thể giữ vững được hay không? Lucy muốn lao về phía trước, muốn hét thật to vào mấy gã đang quần nhau. Dừng lại! Dừng lại đi! Nhưng nàng biết rằng sự xuất hiện bất thành hình của nàng có lẽ đủ để khiến Simon giật mình bỏ mất sự phòng bị và sẽ bị giết chết.

Gã to xác gầm lên và tấn công phía dưới. Simon vấp chân ra sau và gạt lưỡi gươm của gã kia ra.

“Máu!” ai đó gào lên.

Và chỉ khi đó Lucy mới nhận thấy vết ố trên ngực của chồng. Ôi, chúa ơi. Nàng không nhận ra nàng cũng đang cần môi mình cho đến khi thấy vị tanh tanh. Chàng vẫn còn di chuyển. Liệu có chắc rằng chàng đã bị kiếm đâm xuyên qua, và rồi thì chàng sẽ ngã xuống không? Nhưng thay vào đó chàng vòng trở lại, cánh tay chàng vẫn làm việc của nó khi gã kia dồn chàng vào góc. Nàng cảm thấy đắng nghét trong cổ họng. Lạy chúa, đừng để chàng chết.

“Ném kiếm của người xuống!” Một gã khác hét lên.

Lucy nhìn và nhận ra một trong những người đó là cậu thanh niên Fletcher. Ba người còn lại đang khoa chân múa tay và hét lên với hai người đang đánh nhau, cố gắng kết thúc trận đấu, nhưng Mr.Fletcher vẫn đứng im như tượng, và một nụ cười lạ lùng nở trên mặt anh ta. Anh ta đã tham dự bao nhiêu trận đánh vô nghĩa như thế này? Có bao nhiêu gã đàn ông chứng kiến chồng nàng bị giết?

Lucy đột nhiên ghét gương mặt tươi trẻ cởi mở của anh ta.

Vết máu nơi ngực Simon lan ra, trông như thể chàng đang quàng một cái khăn màu đỏ tươi nơi thắt lưng. Chàng đã mất bao nhiêu máu rồi? Gã to con cười lớn và vung kiếm với tốc độ thậm chí còn nhanh hơn và mạnh hơn. Simon bị đẩy về sau. Chàng lại đẩy lưỡi gươm của gã kia

ra lần này đến lần khác. Sau đó chàng trượt chân và gần như mất đi vị thế của mình. Một vết ố khác xuất hiện trên áo chàng, vết này nằm ngay trên cổ tay của cánh tay đang cầm thanh kiếm.

“Chết tiệt” nàng nghe rõ giọng chàng. Âm thanh rất mệt mỏi, rất yếu ớt vọng đến tai nàng.

Lucy nhắm mắt lại và cảm thấy những giọt nước mắt đang trào ra. Nàng nấc lên để cố gắng kìm giữ tiếng nức nở. Không được tạo ra tiếng động. Không được khiến Simon xao nhãng. Một tiếng la khác, nàng nghe thấy giọng khàn khàn chửi thề của Simon. Nàng gần như vẫn còn nhắm tịt mắt nhưng nàng đã mở ra rồi. Chàng đang quỳ gối, giống như tế phẩm cho vị thần báo thù.

Oh, chúa tể ngọt ngào của em.

Gã đàn ông kia như đeo cái nhìn chiến thắng lộ liễu trên gương mặt. Hắn lao tới, lưỡi kiếm lấp loáng, đâm tới Simon. Để giết chết chồng nàng. Không, làm ơn, không. Lucy chạy về phía trước như thể đó là một giấc mơ, không gây một âm thanh nào. Nàng biết nàng sẽ không bao giờ tới được chỗ họ đứng lúc.

Simon nâng thanh kiếm của mình lên ngay phút cuối cùng và đâm xuyên qua con mắt phải của gã to xác.

Lucy cúi gập người và nôn mửa chất lỏng nóng bỏng tràn lên bàn chân trần của nàng. Gã to xác hét lên. Thật tệ hại, tiếng hét cao không giống với bất kỳ âm thanh nào mà nàng từng nghe trong cuộc đời. Nàng thở dốc lần nữa. Những gã đàn ông khác la lên những từ ngữ mà nàng không thể hiểu. Nàng nhìn lên. Ai đó đã rút thanh gươm cắm trong mắt phải của gã to xác kia. Chất màu đen nhỏ xuống cầm hắn ta, hắn nằm trên mặt đất rên rỉ, bộ tóc giả rơi ra khỏi cái đầu hói. Một người đàn ông với cái túi bác sĩ đen cúi xuống gã bị thương nhưng ông ta chỉ lắc đầu.

Đối thủ của Simon đã chết.

Nàng nghẹn ngào và thở dốc, vị acid trào ra trên đầu lưỡi nàng. Chỉ có một đường chỉ vàng vọt hiện ra trên cổ họng đau rát của nàng.

“Iddesleigh,” gã đàn ông hấp hối hỗn hển.

Simon nâng người lên, mặc dù dường như chàng cũng có chút run rẩy. Máu đã rơi xuống ống quần chèn của chàng. Mr Fletcher đang cởi áo chàng ra, cố gắng băng bó, mặt chàng ngoảnh lại với gã đang nằm trên đất.

“Gì thế, Walker?” chàng hỏi.

“Một người khác.”

Chồng nàng đột nhiên đứng thẳng lên và gạt Mr Fletcher qua một bên. Mặt Simon đánh lại, những đường khắc hõm sâu vào má. Chỉ bằng một sải chân chàng đã đứng kế bên gã bị thua “Cái gì?”

“Một người khác” cơ thể gã kia rung lên.

Simon quỳ xuống cạnh hắn “Ai?”

Cái miệng của hắn di chuyển trước khi âm thanh nổi lên “Fletcher.”

Mr Fletcher vung tay, một sự hoang mang hiện rõ trên mặt.

Simon không rời mắt khỏi gã hấp hối “Fletcher còn quá trẻ. Mày không lừa tao dễ như thế đâu.”

Walker mỉm cười, môi hắn phủ đầy máu trào ra từ con mắt bị đâm “Ch...” một cơn ho co giật cắt đứt lời nói của hắn.

Simon cau mày, “Mang đến ít nước đi.”

Một trong những người đàn ông mang đến một cái chai kim loại “whiskey”.

Simon gật đầu và cầm lấy nó. Chàng đưa cái bình lên môi kẻ thù và gã đó nuốt một ngụm.

Walker thở dài, nhắm mắt lại.

Simon lắc hân “Ai?”

Lucy thở dốc.

Walker hé nửa mắt “Chaaaa...” hân lúu rúu nói.

Simon đứng dậy và nhìn thẳng vào Christian. Gã đàn ông trên đất thở dài lần nữa, hơi thở cuối cùng nấc lên trong cuống họng.

Simon thậm chí không thèm nhìn xuống “cha cậu? là Sir Rupert Fletcher, phải không?”

“Không.” Christian lắc đầu “Cậu không nên tin vào lời của gã mà cậu vừa giết chứ?”

“Tớ có nên không?”

“Hân nói dối.”

Simon chỉ nhìn chăm chăm vào cậu thanh niên “Có phải cha cậu đã giúp chúng giết anh tôi?”

“Không!” Christian vung tay lên “Cậu thật vô lý. Tôi đi đây.” Chàng sải bước bỏ đi

Simon nhìn chăm chăm sau cậu ta.

Những người khác cũng bỏ đi.

Lucy lau miệng bằng mặt sau của bàn tay và tiến về trước “Simon.”

Chồng nàng quay lại và chạm vào ánh mắt nàng xuyên qua cơ thể gã đàn ông mà chàng vừa giết.

Chúa ơi.

Lucy.

“Em đang làm gì ở đây thế?” Simon không thể tìm lại được mình, câu hỏi bật ra với một âm điệu cao vút.

Lucy ở đây, tóc nàng rối bù, mặt nàng tái nhợt. Nàng nắm chặt cái áo, vai co lại, vội vã, những ngón tay dưới cầm xanh mét bởi cái lạnh.

Trông như thể nàng đã nhìn thấy một thứ thật khủng khiếp.

Chàng liếc nhìn xuống phía dưới. Thân hình Walker nằm ngay dưới chân chàng như một phần thưởng đầm máu. Có một lỗ hổng rộng ở chỗ nơi mà mắt hắn ta đã từng ở đó, và miệng hắn ta mở ra và bị méo lệch về một bên, đã không còn sự sống để giữ cho nó khép lại. Bác sĩ và những phụ tá đã về như thể họ sợ phải đối mặt với cái xác khi mà hung thủ vẫn còn đứng đó. Chúa ơi.

Nàng đã thấy chúng với nỗi kinh hoàng.

Nàng đã nhìn thấy chàng chiến đấu vì sinh mạng của mình, nhìn thấy chàng giết chết một người đàn ông còn sống, nhìn thấy máu phun ra ngay trước mắt nàng. Vây quanh chàng là máu của chính mình và cả của những người đàn ông khác. Chúa ơi. Không có gì lạ, khi nàng đã nhìn chàng như nhìn thấy một con quái vật. Đó chính là chàng. Chàng đã che giấu nó trong suốt thời gian dài. Chàng đã không còn đường lui. Chàng đã không bao giờ muốn nàng thấy điều này. Không bao giờ muốn nàng biết chàng ---

“Em đang làm gì ở đây thế hả?” Chàng hét lên, để khiến nàng quay lại, vây hãm nàng trong tâm trí chàng.

Nàng đã đứng vững, không hề bị tác động, thiên thần của chàng, ngay cả khi nàng phải đối mặt với chàng đang la hét như một người điên, toàn thân phủ đầy máu. “Anh đã làm gì thế?”

Chàng khép mắt lại, lẩn tránh. Cánh tay nâng lên cao, trong tay vẫn nắm chặt thanh kiếm. “Đây là tất cả những gì mà anh có...” Chàng cười.

Nàng do dự, bối rối.

Cổ họng chàng khô khốc, mắt trở nên cay xè, nhức nhối, nhưng chàng cười. “Anh phải trả thù cho anh trai mình.”

Nàng nhìn xuống khuôn mặt bị hủy hoại của Walker. Rùng mình. “Anh đã giết bao nhiêu người vì anh trai mình rồi?”

“Bốn.” Chàng nhắm mắt lại nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của họ. “Anh đã nghĩ bốn là tất cả bọn chúng. Anh nghĩ anh đã hoàn thành, nhưng anh vừa được bảo là còn có người thứ năm.”

Nàng lắc đầu. “Không.”

“Đúng vậy.” Chàng không biết vì sao chàng lại vẫn đang tiếp tục nói. “Còn có một kẻ nữa.”

Nàng mím chặt môi lại, để giữ lại tiếng khóc hay để..., chàng không biết. “Anh không thể tiếp tục làm việc này, Simon.”

Chàng giả ngốc, mặc dù chàng muốn khóc. “Anh không thể ư? Anh đã làm việc này, Lucy. Anh vẫn sẽ làm nó.” Chàng mở rộng vòng tay. “Có ai sẽ ở đó để ngăn anh lại?”

“Anh có thể ngăn bản thân mình lại.” Giọng nàng trầm thấp.

Hai tay chàng rơi xuống. “Nhưng em biết là anh sẽ không làm thế.”

“Anh sẽ hủy hoại mình.”

“Anh đã hủy hoại nó rồi.” Và chàng, sâu thật sâu, sâu trong tâm hồn đã bị nhuộm bẩn của chàng, chàng biết rằng chàng đã nói sự thực.

“Hãy để cho Chúa làm thay anh công việc trả thù đó.”

Quá bình tĩnh. Quá chắc chắn.

Chàng tra thanh kiếm vào vỏ, nó vẫn còn dính máu. “Em không biết là mình đang nói về cái gì đâu.”

“Simon.”

“Nếu Chúa có thể làm thay công việc trả thù, vậy tại sao nước Anh lại còn có những tòa án với các vị quan tòa? Tại sao chúng ta vẫn treo cổ những kẻ sát nhân mỗi ngày?”

“Anh không phải là một vị quan tòa.”

“Không, chắc chắn rồi.” Chàng cười. “Nhưng quan tòa và luật pháp sẽ không dám động đến chúng.”

Nàng khép mắt lại như thể kiệt sức. “Simon, anh không thể lấy đó làm lý do biện minh cho bản thân khi anh giết những người đàn ông đó.”

“Chúng đã sát hại Ethan.”

“Điều đó là sai trái rồi.”

“Đó là anh trai anh, Ethan.”

“Anh đang phạm phải sai lầm.”

“Em có thể để mặc cho anh ngồi lại đây một mình và tiêu hóa các cảm giác về cái chết của những kẻ kia không?” Chàng thì thầm.

“Anh là ai?” Nàng nhắm lại rồi lại mở to đôi mắt, và trong giọng nói của nàng chứa đựng những âm thanh cho thấy nàng đang hoảng loạn, bối rối. “Em có quen biết anh không?”

Chàng bước qua cái xác bị hủy hoại của Walker và giữ lấy hai vai của nàng trong tay mình, cúi xuống để chắc chắn là bằng hơi thở của mình giữ chặt và vây kín nàng. “Anh là chồng của em, em yêu.”

Nàng quay mặt đi, tránh né chàng.

Chàng lắc hai vai nàng. “Người mà em đã hứa sẽ luôn nghe lời.”

“Simon—”

“Một người mà em đã nói là một nửa của đời em, quan trọng hơn tất cả những người khác.”

“Em—”

“Là người đã yêu em mỗi tối.”

“Em không biết liệu em có thể sống với anh nữa không,” Câu nói thì thầm được thốt như đã tạo ra một tiếng vang lớn trong đầu cả hai người và cả trong lòng chàng như một hồi chuông báo tử.

Cảm giác lo sợ dâng lên làm ruột gan chàng như bị quặn thắt lại và đông cứng. Chàng ôm chặt lấy nàng, giữ cho cơ thể của chàng và nàng như thể liền một khối, nàng chỉ có thể là của riêng chàng, chàng hôn nàng ngẫu nhiên. Chàng nếm thấy vị máu tanh của nàng trong miệng mình

– máu của nàng hòa lẫn trong máu của chàng – tất cả mọi thứ đã không còn là vấn đề, chàng đã không còn quan tâm nữa. Chàng sẽ không—không thể—để nàng ra đi.

Simon ngẩng đầu và nhìn chăm chăm vào mắt nàng. “Vậy thì quá tệ, em đã không còn sự lựa chọn nào khác.”

Tay nàng run lên khi nàng lấy tay quệt vệt máu khỏi môi. Chàng muốn làm điều đó cho nàng, muốn nói chàng xin lỗi. Nhưng nàng có thể sẽ cắn ngón tay chàng ngay lúc đó, và rồi những từ đó sẽ không được nói ra. Vì thế chàng chỉ đơn giản là dõi mắt nhìn theo nàng. Nàng giữ chặt lại hai tà chiếc áo khoác bẩn thỉu, quay người bỏ đi. Chàng dõi mắt nhìn theo nàng bước qua thảm cỏ xanh. Nàng lên xe và rời đi.

Chỉ sau lúc đó, chàng mới túm lấy cái áo khoác và nhảy lên mình con ngựa. Đường phố London buổi sớm lại được lấp đầy bởi những đám đông những người bận rộn với các công việc của họ như thường nhật. Những người bán hàng rong với những chiếc xe đẩy, những đứa trẻ đang chạy nhảy, những quý ông và quý bà đang đi dạo quanh trên những chiếc xe ngựa, những chủ cửa hàng và những ả gái điếm. Tất cả bọn họ với những âm thanh hòa quyện với nhau tạo nên không khí của một ngày mới.

Nhưng Simon như đang đứng bên ngoài tất cả.

Cái chết của anh trai đã khiến cuộc đời của chàng thay đổi rẽ thẳng xuống địa ngục, và khiến cho mối liên hệ kết nối giữa chàng với phần còn lại của thế giới này đã bị phá vỡ.

Cánh cửa thư phòng va mạnh vào tường tạo thành tiếng vang lớn.

Ngài Rupert ngẩng lên nhìn thấy con trai mình đang đứng ở ngưỡng cửa, xanh xao, nhếch nhác, và khuôn mặt ướm đầm mồ hôi. Ông nhồm dậy khỏi chỗ ngồi.

“Cha đã làm điều đó?” Trái với hình ảnh lúc xuất hiện của mình, giọng Christian trầm thấp, khá là bình tĩnh.

“Làm gì?”

“Cha đã giết Ethan Iddesleigh?”

Ngài Rupert ngồi xuống trở lại. Nếu có thể, ông muốn chọn nói dối, rằng ông không có tí gì liên quan đến việc đó cả. Ông đã nhận ra là lừa dối là cách tốt nhất. Thường xuyên, người ta muốn được nghe lời nói dối; họ không thích nghe sự thực. Còn có cách nào khác để giải thích cho lý do tại sao họ lại nhanh chóng bị lừa dối? Nhưng những gì thể hiện trên khuôn mặt của con trai ông cho thấy là nó đã biết sự thực. Đó chỉ là một câu hỏi tu từ.

“Đóng cánh cửa lại,” Ngài Rupert nói.

Christian chớp mắt, rồi làm theo yêu cầu. “Chúa tôi. Là thật sao, là Cha ư?”

“Ngồi xuống.”

Con trai ông như chìm vào trong cái ghế chạm trổ được mạ vàng. Mái tóc màu sẫm của anh ướm đầm mồ hôi và khuôn mặt anh sáng bóng. Nhưng chính biểu lộ mệt mỏi của anh khiến Ngài Rupert buồn phiền. Từ khi nào mà khuôn mặt con trai ông trở nên khó coi như vậy?

Ngài Rupert mở lòng bàn tay. “Ethan Iddesleigh là một vấn đề. Anh ta cần bị loại bỏ.”

“Chúa ơi,” Christian gầm lên. “Tại sao? Nói với con, tại sao cha lại giết người.”

“Ta không giết anh ta,” ông nói một cách bức bối. “Con nghĩ rằng cha con ngốc nghếch như vậy sao? Ta đơn giản chỉ sắp đặt cái chết của anh ta thôi. Ta đã dính vào vài cuộc làm ăn mạo hiểm với Ethan Iddesleigh. Nó bao gồm ta, Ngài Walker—”

“Peller, James, và Hartwell,” Christian cắt ngang. “Vâng, con biết.”

Ngài Rupert nhú mảy. “Vậy tại sao con lại hỏi nếu con đã biết rồi?”

“Con chỉ biết những gì Simon đã nói với con, và đó chỉ là chút ít thông tin có giá trị.”

“Simon Iddesleigh đã không hề nghi ngờ gì những thiếu hụt được ghi trong sổ sách kế toán của anh ta, bởi chúng chỉ là một khoản rất nhỏ bé,” Ông Rupert nói. “Sự thật là: Chúng ta đã đầu tư vào trà và đứng trên bờ vực mất hết tất cả. Chúng ta đều đồng ý cần có một sự kiện để có thể phục hồi. Tất cả, là thế, nhưng Ethan. Anh ta—”

“Về vấn đề tiền nong?”

Ngài Rupert nhìn chăm chăm vào con trai mình. Christian đang mặc một cái áo lụa thêu mà giá trị của nó có thể chu cấp thức ăn và vật dụng cho cả một gia đình lao động, làm cho họ có được một cuộc sống tốt hơn trong một thời gian dài. Anh ngồi trên một chiếc ghế nạm vàng từng thuộc sở hữu một vị vua mà không có không chút gì cảm giác xa lạ, trong một căn nhà nằm ở trên một trong những con phố đắt giá nhất London.

Nó có chút hiểu biết nào không vậy? “Tất nhiên là về tiền, chết tiệt. Thế con nghĩ nó về gì?”

“Con—”

Ngài Rupert đập tay xuống mặt bàn. “Khi con vẫn còn bé, ta đã phải làm việc từ lúc mặt trời còn chưa mọc cho đến khi đêm khuya. Đó là những ngày tháng mà ta ngủ quên ngay cả trong khi đang ăn bữa ăn của mình, đầu đặt trên mặt bàn. Con nghĩ là ta sẽ muốn trở lại những ngày đó ư?”

“Nhưng giết một người là sai trái, cha à.”

“Không phải con khinh bỉ luật lệ sao!” Giọng ngài Rupert lên cao ở từ cuối cùng. Ông đã lại kiểm soát được nó. “Luật lệ chỉ là thứ mà con không cần thiết phải tuân theo như ông con đã làm. Như ta đã làm.”

Christian luồn tay vào tóc. Anh có vẻ mờ mịt. “Ethan Iddesleigh đã kết hôn và có một bé gái.”

“Nghĩ đi chẳng lẽ ta lại chọn con gái hắc thay cho con ta?”

“Con—”

“Chúng ta đáng lẽ đã mất căn nhà này.”

Christian ngẩng lên nhìn.

“Đúng thế.” Sir Rupert gật đầu. “Nó tồi tệ như vậy đấy. Đáng lẽ chúng ta đã phải rời bỏ đất nước. Các chị em con sẽ mất đi mùa hội của chúng. Con sẽ phải từ bỏ cái xe mà ta đã mua cho con. Mẹ con sẽ phải bán hết đồ trang sức của mình.”

“Tình hình tài chính của chúng ta tồi tệ đến mức đấy sao?”

“Con không hề biết gì. Con lấy tiền tiêu vặt hàng quý và chưa bao giờ nghĩ chúng đến từ đâu, phải thế không?”

“Chắc chắn những khoản đầu tư—”

“Phải, các khoản đầu tư!” Ngài Rupert lại một lần nữa đập tay lên bàn. “Con nghĩ ta đang nói về điều gì? Đây là một sự đầu tư—một sự đầu tư mà tất cả tương lai của chúng ta phụ thuộc vào. Và Ethan Iddesleigh, người chưa bao giờ phải lao động một ngày nào trong cuộc đời của hắn, người mà có toàn bộ gia tài được trao lại trên chiếc đĩa bạc từ khi hắn còn là một đứa bé, muốn nắm quyền.”

“Quyền gì?” Christian hỏi.

Ngài Rupert thở một cách nặng nề. Chân ông đau kinh khủng và ông muốn một cốc rượu. “Có

quan trọng gì không. Chúng ta đang trong công đoạn xây dựng. Gia đình, Christian.”

Con trai ông chỉ nhìn ông chăm chăm.

“Ta đã bảo những người còn lại là nếu chúng ta loại bỏ được Iddesleigh, chúng ta mới có thể tiếp tục hành động. Đó là một bước nhỏ để Iddesleigh gọi Peller. Họ thách đấu với nhau và Peller đã thắng.” Ông vươn người về trước và nhìn thẳng vào mắt con trai mình. “Chúng ta đã thắng. Gia đình ta được bảo toàn. Mẹ con không bao giờ biết được chúng ta đã suýt mất tất cả.”

“Con không biết.” Christian lắc đầu. “Con không biết liệu con có thể chấp nhận được rằng cha cứu chúng ta khỏi con đường đó và đổi lại là để cho con gái Ethan Iddesleigh phải mồ côi.”

“Chấp nhận?” Chân ông căng cứng cơ lại. “Đừng giống một tên ngốc như vậy. Con có muốn mẹ con phải ăn mặc rách rưới? Chúng ta thì sống trong một căn nhà xập xệ? Chị con phải đi giặt giũ? Luật lệ đều là tốt đẹp, con trai, nhưng nó có đồ thức ăn vào mồm ta không?”

“Không.” Nhưng con trai ông vẫn nhìn một cách ngờ vực.

“Con đã trở thành một phần của việc này như ta vậy.” Ngài Rupert lục túi áo mình trước khi xoay cái nhẫn trên mặt bàn trước mặt con trai ông.

Christian cầm lấy nó. “Đây là cái gì?”

“Nhẫn của Simon Iddesleigh. James đã lấy nó khi những tên du côn gần như giết anh ta.”

Con trai ông hướng ánh mắt không thể tin nổi về phía ông.

Ngài Rupert gật đầu. “Giữ nó đi. Nó sẽ khiến con nhớ lại là con đang đứng về phía nào và đó là điều mà một người đàn ông phải làm cho gia đình mình.”

Ông đã nuôi dưỡng Christian để trở thành một quý ông. Ông muốn con trai ông cảm thấy đang ở trong nhà của một quý tộc, không bao giờ sợ rằng anh sẽ buộc miệng để lộ ra và sẽ phải cố gắng để chối bỏ nguồn gốc bình dân—như chính ông đã khi còn là một chàng trai trẻ. Nhưng trong khi ông cho anh sự tự tin này, sự bảo đảm rằng anh không cần lo lắng về tài chính, có phải ông đã khiến con trai mình trở nên yếu đuối?

Christian nhìn chăm chăm vào cái nhẫn. “Anh ta đã giết Walker vào sáng nay.”

Ngài Rupert nhún vai. “Đó chỉ là vấn đề của thời gian.”

“Và bây giờ anh ta đang theo đuôi con.”

“Cái gì?”

“Anh ta biết về cha. Walker đã nói cho anh ta cha là người thứ năm.”

Ngài Rupert chửi thề.

“Cha định sẽ làm gì?” Con trai ông cho nhẫn vào trong túi.

“Không gì cả.”

“Không gì cả? Ý cha là gì? Anh ta săn lùng những người kia và ép họ phải thừa nhận. Anh ta sẽ làm như thế với cha.”

“Ta nghi ngờ điều đó.” Ngài Rupert đi khắp khiêng quanh bàn, nặng nề dựa vào gậy chống của mình. “Không, ta thực lòng nghi ngờ điều đó.”

Khi Simon bước vào phòng ngủ đêm đó, căn nhà chìm trong im lặng và tối om. Lucy đã bắt đầu tự hỏi liệu chàng có trở về nhà hay không. Nàng dành cả buổi chiều để ngồi đợi, cố gắng trong vô vọng đọc một quyển sách mà nàng thậm chí còn chả nhớ nổi tựa đề là gì. Khi chàng không về nhà vào bữa tối như thường lệ, nàng đã ăn một mình. Và rồi, nàng đã hạ quyết tâm là phải nói chuyện với chàng khi chàng trở về, nàng đã ngồi chờ trên giường trong phòng chàng.

Bây giờ nàng ngồi dậy trên chiếc giường gỗ dái ngựa to lớn và choàng tay ôm đầu gối.

“Anh đã ở đâu?” Câu hỏi được thốt ra trước khi nàng có thể ngăn nó lại. Nàng nhăn mặt co rụt người lại. Có lẽ nàng không muốn nghe là anh đã ở đâu.

“Em quan tâm sao?” Chàng thắp ngọn đèn trên bàn và rũ chiếc áo ra khỏi người. Lốp vải lụa màu xanh bị bị ngả màu và chuyển thành màu xám ở nhiều chỗ, và rồi nàng nhìn thấy dấu vết của những giọt nước mắt còn lưu lại.

Nàng cố kìm nén lại cơn giận. Điều đó sẽ không giúp ích được gì lúc này. “Vâng, em quan tâm.” Và điều đó là sự thật. Bất kể việc gì đi nữa, nàng vẫn yêu chàng và quan tâm đến chàng và mặc cho những gì chàng đã làm.

Chàng không trả lời nhưng ngồi xuống chiếc ghế bên lò sưởi và cởi đôi ủng ra. Chàng lại đứng lên và gỡ bộ tóc giả, đặt nó lên giá treo. Chàng mạnh tay trên đầu, chàng khiến mái tóc ngắn rối tung lên.

“Anh đã về.” Chàng cởi áo gilê, vứt nó lên ghế. “Sau khi đi một vòng Agrarians. Nhìn mọi thứ từ một hiệu sách.”

“Chàng không định săn lùng Ngài Fletcher?” Đó là điều đã làm nàng sợ hãi trong suốt khoảng thời gian này. Là chàng đã rời đi để sắp xếp một cuộc đấu khác.

Chàng liếc nhìn nàng, rồi cởi áo. “Không. Anh thích có một ngày nghỉ giữa những cuộc đấu.”

“Điều đó không hề đáng xem là một trò đùa,” nàng thì thầm.

“Không, nó không phải.” Chỉ còn mặc mỗi cái quần chèn, chàng bắt đầu mở nước vào bồn rửa và thực hiện việc lau người của mình.

Nàng nhìn chàng từ trên giường. Tim nàng nhói lên. Làm thế nào mà người đàn ông đang có những cử động mạnh mẽ nhưng vẫn không kém phần tao nhã này lại có thể cũng là người đã giết một người khác vào sáng nay? Làm thế nào mà nàng có thể đã kết hôn với chàng? Làm thế nào mà nàng có thể vẫn tiếp tục quan tâm đến chàng?

“Anh có thể giải thích gì về điều đó cho em được không?” nàng nhẹ nhàng hỏi.

Chàng chần chừ một lúc, rồi giương một cánh tay lên. Tiếp tục việc rửa sạch phần dưới cánh tay và dọc theo nó, trong lúc đó chàng nói: “Họ là một nhóm các nhà đầu tư: Peller, Hartwell, James, Walker, và Ethan, anh trai anh.” Chàng nhúng miếng khăn vào bồn nước, vắt khô nó và chà vào cổ. “Và có vẻ như có cả cha của Christian. Ngài Rupert Fletcher.” Ánh mắt chàng nhìn nàng như thể chàng đã mong đợi ở nàng biểu lộ một sự phản đối nào đó.

Nàng đã không thể hiện gì.

Chàng tiếp tục. “Họ đã cùng nhau mua một lô hàng trà Ấn Độ được chở trên một chuyến tàu biển. Không chỉ một lô, mà còn là một số lượng lớn. Quý tha ma bắt, như được tiếp thêm máu, như thể họ là những ông trùm trên thương trường vậy. Giá trà tăng cao và họ đã có thể tự mình tạo dựng ra cả một gia tài cho mỗi người. Dễ dàng. Nhanh chóng.” Chàng cuốn cái khăn lại ở trước ngực thành cuộn tròn, lau đi máu, mồ hôi, và bụi bẩn.

Nàng nhìn chàng và lắng nghe và không thốt nên lời nào, sợ rằng sẽ cắt ngang câu chuyện. Nhưng sâu bên trong nàng đang rung động. Nàng đã bị cuốn hút bởi người đàn ông đang dùng việc tắm rửa bản thân như một việc làm bản năng, như máu chảy trong huyết quản, và tại thời điểm này, đã xua đi người đàn ông xa lạ trong chàng, người đã giết một người đàn ông khác chỉ mới sáng nay.

Simon khoát nước lên mặt. “Sự mạo hiểm duy nhất là chiếc thuyền bị đắm ở trên biển hay bị gặp bão, nhưng đó là một sự mạo hiểm mà bất kỳ nhà đầu tư nào cũng phải gánh chịu. Họ có lẽ

đã nghĩ đến điều đó trong một phút và rồi đã bỏ qua nó. Sau tất cả thì đã có rất nhiều tiền được mang lại.” Chàng nhìn vào bồn nước bị bẩn, xả hết nước bẩn đi, và rồi lại mở nước làm đầy bồn.

“Nhưng Ethan, luôn là Ethan đúng đắn, bảo là họ phải mua bảo hiểm cho con tàu và cả những lô hàng trà. Chúng rất đắt tiền, nhưng anh ấy nói đó là điều đúng đắn và thông minh nhất mà họ nên làm. Một việc làm có trách nhiệm.” Chàng nhúng đầu mình vào bồn và để cho nước xối thẳng làm ướt tóc mình.

Nàng chờ đợi cho đến khi chàng ngẩng đầu lên và đứng thẳng lại. “Điều gì đã xảy ra?”

“Không có gì cả.” Chàng nhún vai và với lấy một cái khăn lau khô tóc. “Thời tiết tốt, con tàu phù hợp, và, anh cho rằng, thủy thủ đoàn thạo việc. Chuyển tàu đầu tiên cập bến mà không có vấn đề gì.”

“Và?”

Chàng từ tốn cẩn thận gấp lại cái khăn trước khi đặt nó bên cạnh bồn. “Giá của trà đã giảm trong khi họ chờ đợi. Không chỉ giảm mà còn là tuột dốc. Đó là một trong những biến động của thị trường mà họ không thể lường trước được. Có một số lượng trà dư thừa đột ngột. Trà của họ không đáng giá đủ để trả các chi phí bốc dỡ các thùng hàng ra khỏi tàu.” Chàng bước sang phòng bên cạnh, phòng thay đồ của mình.

“Vậy họ trở thành những nhà đầu tư bị thua lỗ?” nàng hỏi với theo.

“Đáng lẽ ra sẽ là như thế.” Chàng quay trở lại với một cái dao cạo râu. “Nhưng rồi họ nhớ đến tiền bảo hiểm. Khoản bảo hiểm mà Ethan đã bắt họ phải đóng góp. Thật nực cười vào lúc đó thì đó là niềm hy vọng duy nhất của họ. Nếu họ làm cho chiếc tàu bị chìm, họ có thể lấy được khoản bù đắp lại cho sự thua lỗ.”

Nàng nhíu mày. “Tuy nhiên Ethan...”

Chàng gạt đầu và chìa đầu nhọn của cái dao cạo về phía nàng. “Nhưng Ethan là người đàn ông đáng ngưỡng mộ nhất mà anh từng biết. Người thật thà nhất. Người đáng tin nhất về bản thân và đạo đức của anh. Anh từ chối. Quý tha ma bắt sự thua lỗ, cơn giận chỉ trích của bọn họ, khả năng bị hủy hoại khốn kiếp, anh ấy sẽ không bao giờ tham gia vào việc lừa đảo.” Chàng xoa kem cạo râu lên mặt.

Lucy nghĩ về sự ngay thẳng của Ethan—sự ngây thơ đến nhường nào của anh ấy và sẽ khó khăn đến thế nào đối với một người đàn ông như Simon để có thể tiếp tục sống xứng đáng với thanh danh của anh. Giọng Simon không âm điệu. Có lẽ đối với người khác, giọng chàng nghe vô cảm, nhưng nàng là người phụ nữ quan tâm đến chàng, và nàng nghe thấy được nỗi đau dưới những từ ngữ. Và cả sự giận dữ.

Simon đặt lưỡi dao dưới cổ họng và bắt đầu thực hiện nhát cạo đầu tiên. “Họ quyết định là họ sẽ phải loại bỏ Ethan. Không có Ethan, họ có thể làm đắm con tàu và hồi phục lại; có anh ấy, họ sẽ mất hết tất cả. Nhưng giết một tử tước không dễ dàng, phải không? Vậy nên họ đã lan truyền những lời đồn đại chết tiệt, vô cùng nhảm nhí, mà không thể nào bác bỏ, không thể nào chống lại chúng.” Chàng lau bọt trên cái dao cạo lên một cái khăn.

“Lời đồn về anh ấy?” Lucy thì thầm.

“Không.” Chàng nhìn chăm chăm xuống lưỡi dao cạo trong tay như thể chàng muốn quên đi những gì đã xảy ra. “Về Rosalind.”

“Cái gì?”

“Về đức hạnh của Rosalind. Về nguồn gốc của Pocket.”

“Nhưng Pocket trông giống hệt chàng...” Nàng chỉ ra, một ý nghĩ thoáng qua đánh mạnh vào ý

thức của nàng, sự ám chỉ trở nên rõ ràng với nàng. Ôi, Lạy Chúa tôi.

“Chính xác. Giống hệt anh.” Môi chàng mím chặt lại. “Họ gọi Rosalind là con điếm, rằng ta đã gian dối với chị ấy, rằng Pocket là đứa con hoang và Ethan là ông chồng bị cấm sùng.”

Nàng hần đã há hốc miệng.

Chàng quay về phía nàng, mắt chàng ánh lên sự đau đớn, giọng chàng cuối cùng thể hiện sự căng thẳng, “Tại sao em không thắc mắc vì sao chúng ta chưa từng tham gia bất cứ dạ hội, tiệc tùng nào ở London hay buổi hòa nhạc chết tiệt nào, vì Chúa sao? Danh dự của Rosalind đã bị hủy hoại. Hoàn toàn bị hủy hoại. Chị ấy đã không được mời đến bất cứ đâu trong suốt ba năm. Một người phụ nữ đức hạnh hoàn hảo không thể chèn vào đâu được và chị ấy bị phớt lờ khi đi trên phố bởi những phụ nữ đã kết hôn, mà trong đó có cả những người đã có quá nhiều mối quan hệ bất chính để có thể đếm được.”

Lucy không biết phải nói gì. Đó quả thật là một điều tồi tệ nhất xảy đến đối với một gia đình, đối với những người anh em. Rosalind đáng thương, thực đáng thương.

Simon hít vào một hơi sâu. “Họ đã không chừa lại cho anh ấy một con đường nào. Anh ấy đã gọi Peller ra và thách đấu, anh ta là người được họ chọn để nói ra một cách lớn lối nhất. Ethan chưa bao giờ phải chiến đấu thực sự trong một cuộc đấu tay đôi nào, anh ấy thậm chí còn chẳng biết cách cầm kiếm. Peller giết chết anh ấy chỉ chưa đầy một phút. Giống như đó là cách tốt nhất để đưa một con cừu đến giàn mổ vậy.”

Nàng cố gắng nói không ra hơi. “Anh đã ở đâu?”

“Nước Ý.” Chàng đưa con dao cạo lên lần nữa. “Nhìn ngắm những tàn tích của nó và chèn chén say sưa.” Một cú đánh. “Và cả đi tán gái, anh cũng phải thừa nhận cả điều đó.” Một cái tát. Anh đã không biết gì cho đến khi một lá thư được gửi đến. Ethan, Ethan chín chắn, Ethan nhảm chán—Ethan một người con ngoan—anh trai của anh, Ethan đã bị giết trong một cuộc đấu súng. Anh đã nghĩ nó là trò đùa; dù sao thì cũng đã đến lúc anh phải quay về.” Một đòn kết liễu. “Lúc đấy anh đã chán nước Ý. Rượu ngon hay không cũng vậy, đã có quá nhiều sự đổ nát mà một người có thể nhìn thấy. Anh đã đi đến dinh thự của gia đình Iddesleigh và...”

Chàng lần này lại lau cái lưỡi dao một cách chậm rãi. Ánh mắt chàng né tránh cái nhìn của nàng, nhưng nàng đã kịp thấy vết hằn của chàng đang di chuyển khi chàng cố nuốt xuống.

“Đó là một ngày mùa đông và họ muốn giữ lại cơ thể anh ấy chờ cho đến lúc anh trở về. Không thể tổ chức lễ tang mà không có anh, có như vẻ thế. Không có nhiều người chờ đợi ở đó để đưa tiễn anh ấy, chỉ Rosalind, gần như khụy xuống bởi bị sốc và đau khổ, và Pocket và linh mục. Không còn người nào nữa. Họ đã xa lánh. Đã tàn phá.” Chàng ngẩng lên nhìn nàng, và nàng nhận thấy chàng đã cứa phải mình ở dưới vành tai trái. “Họ không chỉ giết chết anh ấy, Lucy, họ đã hủy hoại tên tuổi của anh ấy. Hủy hoại danh tiếng của Rosalind. Hủy hoại hi vọng để Pocket có được một cuộc hôn nhân tốt, dù cho hiện tại con bé còn quá nhỏ để có thể biết được điều đấy.” Chàng cau mày và kết thúc việc cạo râu mà không nói thêm điều gì nữa.

Lucy nhìn chàng. Nàng phải làm gì đây? Nàng đã có thể hiểu được quá rõ ràng lý do của chàng cho việc báo thù. Nếu một người nào đó cũng đã làm như thế với David, anh trai nàng, hay với cha nàng, nàng hẳn cũng sẽ sôi sục lên với sự phẫn nộ. Nhưng điều đó vẫn chưa đủ để có quyền giết người. Và cái giá mà Simon đã phải trả là bao nhiêu, cả về mặt thể xác lẫn tâm hồn? Chàng không thể chiến đấu hết cuộc đấu này đến cuộc đấu khác mà không đánh mất đi một phần bản thân mình. Nàng lẽ nào đơn giản là chỉ ngồi nhìn mặc cho chàng hủy diệt bản thân trong khi trả thù cho cái chết của anh trai?

Chàng rửa mặt rồi lau khô nó và sau đó đi lại chỗ nàng ngồi. Anh có thể ... cùng em không?”

Chàng đã nghĩ là nàng sẽ từ chối chàng ư? “Vâng.” Nàng quay mặt nhích vào phía trong tường.

Chàng cởi quần và thối tắt nển. Nàng cảm nhận được giường bị lún xuống khi chàng leo lên. Nàng chờ đợi, nhưng chàng nhích lại gần nàng. Cuối cùng, nàng lại gần chàng. Chàng do dự, rồi đưa tay ôm vòng qua nàng.

“Anh vẫn chưa kể hết cho em câu chuyện cổ tích,” nàng thì thầm trong lòng chàng.

Nàng thấy chàng thở dài. “Nàng thực sự muốn nghe nó?”

“Có, em muốn.”

“Tốt thôi, vậy.” Giọng chàng truyền đến nàng trong bóng tối. “Như em có thể nhớ lại, Angelica ao ước có thêm một chiếc váy khác thậm chí nó còn phải đẹp hơn cái đầu tiên. Vì vậy hoàng tử rắn đã đưa cho nàng một con dao bạc sắc bén và bảo nàng hãy cắt đi bàn tay phải của chàng.”

Lucy rùng mình, nàng đã quên mất đoạn đó

“Cô gái chần dè đã làm theo những gì mà chàng bảo nàng, và một cái váy được đính hàng trăm viên đá quý xuất hiện. Nó trông giống như ánh trăng.” Chàng luồn tay vào tóc nàng và vuốt ve chúng. “Và cô ấy đã rời đi và có khoảng thời gian vui vẻ tại dạ hội với hoàng tử Rutherford đẹp trai và trở về muộn—”

“Nhưng còn hoàng tử rắn thì sao?” nàng cắt ngang. “Không phải là anh ấy đang phải chịu đau đớn ư?”

Tay chàng dừng lại. “Tất nhiên.” Chàng tiếp tục vuốt ve. “Nhưng đó là điều mà Angelica muốn.”

“Thật là một cô gái ích kỉ.”

“Không. Chỉ tội nghiệp và cô đơn. Nàng không thể kìm nén ham muốn có được quần áo đẹp cũng như con rắn không thể ngăn lại việc phải lột da. Điều đó đơn giản là bởi Chúa đã tạo ra họ như vậy.”

“Hmm.” Lucy nghe với vẻ không được thuyết phục cho lắm.

“Dù sao,” Chàng vỗ vai nàng. “Angelica đã trở lại và kể với hoàng tử rắn tất cả về buổi dạ hội và Rutherford đẹp trai và mọi người ngưỡng mộ chiếc váy của nàng đến thế nào, và chàng chỉ im lặng lắng nghe và cười với nàng.”

“Và em khá chắc là tối hôm sau nàng ta lại muốn có một cái váy mới cho Rutherford ngu ngốc.”

“Đúng vậy.”

Chàng dừng lại và nàng nghe thấy hơi thở của chàng trong bóng tối trong vài phút.

“Rồi sao nữa?” nàng thúc giục.

“Nhưng tất nhiên là nó phải đẹp hơn hẳn cái trước”

“Tất nhiên.”

Chàng nắm chặt vai nàng. “Hoàng tử rắn nói không có gì dễ dàng hơn thế nữa. Chàng có thể cho nàng cái váy đẹp nhất mà nàng chưa bao giờ thấy, cái váy đẹp nhất trên thế giới.”

Lucy phân vân. Điều này vì lí do nào đó mà nghe có vẻ không tốt chút nào. “Nàng ta phải chặt cánh tay khác của chàng?”

“Không” Chàng thở dài một cách đầy buồn bã trong bóng đêm. “Đầu chàng.”

Lucy giật mình. “Điều đó thật khủng khiếp!”

Nàng nhận thấy chàng nhún vai. “Cái váy đẹp nhất, sự hi sinh cuối cùng. Hoàng tử rắn quỳ trước cô gái chăn dê và đưa cổ mình ra. Angelica hoảng hốt, tắt nhiên, và nàng phân vân, nhưng nàng yêu hoàng tử Rutherford. Làm thế nào khác được, để một cô gái chăn dê có thể chiếm được trái tim một hoàng tử? Cuối cùng, nàng đã làm theo những gì mà hoàng tử rắn đã chỉ dẫn và cắt đầu chàng.”

Lucy cắn chặt môi. Nàng có cảm giác như muốn khóc bởi câu chuyện cổ tích ngu ngốc này. “Dù vậy, nhưng chàng ta sẽ sống lại lần nữa, phải không?”

“Một sự im lặng.” Hơi thở của chàng lướt qua mặt nàng. Chàng chắc hẳn đã quay đầu về phía nàng. “Em có muốn nghe tiếp truyện hay không?”

“Có.” Nàng lại dụi dụi vào người chàng lần nữa và giữ yên.

“Lần này chiếc váy thực sự lộng lẫy. Nó được làm bởi toàn bằng bạc với kim cương và ngọc bích được đính rải khắp nơi trên chiếc váy làm cho Angelica trông như được mang đến bởi ánh sáng. Hoàng tử Rutherford đã bị đánh bại bởi sự cuồng si của nàng hay có lẽ là bởi sự tham lam khi chàng nhìn thấy nàng và ngay lập tức quỳ xuống và cầu hôn.”

Lucy chờ đợi, nhưng chàng im lặng. Nàng khều vai chàng. “Sau đó, chuyện gì đã xảy ra?”

“Thì thế thôi. Họ kết hôn và sống hạnh phúc mãi mãi về sau.”

“Nó không thể kết thúc như thế được. Còn hoàng tử rắn thì sao?”

Nàng thấy chàng quay về phía nàng. “Chàng ta đã chết, em quên ư? Anh cho rằng Angelica có nhỏ vài giọt nước mắt cho chàng, nhưng chàng sau tất cả vẫn là một con rắn, dù gì đi nữa.”

“Không.” Nàng biết nàng thật ngốc nghếch khi phản đối—nó chỉ là một câu chuyện cổ tích—nhưng nàng cảm thấy cơn bức tức vô cớ đối với chàng. “Chàng ta là người hùng của câu chuyện. Chàng ấy đã tự biến bản thân mình thành con người.”

“Đúng thế, nhưng bản chất chàng ta vẫn chỉ là một con rắn.”

“Không! Chàng ta là hoàng tử.” Nàng có vẻ như biết rằng điều họ đang tranh cãi dường như không hề liên quan gì đến câu chuyện cổ tích. “Đó là tên câu chuyện, Hoàng Tử Rắn. Chàng ta nên cưới Angelica; sau tất cả thì chàng ta yêu nàng.”

“Lucy”. Chàng ôm nàng trong vòng tay mình, và nàng để yên cho chàng dù nàng đang giận chàng. Anh xin lỗi, em yêu, nhưng đó là truyện cổ tích.”

“Chàng ta không đáng phải chết,” nàng nói. Nước mắt dâng lên ngập mắt nàng.

“Còn có ai khác không? Dù cho chàng ta có đáng chết hay không thì ở đây cũng không phải bởi lý do này hay cũng chẳng phải bởi lý do kia; chẳng qua đó chỉ là số phận của anh ta. Em không thể thay đổi chúng như việc không thể thay đổi quỹ đạo chuyển động của các ngôi sao.”

Nước mắt tràn ra và rơi xuống tóc nàng và, nàng rất sợ hãi, và trốn vào ngực chàng. “Nhưng số phận của một người đàn ông. Nó có thể được thay đổi.”

“Có thể không?” Chàng hỏi nhỏ đến mức nàng gần như không thể nghe thấy.

Nàng không thể trả lời câu hỏi, vì thế nàng nhắm mắt lại và cố gắng kìm nén tiếng khóc. Và nàng cầu nguyện. Làm ơn, xin Chúa, hãy cử xuống một người đàn ông có thể làm thay đổi số phận của chàng.

Giấc mơ đã đánh thức nàng lần nữa vào sáng sớm hôm sau.

Lucy mở mắt trong ánh sáng màu xám của buổi sớm và nhìn chăm chăm vào đồng than hồng trong lò sưởi mà không di chuyển. Lần này nàng nhớ lại các mảnh ghép. Nàng đã mơ thấy Christian đấu tay đôi với Ngài Walker trong khi Simon uống trà và chăm chú nhìn. Ngài Walker vừa làm mất mặt và ngài khá giận giữ, mặc dù vậy nó chẳng ảnh hưởng gì đến khả năng tấn công của ông. Điều mà khiến cho mọi thứ trở nên khủng khiếp. Rồi Lucy đã ở đó, cùng ngồi bên chiếc bàn với Simon. Nàng rót trà và nhấp một ngụm và rồi nhìn vào trong chén của mình. Trà được làm bởi cánh hoa hồng. Nó có màu đỏ, như máu. Và nàng thấy khiếp sợ. Có lẽ nó thực sự là máu. Nàng để chén xuống và từ chối uống thêm một tách nữa, mặc cho Simon thúc giục nàng. Nhưng nàng biết nàng không thể tin tưởng chàng bởi vì khi nàng nhìn xuống, nơi mà chân chàng nên để, ở đó đã biến thành một cái đuôi. Một cái đuôi rắn...

Lucy rùng mình.

Nàng thức dậy ướt đẫm mồ hôi, và bây giờ cơ thể nàng đang lạnh run. Tay nàng run rẩy trên tấm vải trải giường bằng lụa, sờ tìm và chạm vào một cánh tay ấm áp. Làn da đàn ông ấm áp. Mặc cho sự thật là họ có phòng ngủ của riêng mình, mỗi cái đều đủ rộng cho cả một gia đình, Simon đã ngủ với nàng mỗi tối kể từ khi họ cưới nhau, có thể ở phòng nàng hay, như tối nay, ở phòng chàng. Lucy đã có cảm giác rằng điều này không được phổ biến lắm, việc một người đàn ông ngủ cùng với vợ mình, nhưng nàng thấy vui. Nàng thích hơi ấm của chàng bên cạnh nàng. Nàng thích nghe hơi thở sâu của chàng buổi tối. Và nàng thích mùi hương của chàng lưu lại trên gối nàng. Điều đó thật tuyệt.

“Hửm?” Chàng xoay người về phía nàng và vung một cánh tay nặng vắt ngang qua eo nàng. Hơi thở chàng lại sâu hơn.

Lucy không nhúc nhích di chuyển. Nàng không muốn đánh thức chàng chỉ bởi vì một giấc mơ khó chịu. Nàng rúc mũi mình vào vai chàng hít sâu mùi hương nơi chàng.

“Sao vậy?” Giọng chàng trầm, thấp, nhưng tỉnh táo hơn nàng nghĩ.

“Không có gì.” Nàng đưa tay lên ngực chàng, cảm nhận những sợi lông cù vào lòng bàn tay. “Chỉ là một giấc mơ.”

“Ác mộng?”

“Mmm.”

Chàng không hỏi thêm nữa. Chỉ thở dài và ôm xiết nàng trong vòng tay mình. Chân nàng trượt dọc theo thân chàng và nàng cảm thấy sự cương cứng của chàng đâm vào hông nàng.

“Pocket cũng từng có những cơn ác mộng.” Hơi thở của chàng phả ra trên đỉnh đầu nàng. “Khi anh sống với họ sau cái chết của Ethan.”

Tay chàng ve vuốt nhẹ lưng nàng và vỗ nhẹ mông nàng, rồi để tại đó, ấm áp và chiếm hữu.

“Cô bé có một người bảo mẫu, nhưng người phụ nữ đó chắc hẳn đã quá già và ngủ rất ngon, bởi Pocket đã trườn qua người cô ta và đi tìm phòng mẹ nó.” Chàng bật cười, giọng chàng khàn khàn. “Một vài lần, cô bé đến chỗ anh. Ngạc nhiên và bối rối trước sự thông minh và hài hước của anh trong lần đầu tiên đến. Bàn tay nhỏ bé bị lạnh chạm vào vai anh lúc nửa đêm, cổ cất cao giọng thì thầm gọi tên anh. Gần như thề thốt rằng sẽ không uống nước trước khi lên giường nữa.”

Lucy mỉm cười trong vai chàng. “Anh đã làm gì?”

“Ừ thì.” Chàng xoay lưng, vẫn ôm nàng, và duỗi một cách tay lên đầu. “Đầu tiên, anh phải tìm ra cách để mặc quần vào. Rồi anh ngồi với cô bé trên một cái ghế bên cạnh lò sưởi. Cuốn chăn quanh cả hai người.”

“Con bé có ngủ lại không?”

“Không, nó không ngủ, đúng là tiểu quỷ.” Chàng gãi gãi ngực mình. “Khá giống em, nó muốn được nói chuyện.”

“Em xin lỗi. Em có thể dừng lại.”

“Không,” chàng thì thầm. “Anh thích nói chuyện với em như thế này.” Chàng lồng những ngón tay của mình vào tay nàng đặt trên ngực chàng.

“Anh đã nói về chuyện gì?”

Chàng có vẻ suy nghĩ trong chốc lát. Cuối cùng, chàng thở dài, “Nó nói với anh Ethan đã nói chuyện với nó khi nó gặp ác mộng. Anh ấy nói với nó về, ờ, búp bê, chó con và đồ ngọt ưa thích của nó. Những thứ đại loại thế. Những thứ khiến cho những cơn ác mộng biến mất khỏi đầu.”

Lucy mỉm cười. “Vậy là anh đã nói với cô bé về những con chó con?”

“Thực ra thì không.” Nàng thoáng nhìn thấy nụ cười của chàng lộ ra dưới ánh sáng mờ ảo trong căn phòng đang dần lộ diện lúc ban mai. “Đại loại như là việc làm thế nào để đánh một cỗ xe ngựa. Có thể thấy được gì từ một con ngựa giỏi. Cách pha cà phê đúng cách và ở đâu, chính xác hơn là, nó đến từ đâu.”

“Cà phê đến từ đâu?” Nàng kéo tấm ga lên vai.

“Ta đã nói với nó là đến từ châu Phi, nơi mà những người lùn Pygmy[\[5\]](#) huấn luyện cá sấu leo cây và đập mạnh làm các hạt cà phê rơi xuống bằng đuôi của chúng.”

Lucy bật cười. “Simon...”

“Còn có cái gì khác mà anh đã nói nữa không nhỉ? Lúc đó là 3 giờ sáng rồi.”

“Đó có phải là những điều mà anh sẽ dùng để trấn an em?”

“Nếu em muốn.” Những ngón tay của chàng nắm lại trên người nàng. “Chúng ta có thể thảo luận với nhau về trà, trà Trung Quốc so với trà Ấn Độ, nơi mà nó phát triển hay là, không biết điều này có đúng không, rằng nó phải được hái chỉ bởi những đứa bé gái hoàn hảo, dưới sáu tuổi đeo găng tay lụa màu đỏ thắm và làm việc dưới ánh sáng của một mặt trăng màu xanh.”

“Và nếu em không có hứng thú với trà và việc sản xuất ra nó?” Lucy cọ chân nàng với bắp chân chàng.

Chàng hắng giọng lần nữa. “Vậy có lẽ em sẽ muốn được giải trí bằng việc bàn luận về các giống ngựa. Những con nào là tốt nhất cho việc đánh xe và những con nào là tốt nhất cho việc...”

“Không.” Nàng rút tay ra khỏi tay chàng và lướt tay xuống dưới bụng chàng.

“Không?”

“Chắc chắn, không.” Nàng chạm vào vật nam tính của chàng, để những ngón tay chạy dọc theo chiều dài của nó và vuốt ve phần đầu. Nàng yêu thích chạm vào chàng.

Trong phút chốc hơi thở chàng trở nên nặng nề. Rồi chàng cố nói. “Liệu nàng—”

Nàng nhẹ nhàng siết lại.

“A, có bất kỳ ý tưởng nào trong đầu?”

“Vâng, Em nghĩ là em có.” Nắm chắc vật cứng cáp của chàng, nàng quay mặt lại và cắn vào

vai chàng. Chàng có vị của muối và xạ hương.

Có vẻ như nó đã chạm đến giới hạn của chàng. Chàng đột nhiên quay lại phía nàng. “Quay người lại.” Giọng chàng khản đặc.

Nàng nghe theo và cọ xát hông vào giữa hai chân chàng.

“Em thật tinh quái,” chàng lẩm bẩm. Chàng đã sắp xếp để nàng gối đầu lên trên cánh tay của mình vì vậy mà nàng nằm trong vòng tay của chàng.

“Em nghĩ là chàng nên nói cho em biết một chút kiến thức về hoa hồng,” nàng thì thầm với vẻ nghiêm túc.

“Phải vậy không, thực sự?” Chàng đặt tay phía trên vòng qua nàng và xoa nắn ngực nàng.

“Vâng.” Nàng chưa bao giờ nói với chàng, nhưng nàng phát hiện ra rằng giọng chàng thỉnh thoảng quyến rũ không thể chịu được. Cảm nhận được chàng ở dọc sau lưng nàng, nghe thấy chàng, nhưng không nhìn thấy mặt chàng, khiến nàng run lên với một cơn rung mình kích thích bất chợt.

“Thì, đất trồng là quan trọng nhất.” Chàng vâng về một núm vú.

Nàng nhìn những ngón tay thanh tao của chàng trên da thịt nàng và cắn môi mình. “Đất?”

Chàng xiết chặt hơn, khiến nàng thở hổn hển với sự kích thích sắc bén của nỗi khao khát. “Những người ưa thích trồng hoa hồng như bọn anh thích từ “đất trồng” hơn. Nó nghe nghiêm túc hơn nhiều.”

“Đất trồng khác với đất thường như thế nào?” Nàng vô tình dán chặt vào chàng. Vật cứng rắn của chàng trượt lên hông nàng và nằm kẹp ngay giữa đường rãnh của nàng. Nàng cảm thấy mình được bao bọc bởi cơ thể ấm áp của chàng. Nó khiến nàng thấy nhỏ bé. Nữ tính.

“Ahh.” Chàng hắng giọng. “Đó chỉ là cách gọi thôi. Giờ hãy nghe tiếp. “Phân bón.”

Nàng nén lại tiếng cười khúc khích không thích hợp. “Điều đó không lãng mạn chút nào.”

Chàng nhẹ nhàng kéo núm vú nàng, và nàng cong người lên trong sự kích thích. “Sự chọn lựa chủ đề là của nàng.” Những ngón tay của chàng lang thang trượt sang phía ngực bên kia và kéo đầu bên đó.

Nàng nuốt xuống. “Mặc dù vậy—”

“Im lặng nào.” Chàng chèn chân mình vào giữa nàng và cọ xát.

Bắt đầu chàng mơn trớn chỗ đó của nàng, và nàng nhắm mắt lại. “Mmm.”

“Phân bón là chìa khóa cho đất trồng tốt. Một số người gợi ý là nên chôn xương gia súc, nhưng họ là những người dị giáo chỉ thích hợp trồng củ.” Bàn tay chàng mân mê bụng nàng và xuống dưới. “Phân bón phải được cho vào lúc mùa thu và duy trì đến sau mùa đông. Nếu cho vào muộn sẽ khiến cây trồng bị huỷ hoại”.

“T-thật ư?” Tất cả sự chú ý của nàng đều dồn vào bàn tay.

Chàng dùng một ngón tay luồn vào giữa các nếp gấp của cái khe giữa hai chân nàng và cái gò nhô lên đó, chạm chọc gần như chọc ghẹo nàng. Chàng ve vuốt những lộn lạo xoắn và những nếp gấp ẩn hiện của nàng, chàng do dự. Nàng vắn nọ người với sự thiếu kiên nhẫn. Nàng có thể cảm thấy người mình nóng lên, sự ẩm ướt tăng lên trong sự mong đợi những gì chàng sẽ làm gì tiếp theo.

“Anh nhận thấy là em đã hiểu được tầm quan trọng của việc có một loại phân bón tốt. Bây giờ thì, hãy nghĩ đến sự phấn khích của em”—bàn tay chàng di chuyển nhanh xuống dưới và tách

mở cánh cửa đang được ấn dấu của nàng—“khi anh nói đến loại phân tổng hợp.”

“Ôi.” Chàng luồn đâm một ngón tay vào bên trong nàng.

“Ôi ...vâng.” Nàng nhận thấy là chàng gặt gù hài lòng với sự hưởng ứng của nàng ngay phía sau nhưng nàng khó mà tập trung để ý đến được.” Chàng đã có được kiến thức tạo nên một người trồng hoa hồng hoàn hảo.”

Nàng cố khép lại bắp đùi chỗ tay chàng, nhưng chân chàng đã ngăn nàng lại. “Simon...”

Chàng rút ngón tay ra và rồi lại đâm vào trong nàng lần nữa. Nàng bắt lực với những cảm xúc bị ghìm nén.

“Phân bón tổng hợp, theo Ngài Lazarus Lillipin, nên bao gồm một phần của phân động vật, ba phần rơm và hai phần từ rau củ bị thải ra.”

Một ngón tay của chàng đã tìm thấy được điểm nhạy cảm nhất trong cơ thể nàng và đã mân mê nó và nàng đã không thể kìm được tiếng rên rỉ. Nó có vẻ gần như là sự suy đồi với những gì thể hiện chàng là một người đàn ông sinh ra là để mang lại niềm hoan lạc cho nàng.

“Những thứ này,” chàng vẫn còn cất tiếng đều đều phía sau nàng, “được xếp thành một đồng cho đến khi nó cao bằng một người lùn. Lillipin đã không đề cập đến độ to và khoảng rộng mà cái đồng nên có, theo anh đó là thiếu sót rất nghiêm trọng, đây là một kinh nghiệm mà anh học hỏi được”.

“Simon.”

“Gì vậy em yêu?” Chàng dung ngón tay khều nhẹ nhưng hiển nhiên là không đủ mạnh.

Nàng cố uốn cong người theo tay chàng nhưng chàng vẫn giam giữ chặt nàng giữa hai chân chàng. Nàng cố nuốt xuống làm thông họng, nhưng giọng nàng vẫn phát ra tiếng khàn khàn. “Em không muốn nói thêm một chút nào về hoa hồng nữa”

Chàng khẽ chép miệng phía sau nàng, mặc cho hơi thở của chàng cũng đã trở nên nặng nề hơn. “Nó có thể là chủ đề buồn tẻ, anh phải thừa nhận như vậy, nhưng em là một học trò giỏi. Anh nghĩ em xứng đáng có một phần thưởng.”

“Một phần thưởng?” Nàng sẽ mỉm cười nếu nàng có thể. Đó là điều mà chàng nhận thấy ư? Chàng ngốc. Một luồng cảm xúc ấm áp và những tình cảm dịu dàng bất ngờ ập vào và len lỏi bên trong nàng khiến nàng muốn ôm, và hôn chàng. Nhưng, chàng đã nâng cả hai chân nàng lên cao qua cả vai chàng. “Một phần thưởng chỉ dành cho những người con gái giỏi nhất. Những người lắng nghe từ chuyên gia làm vườn và cũng hiểu biết nhiều về hoa hồng như họ.”

Chàng đã ở lối vào của nàng. Chàng tách chúng ra bằng những ngón tay của mình và đẩy nhấp vào một ít. Nàng thở gấp và đáng ra đã tránh được nếu chàng để cho nàng làm vậy. Nàng đã quên là chàng to như thế nào— Chàng lại đẩy vào lần nữa. Từ góc độ này, nàng có thể cảm nhận được từng inch, mở rộng, xâm chiếm nàng.

“Chỉ dành cho người giỏi nhất?” Nàng khó có thể nhận ra giọng mình lúc này; nó thấp đến mức nàng tưởng như nghe thấy tiếng rên của con mèo nhỏ

“Ừ, đúng.” Chồng nàng thở hỗn hển phía sau nàng.

“Và em là người giỏi nhất?”

“Chúa ơi, ừm.”

“Sau đó thì sao, Simon?” nàng hỏi. Một cảm giác quyền lực nguyên thủy tràn vào cơ thể nàng.

“Hmm?”

“Em xứng đáng hơn nữa. Em muốn nhiều hơn nữa. Em muốn mọi thứ và tất cả của anh.” Và nàng đã có. Nàng muốn cả người đàn ông và tâm trí, cơ thể chàng và linh hồn chàng, và nàng bị sốc trước sự tham lam của chính mình.

“Ôi, chúa ơi,” chàng rên lên, và đẩy hết chiều dài của mình vào trong nàng.

Nàng rên rỉ và cố gắng khép chân lại. Nàng cảm thấy có đủ của chàng. Chàng giữ cho chân nàng mở rộng ra dành riêng cho chàng, ngón tay thông minh của chàng đã lại tìm thấy vị trí này của nàng một lần nữa, và chàng bắt đầu đẩy mạnh. Ôi, tuyệt. Nàng muốn chàng cứ như thế này mãi mãi, da thịt của chàng hợp nhất gắn kết với nàng, sự chú ý của chàng hoàn toàn tập trung vào nàng. Không có những xung đột có thể gây ra rắc rối ở đây khi họ đã cùng nhau như thế này. Cô cong người đầu lại, theo cách riêng của mình, bên dưới chàng và tìm thấy miệng của chàng. Chàng hôn nàng một nụ hôn sâu trong khi chàng vẫn tiếp tục lực đẩy vào và ra, để cho khối da thịt của mình cọ xát và xâm lược nàng. Một tiếng rên dâng lên muốn bật ra khỏi cổ họng của chàng nhưng chàng cố nuốt nó. Hông gây sức ép lên nàng nhẹ nhàng từ trên cao điểm dễ bị tổn thương đó. Và khiến nàng tan vỡ, vật nam tính của chàng kéo vào và ra bên trong nàng, trong khi tất cả các giác quan của nàng căng ra, nàng thở gấp, ngắt quãng.

Đột nhiên chàng lui ra. Lật ngược nàng lại, để hông và bụng tiếp xúc với nàng, nâng hông nàng lên một ít, và đâm vào thêm lần nữa. Chúa ơi. Nàng gần như ngừng lại mọi cảm xúc bụng nàng dường như hóp lại thành một mặt phẳng, và nàng có thể cảm nhận từng inch của chàng. Vị trí này cảm giác như nguyên thủy và cùng với sự thả lỏng của nàng, nó gần như lấn át cảm xúc của nàng.

“Lucy,” chàng rên rỉ phía trên nàng. Chàng từ từ lùi ra cho đến khi chỉ phần đầu của chàng ở cửa mình nàng, to và cứng. Và lại mạnh mẽ đâm vào. “Lucy đáng yêu của ta.” Chàng thở hổn hển bên tai nàng và rồi rằng chàng cọ xát dái tai nàng. “Ta yêu nàng,” chàng thì thầm. “Đừng bao giờ xa ta.”

Tim nàng rung lên. Chàng vây lấy nàng. Trọng lượng của chàng đè lên lưng nàng, mùi hương của chàng xâm lấy các giác quan của nàng cũng như da thịt chàng xâm chiếm da thịt nàng. Đây là sự thống trị, thuần khiết và giản đơn, và nàng thấy nó khiêu gợi không thể chịu được. Một đợt sóng thỏa mãn lại dâng lên trong nàng. Ôi, hãy để giây phút này cứ tiếp tục. Để cho chúng ta mãi mãi bên nhau. Nàng bật khóc, sự khoái cảm của cảm xúc, của cơ thể trộn lẫn và làm mê muội cảm giác khủng khiếp về sự mất mát sắp xảy đến khiến nàng không thể kiểm soát.

"Lucy, anh..." Chàng lại đẩy vào một đoạn nữa. Nhanh hơn. Chàng đã vay mượn những cảm xúc của nàng và đập lại chúng vào cơ thể dễ bị tổn thương của nàng, và nàng cảm nhận thấy những giọt mồ hôi đang nhỏ xuống cơ thể nàng. "Lucy!"

Chàng gần và run lên, và nàng cảm thấy dòng ấm áp lan tỏa trong người và nàng không thể phân biệt được—giới hạn của nàng với hạt giống của chàng đang gieo trồng trong nàng.

Điều đầu tiên mà Simon nhận thấy về thư phòng của ngài Rubert là những bức tranh treo trên tường. Những bức tranh về thực vật.

Phía sau chàng, người quản gia của Fletcher nói: “ngài Rupert sẽ nhanh chóng ra gặp ngài, thưa quý ngài.”

Chàng gật đầu, rồi quay sang nhìn ngắm bức tranh được khắc chạm trở một cảnh cây khô với những bông hoa mỏng manh ở trên và có vẻ như là không thích hợp khi có những quả ở phía dưới. Ở phần dưới bức tranh, là dòng chú thích với nét bút viết theo lối cổ xưa, *Prunus cerasus*. Quả anh đào chua. Chàng nhìn bức kế tiếp, được lồng trong khung có mạ vàng: *Brassica*

oleracea. Bắp cải đại. Những cái lá được trang trí uốn lượn quá công phu khiến chúng có vẻ như những chiếc lông chim kỳ lạ

“Ta nghe nói rằng cậu rất có hứng thú với việc làm vườn,” Ngài Rupert nói từ ngoài cửa.

Simon không di chuyển. “Ta cũng không biết là ngài cũng thế.” Chàng quay mặt về phía kẻ thù của mình.

Ngài Rupert đang dựa người vào một cái nạng.

Simon đã không dự đoán được điều đó. Ở đây chỉ mới có năm phút thôi mà chàng đã bị làm cho ngạc nhiên đến hai lần rồi. Điều này đã không diễn ra theo như kế hoạch. Nhưng rồi chàng thực sự vẫn không biết phải làm thế nào để dàn xếp vụ việc này theo đúng kế hoạch, vụ chạm trán cuối cùng. Chàng nghĩ chàng đã hoàn thành và giải quyết tất cả mọi thứ khi chàng phải đối mặt với Walker. Chàng đã không còn gặp phải cơn ác mộng, không còn cái nào khác nữa để truy đuổi cho đến khi người đàn ông sắp chết thú nhận nhiều hơn. Chàng không dám bàn luận về nó với Lucy. Sau cuộc làm tình ngọt ngào sáng nay, chàng đã không muốn phá vỡ thỏa thuận đình chiến vốn rất mong manh để vỡ của họ và làm nàng thất vọng. Tuy vậy, chàng vẫn cần phải được xác nhận rằng nàng được an toàn, điều đó có nghĩa là phải loại bỏ và xóa sổ người đàn ông cuối cùng. Làm ơn, Chúa ơi, sẽ sớm thôi. Nếu chàng có thể làm điều đó mà không để Lucy phát hiện ra, có lẽ họ vẫn còn có một cơ hội.

“Cậu có muốn đến xem nhà kính của ta không?” Ngài Rupert hất mặt lên, nhìn chàng như thể chàng là một con vẹt thú vị.

Ông ta già hơn những kẻ chủ mưu khác, hơn thế, ông ta còn là cha của Christian. Nhưng mặc dù vậy, Simon đã không để tâm đến những đường nét và dấu hiệu của tuổi già trên mặt ông ta, cái dáng vai hơi gù của ông, và một phần thịt rung rung lắc lư dưới cằm ông. Tất cả như đều cùng tuyên bố ông ta là một người đàn ông trên năm mươi tuổi. Nếu không như thế, ông đã có thể được coi là một đối thủ đáng gờm. Mặc dù thấp hơn chàng, cánh tay và vai của ngài Rupert vẫn có sức mạnh của cơ bắp. Chúng dường như không phù hợp với tuổi tác và cây gậy của ông...

Simon suy nghĩ về lời đề nghị. “Tại sao không?”

Lão già rời khỏi phòng, đi lên trước chàng. Simon nhìn quá trình di chuyển chật vật của ngài Rupert khi bước xuống về phía đại sảnh lát đá cẩm thạch, cái nạng của ông lặp lại các tiếng vang lên mỗi lần nó chạm xuống sàn nhà. Trời ạ, sự ủ rũ và bước đi khập khiễng không phải là giả mạo. Họ đi qua một cái sảnh nhỏ hơn, rồi dừng lại ở một cánh cửa bằng gỗ sồi thông thường.

“Ta nghĩ cậu sẽ thích cái này,” Ngài Rupert nói. Ông lấy ra một chiếc chìa khóa và tra nó vào ổ. “Làm ơn.” Tay ông vung lên trước mặt chàng, ám chỉ chàng nên đi trước.

Simon nhướn mày và bước qua ngưỡng cửa. Không khí ẩm ướt chứa đựng một mùi hương quen thuộc của đất chứa nhiều mùn và mục rữa bao lấy chàng. Trên tất cả mùi đó là một mùi hương nhẹ hơn. Đó là một căn phòng hình bát giác được làm hoàn toàn bằng kính từ sàn lên tận trần. Xung quanh các cạnh và lẫn trong các bụi cây, ở giữa là tất cả các loại cây ăn trái họ cam quýt, mỗi cây có một cái chậu to khổng lồ của riêng nó.

“Cam, dĩ nhiên rồi,” Ngài Rupert nói. Ông khập khiễng đến bên chàng. “Nhưng cũng có cả chanh họ lá cam và có cả những quả chanh vàng và những phân nhánh khác nhau của họ nhà cam. Mỗi loại có một hương vị và mùi đặc trưng của nó. Cậu có biết, ta tin chắc rằng nếu cậu bịt mắt ta và đưa cho ta một quả, ta có thể nói đó là loại quả gì chỉ bằng cách chạm vào lớp vỏ không?”

“Thật ấn tượng.” Simon chạm vào một chiếc lá sáng bóng.

“Ta sợ rằng ta đã tốn quá nhiều thời gian và tiền bạc vào cái sở thích nhỏ bé này.” Lão già vuốt ve một quả, nó vẫn còn xanh. “Nó có thể đã mất rất nhiều thời gian. Nhưng như vậy, cùng với việc đó, có nghĩa là ta có thể trả thù.” Ngài Rupert mỉm cười, một thái độ xấc xược, một người cha, một người đàn ông được bao quanh bởi khu vườn nhân tạo của mình.

Simon cảm nhận được một nỗi căm ghét lớn lao và cẩn thận cố gắng kìm chế cảm xúc. “Ngài đang cố kềm chặt và nắm bắt những con bò bằng cách nắm lấy cái sừng của nó đấy, thưa ngài.”

Ngài Rupert thở dài. “Dường như khó mà có thể giả vờ như ta không biết lí do nào đã khiến cậu đến đây. Cả hai chúng ta đều quá thông minh cho điều đó.”

“Vậy sau cùng thì ngài cũng thừa nhận là đã tham gia vào âm mưu giết anh trai ta.” Simon cố tình ngắt chiếc lá ra khỏi cái cây mà chàng đang mân mê.

“Tcha.” Lão già tạo ra âm thanh khó chịu. “Cậu đã dễ dàng hạ thấp nó, làm cho sự việc trở nên đơn giản như thể đó là một trò tung hứng mà một đứa trẻ đang chơi, trong khi mà nó không hề có kiểu gì giống như vậy.”

“Không ư?”

“Không, tất nhiên là không. Chúng ta đã thua một đồng tài sản—tất cả những nhà đầu tư, không chỉ riêng mình ta.”

“Tiền.” Môi Simon mím chặt lại.

“Đúng, tiền!” Lão già gõ mạnh cây gậy. “Cậu có giọng điệu giống con trai ta, nhạo bám, khinh bỉ đồng tiền như thể chúng làm bẩn tay nó vậy. Tại sao cậu nghĩ tất cả chúng ta, trong đó có cả anh trai cậu, đã cùng tham gia vào cái cuộc phiêu lưu này ngay từ đầu? Bọn ta cần tiền.”

“Ngài đã giết anh trai ta chỉ bởi sự tham lam của chính mình,” Simon rút lên, không thể kìm nén được toàn bộ cơn thịnh nộ của mình.

“Bọn ta giết anh trai cậu để bảo vệ cho các gia đình của chúng ta.” Ngài Rupert chớp mắt, thở một cách nặng nề, có lẽ ngạc nhiên bởi sự thẳng thắn của mình. “Đối với gia đình ta, ta không phải là một con quái vật, Đức ngài Iddesleigh. Đừng nhầm lẫn. Ta quan tâm chăm sóc đến gia đình ta. Ta sẽ làm bất kể việc gì, bao gồm cả việc, đúng, loại bỏ và xóa sổ một vị quý tộc, người mà có thể sẽ khiến gia đình ta bị đẩy vào tình cảnh trở nên túng quẫn trong khi hãn vẫn có thể đứng vững trên các nguyên tắc cao quý của mình ở vị trí quý tộc.”

“Ngài đã khiến nó có vẻ như một vụ đầu tư chắc chắn có thể kiếm lời, nhưng thực ra nó đã là một canh bạc ngay từ đầu. Nó không thể là lỗi của Ethan khi giá trà đột nhiên giảm xuống.”

“Không,” Ngài Rupert đồng ý. “Không phải lỗi của cậu ta. Nhưng nó là lỗi của cậu ta khi cố ngăn không cho bọn ta có cơ hội lấy được khoản tiền bảo hiểm.”

“Ngài đã giết anh ấy chỉ để thực hiện cho được hành vi gian lận của mình.”

“Ta giết cậu ta để bảo vệ gia đình mình.”

“Ta không quan tâm.” Simon nhếch môi thành nụ cười khinh bỉ. “Ta không quan tâm bất cứ lí do nào ngài đưa ra, những lí do ngài có trong đầu, những đau thương ngài tìm kiếm hòng có được sự cảm thông của ta. Ngài đã giết Ethan. Ngài đã thừa nhận chính mình cũng tham gia vào vụ giết người.”

“Cậu không quan tâm?” Giọng lão già cất lên vẻ nhẹ nhàng như không trong không khí ngưng đọng, bức bối. “Cậu, người đã dành cả một năm chỉ để trả thù cho chính gia đình mình?”

Mắt Simon thu hẹp lại. Một giọt mồ hôi chảy dọc lưng chàng.

“Ta nghĩ là cậu hiểu,” Ngài Rupert nói. “Bởi cậu quan tâm, chính xác, cũng cùng những lí do

như ta.”

“Điều đó đã không còn quan trọng.” Simon bật một ngón tay thành tiếng. “Ngài đã cố giết vợ ta. Chỉ với điều đó thôi, ta muốn thấy ngài phải chết.”

Ngài Rupert mỉm cười. “Cậu lầm rồi. Nỗ lực cướp đi mạng sống của vợ cậu không phải chủ ý của ta. Đó là việc của Ngài Walker, và cậu đã giết ông ta, không phải sao?”

Simon nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia, xúi giục chàng với hi vọng về mua chuộc được chàng. Thật dễ dàng làm sao nếu chỉ cần để cho sự việc trôi đi. Chàng đã giết bốn người đàn ông. Còn người đàn ông này, ông ta nói ông ta không phải mối đe dọa đối với Lucy. Chàng có thể bỏ đi, trở về nhà với Lucy và không bao giờ phải quyết đấu một lần nữa. Quá dễ dàng. “Ta không thể để cho cái chết của anh ta trôi đi mà không được báo thù.”

“Không được báo thù? Cậu đã báo thù cho anh cậu bằng cái giá của bốn mạng người. Như vậy vẫn chưa đủ sao?”

“Chưa, cho đến khi nào ngài vẫn còn sống.” Simon xé chiếc lá.

Ngài Rupert do dự. “Và cậu sẽ làm gì? Gây chiến với một người đàn ông què ư?” Ông cầm cái nạng của mình như một cái khiên.

“Nếu cần. Ta muốn một mạng đổi một mạng, Fletcher, xóa bỏ hoàn toàn hoặc không gì hết.” Simon quay đi và bước về phía cửa.

“Cậu sẽ không làm điều đó, Iddesleigh,” lão già nói vọng theo sau chàng. “Cậu quá chính trực và ngay thẳng.”

Simon mỉm cười. “Đừng quá tin tưởng vào nó. Ngài là người đã chỉ ra rất rõ là chúng ta giống nhau đến thế nào.” Chàng đóng cửa và bước ra khỏi căn nhà, mùi hương của cam trong nhà kính cũng lan đi theo chàng.

“Con cần phải ngồi yên, Theodora yêu quý, nếu con muốn cô Lucy vẽ chân dung cho con,” Rosalind cất tiếng quở trách chiều hôm đó.

Pocket, trong lúc vẫn ngơ ngậy đang đưa chân, cứng người lại và phóng ánh nhìn lo lắng khẩn cầu về phía Lucy.

Lucy mỉm cười. “Gần xong rồi.”

Ba người bọn họ ngồi trong phòng vẽ rộng rãi ở trước căn nhà của Simon—cũng là căn nhà của nàng bây giờ, sau khi họ đã cưới nhau. Nàng phải bắt đầu suy nghĩ về nó theo cách đó. Tuy nhiên, sự thực mà nói, Lucy vẫn nghĩ căn nhà và người hầu là của Simon. Có lẽ nếu nàng ở lại —

Nàng thở dài. Thật vớ vẩn. Tất nhiên là nàng sẽ ở lại. Nàng đã kết hôn với Simon; thời gian cho những nghi ngờ và cả việc suy nghĩ lại đã qua từ rất lâu rồi. Bất chấp chàng làm điều gì, nàng vẫn là vợ của chàng. Và nếu chàng không đấu tay đôi nữa, sẽ không có lý do gì khiến họ không thể gần gũi nhau hơn. Chỉ cần ngay như sáng nay, Simon đã vội vã làm tình với nàng, thậm chí đã nói là chàng yêu nàng. Một người phụ nữ còn có thể đòi hỏi điều gì nhiều hơn nữa từ người chồng của mình? Nàng đáng lẽ ra phải có cảm giác an tâm và ấm áp. Vậy tại sao nàng vẫn có cái cảm giác này, cảm giác mất mát đang lơ lửng như sắp có điều gì đó xảy ra? Tại sao nàng vẫn chưa nói nàng cũng yêu chàng? Ba từ đơn giản mà chàng chắc hẳn cũng đang mong đợi được nghe, nhưng nàng vẫn không có khả năng thốt nên lời.

Lucy lúc lắc cái đầu và tập trung vào bức ký họa. Simon đã khăng khăng sửa lại căn phòng này cho nàng bất chấp sự phản đối của nàng. Mặc dù vậy, bây giờ nàng phải thừa nhận là trông nó

thực sự đáng yêu. Với sự giúp đỡ của Rosalind, nàng đã chọn màu sắc của những quả đào chín vàng tinh tế, màu ửng hồng của nắng và màu đỏ của sự giàu có. Kết quả là sự sinh động và nhẹ nhàng được kết hợp cùng một không gian. Và bên cạnh đó, căn phòng nằm ở vị trí tràn ngập ánh sáng, vị trí tốt nhất trong căn nhà. Chỉ điều đó thôi khiến nó trở thành căn phòng yêu thích của Lucy. Nàng quay trở lại với chủ đề chính của mình lúc này. Pocket trong cái váy bằng lụa màu ngọc lam đã tạo ra một vẻ đẹp tương phản với những lọn tóc nâu vàng nhạt của cô bé, nhưng bé lại cương quyết ngồi gập người lại như thể nếu không như thế thì bé sẽ bị đông cứng các nhịp điệu lắc lư của mình.

Lucy vội vàng thực hiện nốt những nét phác thảo với cây bút chì của mình. “Xong rồi.”

“Hu ra!” Pocket nhảy bật ra khỏi cái ghế mà cô bé đang ngồi. “Cho cháu xem nào.”

Lucy đưa quyển phác thảo.

Cô bé nghiêng nghiêng lắc lắc cái đầu của mình trước tiên như thể đó là một vật nào khác và sau đó một, sau đó chun chun cái mũi. “Cầm của cháu trông như thế này ư?”

Lucy kiểm tra lại bức phát họa của nàng. “Đúng thế.”

“Theodora.”

Tiếng gọi cảnh cáo của mẹ vang lên, Pocket khẽ nhún gối, cúi đầu, lúc lắc mái tóc. “Cảm ơn cô, cô Lucy.”

“Không có gì, cháu luôn được chào đón ở đây,” Lucy trả lời. “Cháu có muốn nhìn xem Cook đã là xong món bánh nhân thịt không? Chúng là để dành cho bữa tối đêm Giáng Sinh nhưng cô có thể cho cháu một cái để thử.”

“Có ạ.” Pocket dừng đủ lâu chỉ để tìm kiếm cái gật đầu đồng ý của mẹ bé trước khi phóng như tên bắn ra khỏi phòng. Lucy bắt đầu để bút chì ra chỗ khác.

“Em thật là tử tế khi đã chiều con bé như vậy,” Rosalind nói.

“Không có gì. Em rất thích cô bé.” Lucy ngược lên. “Chị và Pocket sẽ cùng đến dùng bữa tối với chúng em vào tối Giáng Sinh, được chứ? Em xin lỗi vì đã mời quá muộn. Em đã quên mất Giáng Sinh chỉ còn vài ngày nữa là đến cho đến khi Cook bắt đầu nướng bánh.”

Rosalind mỉm cười. “Điều đấy cũng là bình thường thôi. Dù sao thì em cũng vừa cưới. Bọn chị sẽ rất vui mừng khi được cùng tham gia.”

“Tốt rồi.” Lucy nhìn tay nàng đang đặt bút chì vào trong lọ. “Em tự hỏi liệu em có thể hỏi chị câu hỏi mang tính riêng tư không. Rất riêng tư.”

Có một khoảng ngừng.

Rồi Rosalind thở dài. “Cái chết của Ethan?”

Lucy nhìn lên. “Vâng. Sao chị biết?”

“Nó hủy hoại Simon.” Rosalind nhún vai. “Dù sớm hay muộn chị nghĩ em cũng sẽ hỏi về nó.”

“Chị có biết anh ấy đang có các cuộc thách đấu và đấu tay đôi để trả thù cho cái chết của Ethan?” Tay nàng run lên. “Anh ấy đã giết hai người đàn ông mà em biết.”

Rosalind nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. “Chị có nghe những lời đồn. Các quý ông không bao giờ thích kể lại cho chúng ta nghe các vấn đề của họ, phải không nào? Kể cả ngay khi điều đó liên quan đến chúng ta. Chị không cảm thấy ngạc nhiên về điều đó.”

“Chị đã từng nghĩ đến việc ngăn anh ấy lại chưa?” Lucy nhăn mặt bởi sự thiếu tế nhị mà nàng đã thể hiện. “Thứ lỗi cho em.”

“Không, đó là câu hỏi tất nhiên. Em xác định được rằng cậu ấy đấu chỉ bởi vì danh dự của chị không?”

Lucy gật đầu.

“Chị đã cố gắng làm điều đó, sau cái chết của Ethan, khi chị lần đầu tiên nghe lời đồn về các cuộc đấu tay đôi, chị đã nói với chú ấy về điều đó. Simon đã cười và thay đổi chủ đề. Nhưng vấn đề là ở chỗ” – Rosalind rướn người về phía trước – “Nó thực sự không phải là vì chị. Nó thậm chí cũng không phải vì Ethan, Chúa cứu rỗi linh hồn chú ấy.”

Lucy nhìn chăm chăm. “Ý chị là gì?”

“Ôi, làm sao chị có thể giải thích đây?” Rosalind nói nhanh hơn. “Khi Ethan bị giết, đó là lúc tình cảm giữa hai anh em đang bị rạn nứt và cái chết đã cắt đứt mọi con đường để hai anh em có thể quay lại với nhau. Giá mà Simon có thể hiểu và tha thứ cho Ethan.”

“Tha thứ cho anh ấy? Vì điều gì?”

“Chị đang có cách bộc lộ bản thân thật tồi tệ.” Rosalind dừng lại và nhú mào.

Bên ngoài, một cỗ xe chạy qua ầm ầm và có tiếng ai đó hét lên. Lucy chờ đợi. Nàng biết, bằng cách nào đó duy nhất chỉ có Rosalind là người nắm giữ chiếc chìa khóa mở ra và giải đáp cho mục đích trả thù của Simon

“Em nên hiểu rõ và thông cảm,” chị dâu nàng nói một cách chậm rãi. “Ethan luôn là một người anh tốt. Người mà tất cả một người đều quý, một quý ông người Anh đích thực. Còn Simon gần như mặc định là trong vai trò còn lại duy nhất. Đó là vai một kẻ cặn bã, chưa bao giờ là một người tốt.”

“Em chưa bao giờ nghĩ anh ấy là một kẻ cặn bã,” Lucy nhẹ nhàng nói.

“Chú ấy không phải, chắc chắn rồi.” Rosalind nhìn nàng. “Chị nghĩ đó chẳng qua là một phần bông bột của tuổi trẻ, một phần nào đó là cách chú ấy chống đối với anh trai và cái cách mà cha mẹ của họ đánh giá cả hai anh em.”

“Cha mẹ họ đánh giá như thế nào?”

“Khi hai anh em họ còn trẻ, cha mẹ họ dường như có vẻ đã quyết định sẵn một người là người tốt còn một người là người xấu. Tử tước phu nhân đặc biệt cứng nhắc và bảo thủ trong cách suy nghĩ của mình.”

Thật khủng khiếp khi bị gán cho cái nhãn là một người em trai tồi tệ khi ở độ tuổi còn quá trẻ như vậy. “Nhưng” - Lucy lắc đầu - “Em vẫn không hiểu làm thế nào mà điều đó hiện tại lại gây ảnh hưởng lên Simon.”

Rosalind nhắm mắt lại. “Khi Ethan để cho bản thân mình bị ám sát, Simon bắt buộc phải đóng giả hai vai. Cả vai người tốt lẫn vai kẻ xấu.”

Lucy nhún mào. Điều Rosalind nói liệu có thể xảy ra?

“Em chỉ cần lắng nghe thôi.” Rosalind nắm tay nàng. “Chị nghĩ Simon cảm thấy có tội rằng bởi vì Ethan đã chết để bảo vệ danh tiếng của Simon theo cách nào đó. Hãy nhớ rằng đã có các tin đồn đã nói rằng chị là người yêu của chú ấy.”

“Em có nghe,” Lucy nói chậm rãi.

“Simon phải tìm hấn để trả thù. Dù vậy, cũng trong khoảng thời gian đó, cậu ấy hẳn là phải thấy giận Ethan khủng khiếp bởi đã chết theo cái cách đó, bởi đã bỏ lại chị và Theodora cho cậu ấy chăm sóc, biến bản thân trở thành người anh tốt và thành kẻ tử vì đạo” Chị nhìn chăm chú xuống lòng bàn tay đang mở ra của mình. “Chị biết điều đó, chị cũng có cùng cảm giác ấy”

Lucy quay mặt đi. Đây là một phát hiện. Tất cả mọi thứ nàng đã nghe nói về Ethan chỉ ra anh là một người tốt đến thế nào. Nhưng điều này chưa bao giờ xuất hiện trong tâm trí nàng, rằng Rosalind có thể cảm thấy tức giận đối với người chồng đã quá cố của mình. Và nếu chị ấy đã thấy...

“Nó đã khiến chị mất nhiều tháng để chấp nhận việc Ethan đã ra đi,” Rosalind nói một cách lặng lẽ, gần như là tự nói với chính bản thân mình. “Để tha thứ cho anh ấy vì đã đấu tay đôi với một người đàn ông mà anh ấy biết rõ rằng đó là một kẻ đấu kiếm giỏi hơn. Mà điều đó chỉ mới xảy ra gần đây thôi....”

Lucy ngược nhìn lên. “Cái gì?”

Chị chồng nàng đỏ mặt. “Chị... chị đã nhận lời hẹn hò với một quý ông.”

“Hãy thứ lỗi cho em, nhưng Simon nói là danh tiếng của chị đã—”

“Bị hủy hoại.” Da mặt của Rosalind lúc này đỏ ửng lên. “Đúng vậy, nó đã là một đòn giáng mạnh trong quá khứ. Quý ông của chị là một luật sư tư, sinh ra trong một gia đình chuyên về luật, anh ấy là người đã giúp lo liệu quản lý các tài sản của Ethan^[6]. Chị hi vọng em không suy nghĩ xấu đi về chị?”

“Không. Không, tất nhiên không rồi.” Lucy bắt lấy tay Rosalind. “Em mừng cho chị.”

Người phụ nữ xinh đẹp mỉm cười. “Cảm ơn em.”

“Em chỉ ước,” Lucy thì thầm, “giả như Simon có thể tìm thấy được sự yên ổn như vậy.”

“Chú ấy đã tìm thấy em. Đã có lúc chị đã không thể chắc chắn rằng liệu chú ấy có để cho bản thân mình được cưới vợ hay không.”

“Vâng, nhưng em không thể nói chuyện với anh ấy. Anh ấy từ chối không muốn nghe em nói, không thừa nhận việc chàng đang làm là giết người. Em...” Lucy hướng cái nhìn mông lung, mơ hồ sang phía khác, mắt nàng đắm lệt. “Em không biết phải làm gì.”

Nàng cảm thấy tay Rosalind đặt trên vai mình. “Có lẽ không phải bất cứ điều gì em cũng có thể can thiệp được. Có lẽ đó là thứ duy nhất mà chỉ có thể để cho chính bản thân cậu ấy mới có thể đánh bại được nó.”

“Và nếu anh ấy không thế?” Lucy lại bắt đầu, nhưng Pocket đã quay trở lại phòng đúng lúc đó và nàng đã phải quay đi để giấu đôi mắt mình khỏi tầm mắt của bé.

Câu hỏi vẫn còn treo ở đó, không có câu trả lời.

Nếu Simon không thể đánh bại những bóng ma ám ảnh chàng, nếu chàng không thể ngừng giết những người đàn ông, chàng sẽ hủy hoại chính bản thân mình. Có lẽ Rosalind đã đúng; có lẽ nàng thực sự không thể làm gì để chặn lại con đường đẩy chàng đến chỗ chết. Nhưng ít nhất thì nàng cũng sẽ phải cố gắng thử làm điều đó.

Chắc chắn phải có người nào đó sẽ có cảm giác giống như nàng, người mà không muốn diễn ra trận đấu với Ngài Rupert. Nàng muốn đến gặp Christian nếu nàng có thể, nhưng từ phản ứng của anh ta với trận đấu của Ngài Walker, anh ta sẽ không có tí cảm thông và chia sẻ nào cho những hành động của nàng. Có rất ít khả năng anh ta sẽ có cùng suy nghĩ với một người vợ. Lucy đứng bật dậy. Một người vợ. Ngài Rupert đã có gia đình. Nếu nàng có thể giành được sự ủng hộ từ vợ của ông ta đứng về phía nàng, có lẽ giữa hai người trong số họ, có thể dừng lại—

“Cô Lucy,” Pocket khóc, “cô không đến nếm thử bánh của Cook à? Chúng rất ngon.”

Lucy chớp mắt và chuyển sự tập trung vào cô gái bé nhỏ đang níu tay nàng. “Cô sợ cô không thể thử vào lúc này, cháu yêu. Cô phải đi gặp một quý bà.”

Simon ngắt mạnh chiếc lá vàng ủng từ Rosa mundi[7]. Xung quanh chàng lúc này tràn ngập mùi ẩm ướt – những chiếc lá thối nát, mùi đất, và cái mùi kinh tởm của nấm mốc sương. Nhưng chính mùi hương ngào ngạt phát ra từ bông hồng trước mặt chàng đã lấn át tất cả mọi thứ mùi đó. Cành hoa có tất cả bốn bông đang nở rộ, tất cả đều mang một vẻ đẹp riêng biệt, mỗi bông nhụy trắng nổi bật chính giữa những cánh hoa hồng đỏ thắm.

Chiếc lá chàng ngắt rơi xuống một chiếc bàn được sơn trắng, chàng nhặt lên và vút nó vào một cái thùng. Thỉnh thoảng những chiếc lá này cũng có thể mang theo trên nó những loài ký sinh trùng, và nếu người làm vườn cứ bỏ quên việc ngắt nó ra thì rất có thể chiếc lá đó sẽ gây tổn hại đến cả những chiếc lá khỏe mạnh sống xung quanh nó nữa. Việc nhặt lá này đã là một thói quen của chàng. Ngay cả những chiếc lá thừa nhỏ nhất cũng có thể gây tổn hại cho rất nhiều các chiếc lá khác.

Chàng chuyển tới loại hồng tiếp theo, một đóa Centifolia muscosa[8] – một loại hồng rêu – những chiếc lá của nó luôn xanh mơn mớn, mùi hương của loài hoa này thì thường là nồng nàn quá mức. Những cánh hoa mọc chồng lên nhau một cách sôi nổi nhưng lại thường là chìa ra xung quanh, tự nhiên mà phơi bày ra đài hoa xanh phía bên trong. Nếu hoa hồng là để chỉ phụ nữ nói chung, hồng rêu sẽ là loại hoa dùng cho gái điếm.

Ông Rupert là một phần tử thừa thãi. Hoặc có lẽ là nhân tử thiếu sót còn lại trong số tầng lớp những người lao động. Và dù cho mọi người có nhìn ông ta bằng cách nhìn nào trong số một trong hai miêu tả trên thì ông ta cũng sẽ luôn phải chấp nhận chúng mà thôi. Cắt xén và dọn dẹp. Simon nợ với Ethan việc này. Và có lẽ là với cả Lucy nữa, để có thể bảo vệ nàng khỏi quá khứ cũng như kẻ thù của chàng. Nhưng Ông Rupert cũng còn là một người què nữa; và đó là một sự thật không thể chối cãi. Simon chần chừ, chuyển sang nghiên cứu khóm hồng tiếp theo, một loại là York và một loại là Lancaster[9], cả hai đều mang cánh hồng phớt, hay ít ra thì cũng là cùng có màu trắng. Chàng đã bỏ lỡ mất cơ hội đấu tay đôi với một người đàn ông đang ở trong một cái tình thế như thế. Nếu chàng có làm thật thì chắc chắn đó sẽ chỉ đơn giản là ông ta sẽ chết. Ông ta sẽ chẳng bao giờ có nổi một cơ hội nào, và Lucy thì lại không hề muốn chàng phải đi đấu tay đôi. Nàng có lẽ sẽ rời bỏ chàng, thiên thần ương bướng ấy của chàng, nếu nàng phát hiện ra rằng chàng vẫn còn đang nghĩ đến một cuộc thách đấu khác. Chàng không muốn phải mất đi Lucy. Chàng thậm chí còn không thể tưởng tượng nổi cái ngày thức dậy mà không có nàng ở bên. Ngón tay chàng bắt đầu run lên trước ý nghĩ này.

4 người chết, chẳng phải thế là đủ sao? Thế đã là đủ chưa Ethan?

Chàng nhìn kỹ chiếc lá với vẻ ngoài tươi tắn của khóm York cũng như Lancaster đó và phát hiện ra một một bầu rệp vùng bám quanh đó, bận rộn hút nhựa sống ra khỏi chiếc lá.

Chiếc cửa ở lối ra vào nhà kính được bật mở.

“Thưa ngài, ngài không được phép -” Giọng nói của Newton tràn ngập vẻ giận dữ mà lại sợ hãi, ý muốn quở trách kẻ đang có ý định xông vào mà chưa có sự cho phép của chàng.

Simon quay mặt lại để đối mặt với cái kẻ đã phá đi sự bình an của chàng.

Christian sải bước đi qua giữa lối đi, mặt anh ta cứng đờ và trắng bệch.

Giọng Newton đã bắt đầu run lập cập. “Ngài Fletcher, làm ơn -”

“Được rồi-” Simon bắt đầu nói.

Christian ngay lập tức dấn vào quai hàm của chàng.

Simon loạng choạng lùi lại, ngã dựa vào cái bàn ngay sau đó, mắt dường như đã mờ đi. Cái gì...?

Cái bình lăn xuống dưới đất, những mảnh gốm vỡ bắn tung tóe khắp lối đi. Chàng đứng thẳng dậy và giờ nắm đấm lên để tự bảo vệ mình trong lúc mắt dần dần nhìn rõ mọi sự hơn, nhưng Christian thì lại chỉ đơn giản là đứng đấy, ngực anh ta đập phồng lên xuống rõ rệt.

“Cái gì thế?” Simon bắt đầu nói lại.

“Hãy đấu tay đôi với tôi,” Christian đáp chát.

Cái gì cơ? Simon chớp chớp mắt. Quai hàm anh lúc này bỗng đau điếng. Chàng cũng để ý được rằng đám hồng rêu đã vung vãi khắp cả trên mặt đất, còn hai cái cuống cây thì cũng đã đều bị gãy cả. Đôi mắt của Christian thì lại đang giẫm lên một bông hồng ngay dưới chân, hương thơm toát ra từ cánh hoa hồng bị giẫm nát như thể đang mĩa mai ca thán tình huống này của bọn họ.

Newton ngay lập tức chạy đi.

“Hãy đấu tay đôi với tôi.” Christian giờ giờ nắm đấm phải của mình, ra vẻ dọa dẫm. “Tôi phải đánh anh một lần nữa ư?” Biểu hiện của anh ta lúc này trông hoàn toàn nghiêm túc, đôi mắt anh ta mở to trừng trừng và khô không khóc.

“Ta mong là không phải như thế.” Simon sờ sờ quai hàm. Chắc anh cũng sẽ chẳng nói được gì nếu nó bị vỡ đâu nhỉ? “Tại sao ta lại phải làm thế chứ?”

“Anh không cần phải thế. Anh muốn đấu tay đôi với cha của tôi. Nhưng ông ấy đã già rồi và chân thì đã hỏng. Ông ấy thậm chí còn khó mà đi lại được. Ngay cả khi anh thậm chí còn cảm thấy chút tội lỗi với việc giao đấu với một người què.”

“Cha cậu đã giết anh tôi.” Simon thả lỏng tay.

“Vì thế mà anh phải đấu tay đôi với ông ấy.” Christian gật gật đầu. “Tôi biết. Tôi đã nhìn thấy anh giết 2 người rồi, còn nhớ chứ? Tôi đã tận mắt chứng kiến anh thực hiện nghĩa vụ đối với gia đình của mình qua những tuần vừa rồi. Anh mong đợi tôi sẽ khác thế ư? Hãy đấu với tôi với tư cách là người đại diện của cha tôi.”

Simon thở dài. “Ta không -”

Christian đấm vào mặt anh một lần nữa.

Phải nói lần này Simon chính xác là ngã dập mông “Chết tiệt! Dừng lại đi.” Chàng lúc này hẳn phải trông ngu ngốc lắm – ngồi bệt xuống giữa một đồng bùn bắn trong chính ngôi nhà kính của chính mình. Nỗi đau làm hai bên má của chàng đỏ ửng. Giờ thì toàn bộ phía người bên trái của anh đang như thể ngồi trên một đồng lửa.

“Tôi sẽ vẫn làm vậy,” Christian tiếp tục nói, giọng anh ta vọng xuống đầu chàng. “Cho tới lúc anh đồng ý. Tôi đã tận mắt chứng kiến anh dụ dỗ người ta đấu tay đôi với anh như thế nào. Và tôi phải nói rằng tôi là một người học rất nhanh.”

“Vì chúa -”

“Mẹ anh là một con đĩ, cha anh là một thằng tòi!” Christian hét lên, mặt anh ta cũng đỏ ửng hết cả lên.

“Chúa ơi.” Thằng bé này bị điên rồi hay sao chứ? “Cuộc đấu của tôi là với cha cậu chứ không phải là với cậu.”

“Tôi sẽ quyến rũ vợ anh -”

Lucy! Một phần nguyên sơ trong đầu óc của chàng hét lên. Chàng lắc lắc đầu. Thằng bé này chỉ đang chơi đùa thôi mà. “Ta sẽ không đấu tay đôi với cậu.”

“Và nếu cô ta không hưởng ứng, tôi sẽ bắt cóc rồi mới cưỡng ép cô ấy. Tôi sẽ -”

Không. Sự tức giận của Simon lúc này đã trào lên, chàng dùng tay đẩy Christian ép vào cái ghế dài gần đó. “Tránh xa cô ấy ra.”

Christian dường như đã chùn bước xuống nhưng lại vẫn tiếp tục nói. “Tôi sẽ ép cô ta phải khỏa thân mà đi diễu hành khắp các đường phố của London.”

Simon lơ mơ nhìn thấy Newton đang tiến đến gần, Lucy cũng đang hướng về phía này. “Im đi.”

“Tôi sẽ đóng mắc một con đinh cho cô ta. Tôi sẽ -”

Simon vặn bàn tay của người đang đứng trước mặt, ném anh ta vào một cái bàn khác. “Câm ngay cái mồm của cậu vào!”

Chiếc bàn run lên trước sức nặng của Christian. Nhiều chiếc bình hơn nữa bị rơi xuống dưới đất. Simon gập gập các ngón tay lại. Các đốt ngón tay của anh dần mềm đi hẳn.

Christian vẫn tiếp tục lắc lắc đầu. “Tôi sẽ đồng ý cho không cô ta cho bất cứ một người đàn ông nào khác muốn có cô ta.”

“Câm cái mồm chết tiệt của cậu đi! Khốn nạn thật!”

“Simon.” Giọng nói của Lucy lại tiếp tục lớn vồn quanh đầu đó.

“Hãy giúp tôi làm việc ấy đi,” Christian thì thào, răng anh ta tràn ngập một màu đỏ của máu. “Hãy đấu tay đôi với tôi.”

Simon hít vào một cách chậm rãi, cố đè nén lại cơn quỷ khát máu trong cơ thể. “Không.”

“Anh yêu cô ta, phải không nào? Anh sẽ làm mọi việc cho cô ta.” Christian ngả người lên phía trước. “Và tôi thì lại yêu cha của tôi. Chẳng có cách nào khác cho chúng ta ở đây cả.”

Chúa ơi. “Christian -”

“Hãy đấu tay đôi với không, nếu không tôi sẽ khiến anh phải làm vậy.” Cậu ta nhìn thẳng vào mắt chàng.

Simon nhìn chằm chằm người con trai đang đứng trước mặt. Và rồi gương mặt của Lucy lại dần hiện ra trước mặt chàng. Khuôn mặt nghiêm nghị, đôi lông mày mộc mạc, mái tóc được buộc gọn lên ở phía sau, đôi môi mím chặt lại thành một đường thẳng. Đôi mắt có màu topaz của nàng mở to, vẻ cầu khẩn. Anh lơ đãng phát hiện ra rằng nàng vẫn còn đang mặc trên người chiếc áo khoác. Newton hẳn đã gọi nàng vào ngay khi nàng trở về nhà.

Thật không thể đánh liều với sự an toàn của nàng được.

“Tốt lắm. Sáng ngày kia. Như thế cả tôi và cậu sẽ đều có đủ thời gian tìm kiếm người trợ kiếm cho mình.” Đôi mắt anh lại lướt qua Fletcher. “Giờ thì đi ra.”

Christian quay người và bỏ đi.

Đã quá trễ, Lucy đứng trong nhà kính và tận mắt chứng kiến thế giới xung quanh mình sụp đổ, mặc cho cái nỗ lực rằng nàng đã phải ra ngoài chiều hôm nay. Nàng đã về nhà quá muộn màng.

Khuôn mặt của chồng nàng bắt đầu cứng lại. Đôi mắt của chàng hoàn toàn mất đi mọi màu sắc mà đáng nhẽ nó phải chứa đựng. Chúng lạnh lẽo như thể làn sương đêm có thể giết chết ngay cả trong giấc ngủ của mình. Nàng chưa nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, nhưng nàng đã nhìn thấy chàng giơ tay đánh Christian và nhìn thấy máu đọng lại trên má của Simon.

“Chuyện gì đã xảy ra? Anh đã làm gì Ngài Fletcher thế?” Thực chất nàng không hề muốn

giọng mình nghe lại như có vẻ buộc tội như thế.

Sau lưng nàng nghe thấy tiếng cửa đóng đóng lại. Họ đang ở một mình cùng nhau trong cuộc đối thoại này. Newton đã rời đi rồi.

“Anh không có thời gian nói chuyện.” Simon xoa xoa tay như thể đang xoa đi đất bẩn bám trên người. “Anh cần phải đi tìm người trợ kiếm cho mình.”

“Em không quan tâm. Anh phải nói chuyện với em.” Nàng gần như cảm thấy thật choáng váng trước mùi hương của bao bông hoa hồng nơi đây. “Em đã tới để gặp Lady Fletcher. Bọn em -”

Chàng ngược nhìn lên, khuôn mặt không hề dao động, chen ngang lời nàng nói. “Anh sẽ đấu tay đôi với Christian Fletcher trong 2 ngày nữa.”

“Không.” Không phải một lần nữa chứ. Nàng sẽ không thể chịu nổi một cuộc đấu nữa, một người đàn ông nữa lại phải chết, một phần linh hồn khác của Simon lại bị tiêu tan đi tiếp. Ôi chúa ơi, đừng thế nữa chứ.

“Anh xin lỗi.” Chàng sai bước qua người nàng.

Nàng chớp lấy cánh tay của chàng. Nàng cần phải ngăn chặn chàng. “Simon, đừng làm thế này. Lady Fletcher đã đồng ý nói chuyện với chồng bà ấy. Bà ấy nghĩ ông ấy sẽ nghe ra lý lẽ, rồi sẽ có một cách khác -”

Chàng lại cắt lời nàng một lần nữa, đầu chàng cúi xuống, mắt hai người không hề giao nhau. “Anh sẽ đấu với Christian, Lucy, không phải là cha cậu ta nữa.”

“Nhưng hy vọng thì vẫn vậy,” nàng khẳng định. Nàng đã phải cố nghĩ ra một kế hoạch để lấy lòng của Lady Fletcher. Mọi thứ dường như đã kết thúc chỉ nửa tiếng trước. Tại sao chàng lại không hiểu điều này chứ? “Anh không thể làm thế này.”

“Nhưng anh sẽ.” Ánh mắt anh lảng tránh đi chỗ khác.

“Không.” Họ – cuộc hôn nhân của họ – sẽ không vượt qua nổi điều này. Chàng không nhận ra sao? “Em sẽ nói chuyện với Lady Fletcher một lần nữa. Chúng ta sẽ tìm một cách khác để giải quyết -”

“Không còn cách nào khác cả.” Cuối cùng thì chàng cũng ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy sự giận dữ và nỗi thất vọng trong đôi mắt ấy của chàng. “Đây không phải việc của em. Việc nói chuyện với Lady Fletcher sẽ chẳng giải quyết được việc gì cả.”

“Ít nhất chúng ta cũng nên thử.”

“Đủ rồi, Lucy!”

“Anh không thể cứ giết người như thế!” Nàng ném tay chàng ra, môi nàng mím chặt lại. Việc đó không đúng. Anh không biết điều đó ư? Việc đó trái đạo đức. Simon, việc đó thật tồi tệ. Đừng để ma quỷ phá hủy trái tim anh, linh hồn anh. Em cầu xin anh, hãy đừng làm việc này!”

Quai hàm chàng nghiến chặt lại. “Em không hiểu -”

“Tất nhiên là em không hiểu!” Ngực nàng thắt chặt lại. nàng đã chẳng thể theo đuổi nhịp thở của mình. Đám không khí ẩm ướt, nặng nề xung quanh quá dày để có thể hít vào. Cô ngả lên phía trước và kiên quyết nói, “Em đã đi dự lễ nhà thờ ngay từ khi còn bé. Em biết việc đó là quá quê mùa so với những người giàu có, sành sỏi như anh nhưng sự thật đúng là em đã làm việc đó. Và nhà thờ đã dạy em rằng – hay cũng chính như Kinh thánh đã phán rằng – Việc lấy đi mạng sống của một kẻ khác là một điều tội lỗi không thể cứu chữa.” Nàng phải dừng lại để lấy hơi, và cũng lúc đó hương hoa hồng đã tràn vào trong miệng nàng. “Và em tin điều đó. Đó là

một loại tội ác chết người, cái việc giết người ấy, dù cho rằng anh có cố để biến nó thành một cuộc đấu tay đôi. Đây là giết người đấy, Simon. Dù có muốn chối cãi thế nào thì cuối cùng việc này vẫn biến anh thành một kẻ sát nhân, và rồi nó cũng sẽ dần phá hủy anh mà thôi.”

“Vậy thì anh là một kẻ tội đồ và một tên sát nhân,” chàng nói nhỏ, chân sải bước để đi qua người nàng.

“Anh ấy là bạn của anh,” nàng tuyệt vọng gọi với Simon.

“Đúng thế,” chàng dừng chân khi nghe đến điều này, tuy vậy chàng vẫn không quay lại đối mặt với Lucy. “Christian là bạn của anh, nhưng cậu ta cũng còn là con trai của Fletcher. Đứa quý tử của kẻ đã giết Ethan. Cậu ta đã thách đấu với anh, Lucy, chứ không phải là điều ngược lại.”

“Hãy tự nghe những gì anh đang nói xem.” Nàng cố kìm nén hàng nước mắt đang trực trào. “Anh đang chuẩn bị giết chết bạn mình. Một người đã từng dùng bữa với anh, đi dạo với anh, cười nói với anh. Cậu ta ngưỡng mộ anh hết sức, Simon. Anh biết điều đó chứ?”

“Có, anh biết rằng cậu ta ngưỡng mộ anh.” Cuối cùng thì chàng cũng quay người lại, và cô nhìn thấy những giọt mồ hôi đọng lại ở trên bờ môi của anh. “Cậu ta đã dùng cả tháng vừa rồi của mình chỉ để đi theo anh, cậu ta bắt chước trang phục cũng như cách cư xử của anh. Làm sao anh lại có thể không biết rằng cậu ta ngưỡng mộ anh kia chứ?”

“vậy thì -”

Chàng lắc lắc đầu. “Việc đó không quan trọng.”

“Simon -”

“Em muốn anh làm gì kia chứ?” Chàng nghiêng răng hỏi. “Từ chối đấu với cậu ta ư?”

“Đúng thế!” Cô nói vẻ cầu khẩn. “Đúng thế. Hãy bỏ chuyện này đi thôi. Anh đã giết 4 người rồi. Chẳng ai sẽ nghĩ anh không có gan đâu.”

“Anh sẽ nghĩ vậy.”

“Tại sao chứ?” Sự tuyệt vọng khiến giọng nàng ngày càng run rẩy. “Anh đã trả thù được cho Ethan rồi. Làm ơn. Hãy đến Maiden Hill hay điền trang của riêng anh hoặc bất cứ nơi nào khác. Việc đó không quan trọng, chỉ cần chúng ta rời đi mà thôi.”

“Anh không thể.”

Những giọt nước mắt tức giận cùng tuyệt vọng lăn dài trên má và cũng đồng thời che đi tầm nhìn của nàng. “Vì Chúa, Simon -”

“Cậu ta đã đe dọa đến em.” Chàng nhìn trừng trừng vào mắt nàng, và Lucy có thể nhìn thấy sự tuyệt vọng cùng những giọt nước mắt trong ánh mắt của chàng. “Christian đã dám đụng đến em.”

Nàng quệt đi những giọt nước mắt vẫn tiếp tục lăn dài trên má. “Em không quan tâm.”

“Anh thì có.” Chàng tiến lại gần và cầm tay nàng lên. “Nếu em nghĩ anh là loại đàn ông có thể bỏ đi trước lời thách đấu của một kẻ đã muốn đe dọa đến vợ mình thì -”

“Cậu ta chỉ nói thế để dụ anh đồng ý mà thôi.”

“Kể cả là như thế.”

“Em sẽ đi theo anh.” Giọng nàng vỡ òa và run lấy bầy. “Em sẽ theo anh tới địa điểm đấu tay đôi, và em sẽ chạy vào giữa hai người nếu em thực sự cần phải làm vậy. Em sẽ tìm ra cách ngăn chặn lại hai người khi hai người đấu với nhau. Em không thể để anh làm việc này, Simon, em -”

“Thôi nào. Không có chuyện đó đâu.” Chàng nhẹ nhàng nói. “Bọn anh sẽ không đấu ở địa điểm cũ nữa. Em sẽ không thể biết được địa điểm đó đâu. Em chẳng thể ngăn anh lại, Lucy à.”

Nàng khóc nức lên. Simon kéo vợ về phía mình, và nàng có thể cảm nhận thấy nhịp đập mạnh mẽ của trái tim chàng bên má của mình. “Làm ơn đi, Simon.”

“Anh cần phải kết thúc việc này.” Môi chàng đặt nhẹ lên trên vầng trán của nàng, thì thầm trên làn da của cô.

“Làm ơn đi mà, Simon.” Nàng nhắc đi nhắc lại như thể đang cầu nguyện. Nàng nhắm mắt lại, cảm nhận những dòng nước mắt đốt nóng hai bên má. “Làm ơn đi mà.” Nàng giữ chặt lại cái áo choàng ngoài của chàng, và lập tức cảm nhận thấy mùi hương của riêng chàng – người chồng của nàng, cũng như mùi vải len xen lẫn. Nàng muốn nói gì đó để thuyết phục chàng, nhưng nàng lại chẳng thể nghĩ ra nổi một câu nói nào. “Em sẽ mất đi anh. Chúng ta sẽ mất đi nhau.”

“Anh không thể thay đổi bản thân mình, Lucy à.” Nàng nghe tiếng chàng thì thầm. “Kể cả là vì em.”

Chàng buông nàng ra và quay lưng bỏ đi.

“Tôi cần cậu,” Simon nói với Edward nửa tiếng sau đó trong khu nhà Agrarian. Chính chàng cũng ngạc nhiên khi thấy giọng nói của mình lại khàn đến mức đó, cứ như thể mình đã nốc vào người cả một chai dấm to vậy. Hoặc phiền muộn. Đừng nghĩ tới Lucy. Lúc này chàng cần tập trung làm những thứ cần phải làm.

De Raaf cũng có lẽ là rất ngạc nhiên. Hoặc có lẽ đó chỉ là bởi vì giọng nói lạ lẫm của Simon ngày hôm nay, và rồi anh ta vẫy vẫy tay chỉ vào cái ghế còn trống bên cạnh mình. “Ngồi xuống đi. Hãy uống một chút coffee.”

Simon cảm thấy được sự cáu gắt ngay vừa khi vừa cất giọng lên nói. “Tôi không muốn uống coffee.”

Edward lờ chàng đi. Anh ta vẫn tiếp tục ra hiệu với một người khác – một anh chàng ngẩng đầu lên nhìn một cách lạ lẫm và gật gật đầu. Cuối cùng thì De Raaf cũng quay lại đối diện với chàng và cau cau mày, “Tôi nói hãy ngồi xuống.”

Simon nghe theo lời anh ta lần này.

Căn nhà gần như là trống trải và chẳng có ai. Giờ này là quá muộn đối với đám đông buổi sáng và quá sớm đối với những kẻ nghiện rượu ban chiều. Người khách duy nhất chỉ là một người đàn ông đã có tuổi ngồi gần cửa với bộ tóc giả đầy bụi. Ông ta tự lẩm bẩm với bản thân trong lúc nâng cốc lên. Cậu chàng vừa nãy nhanh chóng mang đến hai cốc nước, đặt xuống bên De Raaf trước rồi quay ngay đi chỗ khác trước khi hai người kịp cảm ơn anh ta.

Simon nhìn chằm chằm làn khói hơi nóng tỏa ra từ chiếc cốc. Chàng cảm thấy lạnh lẽo đến kỳ cục, dù rằng căn phòng này thực sự là rất ấm. “Tôi không muốn dùng coffee.”

“Hãy uống nó đi,” De Raaf gầm gừ. “Hãy tự chấn chỉnh lại mình đi. Cậu nhìn như thể vừa bị ai đó đá vào mông vậy, và rồi thì cậu sẽ nói với tôi rằng bông hồng yêu thích của cậu đã chết ngay lúc cậu còn đang quần quai trên mặt đất.”

Simon cau mày, “Christian Fletcher đã thách đấu tay đôi với tôi.”

“Humph. Hẳn cậu phải sợ đến run cả người rồi đấy nhỉ.” Đôi mắt của De Raaf nheo nheo lại. “Cậu đã làm gì cậu ta rồi?”

“Chả làm gì cả. Cha cậu ta cũng đã cùng bọn người kia âm mưu giết chết Ethan.”

De Raaf nhướn lên cặp lông mày đen nhánh của anh ta, “Và cậu ta đã trợ giúp ư?”

“Không.”

De Raaf nhìn chàng một lúc.

Miệng của Simon đắng ngắt khi chàng xoay xoay cái cốc trên đầu ngón tay. “Cậu ta chiến đấu cho cha của mình.”

“Cậu sẽ ra tay với người vô tội ư?” De Raaf ôn tồn hỏi.

Christian quả thực là chẳng có tội tình gì trong việc mà cha cậu ta đã gây ra cả. Simon nhấp một ngụm coffee và lầm bầm vài tiếng chửi thề khi nó ngay lập tức làm bỏng lưỡi chàng. “Cậu ta dọa dẫm Lucy.”

“Àh.”

“Cậu sẽ trợ kiếm cho tôi chứ?”

“Hmmm.” De Raaf đặt cái cốc trong tay xuống bàn và dựa lưng vào cái ghế mình đang ngồi, khiến nó phải kêu lên vài tiếng cọt két trước trọng lượng của anh ta. “Tôi biết rồi thế nào cái ngày này cũng đến mà.”

Simon nhướn nhướn mày, “cái ngày mà cuối cùng thì cậu cũng có thể sai một thằng oắt con bung coffee đến cho mình ư?”

De Raaf lờ như thể chưa nghe thấy Simon vừa nói gì. “Cái ngày mà cuối cùng thì cậu cũng chịu bỏ đến cầu tôi giúp -”

Simon khịt khịt mũi. “Tôi chẳng bỏ đến chỗ nào cả.”

“Tuyệt vọng. Bộ tóc giả của cậu trông như thể đang chứa đầy chấy rận ấy.”

“Tóc giả của tôi không -”

De Raaf cất cao giọng hơn để át đi giọng nói của chàng. “Không thể tìm lấy một người nào khác có thể trợ giúp được cậu.”

“Ôi, Vì lòng lành của Chúa.”

“Cầu khẩn, năn nỉ, Ôi, Edward, làm ơn hãy giúp tôi.”

“Jesus,” Simon lầm bầm

“Hôm nay quả là một ngày tuyệt vời.” Anh ta cầm cốc coffee lên một lần nữa.

Simon cong lên và nở ra một nụ cười gượng gạo. Chàng cẩn thận nhấp một ngụm coffee nhỏ.

De Raaf nhìn chàng, tiếp tục cười toe toét và chờ đợi.

Simon thở dài. “Cậu sẽ trở thành trợ kiếm của tôi chứ?”

“Đương nhiên rồi. Tôi rất lấy làm vinh hạnh.”

“Tôi có thể nhận ra điều đó. Cuộc đấu diễn ra vào sáng ngày kia. Cậu có cả một ngày dài, nhưng cậu cũng nên sớm bắt đầu đi thôi. Cậu sẽ cần đi loanh quanh nhà Fletcher. Tìm hiểu xem người trợ kiếm của cậu ta là ai và -”

“Tôi biết.”

“Hãy kiếm một bác sĩ có danh tiếng vào, người nào mà không thể mũ dính lại trên mũ -”

“Tôi biết làm một trợ kiếm thì phải làm thế nào.” De Raaf cao giọng chen ngang.

“Tốt.” Simon uống cạn cốc coffee. Loại chất lỏng đen xì này bắt đầu lại đốt nóng cổ họng của anh từ trên xuống dưới. “Nhớ mang theo kiếm đấy.”

De Raaf nhìn như thể đang bị người khác xúc phạm ghê gớm.

Anh ta đứng dậy.

“Simon.”

Chàng quay lại, nhướn nhướn mày.

De Raaf nhìn chàng một lúc, tất cả sự châm biếm đùa cợt vừa rồi đã hoàn toàn biến mất khỏi gương mặt của anh ta. “Nếu anh có cần tôi làm bất cứ việc nào khác?”

Simon nhìn người đàn ông to lớn đầy sẹo trước mặt mình một lúc, chàng nuốt nuốt xuống trước khi đáp trả. “Cảm ơn.”

Chàng sai bước đi ra khỏi căn nhà trước khi bắt đầu thốn thức. Người đàn ông cao tuổi còn đang ngáy o o, mặt vẫn cúi xuống dưới bàn, khi chàng bước qua người ông ta. Ánh sáng rọi thẳng vào mặt chàng ngay khi chàng bước ra khỏi căn nhà. Dù cho ánh nắng có chan hòa đến nhường vậy, thì cái rét căm căm vẫn làm má chàng lạnh cóng. Chàng hòa mình vào dòng người nhộn nhịp trên phố. Mình cần phải nói với Lucy-

Simon ngay lập tức tự ngăn cái ý nghĩ này của mình lại. Chàng không muốn nghĩ tới Lucy, không muốn phải nhớ lại nỗi sợ hãi, tổn thương cũng như giận dữ trên khuôn mặt của nàng khi chàng rời nàng mà đi lúc còn ở khu nhà kính, nhưng dường như việc đó là hoàn toàn không thể. Việc nghĩ tới Lucy đã thấm sâu vào tận xương tủy của chàng. Anh rẽ vào một khu phố có rất nhiều khu hàng nhỏ. Nàng luôn căm ghét việc chàng đi đấu tay đôi với người khác. Có lẽ nếu chàng có được gì gì đó cho nàng vào tối nay. Suy cho cùng, chàng cũng chưa từng tặng nàng một món quà cưới...

Nửa tiếng sau, Simon đã giữ gọn một hộp quà nhỏ nhẵn trong tay và một hộp to hơn một chút dưới cánh tay. Hộp quà to là để dành cho cháu gái của chàng. Chàng đã nhận ra rằng có một hàng đồ chơi dọc phố và nhớ ra rằng chàng cần phải có gì đó vào Christmas. Mối chàng bỗng giật giật khi chàng nghĩ đến những gì bà chị dâu sẽ nghĩ tới khi nhìn thấy món quà này. Chàng trèo lên yên ngựa, cẩn thận sắp xếp vị trí cho mấy cái hộp. Chắc chắn Lucy sẽ tức giận, nhưng ít nhất thì nàng cũng sẽ biết được rằng chàng thực tâm xin lỗi vì đã làm nàng buồn phiền đến thế. Lần đầu tiên trong ngày, chàng cho phép bản thân được nghĩ tới kế hoạch cho những ngày tiếp theo. Nếu chàng sống sót qua cuộc đấu này, mọi việc sẽ thực sự chấm dứt. Rồi chàng sẽ có thể ngủ trong an bình.

Chàng có thể an ổn mà yêu thương Lucy.

Có thể chàng sẽ còn đồng ý với cái ý tưởng đi du lịch của nàng. Họ có thể đến Maiden Hill trong dịp Christmas đầu tiên bên nhau và tới thăm ngài đại úy. Chàng có thể không có nhu cầu muốn gặp lại ông cụ như Lucy thì có thể đang rất nhớ cha. Sau Năm mới họ sẽ đi tới Kent, và rồi tiếp tục dạo chơi dọc về hướng Bắc ở Northumberland, nếu thời tiết không quá tệ. Đã lâu lắm rồi chàng không tới trang viên ở đó. Có lẽ nó cần được tân trang lại, và Lucy hoàn toàn có thể giúp đỡ chàng.

Chàng ngẩng đầu lên. Ngôi nhà của họ kia rồi. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi chàng như mất hoàn toàn phương hướng. Chẳng lẽ chàng đã lái đi xa tới mức này và không hề nhận ra ư? Và rồi chàng nhìn thấy một chiếc xe ngựa. Chính xác đó là xe ngựa của chàng. Người làm đang khiêng đồ chất vào trong xe. Những người khác cố nhấc phía sau chiếc xe lên, chửi thề trước sức nặng của nó. Người đánh xe ngựa thì đã ngồi vào vị trí của mình. Lucy xuất hiện ở cửa trước, mặc theo trên người áo khoác và mũ trùm đầu kín mít.

Chàng lập tức phi xuống từ trên lưng ngựa, nỗi sợ nhanh chóng tràn vào lồng ngực của chàng. Những chiếc hộp rơi xuống nền đá lạnh lẽo.

Lucy đang bước xuống trên mấy bậc cầu thang.

“Lucy,” chàng nhanh chóng chạy đến chỗ nàng. “Lucy”

Mặt nàng nghiêm nghị, trắng nhợt và toát ra vẻ lạnh lùng khó tả. “Để em đi, Simon.”

“Em đang làm gì thế?” Chàng rít lên, tự nhận thức được rằng mình trông y hệt một thằng ngốc. Biết rằng những người phục vụ, Newton, hàng xóm cũng như những người qua đường đang nhìn họ. Nhưng chàng chưa từng quan tâm đến những việc đó, và giờ cũng vậy.

“Em sẽ tới chỗ của Cha.”

Một tia hy vọng nhỏ nhoi chợt lóe ra trong đầu chàng. “Hãy chờ và anh sẽ -”

“Em sẽ rời đi.” Đôi môi nghiêm nghị của nàng hầu như chẳng hề chuyển động khi nàng thốt ra câu nói này.

Nỗi hoảng hốt tràn ngập khắp cơ thể chàng. “Không.”

Lần đầu tiên nàng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt chàng. Mắt nàng đỏ nhưng lại không khóc. “Em cần phải rời đi, Simon.”

“Không.” Anh cứ như một đứa trẻ mãi giằng co với cha mẹ vậy. Anh cảm giác như thể cả cơ thể đang dần sụp xuống, mọi tế bào thần kinh khắp thân thể anh như đang thét gào.

“Để em đi.”

“Anh không thể để em đi.” Anh cười cười gượng gạo trước ánh nắng chói rọi của London lúc này. “Anh sẽ chết mất nếu anh làm thế thật.”

Nàng nhắm hai mắt lại. “Không, anh sẽ không thế đâu. Em không thể ở lại và chứng kiến cái cảnh tượng kinh khủng này.”

“Lucy.”

“Để em đi, Simon. Làm ơn.” Nàng mở mắt ra, và chàng có thể nhìn thấy nỗi đau thương kìm nén trong đôi mắt sâu thẳm ấy.

Chàng đã gây ra điều này cho thiên thần của mình ư? Ôi Chúa ơi. Chàng vô thức nói lỏng tay.

Nàng nhanh chóng bước qua người anh và đi nhanh tới phía chiếc xe, gió dường như muốn chơi đùa thêm với đường viền trên chiếc áo khoác của nàng. Chàng nắm nàng leo vào trong xe. Người hầu đóng cửa xe lại. Và rồi người đánh xe ngựa tung dây cương lên, con ngựa hí lên, và chiếc xe ngựa bắt đầu chuyển động. Lucy không hề quay đầu nhìn lại. Simon cứ đứng đó nhìn cho tới khi chiếc xe đã khuất khỏi tầm mắt và hòa vào trong dòng xe cộ hối hả trên đường phố. Nhưng rồi chàng vẫn tiếp tục đứng đó nhìn chằm chằm theo hướng chiếc xe vừa rời đi.

“Đức ngài?” Newton cất giọng từ phía sau lưng chàng, và có lẽ là cũng chẳng phải là lần đầu tiên.

“Gì thế?”

“Trời đang rất lạnh, thưa Đức ngài.”

Ừ đúng thế.

“Có lẽ ngài nên vào bên trong,” người quản gia của chàng nói.

Simon gập gập mấy ngón tay lại, sửng sốt khi thấy mấy ngón tay của mình đều đã cứng đờ cả. Chàng nhìn xung quanh. Một người nào đó đã lấy đi con ngựa lúc nãy, nhưng mấy gói quà thì vẫn nằm ở đó, dưới nền đất sỏi lạnh toát.

“Tốt nhất là nên đi vào trong nhà thôi, thưa Đức Ngài.”

“Ừ.” Simon bắt đầu bước xuống mấy cái bậc thềm cửa.

“Đường này cơ, Đức Ngài,” Newton gọi với theo bằng tông giọng như thể đang coi Simon là một ông già đã lẫn chẳng thể phân biệt nổi đường hướng.

Simon phớt lờ ông ta và nhặt hộp quà lên. Lớp giấy bọc ngoài đã bị rách ở góc. Có lẽ chàng có thể bọc nó lại, và lần này nên dùng loại giấy cao cấp hơn, đẹp hơn. Lucy sẽ thích loại giấy như thế. Trừ cho việc Lucy sẽ chẳng bao giờ có thể nhìn thấy nó. Nàng đã rời bỏ chàng rồi.

“Thưa Đức Ngài,” Newton vẫn gọi.

“Ừ, được rồi.” Simon đi vào bên trong, tay nắm chặt gói quà.

Phải làm việc gì khác nữa đây cơ chứ?

“Ai đó?” Tiếng người cha vọng ra từ phía bên kia cánh cửa, chiếc mũ trùm đầu bị kéo sụp xuống gần như che kín tai ông. Ông mặc một chiếc áo khoác cũ bên ngoài cái áo ngủ và mang đôi dép lê dưới chân làm lộ ra những mắt cá chân rần rần. “Đã chín giờ rồi. Những người tử tế và đáng hoàng đều đang ngủ ngon ở trên giường cả, có biết chứ.”

Ông nâng chiếc đèn lồng lên cao để ánh sáng tỏa ra soi rõ con đường trải sỏi trước nhà Craddock-Hayes.

Ngay phía sau ông, bà Brodie trong chiếc mũ trùm đầu và cái khăn quàng chăm chú nhìn qua vai ông.

Lucy đẩy cánh cửa mở ra. “Là con, thưa cha”

Ông nheo mắt, cố gắng nhìn rõ nàng trong ánh sáng chớp choạng và còn đang ngái ngủ. “Lucy à? Iddesleigh nghĩ gì mà lại tới chơi vào cái giờ muộn thế này? Ài chà? Có lẽ là cậu ta đã phát điên mất rồi. Quanh đây đầy rẫy những tên cướp đường đấy, Chẳng lẽ cậu ta không biết điều này sao?”

Lucy bước qua bậc cửa với sự giúp đỡ của một người hầu. “Anh ấy không đến cùng với con”

“Điên rồi”, cha nàng nhắc lại. “Cậu ta thật điên rồ khi để cho con đi một mình, cho dù là có người hầu hay không cũng thế cả. Và lại còn vào lúc nửa đêm nữa chứ. Đúng là một thằng tồi!”

Nàng có một sự thôi thúc mãnh liệt là phải phản kháng lại để bảo vệ Simon. “Anh ấy không có lỗi gì trong việc này cả. Tự con đã rời bỏ anh ấy”

Mắt bà Brodie mở to ra. “Tôi sẽ pha trà ngay, được chứ?”. Bà ngay lập tức xoay người và vội vã đi vào nhà.

Cha nàng chỉ dằng hắng. “Con về chỉ vì xích mích với cậu ta sao? Một sự kết hợp mới thật thông minh làm sao. Hãy cứ để cậu ta bị dồn vào chân tường khi cậu ta không biết được điều gì có thể sẽ xảy ra tiếp theo. Không nghi ngờ gì, việc này là tốt cho cậu ta. Con có thể ở đây vài ngày và trở về nhà sau lễ Giáng Sinh”

Lucy thở dài. Nàng cảm thấy mệt mỏi rã rời, tới tận xương tủy, mệt mỏi tới tận linh hồn. “Con sẽ không quay về với chàng. Con sẽ rời bỏ anh ấy vĩnh viễn.”

“Cái gì? Sao lại thế chứ?” Cha nàng có vẻ sợ hãi và lo lắng lần đầu tiên trong đời. “Để xem nào –”

“Jaysus, không ai buồn ngủ hay sao vậy?” Hedge bước ra từ trong nhà, chiếc áo ngủ của ông ta tuột khỏi vai, mái tóc màu xám thò ra khỏi chiếc mũ cướp biển trơn bóng. Ông ta nhìn thấy Lucy và đứng chôn chân lạng yên ở đó. “Cô ấy đã quay lại rồi cơ à? Tôi tưởng là chúng ta vừa tống được cô ấy đi khỏi nơi này rồi chứ.”

“Tôi cũng thế, rất vui là lại được gặp ông, ông Hedge”, Lucy nói. “Có lẽ chúng ta có thể tiếp tục cuộc nói chuyện ở trong nhà chứ, thưa cha?”

“Phải rồi”, Hedge cần nhần. “Tôi đã ở đây gần ba mươi năm – cũng là những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời tôi – và chẳng có ai thêm quan tâm đến điều đó sao? Không, họ không hề. Tôi vẫn không được tin tưởng”

“Đi xem lũ ngựa đi, Hedge”, Cha ra lệnh khi họ bước vào nhà.

Lucy nghe tiếng Hedge rên rỉ. “Bốn con súc vật to xác. Không tốt cho lưng của tôi chút nào...” Rồi cánh cửa đóng sập lại sau lưng họ.

Người cha đi thẳng một đường tới phòng làm việc của ông, căn phòng mà nàng không thường xuyên ghé vào. Phòng làm việc của cha là thế giới riêng của ông; ngay cả bà Brodie cũng không được phép quét dọn ở đó. Không, kể cả khi, không có gì là quan trọng nhất ở đó. Chiếc bàn gỗ sồi lớn của cha được đặt ở một góc gần đồng hồ, thật sự rất gần, điều này có thể được chứng thực bởi chiếc chân gỗ bị ngã sang màu đen bởi ở quá gần lò sưởi. Bề mặt chiếc bàn bị che lấp bởi những cốc bản đồ muôn màu. Chúng được giữ chặn lại một chỗ để không bị rớt xuống bằng một người trông nom nhà thờ bằng đồng thau, một chiếc la bàn bị hỏng, một đoạn giấy thừng ngắn. Dựng đứng kề bên chiếc bàn là một quả địa cầu khổng lồ với bản đồ thế giới trải rộng.

“Nào, giờ thì nói tiếp đi” cha nàng mở đầu.

Bà Brodie vội vã bước vào với chiếc khay trên có đựng trà và những cái bánh nhỏ trong có nhân nho hoặc sữa.

Cha hắng giọng. “Tốt nhất là bà nên xem xem liệu còn sót lại chút thịt nướng ngon lành và bánh khoai tây nào từ bữa tối không, bà Brodie, nếu con muốn.”

“Con không thấy đói”. Lucy mở miệng.

“Con trông rất xanh xao, bé con. Thịt nướng và bánh khoai tây sẽ tốt cho con, phải không nào?”. Ông gật đầu với bà quản gia.

“Vâng, thưa ngài”, bà Brodie nhanh chóng ra ngoài.

“Nào, giờ thì”, cha nàng bắt đầu lại. “Chuyện gì đã xảy ra khiến cho con phải bỏ chạy trốn về nhà với cha mình?”

Lucy cảm giác hai má nóng bừng lên. Điều này nghe như thế, những hành động của nàng thật trẻ con. “Simon và con đã có sự bất đồng về quan điểm”. Nàng nhìn xuống khi nàng cẩn thận tháo những chiếc găng tay ra, lần lượt từng ngón một. Đôi tay nàng đang run rẩy. “Chàng chuẩn bị làm những chuyện mà con không thể đồng tình”.

Cha nàng đập mạnh tay xuống bàn, khiến nàng và những tờ giấy trên bàn gật nảy lên. “Thằng khốn! Không lẽ chỉ mới cưới nhau được vài tuần mà nó đã tiếp tục gian díu với những cô nàng đầy tai tiếng sao. Ha! Nếu để ta tóm được, nó, tên đáng khinh ấy, đồ vô lại, đồ... đồ phóng đảng, ta sẽ khiến nó bị đánh bằng roi ngựa – “

“Không, ôi, không phải thế”, Lucy cảm giác có một trận cười không thể kìm nén được vỡ òa ra bên trong nàng. “Chuyện không phải như thế.”

Cánh cửa mở ra và bà Brodie lại bước vào. Ánh mắt sắc bén của bà lướt đảo qua lại giữa hai người họ. Bà nghe thấy tiếng của họ từ ngoài sảnh, nhưng bà không nói gì. Bà đặt cái khay lên trên chiếc bàn gần chỗ khuỷu tay của Lucy và hất đầu ra hiệu. “Hãy cần một miếng đi, cô Lucy. Nó sẽ khiến cô cảm thấy tốt hơn. Tôi sẽ nhóm lửa trong phòng ngủ cũ của cô, được chứ?”. Không đợi câu trả lời, bà quản gia vội vàng ra ngoài.

Lucy nhìn vào trong khay. Có một lát bánh kẹp thịt nguội, một bát rau củ hầm, một chút pho-mát, và một ít bánh mì tươi của bà Brodie. Dạ dày của nàng nhộn nhạo lên tiếng. Nàng đã bỏ qua bữa tối ở quán trọ trên đường về nhà, và nàng đã không hề biết là mình đói đến mức nào cho đến tận bây giờ. Nàng cầm cái nĩa lên.

“Vậy đó là chuyện gì nào?”

“Hmm?” Ngậm đầy trong miệng một miếng bánh mềm, Lucy không muốn nghĩ tới Simon, mối hiểm nguy của chàng, hay bế tắc trong cuộc hôn nhân của họ. Nếu có thể nàng chỉ muốn leo lên giường đi ngủ...

Nhưng cha nàng rất cố chấp khi ông muốn. “Tại sao con lại rời bỏ cậu ấy nếu cậu ta không cặp kè với những đứa con gái thấp hèn?”

“Những cuộc độ kiếm tay đôi”, Lucy cố nuốt xuống. “Simon đã giết chết bốn người đàn ông. Trong những cuộc độ kiếm tay đôi ấy. Chàng đã gọi họ ra, thách đấu và giết chết họ, và con không thể chịu đựng nổi điều này thêm lần nào nữa, thưa cha. Anh ấy đang dần dần hủy hoại chính bản thân mình, ngay cả khi nếu anh ấy có thể sống sót qua những trận đấu. Chàng sẽ không nghe theo con, sẽ không dừng lại, bởi thế mà con phải rời bỏ chàng”. Nàng nhìn xuống miếng bánh của mình, nó đang rỉ ra thứ nước sốt màu nâu, và đột nhiên có cảm giác buồn nôn.

“Vì cái gì?”

“Sao cơ ạ?”

Cha cau mặt lại. “Vì sao cậu ta lại phải giết những gã đó? Ta không thích chồng của con, chưa bao giờ và cậu ta mang đến cho ta cảm giác đó là một gã ẻo lả, yếu ớt. Nhưng cậu ta chưa từng tấn công ta như một kẻ điên. Đồ công tử bột, đúng vậy; một kẻ điên ư, không, cậu ta chắc chắn không phải”

Lucy suýt nữa đã mỉm cười. “Chàng giết những người đàn ông đó để trả thù cho cái chết của anh trai mình, Ethan, và con biết cha định nói gì, nhưng bất kể lý do có chính đáng và tốt đẹp đến đâu, thì đó vẫn là giết người và là tội lỗi trong kinh thánh. Lương tâm của con không thể chịu đựng được điều đó và con không nghĩ sau này lương tâm của Simon cũng có thể chịu đựng được nó”.

“Ô là la!”, cha nàng lau bầu. “Thật sung sướng làm sao khi biết mình thật dễ dàng bị con gái nhìn thấu tâm tư”.

Lucy cắn môi. Đây không phải những gì nàng đã hình dung khi quay về. Có một tiếng báo động vang lên trong đầu nàng, và rõ ràng là cha nàng muốn một cuộc cãi vã. “Con không có ý –”

“Ta biết. Ta biết”. Ông phớt lờ xua đi lời xin lỗi của nàng. “Con không cố ý xúc phạm lão già này. Nhưng sự thật là con đã làm thế. Con cho rằng tất cả bọn đàn ông đều suy nghĩ giống nhau, đều cứng nhắc, lạnh lùng, phải không?”

“Không, con không –”

“Bởi lẽ chúng ta không phải như thế”. Cha nàng ngả chồm người về phía trước và chọc một ngón tay vào mũi nàng để nhấn mạnh điểm mấu chốt. “Đừng nghĩ rằng giết người vì trả thù là điều trọng yếu ở đây. Ta đã thấy quá nhiều những gã đàn ông chết vì những lý do quá nhỏ bé tầm thường mà hoàn toàn có thể bỏ qua chúng.”

Lucy cắn môi. Cha đã nói đúng; nàng đã chỉ trích quá vội vàng. “Con xin lỗi –”

“Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là ta không hiểu bọn đàn ông”, ông nói chen vào lời của nàng. Ông lại ngồi xuống chiếc ghế của mình và nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Lucy gẩy nhẹ lớp vỏ bánh ra. Nhân bánh nhanh chóng bị đông lại, lớp mỡ trắng đông cứng lại trên bề mặt của nước sốt. Nàng nhăn mũi và đẩy chiếc đĩa sang bên cạnh. Đầu nàng giờ đã bắt đầu ong ong bởi những tiếng dội vang lên mạnh mẽ.

“Hãy hiểu và thậm chí là cảm thông, chia sẻ”, cha nàng đột nhiên lên tiếng, làm nàng giật nảy người. Ông bật dậy rời khỏi ghế và bắt đầu đi tới đi lui. “Phải, cảm thông, chia sẻ với người đàn ông của mình, cái thằng nhóc chết tiệt đó. Đó chính là cái mà nó đòi hỏi nhiều hơn ở con đó, con yêu”.

Lucy cứng người lại. “Con nghĩ con hiểu lý do mà Simon thách đấu với những người đàn ông

đó. Và con có thể thông cảm với sự mất mát người thân của chàng”.

“Nhưng con có bày tỏ sự thông cảm và chia sẻ điều đó với nó không? Có không hả?”

“Con không thấy có điều gì khác biệt”.

“À há!”, cha nàng nhìn chằm chằm vào nàng trong giây lát, lông mày ông nhướng lên.

Nàng có cảm giác chùng xuống rằng, nàng, bằng cách nào đó đã làm cho tâm trạng của cha nàng trở nên tồi tệ. Những giọt nước mắt ngoài ý muốn bất ngờ chảy xuống. Nàng mệt mỏi, thật sự mệt mỏi sau một chuyến đi dài, những tranh cãi với Simon và tất cả những chuyện đã xảy ra trước đó. Một nơi nào đó trong tâm trí mình, nàng đã nghĩ chắc chắn là cha nàng phải là trong số những người đã dẫn nàng tới bi kịch này.

Cha nàng bước tới phía cửa sổ và nhìn ra ngoài, mặc dù ông không biểu hiện cho thấy ông đang nghĩ gì nhưng ông có vẻ trầm tư. “Mẹ con là người phụ nữ đẹp nhất mà ta từng biết”

Lucy cau mày. Sao cơ ạ?

“Ta chỉ mới có 22 tuổi, khi ta gặp mẹ con – một trung úy còn rất trẻ. Bà là một thiếu nữ duyên dáng với những lọn tóc đen và cặp mắt màu nâu sáng”. Ông quay lại và nhìn vào nàng. “Cùng màu với con đấy, bé cưng”

“Con đã được nghe kể”, nàng nói thầm. Nàng vẫn nhớ mẹ - giọng nói nhẹ nhàng, nụ cười và sự ấm áp, sự kiên định toát ra từ bà là chỗ dựa cho gia đình. Lucy nhìn xuống, đôi mắt nàng phủ một tầng sương. Đó hẳn là do sự mệt mỏi.

“Mmph”, cha nàng lại lẩm nhẩm. “Có lẽ là bà ấy đã có thể lựa chọn các quý ông quanh đây. Thực tế là, mọi chuyện đã kết thúc ngay khi bà ấy lấy ta, một thuyền trưởng - một đô đốc hải quân”. Ông khịt mũi. Trong bộ quân phục màu đỏ thẫm. Luôn ngoái đầu nhìn theo các quý bà, quý cô – và là một kẻ đáng khinh cao lớn.

“Nhưng mẹ đã chọn cha”

“Đúng vậy, bà ấy đã chọn ta”. Cha nàng chậm rãi lắc đầu. “Nó đã gây cho ta cú sốc, tác động đến ta tới tận chân tơ kẽ tóc, ta đã rất ngạc nhiên về điều đó. Nhưng rồi chúng ta cũng đã kết hôn và ổn định cuộc sống tại đây”

“Và cha đã sống hạnh phúc mãi mãi về sau”, Lucy thở dài. Nàng đã nghe mãi câu chuyện về mối quan hệ và cuộc hôn nhân của cha mẹ mình, rất nhiều lần trước kia, từ khi nàng còn là một cô con gái bé bỏng. Nó đã từng là một câu chuyện được kể trước giờ đi ngủ mà nàng yêu thích nhất. Tại sao cuộc hôn nhân của nàng lại không–

“Không, con lầm rồi”

“Sao ạ?”, Lucy nhăn mặt. nàng không hiểu được hoàn toàn ý cha mình. “Cha có ý gì?”

“Cuộc sống không giống như một câu chuyện cổ tích, con gái của ta”. Cha xoay hẳn người lại đối mặt với nàng. “Năm thứ năm sau khi chúng ta kết hôn, ta trở về nhà sau chuyến đi biển, và phát hiện ra mẹ con đã có một người tình.”

“Người tình?”, Lucy ngồi bật thẳng lên vì kinh ngạc. Mẹ nàng, người phụ nữ tốt bụng, dịu dàng và tuyệt vời. Chắc chắn...”Cha hẳn đã nhầm rồi, thưa cha”

“Không”. Ông mím môi, cau có nhìn xuống đôi giày đang mang dưới chân. “Bà ấy gần như đã ném thẳng vào mặt ta sự thật ấy”.

“Nhưng, nhưng...” Nàng cố tiêu hóa thông tin này và đã hoàn toàn thất bại. Nó chỉ đơn giản là thật quá khó để có thể tin được. “Mẹ rất tốt”

“Phải. Bà ấy là người phụ nữ tốt nhất mà ta từng biết. Ta đã nói điều đó rồi”. Cha nhìn vào

quả địa cầu như thể ông đang nhìn thấy một chuyện hoàn toàn khác. “Nhưng ta đã ra biển suốt nhiều tháng liền, và bà ấy có hai đứa trẻ phải chăm sóc, một mình làm tất cả trong cái thị trấn nhỏ bé này”. Ông nhún vai. “Bà ấy nói với ta rằng bà đã rất cô đơn. Và bà ấy đã nổi giận với ta”

“Cha đã làm gì?” Lucy nói thầm.

“Tức giận. Quát tháo, nổi cơn thịnh nộ về tất cả mọi thứ, nguyên rửa sổ phạt và la hét. Con biết rõ ta mà”. Cha quay quả địa cầu. “Nhưng đến cuối cùng ta vẫn tha thứ cho bà ấy”. Ông ngừng đầu nhìn lên. “Ta cũng chưa từng hối hận vì đã làm điều đó”

“Nhưng...” Lucy nhăn nhó, cố gắng dò tìm từ ngữ. “Làm thế nào mà cha có thể tha thứ cho một tội lỗi như thế?”

“À há. Bởi vì ta yêu bà ấy, đó là lý do”. Cha gõ gõ vào quả địa cầu, ngón tay ông đi lướt ngang qua châu Phi. “Và còn bởi vì ta nhận ra rằng cho dù có là người phụ nữ tốt nhất thì cũng chỉ là một con người và ai cũng có thể mắc sai lầm”.

“Làm thế nào mà...”

“Bà ấy dù sao cũng chỉ là một phụ nữ, không phải là một hình mẫu lý tưởng”. Giờ thì cha nàng đang thở dài. Ông trông già hẳn đi, đứng đó trong chiếc áo và cái mũ ngủ của mình, nhưng cùng lúc đó vẫn có được dáng vẻ nghiêm khắc và oai vệ. “Con người ai cũng đều có thể phạm sai lầm. Nhưng hình mẫu lý tưởng thì không. Ta nghĩ đó là bài học đầu tiên phải được học cho bất kì cuộc hôn nhân nào”.

“Simon đã giết người”. Lucy hít sâu, hơi thở nàng run rẩy. Dù cha có nghĩ thế nào thì hoàn cảnh của họ rất khác biệt. “Và chàng còn dự tính sẽ làm thế lần nữa. Chàng chuẩn bị cuộc đấu kiếm với một người bạn thân, người đàn ông ngưỡng mộ chàng, và Simon chắc chắn sẽ giết chết anh ta mất. Con biết chàng không phải hình mẫu lý tưởng, thừa cha, nhưng cha muốn con tha thứ cho điều đó bằng cách nào đây?”. Sao ông có thể hi vọng nàng sống với một người đàn ông luôn có khuynh hướng tiến tới sự hủy diệt”

“Ta không hề”. Cha quay quả cầu lần cuối và đi lộp cộp tới cửa ra vào. “Hãy đi ngủ thôi nào, con gái. Cả ta nữa. Đến lúc nghỉ ngơi một chút rồi”

Lucy nhìn ông chăm chú, ngập ngừng, mệt mỏi, và bối rối.

“Nhưng hãy nhớ điều này”. Ông dừng lại ở cửa và quay lại ném một nhìn bén nhọn xiên qua nàng. “Ta không mong đợi con tha thứ, nhưng Chúa thì có. Những lời này có trong kinh thánh của con đó. Hãy nghĩ về nó”

Nó luôn là điều không thể tránh khỏi, sự thật, rằng Lucy đã rời khỏi chàng, Simon đắm chiêu. Điều ngạc nhiên duy nhất sẽ mất bao lâu trước khi nó khiến nàng phải ra đi. Chàng nên thấy biết ơn vì chàng đã có được vài tuần trong cuộc hôn nhân của họ - cùng nhau, những ngày tháng hạnh phúc bên nhau và những đêm ân ái ngọt ngào. Chàng cẩn thận rót cho mình một ly rượu brandy nữa. Thật cẩn thận, bởi đó đã là ly thứ hai thậm chí là ly thứ ba, và bởi tay chàng đã bắt đầu run rẩy như một lão già bị chứng bệnh bại liệt.

Nhưng hiển nhiên đó không phải là sự thật.

Tay chàng đã bắt đầu bị như vậy kể từ lúc Lucy rời đi chiều qua. Chàng run rẩy như thể bị lên cơn sốt rét, như thể tất cả những con quái vật bên trong chàng đột nhiên quyết định làm cho cơ thể chàng nhận biết đến sự tồn tại của chúng.

Những quái vật của sự thịnh nộ, những quái vật của sự đau đớn, những quái vật của sự tự ti, và cả những quái vật của tình yêu. Chúng nhảy múa, rung chuyển và gây chấn động lên cơ thể chàng, đòi hỏi được biết tới. Chàng đã mất đi khả năng kiểm soát chúng, và giờ thì chúng đã

được tự do nắm giữ lấy linh hồn chàng.

Chàng nhăn nhó với chính mình và nuốt xuống một ngụm rượu màu hổ phách. Nó thiêu đốt cổ họng chàng, thiêu đốt tất cả mọi thứ trên đường nó đi xuống. Chàng chắc có lẽ sẽ không thể nhắc cầm nổi thanh gươm của mình trong ngày diễn ra trận quyết đấu. Chẳng phải điều đó sẽ khiến Fletcher ngạc nhiên lắm sao? Chứng kiến chàng đứng đó, run rẩy và sợ hãi, kiếm rơi xuống dưới chân, hoàn toàn vô dụng. Christian chỉ cần đơn giản là mổ bụng chàng ra rồi trở về nhà ăn sáng. Hầu như không đáng phải mất thời gian của bạn khi nghĩ về nó. Và Simon thì không có gì cả – hoàn toàn chẳng có gì – để làm trong khoảng thời gian từ giờ cho đến lúc cuộc đấu diễn ra – vào lúc bình minh của ngày mai.

Chàng lại nhắc cốc lên và để cho những ý nghĩ của mình tiếp tục trôi giạt. Căn phòng lớn trông tối và có vẻ lạnh lẽo, ngay cả khi chỉ mới là buổi chiều. Chẳng lẽ không có một ai có thể giữ cho ngọn lửa cháy đủ để thắp sáng và sưởi ấm cho chàng hay sao? Chàng đã có rất nhiều người hầu; dù sao thì chàng cũng là một Tử tước, và sau tất cả, chàng sẽ cảm thấy xấu hổ khi có ít hơn 50 linh hồn cực nhọc sẵn sàng chờ đợi những ý thích bất chợt của chàng, cả ngày lẫn đêm. Chàng muốn rống lớn tiếng gọi Newton, nhưng anh chàng quản gia này đã lĩnh trốn đi đâu đó suốt ngày hôm nay. Đồ hèn nhát! Chàng rời khỏi phòng, tiếng bước chân của chàng vang lên, vọng lại sự cô đơn và buồn tẻ trong ngôi nhà lớn tĩnh mịch. Điều gì đã khiến chàng nghĩ dù chỉ trong giây lát rằng chàng và thiên sứ của mình sẽ có thể có một cái kết thúc tốt đẹp? Rằng chàng có thể che dấu năng sự dữ dội ẩn giấu trong trái tim hay sự hoen gỉ và thối nát trong linh hồn chàng?

Điên rồ, thuần túy chỉ là sự điên rồ.

Simon bước về phía cánh cửa dẫn vào khu nhà kính và dừng lại. Ngay cả khi không có mặt ở đó, chàng vẫn có thể ngửi thấy chúng. Mùi hương của hoa hồng. Thật yên bình, thật hoàn hảo. Ngay từ khi còn là một cậu bé, chàng đã bị mê hoặc bởi vòng xoáy của những cánh hoa nhung dẫn đến một trung tâm bí mật, ẩn giấu và e ấp, trong trái tim của hoa. Sự thật về những bông hồng là ngay cả khi chúng không nở hoa, chúng vẫn đòi hỏi cần phải được chăm sóc cẩn thận. Những tán lá phải được kiểm tra bệnh bạc lá, nấm mốc và kí sinh trùng. Đất trồng cần phải được vun xới kĩ càng, được nhổ cỏ dại và được cải thiện. Cây phải được cắt tỉa bớt vào mùa thu, đôi khi điều đó được làm một cách bắt buộc, cưỡng ép, cốt để cho nó có thể lại nở hoa vào mùa xuân. Một sự đòi hỏi khắt khe, một loài hoa ích kỷ, hoa hồng đấy, nhưng nó bù lại bằng một vẻ đẹp ngoạn mục khi được chăm sóc cẩn thận.

Chàng chợt nhớ lại một chuyện về chàng, khi còn nhỏ và phá phách, lén chuồn vào vườn hoa hồng để trốn gia sư của mình. Người làm vườn, Burns, đang chăm sóc những bông hồng, không để ý tới cậu bé đang trốn phía sau. Chỉ có một mình, dĩ nhiên là người làm vườn phải chú ý rồi. Simon nhếch mép cười. Ông lão đã chỉ đơn giản làm bộ vờ như không biết có một cậu bé đang ở trong vườn, trốn học. Bằng cách đó cả hai có thể cùng tồn tại ở nơi họ yêu thích nhất mà không một ai có thể khiển trách nếu lỡ như họ bị phát hiện.

Chàng đặt tay lên cửa cảm nhận gỗ tuyết tùng, được nhập khẩu đặc biệt khi chàng đặt làm nó dành cho nơi trú ẩn của mình, khi là một người trưởng thành. Ngay cả khi đã là một người đàn ông trưởng thành, chàng vẫn thường tới vườn hoa hồng để lẩn trốn.

Simon đẩy cánh cửa, và bầu không khí ẩm ướt phả ra mơn trớn khuôn mặt chàng. Chàng có thể cảm nhận mồ hôi bắt đầu rịn ra và chảy xuống từ đường chân tóc khi chàng nhấp một ngụm brandy. Newton đã đảm bảo rằng nhà kính đã lại trở nên sạch sẽ trong vòng một tiếng sau khi Christian rời khỏi. Không ai có thể biết được đã từng có một trận đánh ở đây. Chàng đi

sâu vào bên trong và chờ đợi được ngửi thấy mùi đất mùn và mùi hương ngọt ngào của những bông hồng để mang về cho chàng sự thanh thản, bình yên. Để vẫn hồi linh hồn chàng về với thân thể và để chàng trở lại là một khối như trước – bớt là một con quỷ và giống một con người hơn. Chúng đã không làm được thế.

Simon nhìn chăm chăm vào những băng ghế dài, vào những chậu hoa được đặt ngay ngắn, gọn gàng, vào những gốc cây, một số thẳng tắp mà gai góc, một số lại khoa trương nở rộ. Những màu sắc ấy đâm vào mắt chàng, mỗi sắc thái của trắng, hồng, đỏ và tất cả những màu sắc có thể tưởng tượng được giữa chúng: màu da người, màu trắng lạnh lẽo, màu đỏ thẫm, và một bông hồng chính xác mang sắc thái đôi môi của Lucy. Đó là một sự phô bày chói lóa mà chúng đã khiến chàng phải giành hầu hết thời gian của một người trưởng thành để tìm, thu thập, một kiệt tác của nghệ thuật làm vườn.

Chàng nhìn lên trần của nhà kính chúng được làm với những góc cạnh hoàn hảo trên đầu, bảo vệ những loài cây tinh tế nơi đây và giữ chúng khỏi gió rét London. Chàng nhìn xuống những viên gạch xếp cẩn thận dưới chân, chúng được sắp xếp theo kiểu xương cá, trật tự và ngay ngắn. Nhà kính này hoàn toàn giống với những gì chàng mơ tưởng mười năm trước, khi chàng cho xây dựng nó. Nó là đỉnh cao trong những giấc mơ của chàng về một nơi trú ẩn, về sự yên bình. Nó thật hoàn hảo.

Ngoại trừ việc Lucy không có ở đây.

Sẽ không bao giờ còn có chút bình yên nào dành cho chàng nữa. Simon dốc ra chỗ rượu brandy còn lại, chàng nâng chiếc cốc lên, và ném mạnh xuống nền gạch. Thủy tinh vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, ở khắp mọi nơi.

Những đám mây đen bay là là nặng nề trên bầu trời báo hiệu đe dọa sẽ mưa hay thậm chí là sẽ có tuyết rơi. Lucy rùng mình và chà mạnh hai bàn tay vào với nhau. Lẽ ra nàng nên đeo găng tay. Sương muối đã chôn vùi khu vườn một cách tinh tế vào sáng nay, phác họa dấu ấn lên từng chiếc lá khô héo, phủ lên từng gốc cây và làm chúng đông lại với bộ lông trắng xóa. Nàng chạm vào một quả táo đã héo và nhìn băng chảy thành một vòng tròn hoàn hảo dưới nhiệt độ ấm áp của đầu ngón tay nàng. Quả táo vẫn héo úa.

Thật sự là rất lạnh để ra ngoài, nhưng hôm nay nàng đã bồn chồn không yên suốt ngày hôm nay, còn ngôi nhà thì làm cho nàng có cảm giác bị gò bó, giam cầm. Nàng cố ngồi trong nhà, làm việc với một bản vẽ phác thảo lại căn bếp còn tồn tại của đất nước này: chiếc bát bằng đất nung lớn, những quả trứng màu nâu, và những chiếc bánh mì tươi của bà Brodie. Những quả trứng đã trở nên xấu xí dưới những ngón tay nàng, và miếng than chì đã gãy khi va chạm vào giấy, tạo thành một vết bẩn bừa bộn.

Thật kì quặc. Nàng đã rời bỏ Simon vì nàng không thể chịu đựng được sự lựa chọn của chàng. Nàng đã cảm thấy bản thân bị rối loạn, khi sống với chàng trong khi chàng giết người hay tự chàng tìm lấy cái chết. Lucy nhăn mày. Có lẽ trước đó nàng đã không nhận thức rõ về nó, rằng một phần trong sự bỏ chạy của nàng – mà điều này không hề thay đổi, chính là bởi sự sợ hãi, lo lắng một cách đau khổ rằng chàng có thể sẽ chết trong một trận đấu nào đó của chàng. Vậy mà ở đây, trong sự tĩnh lặng, trong ngôi nhà thơ ấu của nàng, sự hỗn loạn bên trong nàng càng trở nên tồi tệ hơn. Sự im lặng, sự thiếu kịch tính, gần như ngọt ngào. Ít nhất thì khi ở London, nàng có thể cãi nhau, chống đối lại Simon, tranh luận với chàng về sự trả thù của chàng. Nàng có thể triền miên ân ái cùng chàng.

Còn ở đây, nàng cô độc. Chỉ có một mình.

Nàng nhớ Simon. Nàng đã nghĩ rằng sẽ chỉ có chút thương cảm, chút khao khát, sự đau đớn mất mát khi nàng rời khỏi chàng. Nhưng sau tất cả, nàng vẫn quan tâm đến chàng rất nhiều. Cuối cùng thì, cái mà nàng đã không thể dự đoán được chính là sự đau đớn mất mát khi nàng rời bỏ chàng sẽ để lại một chỗ trống khổng lồ, sự trống rỗng trong toàn bộ cuộc đời nàng, một lỗ hổng lớn trong sự tồn tại của nàng. Nàng không dám chắc rằng nàng có thể sống mà không có chàng. Và trong khi nó vang lên nghe có vẻ thật cường điệu, thì nó cũng chính là sự thật đến đau lòng. Nàng rất sợ hãi rằng nàng sẽ trở về với chồng mình không phải bởi vì những tiếng vang lên cảnh báo thức tỉnh nàng về mặt đạo đức sau những tranh luận mà cha nàng chỉ ra – rằng nàng nên là người tha thứ cho chàng, kẻ tội nhân đó – mà bởi vì một sự thật trần tục khác.

Nàng không thể sống thiếu chàng.

Bất kể những gì chàng đã làm, mặc cho những gì chàng sẽ làm trong tương lai, bất chấp chàng là ai, nàng vẫn nhớ chàng. Vẫn muốn ở bên chàng. Thật khủng khiếp làm sao!

“Trời ơi, bên ngoài trời đang rất lạnh. Cậu đang làm cái quỷ gì vậy, ám lấy khu vườn như thể hồn ma của một phụ nữ tội lỗi sao?”

Lucy quay ngoắt người hướng về phía tiếng nói cú kính phát ra.

Patricia đang nhảy lò cò từ chân này sang chân khác phía sau nàng. Cô ấy chụp cái mũ trùm kín bao lấy mặt và đưa một chiếc khăn choàng bằng lông lên mũi, che khuất tất cả ngoại trừ đôi mắt xanh trong sáng như sứ của cô. “Hãy vào trong nhà ngay đi trước khi cậu bị đông cứng lại vì lạnh”.

Lucy mỉm cười với cô bạn của mình. “Được rồi.”

Patricia thở ra một hơi dài nhẹ nhõm và hối hả lao ngay vào bên trong mà không đợi nàng. Lucy đi theo phía sau cô.

Khi nàng vào đến bên trong thì Patricia đã cởi bỏ áo choàng và chiếc khăn lông ra. “Cởi nó ra đi”. Cô ấy chỉ vào chiếc mũ của Lucy. “Và đi vào phòng khách thôi. Tớ đã bảo bà Brodie pha cho cậu một ấm trà”.

Rất nhanh sau đó họ đã ngồi trong căn phòng nhỏ bên trong, với một ấm trà nóng được đặt trước mặt họ.

“À há.” Patricia đưa tách trà lên trước mặt, gần như chìm đắm trong làn hơi ấm áp của tách nước. “Tạ ơn Chúa, bà Brodie thật biết cách đun nóng nước”. Cô ấy nhấp một ngụm trà và đặt chiếc tách xuống rất kiểu cách. “Giờ thì hãy kể cho tớ nghe về London và cuộc sống mới của cậu đi nào”.

“Rất bận rộn”, Lucy chậm rãi nói. “London, là như thế. Có quá nhiều thứ để xem và làm. Mới đây, chúng tớ đã đi tới nhà hát và tớ rất yêu thích nó”.

“Cậu thật may mắn.” Patricia thở dài. “Tớ rất muốn được nhìn thấy tất cả mọi người trong những bộ trang phục hoàn hảo của họ.”

“Mmm”. Lucy mỉm cười. “Còn có chị dâu của tớ, Rosalind, khá tốt bụng. Chị ấy đưa tớ đi mua sắm và chỉ tớ tới những nơi mà chị ấy thích đến. Tớ còn có cả một cô cháu gái rất dễ thương nữa. Cô bé hay chơi với những tên lính đồ chơi bằng thiếc”.

“Thật là đặc biệt. Vậy còn người chồng mới của cậu thì sao?” Patricia hỏi với cái giọng đặc biệt ngây thơ. “Anh ta thế nào?”

“Simon rất khỏe”

“Vì tớ để ý thấy cậu về đây mà không có anh ta”

“Anh ấy bạn –“

“Vào đêm Giáng Sinh”. Patricia nhướn mày. “Đêm Giáng Sinh bên nhau đầu tiên của hai người. Tớ quá hiểu rõ cậu là cô nàng luôn tỏ ra cứng cỏi quá mức, vì thế tớ có hơi nghi ngờ về điều đó.”

Lucy cẩn thận rót tách trà thứ hai cho mình. “Tớ không nghĩ rằng đó là chuyện của cậu, Patricia”

Bạn nàng dường như bị sốc. “Ah, quả thật, đó không phải việc của mình. “Nếu tớ luôn hạn chế sự tò mò của tớ về những vấn đề không phải là chuyện của mình một cách nghiêm chỉnh, tớ sẽ không bao giờ học hỏi được điều gì. Bên cạnh đó,” Patricia lạnh nhạt nói. “Tớ chỉ quan tâm đến cậu thôi.”

“Ah”. Lucy quay đi để che giấu những giọt nước mắt làm đau mắt nàng. “Bọn tớ có sự bất đồng về quan điểm”.

“Sự bất đồng về quan điểm”, Patricia lặp lại một cách khách quan.

Một khoảng lặng dội lại.

Sau đó, Patricia nện cú đấm mạnh vào tấm nệm bên cạnh cô ấy. “Tên khốn đó có người tình rồi sao?”

“Không!” Lucy nhăn mặt nhìn cô, kinh hoàng. “Tại sao tất cả mọi người đều ngay lập tức nghĩ đến điều đó chứ?”

“Họ cũng vậy sao?” Patricia thích thú. “Hẳn là bởi bầu không khí được tạo ra xung quanh anh ta.”

“Không khí gì?”

“Cậu biết đấy,” – Patricia lơ đãng vòng tay lại – “Rằng trông như thể anh ta biết tất cả mọi thứ về phụ nữ, nhiều hơn những gì cần thiết”.

Lucy đỏ mặt. “Anh ấy đúng là như vậy”

“Sức hút khiến người khác không thể cưỡng lại được”. Patricia nhấp một ngụm trà. “Vì thế, nó còn đáng báo động hơn nữa, là cậu đã rời đi xa, bỏ lại anh ta một mình. Đặc biệt là, như tớ đã nói, vào dịp Giáng Sinh”

Một ý nghĩ đột ngột vang lên trong đầu Lucy. Nàng đặt tách trà xuống. “Tớ vẫn chưa hoàn thành công việc hiện nay của mình, nó cần có sự hiện diện của anh ấy.”

“Cái gì?”

Lucy nhìn chằm chằm vào bạn nàng. “Ý tớ là để vẽ minh họa cho một cuốn sách dành cho anh ấy, nhưng nó vẫn chưa xong.”

Patricia trông có vẻ thỏa mãn. “Chắc cậu hy vọng được gặp anh ta vào ngày mai, vậy thì...”

Bạn nàng vẫn tiếp tục nói, nhưng Lucy thì đã không còn lắng nghe nữa. Patricia đã đúng. Chỉ trong vài phút tại thời điểm đó, nàng đã đưa ra quyết định: Nàng sẽ trở về bên cạnh Simon, bằng cách này hay cách khác thì họ rồi cũng sẽ giải quyết được vấn đề của mình.

“Và điều đó làm tớ nhớ ra”, Patricia nói. Cô rút ra một chiếc hộp nhỏ từ túi áo và giơ ra.

“Nhưng tớ chẳng có gì cho cậu cả”. Lucy mở nắp hộp. Bên trong là một chiếc khăn tay cho quý cô thêu những chữ cái đầu trong tên của nàng. Những chữ cái xiêu vẹo, sự thật là thế, nhưng dù sao thì nó cũng khá đáng yêu. “Thật chu đáo. Cảm ơn cậu, Patricia”

“Tớ hy vọng là cậu thích nó. Tớ e rằng tớ đã đâm thủng những ngón tay mình nhiều như khi

thêu vào vải rồi.” Bạn nàng nắm lấy tay phải của nàng làm bằng chứng. “Và cậu cũng làm rồi, cậu biết đó”

“Làm gì?”

“Tặng cho tớ một món quà”. Patricia rút tay lại và làm như chăm chú kiểm tra lại các móng tay.

Lucy nhìn cô ấy, bối rối.

“Tôi mới vừa nhận được lời đề nghị hôn nhân, và vì cậu trước đó đã từ chối lời cầu hôn của người đàn ông đó và thậm chí cũng đã đi thật xa để kết hôn với một người đàn ông khác –”

“Patricia”, Lucy nháy bật lên để ôm lấy bạn mình, suýt nữa đã làm đổ cả khay trà.

“Ý cậu là cậu sẽ đính hôn sao?”

“Đúng vậy”

“Và với Eustace Penweeble?”

“Thực ra –”

“Chuyện gì đã xảy ra với ngài Benny già nua và 90 mẫu đất (khoảng 36 hecta) trồng của ông ta?”

“Phải, chuyện thật đáng buồn phải không?”. Patricia ghim một lọn tóc vàng bị rơi ra vào đúng chỗ. “Và đó lại còn là cả một trang viên rộng lớn nữa chứ. Nó quả thật là điều đáng xấu hổ. Nhưng tớ sợ rằng ngài Penweeble đã chiếm lấy toàn bộ cảm tình của tớ. Tớ nghĩ hẳn là vì chiều cao của anh ta. Hoặc có lẽ là đôi vai của anh ta”. Cô ấy trầm ngâm nhấp một ngụm trà.

Lucy suýt nữa đã bật cười thành tiếng, chỉ kiềm chế được xúc động vào giây phút cuối. “Nhưng làm cách nào cậu khiến anh ta cầu hôn nhanh vậy? Tớ đã phải mất 3 năm để anh chàng nói ra lời đó”.

Patricia bẽn lễn. “Có lẽ đó là nhờ chiếc khăn choàng của tớ”

“Chiếc khăn choàng của cậu?” Lucy liếc nhìn những đường viền ren màu trắng trên chiếc khăn choàng cổ trông có vẻ hoàn toàn vô tội của Patricia.

“Đúng thế đấy. Ngài Penweeble đã cho tớ đi nhờ xe và vì một lý do nào đó mà” – mắt Patricia mở lớn – “Nó không thể chính cho ngay ngắn được. Thế đấy, tớ không thể nhét nó vào để cho trông thật chỉnh chu. Nên tớ đã nhờ anh ấy”

“Nhờ anh ta cái gì?”

“Sao cơ, cái gì ư, nhờ anh ấy để nhét nó vào bên trong áo lót của tớ, cho nó trông thật tự nhiên”

“Patricia”, Lucy thở hắt ra.

“Và vì lý do nào đó mà anh ấy cảm thấy buộc phải cầu hôn với tớ ngay sau đó”. Patricia cười như thể mèo mù vớ được cá rán vậy. “Chúng tớ sẽ có bữa tiệc đính hôn vào ngày lễ tặng quà sau Giáng Sinh^[10]. Cậu sẽ ở lại để dự bữa tiệc chứ? Phải không?”

Lucy cẩn thận đặt tách trà xuống. “Tớ ước gì tớ có thể, bạn thân mến. Nhưng tớ phải trở về với Simon. Cậu nói đúng. Tớ cần phải cùng anh ấy trải qua mùa Giáng Sinh”.

Giờ nàng đã quyết định, nàng đã thấy có một sự thôi thúc và động lực để rời đi ngay lập tức. Điều quan trọng là nàng cần phải làm bằng cách nào đó để có thể quay về bên Simon càng sớm càng tốt. Lucy kìm nén cơn xúc động và nắm tay lại trên đùi. Patricia đang nói về lễ cưới sắp tới của cô ấy và nàng nên lắng nghe. Chuyển đi tới London có thể sẽ tốn hàng giờ.

Nhưng chắc rằng thêm vài phút nữa cũng sẽ không mang đến sự khác biệt hay một cách giải quyết vấn đề khác đi.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” vợ ông gặng hỏi ngay từ ngoài cửa khi ông Rubert bước qua ngưỡng cửa vào nhà.

Ông nhả mặt, giật mình khi đưa cho người hầu còn đang ngái ngủ chiếc áo khoác và mũ của mình. “Ý bà là gì?” Lúc này chỉ mới là tảng sáng, khoảng hơn năm giờ.

Sau cái chết của Walker and James, vụ đầu tư làm ăn của ông đã trở nên bấp bênh. Ông đã dành cả đêm để cuối cùng cũng có được một vài vụ làm ăn mới để đảm bảo rằng họ sẽ không bị phá sản. Nhưng Maltida lại đang làm gì vào cái giờ này?

Ánh mắt của bà vợ liếc nhìn về phía người hầu vẫn đang rất cố gắng giả vờ như anh ta không hề đang nghe thấy gì. “Liệu tôi có thể nói chuyện với ông ở trong thư phòng không?”

“Tất nhiên.” Ông rời đi bước về phía thư phòng của mình và ngay lập tức ngồi xuống chìm trong cái ghế đằng sau bàn viết. Chân ông đau nhức một cách khủng khiếp.

Vợ ông nhẹ nhàng đóng cửa lại phía sau mình. “Ông đã ở đâu? Mấy ngày gần đây ông dường như ít nói hản đi. Ông tách ra, ẩn mình ở trong này. Mọi người trong nhà thậm chí còn không thấy được ông cả ở trong bữa ăn. Đó là những gì mà tôi muốn nói đến.” Bà tiến về phía ông, lưng thẳng đứng như một người lính, cái áo khoác bằng vải phin màu xanh của bà rũ xuống nằm yên trên tấm thảm trải sàn. Ông để ý thấy lớp da dưới quai hàm vốn mượt mà của bà, giờ đã có những nếp nhăn nhỏ, chùng xuống, chúng tạo ra những túi bọt dưới cằm bà.

“Tôi bận, bà vợ yêu quý của tôi. Đơn giản chỉ như thế thôi.” Ông tỏ ra lơ đãng chà xát xoa bóp phần bắp đùi.

Bà không phải là kẻ ngốc. “Đừng có đánh lừa tôi. Tôi không là một trong những đối tác làm ăn của ông. Tôi là vợ ông. Quý bà Iddesleigh đã gọi cho tôi hai ngày trước.” Bà cau mày khi câu nguyên rủa của ông cắt ngang lời bà, nhưng bà vẫn tiếp tục. “Cô ấy kể cho tôi một câu chuyện không thể tưởng tượng được về ông và về ngài tử tước. Cô ấy nói rằng anh ta có ý định sẽ gọi ông ra ngoài. Hãy ngừng lại ở đây và nói cho tôi biết rõ về vấn đề này.”

Ông Rupert ngả lưng ra sau dựa người vào ghế, tiếng da bị cọ xát phát ra tiếng ọp ẹp bên dưới mông ông. Thật tốt khi Maltida là một người phụ nữ, nếu không thế thì bà đã là một người đàn ông thực đáng sợ. Ông do dự, suy xét. Ông muốn dành thời gian kể từ lúc Iddesleigh đe dọa ông để suy tính chiêm nghiệm. Cân nhắc xem làm cách nào ông có thể loại bỏ một tử tước mà không bị dính líu đến. Vấn đề là ở chỗ, cách tốt nhất đã được sử dụng với Ethan Iddesleigh. Kế hoạch đã được thực hiện rất đơn giản, rất tao nhã. Tạo ra những tin đồn rác đã ép buộc người đàn ông đó phải gọi một tay kiếm giỏi hơn nhiều ra đấu.... cái chết là không thể tránh khỏi, và điều đó đã không để lại dấu vết có liên hệ đến riêng ông. Nhưng còn những cách khác—thuê kẻ giết người, là một ví dụ - nó có thể ngay lập tức chỉ ra mối liên hệ và mang về rắc rối cho gia đình ông. Nhưng nếu Iddesleigh vẫn còn tồn tại, thì mối đe dọa vẫn còn nguyên ở đó.

Maltida hạ người ngồi xuống một trong những cái ghế tựa ở trước bàn ông. “Hãy suy nghĩ về tất cả những điều ông muốn, nhưng ông ít ra cũng nên nhanh lên một chút đủ để có thể còn nhìn thấy Christian.” “Christian?” Ông nhìn lên. “Sao vậy?”

“Ông đã không gặp thằng bé trong hai ngày rồi, phải không?” Bà thở dài. “Nó gần như cũng cứng đầu như ông, lau chùi cả nhà, quát mắng mấy đứa con gái. Và đó là vào cái ngày mà nó trở về với cái miệng dính đầy máu trên môi —”

“Cái gì?” Ông Rupert đứng dậy, dò dẫm tìm cây gậy của ông.

“Đúng vậy.” Mặt vợ ông mở to hơn trong sự bức tức. “Ông đã không nhận thấy và để ý đến điều đó ư? Nó nói nó đã bị trượt chân và ngã, nhưng một điều thể hiện khá rõ là thằng bé dính đến một cuộc ẩu đả nào đó. Nó hoàn toàn không phải là điều mà tôi mong đợi nhận được từ con trai chúng ta.”

“Vì sao không ai nói điều đó với tôi?”

“Nếu ông chịu để tâm nói chuyện với tôi...” Ánh mắt của Matilda sắc bén. “Nó là gì? Thứ đã khiến cho ông phải né tránh tôi ấy?”

“Iddesleigh.” Ông Rupert đi hai bước về phía cửa và dừng lại. “Hiện giờ Christian đang ở đâu?” “Tôi không biết. Thằng bé vẫn chưa trở về nhà từ tối qua. Đó là lý do vì sao tôi đợi ông.” Maltida đứng dậy, phủi tay. “Rupert, chuyện gì thế –?”

Ông quay lại phía bà. “Iddesleigh chắc chắn đã có ý thách đấu khi gọi tôi ra ngoài.”

“Thách đấu – ”

“Christian biết điều đó. Chúa ơi, Maltida.” Ông vò đầu. “Thằng bé có lẽ đã thách đấu với Iddesleigh để ngăn anh ta đấu với tôi.”

Vợ ông nhìn chăm chăm vào ông. Máu như đang từ từ rút khỏi khuôn mặt bà, để lộ ra màu xanh xao và sự suy sụp, lộ ra nét già nua bởi tác động của thời gian qua bao năm tháng của bà. “Ông phải tìm thấy nó.” Mối bà mấp máy hầu như không di chuyển thốt lên một cách khó khăn. “Ông phải tìm và ngăn thằng bé lại. Ngài Iddesleigh sẽ giết chết nó mất.”

Ông nhìn chăm chăm vào bà một lúc, đông cứng người lại trước sự thật khủng khiếp đó.

“Chồng yêu quý của tôi.” Maltida nắm chặt hai tay lại như van nài. “Tôi biết ông đã làm những việc gì đó. Những hành động đen tối trong quá khứ của ông. Tôi chưa bao giờ hỏi ông về điều đó, chưa bao giờ muốn biết du chỉ là một chút về những điều ông đã làm. Nhưng làm ơn, Rupert, xin ông đừng để con trai chúng ta phải chết bởi những tội lỗi của ông.”

Những lời của bà như một cú thúc mạnh, một cú đập như trời giáng buộc ông hành động. Ông đi khắp khiêng về phía cửa, chiếc gậy của ông gõ thành những tiếng vang lớn trên hành lang bằng cẩm thạch. Ngay phía sau ông, vợ ông đã bắt đầu nức nở, nhưng ông vẫn nghe thấy tiếng của bà bất kể có khó đến thế nào. “Đừng để Christian chết vì ông.”

Một con mèo – Hay có thể là một con chuột - chạy băng ngang qua lối đi của con ngựa khi Simon cưỡi nó trên đường. Vẫn chưa đến bình minh, đây là khoảng thời gian đen tối nhất của đêm, đây là lãnh địa của Hecate, nữ thần của những ngã rẽ và những con chó cất tiếng tru lên trong đêm. Đó là một nơi lạ lùng giữa đêm và ngày khi mà sự sống có vẻ như không được an toàn cho lắm. Âm thanh duy nhất trên đường phố vắng vẻ là tiếng lộc cộc bị nghẹn lại của những chiếc móng ngựa bị đóng xiết lại. Những ả điếm, những kẻ lang thang đã yên ổn trên chiếc giường buồn tẻ của mình, những tên lái buôn đường phố thì vẫn chưa dậy. Chàng có thể đã cưỡi ngựa băng qua một nghĩa địa. Một nghĩa địa lạnh cóng, những bông tuyết lạng lẽ rơi xuống từ trên trời.

Chàng đã cưỡi ngựa đi gần như suốt đêm, đi lang thang từ ngôi nhà màu trắng ở trong thị trấn của quảng trường Grosvenor đến những ngôi nhà thổ ở Whitechapel. Lạ lùng là chàng không bị ve vãn, không phải là sự lựa chọn đáng giá dù cho chàng – rất rõ ràng là – một nhà quý tộc sức mùi rượu và không hề có sự đề phòng xung quanh mình. Một điều thật đáng tiếc. Chàng có thể đã lợi dụng sự sao lãng của mình vào một vụ cướp bắn thủ, và nó có thể đã giải quyết cho tất cả các rắc rối của chàng. Nhưng thay vào đó, thì chàng vẫn còn sống sót tại đây, ngay

trước khi bình minh ló dạng, với một trận đấu tay đôi đang chờ.

Ngôi nhà trên phố của De Raaf nằm ở phía trước. Một nơi nào đó. Hoặc ít nhất, thì chàng cũng nghĩ là như vậy. Chàng đã quá mệt mỏi, kiệt sức, mệt đến chết đi được. Giấc ngủ không còn làm cho chàng cảm thấy thoải mái, nó không còn là một giải pháp để mang lại cho chàng sự bình yên. Chàng đã không hề ngủ kể từ lúc Lucy rời bỏ chàng hai ngày trước đây. Có lẽ chàng sẽ không bao giờ có thể ngủ lại nữa. Hoặc sẽ ngủ mãi mãi, sau bình minh này, Simon nhếch mép cười khẩy trước sự hóm hỉnh bởi trí thông minh nhỏ bé của chàng. Con ngựa đã đi đến trước một cái chuồng, và chàng hơi nhướn thẳng người một chút trên yên ngựa, tìm kiếm phía sau căn nhà của De Raaf. Khi chàng đến gần, một dáng người nhảy xổ ra từ trong cái bóng tối đen được tạo ra bởi cái cổng.

“Iddesleigh.” De Raaf làm bầm thì thầm, giọng trầm thấp của anh chàng làm cho con ngựa thiến giật mình.

Simon xoa dịu con ngựa. “De Raaf. Ngựa của cậu đâu?”

“Gần đây.” Người đàn ông to lớn mở rộng cánh cổng và chui vào trong.

Simon chờ đợi, lần đầu tiên nhận ra sự tê buốt của những cơn gió giá lạnh mùa đông. Chàng ngược nhìn lên. Mặt trăng đã lặn mất, nhưng có lẽ nó đã bị bao phủ che khuất bởi những đám mây và nó vẫn còn treo trên bầu trời. Những ngày tới đây sẽ là những ngày lạnh lẽo, ẩm đậm. Chỉ như thế thôi.

De Raaf quay trở lại, dẫn theo con ngựa hồng xấu xí của anh ta. Một túi nhỏ được buộc ở phía sau con quái vật, phía sau cái yên. “Cậu không đội tóc giả. Trông cậu như đang trần truồng khi không có nó.”

“Không ư?” Tay Simon vuốt lướt trên mái tóc ngắn của chàng trước khi chàng chột nhó ra. Bộ tóc giả đã rơi xuống ở một cái ngõ nào đó trong đêm, và chàng thì chẳng buồn để tâm nhặt lại nó. Không nghi ngờ gì nếu bây giờ nó đang được trang trí trên đầu của một thằng nhãi ranh nào đó. Chàng nhún vai. “Không vấn đề gì.”

De Raaf nhìn vào mắt chàng trong bóng tối trước khi leo lên ngựa của mình. “Tớ không nghĩ là cô dâu mới của cậu sẽ đồng ý việc cậu đang cố gắng để làm cho cái ruột cậu bị đâm thủng, nhất là vào buổi sáng ngày Giáng Sinh, một ngày lễ trong tất cả các ngày. Cô ấy có biết cậu dự định làm gì không?”

Simon nhướn mày. “Người đàn bà của cậu sẽ cảm thấy thế nào về việc cậu tham dự một cuộc đấu tay đôi vào Giáng Sinh?”

Anh chàng cao lớn nhăn nhó. “Không nghi ngờ là Anna sẽ rất ghét nó. Mình hi vọng là sẽ có thể trở về nhà trước khi cô ấy thức dậy và phát hiện ra mình đã đi mất.”

“À – ” Simon quay đầu con ngựa của chàng.

De Raaf huých nhẹ con ngựa của mình bước đi tới bên cạnh chàng. Họ đi song song với nhau quay ngược lại cái ngõ.

“Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình.” Người đàn ông cao to phá vỡ sự im lặng, hơi thở của anh ta phả ra tạo thành làn khói trong ánh sáng phát ra từ một cái cửa sổ mà họ đi ngang qua.

“Cảm xúc của Lucy không phải là điều có thể đem ra để bàn luận.” Điều gì đó bên trong Simon bị xé toạc ra khi nghĩ đến thiên thần của chàng. Chàng nghiêng xiết chặt quai hàm lại trước khi thú nhận. “Cô ấy đã rời bỏ mình.”

“Cậu đã làm gì?”

Simon quắc mắt cau có phản đối. “Sao cậu biết đó là do lỗi của mình?”

De Raaf chỉ đơn giản là nhướn một bên chân mày lên.

“Cô ấy không chấp nhận một cuộc đấu tay đôi,” Simon nói. “Không, điều đó không đúng. Cô ấy phản đối việc giết chóc. Việc giết người.”

Anh chàng lại khịt mũi. “Không lạ, khi có thể thấy lý do tại sao.”

Đến lượt Simon bắn ra một cái nhìn biết nói.

“Vậy thì tại sao cậu lại phải quyết đấu chứ, anh bạn?” De Raaf quát lại một cách không khoan nhượng. “Chúa ơi, nó không đáng để cậu phải đánh mất vợ mình.”

“Cậu ta đã đe dọa sẽ động đến cô ấy.” Ký ức đó vẫn khiến chàng phải xiết chặt tay lại. Bạn bè hay không cũng thế thôi, Christian đã đe dọa sẽ cưỡng bức Lucy. Chàng không thể chấp nhận và bỏ qua cho hành vi đó.

De Raaf gằn giọng lầm bầm. “Vậy thì hãy để tôi lo liệu và xử lý Fletcher. Cậu sẽ không cần phải dính líu đến tí nào.”

Simon liếc mắt nhìn gạt cậu bạn một bên. “Cảm ơn, nhưng Lucy là vợ mình.”

Anh chàng cao lớn thở dài. “Cậu chắc chứ?”

“Ừ.” Simon siết chặt dây cương điều khiển con ngựa phi nước kiệu, chặn đứng bất kỳ cuộc trò chuyện nào đi xa hơn.

Họ tiếp tục đi bằng qua những con phố tối tăm. Tiếng gió rít lên biểu lộ sự thương tiếc của nó quanh những góc phố. Một cái xe đi ngang qua, bị nảy lên khi cán qua những viên sỏi. Simon cuối cùng cũng thấy có sự chuyển động trên lề đường. Những bóng người chuyển động lặng lẽ, có người yên lặng bước đi, cũng có người chạy rất nhanh lẫn vào những ngõ khuất nhưng cũng có người vừa chạy vừa nháy cẳng lên. Những người dân làm việc ban ngày đã bắt đầu công việc thường ngày của họ, cẩn thận trong ánh sáng nhạt nhoang nhưng vẫn che đậy những sự nguy hiểm của bóng đêm. Simon lại nhìn lên bầu trời. Trời chỉ tảng sáng đã tạo thành một màu nâu xám xấu xí. Tuyết rơi tạo thành một lớp màu trắng trên đường phố, che phủ những dấu vết bẩn thỉu, ghê tởm, tạo ra ảo giác về sự trong sạch. Nhanh thôi những con ngựa sẽ biến nó trở thành đồng tuyết lầy lội ẩm ướt và ảo giác sẽ biến mất.

“Chết tiệt, thật là lạnh.” De Raaf gắt gỏng từ phía sau.

Simon chẳng buồn trả lời. Họ tiến vào con đường rợp bóng cây. Ở đây, khung cảnh tĩnh lặng, chưa có người nào bước vào phá vỡ những bông tuyết của buổi sớm mai.

“Phụ tá của cậu ta đã ở đây chưa?” De Raaf phá vỡ sự im lặng.

“Họ nên ở đó.”

“Cậu không cần phải làm điều này. Bất kể vì lý do gì – “

“Hãy thôi đi.” Simon liếc nhìn người bạn đồng hành. “Hãy yên lặng, Edward. Đã quá muộn cho điều đó.”

De Raaf lầm bầm, nhăn mày.

Simon do dự. “Nếu tôi bị giết, cậu sẽ chăm sóc Lucy chứ, phải không?”

“Chúa tôi – “ De Raaf nuốt xuống, giữ lại bất cứ cái gì mà anh đã định nói và nhìn chăm chăm. “Tất nhiên rồi.”

“Cảm ơn cậu. Cô ấy đang ở cùng với cha ở Kent. Cậu sẽ tìm đường đi đến đó và một bức thư đang để trên bàn mình. Mình sẽ rất biết ơn nếu cậu có thể chuyển bức thư đó cho cô ấy.”

“Cô ấy đang làm cái quái gì ở Kent thế?” “Sửa chữa lại cuộc đời của cô ấy, mình hi vọng vậy.”

Miệng Simon buồn bã giấu cợt. Lucy. Liệu nàng có thương tiếc cho chàng không? Liệu nàng có mặc bộ đồ tang xám xịt của người quả phụ và lau đi những giọt nước mắt mặn mặn mà ngọt ngào? Hay nàng đã sớm quên chàng và tìm sự an ủi trong vòng tay của tên tu sĩ nông thôn kia? Chàng ngạc nhiên khi phát hiện ra là chàng vẫn còn có thể cảm thấy ghen tị.

Lucy, Lucy của chàng.

Hai cái đèn lồng sáng lập lờ làm hiện ra những bóng hình mờ ảo. Họ là những diễn viên trong một vở kịch không thể tránh khỏi. Chàng trai trẻ, người cho đến mấy ngày trước đây vẫn còn được coi như là một người bạn, người đàn ông sẽ chứng kiến xem cậu ta trở thành là kẻ giết người hay là người bị giết, người bác sĩ sẽ tuyên bố ai là người đã chết.

Simon kiểm tra lại kiểm cửa chàng, rồi thúc ngựa bước nước kiệu. “Chúng ta đã tới nơi.”

“Bà chủ của tôi.” Khuôn mặt của Newton giãn ra trở nên thoải mái hơn, gần như trở thành nụ cười mỉm trước khi ông nghiêm túc trở lại và cúi đầu, cục bông ở trên mũ ông rũ xuống mắt ông. “Bà đã trở về.”

“Đương nhiên rồi.” Lucy kéo mũ trùm đầu ra và bước qua ngưỡng cửa vào trong nhà nàng. Chúa ơi, có phải tất cả những người hầu đều đã biết chuyện của nàng – những rắc rối trong quan hệ của họ? Câu hỏi ngu ngốc. Tất nhiên là họ biết. Và, nhìn từ thái độ hấp tấp và sự ngạc nhiên của Newton, họ có lẽ đã không mong đợi sẽ nàng trở lại với Simon. Lucy nhún vai. Cũng chẳng sao. Tốt nhất là nên loại bỏ những ý nghĩ đó khỏi đầu nàng. “Chàng có ở đây không?”

“Không, thưa bà. Đức ngài rời đi khoảng hơn một giờ trước.”

Lucy gật đầu, cố không lộ ra vẻ thất vọng. Nàng đã cố gắng quay về nhanh hết mức, mong muốn có thể gặp được chàng trước khi chàng làm việc này. Nàng muốn ít nhất là chúc chàng may mắn. “Ta sẽ đợi chàng ở thư phòng.”

Nàng đặt quyển sách bọc da màu xanh dương mà nàng đã mang theo lên trên bàn bên cạnh một cái túi giấy nâu khá là nhàu nhĩ và vổ nhẹ nó một cái. “Bà chủ.” Newton cúi đầu. “Tôi có thể chúc bà Giáng Sinh vui vẻ không?”

“Ồ, cảm ơn ông.” Nàng đã khởi hành muộn từ Kent, bất chấp sự phản đối của cha nàng, và nhanh chóng thực hiện chuyến đi ngay trong đêm, nàng cũng cần phải cảm ơn những người hầu được thuê đã giữ chặt dây điều khiển chiếc xe. Trong cơn lốc quay cuồng của chuyến đi, nàng gần như quên mất hôm nay là ngày gì. “Chúc ông Giáng Sinh an lành, ông Newton.”

Newton cúi đầu lần nữa và rời đi trong đôi dép đi trong nhà Thổ Nhĩ Kỳ của ông. Lucy cầm lấy chân cắm nến ở chiếc bàn trong sảnh và bước vào thư phòng của Simon. Khi nàng đi qua cái ghế đặt trước lò sưởi, ngọn nến soi rọi hai bức tranh đặt ở góc nhà mà trước đó nàng không chú ý. Tò mò nàng đến đó và xem xét chúng.

Cái thứ nhất là một tiêu bản hoa hồng của một nhà thực vật học, những cánh hoa nở rộ và có màu hồng phớt, cánh hoa của nó không ngại ngùng trải rộng. Bên dưới bông hồng là từng phần mổ xẻ của nó, cho thấy rất nhiều phần, tất cả đều được ghi nhãn cẩn thận, như thể để giải nghĩa cho sự lịch thiệp trong hình dáng của bông hoa phía trên.

Bức tranh thứ hai thuộc kiểu Trung cổ, có lẽ đó là một trong những bức minh họa cho Kinh Thánh. Nó miêu tả câu truyện của Cain và Abel. Lucy cầm chân nến lên và xem xét cái bản khắc nhỏ kinh khủng đó. Mắt Cain to, cơ bắp của chàng phồng lên sự dữ tợn khi chàng đang vật lộn với em trai mình. Vẻ mặt Abel bình tĩnh, không chút cảnh giác khi anh trai giết chàng.

Nàng rùng mình và quay đi. Thật là khủng khiếp khi phải đợi chàng như thế này. Nàng trước

đây chưa bao giờ biết chàng đang làm việc gì. Nhưng bây giờ... Nàng đã thề với bản thân là sẽ không bao giờ cãi nhau với chàng, kể cả nàng có ghét việc chàng chuẩn bị làm, kể cả đó là chàng có giết một người bạn, kể cả nàng đang trong sự hoảng sợ lo lắng cho sự sống của chàng. Khi chàng trở về, nàng sẽ đón chào chàng như một người vợ yêu nên làm. Nàng sẽ lấy cho chàng một cốc rượu, xoa bóp vai chàng, và nàng sẽ làm rõ rằng nàng ở cùng chàng mãi. Bất kể chàng có đầu kiếm hay không.

Lucy lắc đầu. Tốt nhất là không nên nghĩ đến cuộc đấu một tí nào cả. Nàng để cái chân nện trên bàn và đi đến một trong những cái giá sách bằng gỗ màu hồng trang nhã liếc mắt lướt nhìn qua những đề mục. Có lẽ nàng có thể làm xao nhãng bản thân bằng việc đọc một cuốn sách. Nàng lướt qua các gáy sách: làm vườn, nông nghiệp, hoa hồng và lại hoa hồng, với một một bản luận án đơn lẻ, có lẽ nó có giá trị khi được đặt ở trên kệ. Nàng chọn một khối lượng lớn sách về hoa hồng và đặt nó lên của bàn làm việc. Nàng chuẩn bị mở nó ra, có lẽ nàng nên tìm hiểu thêm một chút đủ để có thể bàn luận về loài hoa này với chồng nàng, khi nàng liếc qua cái bàn viết trước khi ngồi xuống cái ghế. Nàng thấy có một thư nằm ở đó. Lucy xoay đầu lại nhìn.

Tên nàng được viết nguệch ngoạc ở phía trên.

Nàng nhìn chằm chằm trong chốc lát, cổ nàng vẫn còn đang giữ ở vị trí ngoái lại; rồi Lucy thẳng người lại và đi về phía chiếc bàn. Nàng ngập ngừng phân vân trong khoảng một giây trước khi cầm lấy lá thư, xé mở nó ra và đọc:

Thiên thần yêu quý của anh,

Anh biết là anh đã đem đến cho em những nỗi thất vọng, anh thề là anh đã làm tất cả những thứ chết tiệt nhất để không bị bỏ lại dở sống dở chết ở bậc cửa nhà em vào buổi trưa hôm ấy, chắc em còn nhớ. Nhưng rồi anh đã gặp em—và anh đã thề là anh sẽ từ bỏ tất cả. Dù cho biết rằng anh đã mang đến cho em nỗi đau, anh không hề hối tiếc vì đã yêu em, thiên thần của anh. Anh là một kẻ đáng khinh, ích kỉ, vô tâm, nhưng anh là như thế. Anh không thể chối bỏ bản thân mình. Gặp em là điều tuyệt diệu nhất mà anh đã có được. Em sẽ luôn là người gần gũi nhất của anh ngay cả khi anh lên thiên đường, hay là ngay tại đây trên trái đất, hay ngay cả khi đó là ở kiếp sau, và anh sẽ không bao giờ hối hận về điều đó, bất chấp cái giá phải trả là những giọt nước mắt của em.

Vì thế anh sẽ xuống mồ với tất cả tội lỗi mà không hề ăn năn hối hận, anh sợ rằng thế. Không có ích gì khi em phải khóc thương cho một người như anh, tình yêu của anh. Anh hi vọng em có thể trở lại cuộc sống trước kia của mình ở Maiden Hill, có lẽ em có thể kết hôn với vị mục sư đẹp trai kia. De Raaf hiện cầm giữ những giấy tờ chứng nhận quyền sở hữu trong việc kinh doanh của anh và cậu ấy sẽ gửi chúng cho em và chăm sóc em bất cứ khi nào em cần.

— Chồng của em, Simon.

Tay của Lucy run lên dữ dội đến mức tờ giấy để lại những cái bóng lắc lư hoảng loạn trên bức tường, và nàng đã mất một lúc mới có thể nhìn thấy những dòng tái bút ở cuối:

T.B. Thực ra, có một điều mà anh thấy rất hối tiếc. Đó là anh rất thích được làm tình với em thêm một lần nữa.

Nàng phá lên cười, kinh hoàng, những giọt nước mắt làm mờ đi tầm nhìn của nàng. Rõ thật là, đích thực là Simon, làm thế nào mà chàng lại có thể để lại một câu chuyện cười, khi tạo ra một trò đùa thô tục như thế ngay cả khi viết một bức thư tình vĩnh biệt. Với những gì được viết trong bức thư: thì đây là một lời vĩnh biệt trong trường hợp chàng chết. Chàng đã viết những bức thư như thế này trước tất cả những cuộc đấu của chàng ư? Không cách nào có thể biết được điều đó; chàng chắc hẳn đã thủ tiêu tất cả chúng khi chàng trở về.

Ôi, chúa ơi. Nàng ước gì nàng chưa từng bước vào căn phòng này.

Lucy để lại bức thư trên bàn và vội vàng bước ra khỏi cửa, nắm lấy cái chân nện trên đường đi. Bằng cách nào đó, khi đọc những lời của Simon như thể chàng đã chết khiến cho sự chờ đợi càng trở nên tồi tệ. Nó chỉ là một cuộc đấu khác, nàng cố trấn an bản thân mình. Bao nhiêu lần chàng đã đấu? Ba? Năm? Nàng không thể đếm được và chàng chắc hẳn cũng vậy. Chàng đã thắng mỗi trận trước đây. Chàng be bét máu khi trở về với nàng nhưng còn sống. Sống sót. Bất kỳ sự tranh luận nào, bất gì vấn đề nào họ đã có, đều có thể giải quyết được nếu chàng còn sống trở về với nàng. Lucy nhìn lên và phát hiện rằng đôi chân đã đưa nàng đến căn nhà kính của Simon. Nàng đặt tay lên cánh cửa gỗ, thật rắn chắc và thoải mái, và đẩy vào. Có lẽ nếu nàng đi dạo trong nhà kính qua những hàng chậu –

Cánh cửa mở rộng ra và nàng đông cứng lại. Những mảnh kính vỡ lấp lánh ở khắp mọi nơi.

Nhà kính của Simon đã bị phá hủy.

“Nếu ngài không phiền, thưa đức ông?” một trong những người phụ tá của Christian hỏi. Đó là một người đàn ông mới lớn gầy yếu với đôi bàn tay to, xương xẩu như mọc ra một cách kì lạ từ cổ tay có vẻ tinh tế của một người con gái. Anh ta lo lắng bồn chồn chớp mắt trong ánh sáng của chiếc đèn lồng rách trên tay và gần như bẽn lẽn khi Simon quay mặt về phía anh ta.

Ôi, tuyệt. Cái kết của cuộc đời chàng sẽ nằm trong tay của một cậu nhóc miệng còn hôi sữa. “Ừ, được,” Simon lau bầu một cách thiếu kiên nhẫn. Chàng giật mở cổ áo mình, để rơi cái cúc. Nó rớt xuống lớp tuyết mịn dưới chân chàng và chìm sâu xuống, tạo nên một lỗ hổng nhỏ. Chàng chẳng buồn nhặt nó lên.

Người phụ tá dòm chằm chằm vào ngực chàng, ánh chừng như để khẳng định chàng không mặc áo giáp dưới lớp áo sơ mi.

“Hãy tiếp tục việc này.” Simon vung vẩy tay, khởi động làm ấm người. Không có ích gì khi mặc lại cái áo gi-lê và cái áo khoác. Chàng sẽ nhanh chóng đổ mồ hôi ngay cả khi chẳng mặc gì.

Cách đây 20 feet^[11], chàng có thể thấy De Raaf. C to lớn đang càu nhàu đưa trả lại kiếm cho Christian. Chàng trai trẻ gạt đầu và bước về phía Simon. Simon quan sát cậu ta. Mặt Christian trắng với những đường nét gọn gàng, mái tóc màu vàng hoe của cậu ta nổi lên như anh lửa trong đêm tối. Một cậu bé cao và đẹp trai. Không có đường nét nào làm hỏng đôi má. Chỉ mới tháng trước, ở học viện của Angelo, Christian cũng đã đi về phía chàng như lúc này. Người thường đấu cặp với Simon không giữ lời, và Angelo đã gửi Christian tới chỗ chàng để cùng tập thay cho người này. Thời điểm ấy, vẻ mặt của chàng trai trẻ đã phản bội lại cậu ta, lộ rõ sự lo lắng, tò mò và cả chút sự sợ hãi. Giờ thì nét mặt cậu ta chẳng lộ ra chút cảm xúc nào. Cậu ta đã học khá giỏi tốt, chỉ trong vài tháng.

“Sẵn sàng chứ?” Giọng Christian lạnh lùng.

Người phụ tá có cổ tay gầy nhẳng lại gần để đưa trả lại Simon thanh kiếm. “Liệu chúng ta có nên đợi cho tới khi trời sáng hơn? Mặt trời vẫn chưa mọc.”

“Không.” Simon cầm lấy kiếm và chĩa mũi kiếm ra. “Để đèn lồng sang bên cạnh đi.”

Chàng nhìn khi De Raaf và người phụ tá kia nhìn theo hướng chàng.

Simon hạ người cong đầu gối và nâng tay trái ra phía sau đầu. Chàng bắt gặp ánh mắt của De Raaf. “Nhớ đến Lucy.”

De Raaf gạt đầu dứt khoát.

Simon quay mặt về hướng đối thủ. “Sẵn sàng.”

“Allez!” [\[12\]](#)

Christian lao tới như một con cáo — khỏe, trẻ và hoang dã. Simon kịp thời giương kiếm, thẳm chửi thề. Chàng gạt cú đòn và đánh trả lại, chân sau của chàng trượt trên lớp tuyết dày. Chàng đâm vào chỗ sơ hở của gã trai, gần như chạm tới được bên sườn, nhưng Christian quá nhanh. Tiếng thép va nhau vang lên khi kiếm của cậu ta chếch xuống. Hơi thở khò khè của Simon vọng tới tai chàng. Không khí mang theo hơi lạnh đập thẳng vào phổi chàng mỗi lần hít vào. Chàng lau bầu vung kiếm gạt thêm một cú tấn công. Mạnh mẽ và nhanh nhẹn, Christian di chuyển như một vận động viên lâu năm. Simon cười nhạo.

“Cậu thấy chuyện này thú vị chứ?” Người đàn ông trẻ vừa nói vừa thở hỗn hển.

“Không.” Simon ho bởi không khí lạnh dường như đã đã di chuyển quá sâu vào trong phổi chàng và quần thảo tạo thành những nhát cắt bên trong lúc chàng thở ra. “Tôi chỉ ngưỡng mộ đáng người của cậu.” Cổ tay chàng đau nhức và cơ bắp phía dưới cánh tay bắt đầu bùng cháy, nhưng quan trọng là chàng có buổi trình diễn tốt.

Christian nhìn chàng đầy nghi hoặc. “Thực sự. Cậu đã tiến bộ rất nhiều.” Simon mỉm cười và đâm thẳng tới kẻ hở.

Christian lùi lại. Mũi kiếm của Simon sượt qua má trái cậu ta, để lại một vết xước. Nụ cười của Simon sâu hơn. Chàng đã nghĩ mình sẽ không chạm tới nổi.

“Máu!” Phụ tá của Christian kêu lên.

De Raaf không buồn bận tâm. Cả hai đấu thủ đều lờ đi tiếng hét.

“Đồ khốn,” Chàng trai trẻ nói.

Simon nhún vai. “Điều đó sẽ giúp cậu nhớ tới tôi.”

Christian tấn công vào mạn sườn chàng.

Simon trụ lại, chân chàng lại trượt trên lớp băng tuyết “Cậu sẽ làm tổn thương Lucy ư?”

Christian nhảy né sang bên cạnh, tay vẫn di chuyển dễ dàng bất chấp máu đang chảy ướt đầm nửa khuôn mặt.

“Cậu sẽ giết bố tôi sao?”

“Có lẽ.”

Cậu trai phớt lờ câu trả lời và đòn nghi binh của chàng, gạt lưỡi kiếm của Simon xuống. Vạch một đường sượt ngang chân mày chàng.

“Chết tiệt!” Simon giật đầu lùi lại. Máu chảy vào mắt phải của chàng, làm nó mờ đi. Chàng chớp mắt, chúng cay xè, Chàng nghe thấy De Raaf văng ra tiếng chửi thề bằng giọng nhỏ, trầm.

“Thứ gọi nhớ đến tôi.” Christian không cười lặp lại lời chàng.

“Tôi không có thời giờ.”

Christian nhìn chằm chằm, rồi giận dữ lao tới trước. Simon chặn cú tấn công. Trong một giây, hai người bị khóa vào nhau, Christian kéo xuống, Simon giữ người gã với sức lực của vai chàng. Rồi, chậm chạp—khó tin—tay Simon buông lỏng tay. Thanh kiếm đâm tới, rít lên, hướng tới chàng. De Raaf hét lên giọng khàn khàn. Thanh kiếm lại lao tới, cao hơn, thẳng ngay ngực chàng. Chàng thở gấp, cảm nhận lưỡi kiếm cắt qua xương ức mình, nhận thức rõ rệt lúc lưỡi gươm chạm vào xương bả vai chàng và dừng lại. Chàng đâm thanh gươm thẳng xuống giữa hai cơ thể đang đổ mồ hôi ròng ròng, đổ người về phía trước và thấy ánh mắt Christian mở to khi cậu ta nhận ra sự nguy hiểm. Chàng thanh niên nhảy lùi lại, cán gươm trượt khỏi tay chàng đâm xuống. Simon nguyên rủa khi đầu kiếm đang lún sâu bên trong chàng được kéo ra một

chút, để lại dấu tích trên da thịt chàng.

Vẫn chưa đến lúc.

Simon lờ đi cơn đau buốt trên vai và liếc qua Christian, cố ngăn cậu ta không tới gần chỗ cán gươm đang nhô lên. Thiên đường ngọt ngào làm sao, chàng chắc phải trông như một chú cún con với một cây gậy nhô ra trên vai. Thật là một cách chết nhục nhã. Đối thủ nhìn chàng chằm chằm, ngoài tầm và không có vũ khí. Thanh kiếm trên ngực chàng lún xuống và kéo trên cơ bắp của chàng. Simon cố gắng với tới cái cán. Chàng có thể nắm lấy nó nhưng không có lực đòn bẩy để kéo nó ra khỏi cơ thể chàng. Máu thấm đầm áo chàng, mỗi phút trôi qua trở nên lạnh đi. Phụ tá của Christian kinh hãi đứng trên đồng tuyết đầy máu. Bản thân Christian dường như rối loạn. Simon hiểu được sự khó xử của người đàn ông kia. Để thắng được trận đấu, Christian phải kéo kiếm của hắn ra khỏi vai Simon. Nhưng để chạm tới kiếm, hắn đầu tiên phải đối mặt với thanh kiếm của Simon trong khi không có vũ khí trong tay. Và thêm đó Simon có thể làm được gì với cái thứ chết tiệt đang dính ở bên trên chàng? Chàng không thể kéo nó ra và không thể thực sự chiến đấu với nó lắc lư và phập phồng bên trên mình.

Thế bí.

De Raaf đã lặng lẽ đứng yên, nhưng giờ cậu ta nói. “Kết thúc rồi”

“Không,” Simon khịt mũi. Chàng ghim giữ ánh mắt ở trên người chàng trai. “Lấy đi.”

Christian nhìn chàng một cách cảnh giác — cậu ta nên thế.

Trong lúc đó, De Raaf nài nỉ. “Cậu ấy là bạn cậu. Cậu không thể kết thúc thế này, Fletcher.”

Christian lắc đầu. Máu từ vết cắt trên má cậu ta đã chảy xuống cổ. Simon quệt máu ở mắt chàng và mỉm cười. Chàng sẽ chết ngày hôm nay; chàng biết điều đó. Có gì đáng để sống khi không có Lucy? Nhưng chàng sẽ có một cái chết vinh quang. Chàng sẽ để cậu bé hoàn thành việc giết chàng. Dù cho máu thấm đầm áo chàng, dù cho có ngọn lửa đang thiêu đốt vai chàng, dù cho sự mệt mỏi đang đè nặng lên linh hồn chàng, chàng đã có một trận đấu thật sự. Một cái chết thật sự.

“Lấy đi” Chàng nhẹ nhàng nhắc lại.

Ánh sáng từ ngọn nến của Lucy toả ra trên nền nhà kính. Những mảnh kính vỡ lấp lánh nơi đây như một tấm thảm kim cương. Lucy sững sờ vì cảnh tượng bày ra, trước cả khi nàng nhận ra sự lạnh lẽo. Nàng ngước lên. Gió đang rít qua những thứ từng là vòm kính, làm ngọn lửa trên cây nến của nàng lập loè và có nguy cơ bị tắt. Nàng đưa cây nến lên cao hơn. Mọi ô cửa trong nhà kính đều bị nứt và vỡ vụn. Bầu trời, một màu xám xịt như những lời đe dọa đang treo lơ lửng trên đầu.

Ai.....?

Nàng gần như không muốn đi vào nhà kính. Tấm kính vỡ quệt vào sàn gạch kêu lạo xạo dưới đôi boot của nàng. Những chậu đất nung bị chất đống trên bàn, vỡ và nát vụn, như thể một cơn sóng khổng lồ và giận dữ đã hất chúng tới đây. Lucy trượt chân té xuống giữa lối vào, những mảnh kính vỡ suột qua phía dưới đôi giày nàng. Những cây hoa hồng bị lật lên ở trạng thái khác nhau, cánh hoa vung vãi khắp nơi. Một cuộn rễ treo lơ lửng từ ô cửa sổ ở trên cao. Hoa màu hồng và màu đỏ đã rụng hết cánh trên sàn, hương thơm quen thuộc của chúng biến mất một cách kỳ lạ. Lucy chạm vào một bông hoa và cảm nhận nó tan ra và héo đi dưới bàn tay ấm áp của nàng. Nó đã bị đóng băng. Chút ít khí lạnh mùa đông vừa thổi vào đã giết chết những bông hoa được bảo vệ. Chết rồi. Tất cả hoa hồng đã chết.

Ôi chúa ơi.

Lucy vọt lên chỗ đã từng là mái vòm ở chính giữa nhà kính và dừng lại. Chỉ còn lại bộ khung cửa, một vài mảnh kính còn sót lại vẫn dính chặt ở đây và ở kia. Vòi phun nước bằng cẩm thạch vỡ ra từng mảnh và bị làm vỡ như thể có một cái búa khổng lồ đã phá hủy nó. Khối đá đóng băng cho thấy chỗ đã từng là vòi phun nước, vẫn còn đang phun nước giữa chừng. Ở dưới khối băng, những mảnh kính vỡ phát ra ánh sáng lấp lánh, đẹp khủng khiếp.

Lucy chìm trong tình trạng sững sốt. Một cơn gió mạnh rít qua nhà kính và thổi tắt tất cả ngoại trừ một trong những cây nến của nàng. Chắc hẳn Simon đã làm điều này. Chàng đã phá hủy nhà kính, nơi tiên cảnh của chàng. Tại sao? Nàng hạ đầu gối xuống, quỳ trên sàn nhà giá lạnh, ngọn lửa cuối cùng đặt trong lòng đôi tay tê cóng của nàng. Nàng đã từng nhìn thấy Simon chăm sóc những cây hoa của chàng dịu dàng như thế nào. Nhớ đến cái nhìn kiêu hãnh của chàng khi mình lần đầu khám phá ra mái vòm và vòi phun nước. Đối với chàng khi vừa phá tan tất cả nơi này...

Chàng chắc chắn đã mất đi hy vọng. Tất cả hy vọng.

Nàng đã bỏ rơi chàng, dù là nàng đã hứa không làm điều này trong hồi ức của mẹ nàng. Chàng yêu nàng, và nàng đã bỏ rơi chàng. Tiếng khóc thổn thức xé toạc ra trong cổ họng nàng. Không có hy vọng, chàng sống sót trong cuộc đọ kiếm như thế nào đây? Chàng sẽ cố gắng để thắng cuộc chứ? Nếu nàng biết nơi chàng sẽ đấu kiếm, nàng có thể ngăn chàng lại. Nhưng nàng không hình dung được nơi cuộc đấu này sẽ diễn ra. Nàng không thể ngăn được chàng, nàng nhận ra một cách đau đớn. Chàng đang chuẩn bị đấu kiếm, chàng có thể đã ở đó, chuẩn bị cho cuộc chiến trong hoàn cảnh lạnh lẽo và tăm tối, và nàng không thể ngăn chàng lại. Nàng không thể cứu được chàng.

Chẳng có gì cho nàng làm cả.

Lucy nhìn xung quanh nhà kính bị tàn phá, nhưng không có câu trả lời nào ở đây. Ôi chúa ơi, chàng sẽ chết mất. Nàng sẽ mất chàng nếu không có một cơ hội để nói với chàng rằng chàng có ý nghĩa như thế nào với nàng. Rằng nàng yêu chàng nhiều bao nhiêu. Simon. Cô đơn trong

bóng tối, phá hủy nhà kính, nàng khóc, cả cơ thể nàng đang run lên với tiếng khóc thốn thức và cái lạnh, nàng cuối cùng cũng thừa nhận điều mà nàng đã giấu ở sâu trong trái tim mình. Nàng yêu chồng mình.

Nàng yêu Simon.

Cây nến cuối cùng của nàng rung rinh và tắt ngấm. Nàng hít vào một hơi lấy tay bao bọc chính mình, uốn cong thân thể như thể sắp gãy. Nàng ngửa mặt mình lên bầu trời xám xịt nhưng tĩnh lặng, bông tuyết như một bóng ma rơi xuống tan trên môi và mi mắt nàng.

Phía trên đầu nàng, bình minh đang đến với London.

Những vẻ mặt của những người xung quanh Simon không còn trong bóng tối nữa. Ánh nắng ban ngày xuyên qua cuộc độ kiếm màu xanh. Chàng có thể thấy sự tuyệt vọng trong mắt Christian trong khi chàng lao về phía trước, hàm răng chàng nghiền chặt và để lộ ra. Mái tóc màu đỏ của chàng dính vào mồ hôi trên vầng thái dương. Christian chớp lấy cái kiếm trên vai Simon và giật mạnh. Simon thở hổn hển trong khi lưỡi kiếm đưa đi đưa lại lên người chàng. Màu đỏ tươi rơi xuống tuyết dưới chân chàng. Chàng đưa cao thanh kiếm của mình và vung lên một cách mù quáng. Thật dữ dội. Christian cúi nhanh sang một phía, suýt nữa làm mất cán kiếm của mình. Simon đánh xuống lần nữa, cảm thấy lưỡi kiếm đã đánh trúng. Máu phun ra trang hoàng cho tuyết, sau đó bị giẫm dưới chân, trộn lẫn với màu đỏ tươi của Simon rơi xuống cho đến đi tất cả trong tình trạng hỗn độn không rõ.

“Chết tiệt,” Christian kêu lên.

Hơi thở của anh ta thổi vào mặt của Simon, đụng chạm với sự sợ hãi. Khuôn mặt anh ta có màu trắng và đỏ tươi, máu chảy trên má trái của anh ta chỉ đen hơn tàn nhang ở bên dưới một chút. Quá trẻ tuổi. Simon cảm thấy một sự thôi thúc ngớ ngẩn về lời xin lỗi. Chàng rung mình, máu ngấm vào áo sơ mi đang đông lại. Trời đang bắt đầu có tuyết trở lại. Chàng nhìn bầu trời trên đầu Christian và suy nghĩ, thật là nực cười, Mình không nên chết vào một ngày ảm đạm.

Christian khàn khàn thốn thức.

“Dừng lại!”

Tiếng hét đến từ đằng sau chàng. Simon làm lơ, cầm thanh kiếm lên lần cuối.

Mặt khác de Raaf đã đến nơi, thanh kiếm của anh ta cũng đã rút ra. “Dừng lại, Simon.” Người đàn ông to lớn đưa lưỡi kiếm vào giữa bọn họ.

“Anh đang làm gì vậy?” Simon nói hổn hển. Chàng đang choáng váng và cố giữ cho mình không quay cuồng.

“Vì tình yêu của Chúa, hãy dừng lại đi!”

“Hãy nghe người đàn ông đó nói đi,” de Raaf gầm lên.

Christian cứng người lại. “Cha.”

Ông Rupert đi khắp khiêng qua tuyết một cách chậm chạp, khuôn mặt ông ta gần trắng như con trai ông ta. “Đừng giết, thằng bé, Iddesleigh. Tôi thừa nhận. Đừng giết con trai của tôi.”

“Thừa nhận điều gì?” Đây là một trò bịp bợm sao? Simon liếc nhìn khuôn mặt khiếp sợ của Christian. Không có điều gian trá trên mặt đứa con trai, ít nhất là như vậy.

Ông Rupert im lặng, dùng hơi thở của mình bước đến gần một cách khó nhọc.

“Jesus. Anh hãy bỏ kiếm ra ngoài đi.” De Raaf đặt một bàn tay lên vai của Simon và giật mạnh thanh kiếm của Christian ra ngoài với một cử động nhanh lẹ.

Simon không thể nào giữ được tiếng than vãn thoát ra khỏi môi chàng. Ánh nhìn của chàng

tối sầm lại trong một vài giây. Chàng chớp mắt dữ dội. Bây giờ không phải thời điểm để ngắt. Chàng lơ mờ nhận thấy máu đang chảy ra từ vết thương trên vai mình.

“Christ,” De Raaf cắn nhần. “Cậu trông như một con heo hung bạo.” Anh ta mở túi mà anh ta hay mang theo người và lấy ra một cuộn vải lanh, chèn bông và nhét chúng vào vết thương.

Chúa ơi! Đau đớn gần như không thể chịu nổi. “Cậu tìm một bác sĩ được không?” Simon hỏi qua lúc ngẩn rãng.

De Raaf nhún vai. “Không thể tìm được người nào đáng tin cậy cả.” Anh ta ấn mạnh hơn.

“Ồi.” Simon hít vào rít lên một hơi. “Chết tiệt. Vậy tôi nhờ cậu cho thuốc dùm tôi được chứ?”

“Được thôi. Cậu sẽ cảm ơn tôi chứ?”

“Cảm ơn,” Simon lẩm bẩm. Chàng nhìn lại ông Rupert, ngần ngại từ chối trong lúc De Raaf chăm sóc vai chàng. “Ông thừa nhận điều gì?”

“Cha,” Christian bắt đầu.

Ông Rupert làm một động tác khoát tay nghiêm khắc cắt đứt lời anh chàng. “Ta thừa nhận mình có trách nhiệm về cái chết của anh trai cậu.”

“Tên giết người.” Simon gầm lên.

Chàng siết chặt kiếm trong tay hơn, mặc cho De Raaf đứng giữa chàng và một người khác nữa, gây trở ngại cho lưỡi kiếm của chàng. Người đàn ông to lớn chọn thời khắc này để bẻ ngoặt một tay chàng ra sau và nắm chặt lòng bàn tay của chàng lại nhau, siết chặt vai chàng. Simon buông lời nguyên rủa.

De Raaf trông rất vừa lòng. “Cậu không dám đâu.”

Ông Rupert gật đầu. “Anh trai cậu đã bị giết. Ta là người có lỗi. Hãy trừng phạt ta, không phải con ta.”

“Không!” Christian hét lên. Cậu ta bước lảo đảo về phía trước, đi khập khiễng giống hệt cha mình.

Simon nhìn thấy chân phải của cậu ta ướt đầm máu, phần dưới bắp đùi. Thanh kiếm của chàng đã tìm thấy mục tiêu của nó. “Giết con trai ông sẽ là cách trừng phạt ông một cách tốt nhất,” Simon nói dài giọng.

Edward, nhìn về chàng, nhướn mày, cử chỉ mà chỉ chàng mới có thể thấy.

“Giết chết Christian cũng là lấy đi một sinh mạng vô tội,” lão Rupert nói. Ông ta dựa người về phía trước, hai tay để trên đầu cây gậy của mình, mắt không rời khỏi khuôn mặt của Simon. “Cậu chưa bao giờ giết một mạng người vô tội nào trước đây cả,”

“Không như ông.”

“Không như ta.”

Một lúc sau không có ai nói. Tuyết rơi trong yên lặng. Simon nhìn chăm chăm vào kẻ đã giết anh trai mình. Ông ta đã thừa nhận điều này — gần như đã phơi bày sự thật rằng ông ta đã sắp xếp cái chết của Ethan. Chàng cảm thấy sự căm thù dâng lên trong mình như mật dâng lên tận cổ họng, gần như đã chiếm hết lý trí. Nhưng dù chàng có ghê tởm ông Rupert như thế nào đi nữa, ông ta đã đúng. Simon chưa từng bao giờ giết một người vô tội.

“Trong đầu ông đang nghĩ gì?” Cuối cùng Simon hỏi.

Lão Rupert hít một hơi. Ông ta nghĩ mình sẽ giành được một sự nhượng bộ, lão già chết tiệt. Và ông ta trả lời. “Tôi sẽ trả cho cậu cái giá đánh cuộc sinh mạng của anh trai cậu. Tôi có thể

bán nhà ở London của tôi.”

“Cái gì?” Christian gầm lên. Những bông tuyết vừa tan ra đọng trên lông mi cậu ta như những giọt nước mắt.

Nhưng Simon đã lắc đầu. “Không đủ.”

Cha của Christian làm lơ cậu con trai, kiên quyết thuyết phục Simon. “Tài sản trong nước của gia đình ta —”

“VẬY còn mẹ và em gái con?” Tay phụ tá yếu ớt của Christian vươn tay tới, cố chăm sóc vết thương, nhưng Christian đẩy anh ta ra một cách nóng nảy.

Ông Rupert nhún vai. “Họ thì sao?”

“Họ chẳng làm gì sai cả,” con trai ông ta nói. “Mẹ rất yêu London. Và còn Julia, Sarah, và Becca thì sao? Cha định làm cho bọn họ nghèo túng đi ư? Đó là điều không thể khi mà họ đã kết hôn đúng không?”

“Được chứ!” Ông Rupert hét lên. “Họ là phụ nữ. Vậy con có thể cho ta sự cân nhắc về con đường nào khác không?”

“Cha định giết chết tương lai của họ — hạnh phúc của họ — để ngăn con đấu kiếm với Simon?” Christian bắt đầu một cách hoài nghi.

“Con là người thừa kế của ta.” Ông Rupert đưa tay ra lắc tay con trai mình. “Con là người quan trọng nhất. Ta không thể đánh liều về cái chết của con.”

“Con không thể hiểu nổi cha.” Christian xoay người ra khỏi cha mình, sau đó thở hỗn hển và xao động. Người chăm sóc của cậu ta bước tới và cố truyền cho cậu ta sức mạnh.

“Đó không phải là vấn đề,” Simon lặp lại. “Ông không thể trả giá cho cái chết của anh trai tôi. Sinh mạng của anh ấy là vô giá.”

“Thằng nhóc chết tiệt,” Lão Rupert rút kiếm từ cây gậy của mình. “Cậu sẽ đấu kiếm với một người què chứ?”

“Không!” Christian dứt người ra khỏi người săn sóc của mình.

Simon đưa tay lên, ngăn cậu trai trẻ lao tới. “Không, tôi sẽ không đấu kiếm với ông. Tôi nhận thấy tôi vừa mất hứng thú về máu.”

Một thời gian dài mới mất đi hứng thú đó, nếu sự thật được hiểu như vậy. Chàng không bao giờ thích những việc mình đã làm, nhưng bây giờ chàng biết, chàng không thể giết Christian. Chàng nghĩ về những điều tốt đẹp của Lucy, ánh mắt trong xanh như ngọc topaz, rất nghiêm túc, rất lương thiện, và gần như lúc nào cũng lấp lánh nụ cười. Chàng không thể giết Christian bởi vì điều này sẽ làm Lucy thất vọng. Một lý do rất nhỏ bé, tuy nhiên đó là một lý do quyết định.

Lão Rupert hạ kiếm xuống, một nụ cười hiện ra trên môi lão ta. Ông ta nghĩ mình đã thắng.

“Thay vào đó,” Simon tiếp tục, “Ông phải rời khỏi nước Anh.”

“Cái gì?” Nụ cười tắt ngấm trên mặt người đàn ông già nua.

Simon nhướn mắt lên. “Ông thích đấu kiếm hơn ư?”

Lão Rupert định mở miệng, nhưng con trai ông ta đã cướp lời. “Không, ông ấy sẽ không đấu.”

Simon nhìn cậu bạn thuở nào của mình. Khuôn mặt của Christian trắng nhợt như tuyết đang rơi quanh họ, nhưng cậu ta đứng thẳng và khá cao.

Simon gật đầu. “Ông sẽ chấp nhận bị trục xuất khỏi nước Anh vì gia đình mình chứ?”

“Được.”

“Cái gì?” Ông Rupert quát ầm lên.

Christian quay qua cha mình phản ứng gay gắt. “Anh ấy vừa đề nghị cha — chúng ta — một lối thoát đầy vinh dự mà không có đổ máu hoặc mất mát tài sản.”

“Nhưng chúng ta sẽ đi đâu đây?”

“Nước Mỹ.” Chàng trai trẻ quay về phía Simon. “Điều này vẫn trong sự chấp thuận của anh chứ?”

“Được thôi.”

“Christian!”

Christian vẫn giữ ánh mắt dán vào Simon, làm lơ cha của mình. “Tôi sẽ làm như thế. Anh có lời hứa của tôi.”

“Rất tốt,” Simon nói.

Một lúc sau, hai cha con nhìn nhau. Simon quan sát thấy một sự xúc động — hồi hận? — vụt qua đôi mắt của lão ta. Lần đầu tiên chàng nhận thấy đôi mắt Christian có màu gần giống mắt của Lucy. Lucy. Nàng đã đi khỏi cuộc đời chàng. Làm linh hồn chàng lạc lối nhiều ngày nay.

Sau khi Christian đứng thẳng lên. “Đây.” Cậu ta mở lòng bàn tay mình ra. Trên đó đặt một chiếc nhẫn có con dấu Iddeleigh.

Simon lấy lại nó và đeo chiếc nhẫn vào ngón tay trở bên tay phải mình. “Cám ơn.”

Christian gật đầu. Cậu ta do dự một lúc, nhìn Simon như thể muốn nói thêm gì đó, trước khi khập khễnh bỏ đi.

Lão Rupert cau mày, một vết hằn trắng nhợt khắc lên giữa cặp chân mày lão ta. “Cậu sẽ chấp nhận sự trục xuất của tôi để trao đổi với sinh mạng của Christian chứ?”

“Phải.” Simon gật đầu một cách cộc lốc, đôi môi chàng mím thành một đường mỏng trong lúc chàng run rẩy trên đôi chân mình. Mất vài phút, chàng đưa ra yêu cầu. “Ông có 30 ngày.”

“30 ngày! Nhưng — ”

“Chấp nhận hoặc bỏ qua nó. Nếu ông hoặc bất cứ thành viên nào trong gia đình ông vẫn ở nước Anh sau 30 ngày, tôi sẽ thách đấu con trai ông một lần nữa.” Simon không chờ đợi câu trả lời; sự thất bại đã khắc lên trên mặt lão ta. Chàng quyết định quay đi và bước về phía con ngựa của mình.

“Chúng ta cần tìm một bác sĩ cho cậu,” De Raaf gắt um lên.

“Rồi để cho ông ta làm tôi chảy máu tới chết?” Simon gằn cười. “Không, một cái băng vải bó lại là xong. Người hầu của tôi có thể làm được.”

Cậu bạn lại cần nhần. “Cậu cưới ngựa được chứ?”

“Dĩ nhiên.” Chàng nói như điều đó chả có gì quan trọng, song Simon vẫn được giúp đỡ khi chàng cố tự mình treo lên ngựa. De Raaf quăng trả cho chàng một cái nhìn bức bối, nhưng Simon lờ nó đi, quay ngựa về hướng nhà. Hoặc nơi chàng từng coi nó là nhà. Không có Lucy ở đó, ngôi nhà trong thị trấn cũng chỉ như một đồng gạch mà thôi. Một nơi để chứa khăn quàng cổ và giày, không hơn.

“Cậu muốn tôi đi cùng không?” De Raaf hỏi.

Simon nhần mặt. Chàng lái con ngựa hướng sang con đường bằng phẳng. Nhưng sự di chuyển vẫn gây chấn động đến vai chàng. “Thật tuyệt khi có ai đó quanh đây, tôi chắc sẽ ngã một cách

nhục nhã từ con ngựa của mình.”

“Và hôn đất với cái móng của cậu.” De Raaf khịt mũi. “Đương nhiên, tôi sẽ đưa cậu về ngôi nhà trong thị trấn. Nhưng ý tôi là khi nào thì cậu đi tìm người đàn bà của cậu vậy.”

Simon đau đớn lặng thinh quay người lại nhìn anh bạn.

De Raaf nhếch một bên chân mày. “Cậu sẽ mang cô ấy về, đúng không? Sau tất cả mọi chuyện, cô ấy cũng vẫn là vợ cậu.”

Simon hắng giọng trong lúc suy nghĩ. Lucy hẳn phải rất, rất giận chàng. Nàng có thể không tha thứ cho chàng.

“Ôi, vì Chúa,” De Raaf thốt lên. “Đừng nói với tôi là cậu sẽ để cô ấy ra đi đấy nhé?”

“Đừng nói thế,” Simon kháng nghị.

“Quanh quẩn ủ rũ suốt ngày trong ngôi nhà của mình – ”

“Tôi không có ủ rũ”

“Cậu chơi với những bông hoa trong lúc mặc kệ vợ rời đi tránh xa mình.”

“Tôi không – ”

“Phải công nhận là cô ấy quá tốt đối với cậu,” De Raaf trầm ngâm. “Nhưng vẫn kịp. Nguyên tắc cơ bản là. Cậu ít nhất phải cố gắng nỗ lực mang cô ấy quay về.”

Thôi được rồi. Như ý cậu!” Simon gần như hét lên, khiến cho một người bán cá đi qua nhìn chàng chỉ trích và phóng sang phía bên kia đường.

“Tốt,” de Raaf nói. “Và cậu phải bình tĩnh trở lại. Không thể biết được lúc tôi thấy cậu, cậu trông thật tệ. Cậu có thể sẽ cần đến nhà tắm đấy.”

Simon xác nhận điều đó cũng không hại gì, ngoại trừ chàng quả thực là cần một nhà tắm. Chàng vẫn nghĩ về câu trả lời thích hợp khi bọn họ quay trở về ngôi nhà ở thị trấn của chàng. De Raaf xuống ngựa và giúp Simon xuống từ ngựa của chàng. Simon buông ra tiếng rên rỉ. Bàn tay phải của chàng cảm thấy nặng như chì.

“Ôi, Đức ông!” Newton chạy xuống bậc thang trước nhà, bộ tóc giả xộc xệch lệch qua một bên, cái bụng bự của ông ta lắc lư.

“Tôi ổn,” Simon nói khẽ. “Chỉ là một vết thương nhẹ. Hầu như không mất máu nhiều—”

Lần đầu tiên trong đời mình, Newton cắt ngang lời ông chủ mình. “Phu nhân vừa trở về.”

Những ngón tay nàng nâng lên che đôi mắt nhắm nghiền của mình. Hoàng tử dấu yêu. Một cơn rung mình xuyên qua cơ thể nàng. Phải bảo vệ chàng. Đầu gối của nàng tê cóng đi vì lạnh. Nàng cần chàng. Một cơn gió quất mạnh lên đôi má ửng ửng của nàng.

Nàng yêu chàng.

Một tiếng kêu loẹt xoẹt phát ra từ cuối lối vào. Chúa ơi, làm ơn. Tiếng bước chân, chậm và đều đều, lạo xạo đập lên những mảnh kính vỡ. Họ đang đến đây để thông báo cho nàng sao? Không. Làm ơn, đừng. Nàng cuộn người lại, dấu mình trên thảm đá, đôi tay của nàng vẫn che lại hai mắt, ảo tưởng về một buổi bình minh, vẽ ra một kết thúc trong thế giới của nàng.

“Lucy.” Đó là một lời thì thầm, quá nhỏ mà nàng không thể nào nghe thấy được

Nhưng nàng đã nghe được. Nàng bỏ tay xuống, ngược mặt lên, hy vọng, nhưng không dám tin. Chưa tin. Chàng – người để đầu trần, trắng nhợt, áo sơ mi chàng dính đầy máu. Máu đông cứng cả ở một bên phải trên khuôn mặt chàng, nó kéo dài từ vết cắt trên chân mày, và chàng ôm lấy một cánh tay. Nhưng chàng vẫn còn sống.

Còn sống.

“Simon.” Nàng lau nước mắt một cách vụng về bằng mu bàn tay mình, cố gắng gạt bỏ những giọt nước mắt để nàng có thể nhìn rõ hơn, nhưng chúng cứ chảy ra. “Simon.”

Chàng ngập ngừng bước tới trước và quỳ gối chàng trước nàng

“Em xin lỗi —” nàng bắt đầu, và rồi nhận ra nàng đang nói cùng một câu nói giống chàng. “Sao?”

“Hãy ở lại.” Chàng nắm vai nàng bằng hai tay, siết chặt như thể chàng không tin đây thật sự là nàng. “Ở lại bên ta. Ta yêu nàng. Chúa ơi, ta yêu nàng, Lucy. Ta không thể —”

Trái tim nàng dường như vỡ òa với lời nói của chàng. “Em xin lỗi. Em —”

“Ta không thể sống thiếu nàng được,” chàng đang nói, đôi môi lướt qua mặt nàng. “Ta đã thử. Không còn chút ánh sáng nào khi không có nàng.”

“Em sẽ không bỏ đi nữa.”

“Ta đã trở thành một kẻ xấu xa với linh hồn tăm tối—”

“Em yêu chàng, Simon—”

“Không còn hy vọng để chuộc lỗi—”

“Em yêu chàng.”

“Nàng là người cứu vớt ta.”

“Em yêu chàng.”

Chàng dường như cuối cùng cũng nghe được lời của nàng trong lời xưng tội của mình. Chàng dừng lại và nhìn chăm chú vào nàng. Sau đó chàng nâng khuôn mặt nàng trong đôi tay của mình và hôn nàng, môi của chàng di chuyển thật dịu dàng lên môi nàng, như tìm kiếm, an ủi. Nàng tận hưởng nó qua làn nước mắt và máu – nàng không quan tâm. Chàng sống. Tiếng khóc thốn thức của nàng được chàng chặn lại, giữ lấy trong lúc miệng chàng bao phủ miệng nàng. Nàng lại khóc nức nở, vòng tay mình ra sau giữ lấy đầu chàng, cảm nhận mái tóc ngắn của chàng cọ dăm vào lòng bàn tay mình. Nàng gần như đã mất chàng.

Lucy cố nghẹn cổ tách ra, nàng nhớ ra. “Vai chàng, trán chàng –”

“Không sao cả,” chàng nói khẽ qua đôi môi nàng. “Christian dăm vào ta, chỉ có vậy thôi. Nó đã được băng bó.”

“Nhưng –”

Chàng đột ngột ngẩng đầu lên, đôi mắt chàng lạnh đi khi nhìn vào mắt nàng, nao núng. “Ta không giết cậu ta, Lucy. Bọn ta đấu kiếm, đó là sự thật, nhưng bọn ta dừng lại ngay trước khi bất cứ ai bị giết. Fletcher và gia đình ông ta sẽ ra đi – tới nước Mỹ và không bao giờ trở về Anh.”

Nàng nhìn chàng chăm chú. Sau cùng, chàng đã không giết người. “Còn những trận đấu kiếm nữa sao?”

“Không. Mọi chuyện kết thúc rồi. » Chàng khép mắt và dường như nghe thấy những gì mình nói. “Nó đã kết thúc.”

Lucy nâng một tay lên cảm nhận sự lạnh lẽo của chàng, sự lạnh lẽo trên má chàng. “Anh yêu.”

“Mọi chuyện kết thúc.” Giọng của chàng vỡ òa. Chàng cúi xuống đến khi trán của chàng tựa trên vai của nàng. “Mọi chuyện đã kết thúc và Ethan đã chết. Ôi, Chúa ơi, anh trai ta đã chết.”

“Em biết.” Nàng vuốt ve mái tóc của chàng thật dịu nhẹ, cảm nhận tiếng thốn thức mà chàng che dấu không để nàng thấy, sự run rẩy của cơ thể chàng.

“Anh ấy là một con người ngu xuẩn, tự cao tự đại, song ta yêu quý anh ấy rất nhiều.”

“Tất nhiên là thế rồi. Anh ấy là anh trai của chàng mà.”

Chàng cố nén cười và ngẩng đầu rời khỏi vai nàng. “Thiên thần của ta.” Đôi mắt buồn bã của chàng đắm nước.

Lucy rùng mình. “Ở đây lạnh quá. Vào trong thôi và em sẽ đưa chàng vào giường.”

“Thật là một người phụ nữ thực tế.” Chàng cố đứng lên.

Lucy kiên quyết đứng lên và chìa tay ra giúp chàng đứng dậy. “Và em nhất định sẽ là người chăm sóc chàng trong thời gian này. Cho dù em có phải lôi chàng rời khỏi bữa sáng Giáng sinh của mình.”

“Giáng sinh á.” Simon bất chợt dừng lại, suýt nữa khiến nàng đổ nhào. “Đã Giáng sinh rồi sao?”

“Vâng.” Lucy mỉm cười với chàng. Chàng trông rất bối rối. “Chàng không biết ư? Thôi được rồi. Em không trông chờ sẽ có một món quà đâu.”

“Nhưng ta có một món quà cho nàng, và cả Pocket nữa,” Simon nói. “Một con tàu hải quân đồ chơi với đầy đủ những thuỷ thủ và sĩ quan cùng một dây súng đại bác nhỏ. Nó thật sự khá chuyên nghiệp.”

“Chắc chắn thế rồi. Pocket sẽ thích mê cho coi, và chị Rosalind sẽ không đồng ý đâu, và em mong chàng sẽ hỏi ý chị ấy.” Đôi mắt của Lucy mở to ra. “Ôi, lạy Chúa tôi, Simon!”

Chàng nhăn mặt. “Chuyện gì vậy?”

“Em đã mời Pocket và Rosalind đến cùng dùng bữa sáng Giáng sinh rồi. Em quên khuấy mất.” Lucy lo lắng ngược nhìn lên Simon. “Chúng ta nên làm gì đây?”

“Chúng ta sẽ báo cho Newton và Cook biết và để tùy bọn họ quyết định.” Chàng hôn lên trán nàng. “Xét cho cùng, Rosalind là người nhà. Chị ấy sẽ hiểu thôi.”

“Có lẽ thế,” Lucy nói. “Nhưng chúng ta không thể để họ thấy chàng như thế này. Ít nhất chàng cần phải tắm sạch đã.”

“Ta khuất phục trước mọi ước muốn của nàng, thiên thần của ta. Nhưng nàng phải chiều theo ý ta và mở quà của nàng ngay bây giờ, làm ơn.” Chàng khép cửa nhà kính phía trước họ và bước đi chậm chậm trên đường đến cái bàn lớn nơi lúc đầu nàng để quyển sách màu xanh dương. “À, nó đây rồi.” Chàng quay lại với gói quà hình chữ nhật móp méo và giơ nó ra, trông không đáng tin lắm.

Lông mày Lucy cau lại. “Chàng hẳn là đã không chịu nghỉ ngơi?”

Chàng đưa gói quà trong lặng lẽ.

Miệng của nàng cong thành một nụ cười mà nàng không thể ngừng lại. Không thể nào tỏ ra nghiêm khắc được khi chàng đứng trước nàng như một đứa trẻ ngoan. “Nó là gì vậy?” Nàng cầm gói quà lên. Khá nặng, vì thế nàng đặt lại nó lên cái bàn lớn để mở ra.

Chàng nhún vai. “Mở nó ra đi nào.”

Nàng bắt đầu mở từ dải băng.

“Trước kia ta nên tặng nàng một món quà cưới,” chàng nói ngay cạnh nàng. Nàng có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của chàng trên cổ nàng.

Miệng của Lucy co giật. Giờ thì chàng quý tộc London chuyên gây rắc rối của nàng đang ở đâu? Thật buồn cười là Simon trở nên lo lắng khi tặng cho nàng món quà Giáng sinh. Nàng tháo

dải băng ra.

“Giờ đây, nàng là tử tước phu nhân, vì Chúa,” Simon thì thầm. “Ta nên mua cho nàng những món nữ trang. Những viên ngọc lục bảo hay Ruby. Saphia. Nhất định phải là ngọc Saphia có lẽ là kim cương.”

Giấy gói rơi xuống. Một chiếc hộp nông, làm từ gỗ cây anh đào hiện ra trước mặt nàng. Nàng nhìn sang chàng nghi hoặc. Chàng nhướn chân mày nhìn lại nàng. Nàng mở hộp và sửng lặng. Bên trong là những hàng bút chì, từ thuần một màu cho tới nhiều màu sắc, cũng tương tự thể với những mẫu chì than, màu bột, những lọ màu mực nhỏ xíu và những cây bút. Một hộp nhỏ hơn đựng màu nước, cọ vẽ, và một chai nhỏ để chứa nước.

“Nếu nàng không thích nó hoặc nếu còn thiếu bất cứ thứ gì, ta có thể sai người cung cấp màu vẽ làm cái khác,” Simon vội vã nói. “Có thể thay một bộ to hơn. Và ta đã đặt hàng vài cuốn tập vẽ, nhưng họ vẫn chưa làm xong. Dĩ nhiên, ta cũng sẽ tặng nàng những món đồ nữ trang. Rất nhiều nữ trang. Một kho báu những món đồ trang sức, nhưng cái này chỉ là thứ gì đó nhỏ nhoi thôi—”

Lucy chớp mắt quay lại, những giọt nước mắt ứa ra. “Đây là điều tuyệt vời nhất mà em từng thấy.” Nàng dang tay ôm và xiết chặt lấy đôi vai chàng, sung sướng và hạnh phúc khi cảm nhận được mùi hương quen thuộc của chàng.

Nàng cảm nhận đôi tay Simon giờ lên ghì chặt lấy nàng, nhưng rồi nàng nhớ ra. “Em cũng có một món quà tặng chàng.” Nàng đưa tận tay cho chàng quyển sách màu xanh dương.

Chàng mở ra lướt mắt qua trang tựa đề và cười toe toét. “Hoàng Tử Rắn. Bằng cách nào mà nàng hoàn thành nó nhanh thế?” Chàng bắt đầu lật qua từng trang, chăm chú nhìn những bức tranh màu nước của nàng. “Ta cho rằng mình phải đưa cái hộp này cho Pocket. Xét cho cùng, nó là để dành cho con bé khi ta đặt mua nó, nhưng—” Chàng ngừng lại khi xem tới trang cuối.

Lucy nhìn thoáng qua nó, ngưỡng mộ chàng hoàng tử tóc bạc đẹp trai mà nàng đã vẽ kể bên cô gái chăn dê xinh đẹp. Nó thật sự là phần lạc quan của câu chuyện, nàng tự nhủ với mình thế.

“Nàng đã thay đổi phần kết!” Chàng kêu lên như bị tổn thương

Thôi được rồi, nàng đã không quan tâm. “Vâng, bây giờ nó tốt hơn nhiều khi để Angelica kết hôn với Hoàng tử rắn thay cho cái kết cũ. Em chẳng thích Rutherford chút nào.”

“Nhưng thiên thần của ta,” Chàng cương quyết. “Cô ấy đã chặt đứt đầu anh ta. Ta không hiểu làm cách nào anh ta sống lại sau chuyện đó.”

“Thật ngốc.” Nàng kéo đầu chàng lại gần mình. “Chàng không biết tình yêu chân thật sẽ hóa giải tất cả sao?”

Chàng ngừng lại trước lúc môi họ gặp nhau, cặp mắt màu xám bạc của chàng mờ đi vì nước mắt. “Có, ta có biết, đó là tình yêu nàng dành cho ta.”

“Tình yêu của chúng ta.”

“Ta cảm nhận được mọi thứ khi ta ở bên nàng. Ta không nghĩ điều đó có thể xảy ra sau Ethan và Christian và... mọi thứ. Nhưng nàng đã bước vào đời ta và cứu vớt ta, chuộc lại linh hồn ta từ tay quỷ dữ.”

“Chàng lại báng bổ nữa rồi,” nàng thì thầm trong lúc nàng nhón chân để chạm tới miệng của chàng.

“Không, nhưng thật sự—”

“Suyt. Hôn em đi.”

Và chàng hôn nàng.

Đây là bài phỏng vấn về nhân vật Simon của chúng ta, Simon Iddesleigh, ngài tử tước Iddesleigh. (Bài phỏng vấn mang tính chất hư cấu)

• Phỏng vấn Kẻ phóng đảng

Ngài Iddesleigh đang ngồi trước mặt tôi, đầu đội bộ tóc giả trắng tinh, áo khoác bằng nhung màu ngọc bích, tay áo và cổ áo được viền bằng ten. Một chân anh gác trên thành ghế, vung vẩy, dáng vẻ uể oải, lười nhác - đôi chân mang đôi bốt lớn màu đỏ. Cặp mắt màu xám bạc lạnh lẽo của anh ta nheo lại chăm chú nhìn xoi mói vào quyển sổ ghi chép của tôi.

Hỏi: Đức ông, ngài được miêu tả như một kẻ phóng đảng không cách gì cứu vãn được. Ngài có lời nào biện minh cho cáo buộc này không?

Simon: Luôn thật khó có thể đưa ra phản hồi nào cho lời khen thuộc loại này. Tự mình nói ra có thể khiến ta bối rối đến nói lắp và ngượng ngùng đỏ mặt mắt.

Hỏi: Ngài không phủ nhận tin đồn mình là kẻ phóng đảng sao?

Simon: Phủ nhận á? Không, ta không phủ nhận, ta thích thú được ôm các quý bà trong tay. Cùng những quý bà xinh đẹp bầu bạn, buông thả, chơi đùa bài bạc, cùng qua đêm, có khi trẻ hơn thành cùng dùng bữa sáng. Hãy nói cho ta biết, có quý ông nào từ chối cuộc sống sung sướng ấy không?

Hỏi: Thế còn về những tin đồn việc ngài giết hai quý ông trong hai trận đấu tách riêng thì sao?

Simon: (ngừng nhịp chân một xíu rồi lại tiếp tục, nhìn thẳng vào mắt tôi) Ta sẽ không đặt cược quá nhiều vào những tin đồn.

Hỏi: Nhưng -

Simon: (xăm soi cổ tay áo) Hết rồi chứ?

Hỏi: Tôi muốn hỏi ngài về tình yêu

Simon: (âm điệu nghe chán nản khác thường) Kẻ phóng đảng không có rơi vào lưới tình

Hỏi: Không bao giờ ư?

Simon: Không bao giờ.

Hỏi: Nhưng -

Simon: (âm thanh nghe như mất kiên nhẫn và sắp nổi cáu) Quý bà, ta khẳng định với bà không có phần trăm nào trong chuyện này. Để có thể khiến cho kẻ phóng đã trở nên ngốc nghếch rơi vào lưới tình, anh ta trước tiên phải tìm cho ra một người phụ nữ cực kỳ thông minh, dí dỏm, tinh tế, duyên dáng và quyến rũ vì rằng khi anh ta đặt cô ấy cạnh những người phụ nữ khác - thì điều quan trọng hơn cả - cô ấy phải nhận được tất cả sự ủng hộ của bọn họ - phục tùng cô ấy. Ta hỏi bà, tỉ lệ để có thành công ấy là bao nhiêu?

Hỏi: Nhưng nghe nói khi kẻ phóng đã yêu -

Simon: (buông tiếng thở dài cău kỉnh và bực tức) Ta đã nói với bà điều đó là không thể. Nhưng một khi kẻ phóng đã rơi vào lưới tình...

Hỏi: Có hả?

Simon: Thì nó sẽ khiến câu chuyện trở nên thú vị.

• Chú thích

[1] Đây là một câu ngạn ngữ Anh, ý chỉ việc gì cho dù khó khăn, gian nan thế nào đi chăng nữa, mà cuối cùng vẫn kết thúc tốt đẹp thì đó vẫn được coi là việc tốt đẹp.

[2] Thần Pan là con trai của thần Hermes với Dryope, phần giống người, phần giống dê, tai dê, sừng dê, hai chân sau dê. Thần Pan cai quản các đàn thú vật, ưa cuộc sống hoang dã, tính tình khoái hoạt và thường là hoang dâm.

[3] Thước Anh: foot = 0,3048 m

[4] Chỗ này là Lucy dùng thành ngữ ý nói ông Hedge là “Bản thân mình không đúng thì đừng chê người khác sai.

[5] Người lùn Pygmy là thành viên của nhóm bộ lạc người rất lùn sống ở châu Phi vùng xích đạo.

[6] Law house: những gia đình quý tộc luôn có những luật sư tư chuyên hành nghề cố vấn phụ trách các vấn đề về luật, phục vụ riêng cho gia đình mình.

[7] Rosa mundi: giống hoa hồng có nguồn gốc xuất xứ từ nước Pháp, nó còn có tên gọi khác là hoa hồng sọc, được biết đến lần đầu vào năm 1500 tại hội chợ hoa Provins. Hoa nở hai lần một năm vào mùa xuân và mùa hè, có mùi hương thơm nhẹ, tăng trưởng theo từng bụi cao khoảng từ 0,6 đến 0,9 m).

[8] Centifolia muscosa: giống hoa hồng rêu cũng có nguồn gốc xuất xứ từ nước Pháp, xuất hiện từ năm 1724.

[9] York, Lancaster: York và Lancaster là những loại hoa hồng màu trắng có sọc xuất hiện vào những năm 1550 - 1551.

[10] Ngày 26 / 12; theo tục lệ của nước Anh, ngày đó chủ nhà tặng quà cho người làm, người đưa thư, người giao hàng...

[11] 20 feet ~ 6,1 m.

[12] Allez: tới luôn, lên nào (tiếng Pháp).

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>